DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

"Romantik bir hikâyeden isteyebileceğiniz her şey bu kitapta."

—Helen Hoang, *New York Times* çoksatan yazarı

İspanyol AŞK ALDATMACASI

Aşk oyunu tehlikelidir
HER AN GERÇEĞE DÖNEBİLİR

ELENA ARMAS

YABANCI

"Şahane bir tempo, inanılmaz karakterler ve müthiş bir kimya."

—*Business Insider*

"Son sayfayı okuduktan sonra bile aklınızdan çıkmayacak bir romantizm arıyorsanız, işte sizin kitabınız bu."

—*Cosmopolitan*

"İlk sayfadan sizi içine çekecek ve son sayfalarıyla yüreğinizi ısıtacak."

—Ella Maise

ELENA ARMAS

İspanyol AŞK ALDATMACASI

Çeviren
Burcu Karatepe

Hayallerinin peşinden gidenler için,
sakın onlardan vazgeçmeyin.
Biz öyle kolay pes etmeyiz, duydunuz mu?

BİRİNCİ BÖLÜM

"Ben seninle düğüne gelirim."

En çılgın rüyalarımda bile hayal edemeyeceğim, ki inanın bana hayal gücüm zengindir, o kalın ve tok ses tonundan duymayı asla düşünemeyeceğim o kelimeler kulaklarıma ulaştı.

Kahveme öylece bakarken gözlerimi kıstım ve havada dolaşan zararlı madde var mı anlamaya çalıştım. Öyle bir şey olması en azından burada olanları açıklardı. Ama yok gibiydi.

Hiçbir şey yoktu. Sadece içtiğim americanonun havada asılı kalan kokusunu alabiliyordum.

"O kadar çaresiz durumdaysan senin için bunu yaparım," dedi o kalın ses yeniden.

Gözlerimi kocaman açarak başımı kaldırdım. Önce bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sonra geri kapadım.

"Rosie..." dedim, fısıltıdan farksız bir sesle. "O burada mı gerçekten? Görebiliyor musun? Yoksa bana çaktırmadan birileri kahveme bir şeyler mi kattı?"

En yakın dostum ve New York'taki bir mühendislik danışma firması olan InTech'teki çalışma arkadaşım Rosie yavaşça başını salladı. Koyu renkli buklelerinin başının hareketiyle sallanmasını, normalde yumuşak bir ifadesi olan yüzünün şaşkınlıkla değişmesini izledim. Sesini alçalttı. "Hayır. Şuracıkta duruyor." Ardından başı hemen arkama dönüverdi. "Selam. Günaydın!" dedi cıvıl cıvıl bir sesle, sonra dikkatini yeniden benim yüzüme verdi. "Tam arkanda."

Ağzım şaşkınlıktan açık kalmış hâlde bir anlığına arkadaşıma bakakaldım. InTech genel merkezinin on birinci katında, bir koridorun en sonunda duruyorduk. Ofislerimiz görece birbirine yakındı, o yüzden Manhattan'ın göbeğinde, Central Park'ın yanı başındaki binaya girer girmez doğruca onun ofisine gitmiştim.

Planım, Rosie'yi kaçırmak ve sabahın bu erken saatlerinde genellikle boş olan, müşteriler için bekleme alanı olarak düzenlenmiş kısımdaki ahşap koltuklara götürmekti. Ama ne yazık ki planımı uygulayamamıştım. Daha koltuklara ulaşamadan bombayı patlatıvermiştim. İşte Rosie'nin içinde bulunduğum çıkmaza göstereceği ilgiye bu kadar ihtiyacım vardı. Ve sonra... sonra da birdenbire o çıkagelmişti.

"Üçüncü kez tekrar edeyim mi?" Adamın sorusuyla birlikte vücudumda yeni bir inanmazlık dalgası gezindi ve damarlarımdaki kan resmen dondu.

Yapmazdı. Yapamayacağından değildi tabii, sadece söylediği şey hiç ama hiç anlamlı gelmiyordu. En azından *bizim* dünyamızda. Yani bizim...

"Pekâlâ, tamam," dedi içini çekerek. "Beni götürebilirsin." Duraksadı ve o buz gibi dalganın bir kez daha üzerime çarpmasına neden oldu. "Ablanın düğününe beni götürebilirsin."

Omurgam kilitlenir gibi oldu.

Omuzlarım kaskatı kesildi.

Taba rengi pantolonumun içine soktuğum saten bluzumun duruşumdaki değişimle gerildiğini hissedebiliyordum.

Onu götürebilirim.

Ablamın düğününe.

Yani... artı birim olarak mı?

Kelimeleri beynimin içinde yankılanırken gözlerimi kırpıştırdım.

Sonra içimde bir şeyler çözülür gibi oldu. Bu yaşanan gülünçlük her neyse –zerre güvenmediğim bu adam nasıl iğrenç bir şaka yapmaya çalışıyorsa– gırtlağımda bir homurtunun oluşup boğazıma ulaşmasına ve daha ben farkına varamadan dudaklarımın arasından gürültüyle çıkmasına neden oldu. Ortaya çıkmak için acelesi varmışçasına.

Arkamdan bir hırıltı yükseldi. "Komik olan ne?" Sesi alçaldı ve daha soğuk bir tona büründü. "Son derece ciddiyim."

Bir kahkaha patlatmamak için kendimi zor tutuyordum.

Buna inanmamıştım. Bir an bile. "Onun," dedim Rosie'ye, "ciddi olması ihtimali, Chris Evans'ın birdenbire ortaya çıkıp bana olan sonsuz aşkını itiraf etme ihtimaliyle aynı." Göstere göstere sağa sola baktım. "Yani öyle bir ihtimal yok. Ee, Rosie, sen az önce... Bay Frenkel hakkında bir şeyler söylüyordun, değil mi?"

Bay Frenkel diye biri yoktu.

"Lina," dedi Rosie, kaba olmak istemediği zamanlarda takındığını bildiğim, dişlerini fazlaca ortaya çıkaran gülümsemesiyle. "Baya ciddi görünüyor," dedi o korkutucu gülümsemenin arasından. Gözleri, hemen yanımda duran adamı süzer gibi oldu. "Evet. Ben ciddi olabileceğini düşünüyorum."

"Hayır. Ciddi olamaz." Başımı iki yana salladım, hâlâ arkamı dönüp arkadaşımın haklı olma ihtimalinin olduğunu kabul etmeyi reddediyordum.

Mümkün değildi. Meslektaşım ve iflah olmaz baş ağrım Aaron Blackford'un böyle bir şey teklif etmesine imkân yoktu. Kesinlikle. Yoktu.

Arkamdan sabırsız bir iç çekiş yükseldi. "Tekrara düşmeye başladık, Catalina." Uzun bir bekleyiş. Ardından dudaklarının arasından başka bir gürültülü nefes çıktı, bu seferki çok daha uzundu. Ama arkamı dönmedim. Kararlılığımı korudum. "Beni görmezden gelmen yok olmamı falan sağlamayacak. Bunu biliyorsun."

Biliyordum tabii ki. "Ama bu, denemekten vazgeçeceğim anlamına da gelmez," diye mırıldandım kendi kendime.

Rosie eğilip bana bir bakış attı. Ardından, yüzünde aynı gülümsemeyle yeniden arkama döndü. "Bunun için kusura bakma, Aaron. Seni görmezden gelmiyoruz." Gülümsemesi iyice geri di. "Biz... bir mesele tartışıyorduk da."

"Ama onu görmezden geliyoruz. Duygularını incitmekten falan korkma. Çünkü onun duyguları olmadığını biliyorum."

"Teşekkürler, Rosie," dedi Aaron arkadaşıma, o her zamanki buz gibi tonundan uzak bir sesle. Kimseye kibar davranmaya çalıştığından değildi. Aaron'ın lügatinde kibarlık yoktu. Arka-

daşça davranmayı becerebileceğinden bile emin değildim. Ama iş Rosie'ye geldiğinde her zaman daha az... gaddar davranıyor gibiydi. Benim hiç görmediğim bir muameleydi bu. "Catalina'ya arkasını dönmesini söyleyebilir misin? Kafasının arkasına değil de yüzüne konuşmaktan memnun olurum." Ses tonu yeniden eksi derecelere düşmüştü. "Tabii ki bu da onun, bırak komik bulmayı, anlamayı bile başaramadığım o şakalarından biri değilse."

Bütün vücudumla birlikte yüzüm de alev aldı.

"Tabii," dedi Rosie. "Bence... Bence bunu yapabilirim." Arkadaşımın bakışları arkamdaki o noktadan yüzüme döndü, kaşları yukarı kalkmıştı. "Lina, şey, Aaron arkanı dönmeni rica ediyor, eğer ki bu da senin o şakalarından..."

"Teşekkürler, Rosie. Duydum," dedim dişlerimin arasından. Yanaklarımın yandığını hissedince onunla yüzleşmeyi reddettim. Bu, nasıl bir oyun oynuyorsa onu kazanmasına izin vermek anlamına gelirdi. Ayrıca az önce komik olmadığımı söylemişti. Söyleyene bak! "Senden Aaron'a, mizah duygusu olmayan birinin şakalara gülemeyeceğini, dahası anlamayı bile beceremeyeceğini söylemeni rica ediyorum. Yapabilirsen harika olur. Teşekkürler."

Rosie yalvarırcasına bana bakarak başının yan tarafını kaşıdı. *Bana bunu yaptırma,* diyor gibiydi gözleriyle.

Gözlerimi kocaman açarak onun yalvarmasını görmezden geldim ve devam etmesi için yalvarırcasına baktım.

Derin bir nefes verdi ve bir kez daha arkama döndü. "Aaron," dedi sahte gülümsemesi daha da büyürken, "Lina diyor ki..."

"Duydum, Rosie. Teşekkürler."

Aaron'a –ve de *buna*– o kadar alışkındım ki sadece benimle birlikteyken kullandığı o ses tonuna geçişinin işaretlerini yakalamıştım. En az normal ses tonu kadar tatsız ve de soğuk olan ama şimdi içinde fazladan küçümseme ve mesafe de barındıran o ton. Çok yakında bir de kaş çatmanın eşlik edeceği o ton. Bunu anlamak için dönüp ona bakmama bile gerek yoktu. Konu bana ve aramızdaki... bu *şeye* geldiğinde her nasılsa hep ortaya çıkan şeylerdi bunlar.

"Sözlerimin aşağıdaki Catalina'ya rahatça ulaştığından oldukça eminim ama ona yapacak işlerim olduğunu ve bu eğlenceyi daha fazla sürdüremeyeceğimi söylersen minnettar olurum."

Aşağıdaki mi?

Saçma derecede kocaman olan adam.

Boyum ortalamaydı. Bir İspanyol için ortalamaydı yani. Ama yine de ortalamaydı. Bir altmıştım – yani neredeyse bir altmış bir, çok teşekkür ederim.

Rosie'nin yeşil gözleri bana döndü. "Yani, Aaron'ın çok işi var ve o da..."

"Eğer..." Kelimenin ağzımdan son derece tiz ve gıcırtı gibi çıktığını duyunca susuverdim. Boğazımı temizleyip tekrar başladım. "Eğer o kadar meşgulse, lütfen ona beni rahat bırakmasını söyle. Ofisine geri dönebilir ve kendisini ilgilendirmeyen bir şeye burnunu sokmak için çok şaşırtıcı bir şekilde ara verdiği o işkolik faaliyetleri her neyse onlara kaldığı yerden devam edebilir."

Arkadaşımın ağzının bir şey diyecek gibi açılmasını izledim ama arkamdaki adam, daha Rosie'nin dudaklarından bir ses çıkamadan araya girdi. "Tamam, demek ne söylediğimi duydun. Teklifimi. Güzel." Duraksadı. Ben de sessizce küfrü bastım. "O zaman cevabın ne?"

Rosie'nin yüzü bir kez daha şokla çarpıldı. Bakışlarım onun üzerindeydi ve koyu kahverengi gözlerimin giderek artan öfkemle nasıl kırmızıya döndüğünü hayal edebiliyordum.

Cevabım mı? Ne halt etmeye çalışıyordu ki? Bu, aklımla oynamanın yeni, yaratıcı bir yolu muydu? Akıl sağlığımla?

"Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey duymadım," diye yalan söyledim. "Bunu ona da söyleyebilirsin."

Rosie buklelerini kulağının arkasına sıkıştırdı, gözleri çok kısa bir süre Aaron'a döner gibi oldu ama hemen ardından yine bana çevrildi. "Sanırım ablanın düğününe seninle gelmeyi teklif ettiği andan bahsediyor," diye açıkladı yumuşak bir sesle. "Biliyorsun, bana her şeyin değiştiğini ve şimdi seninle İspanya'ya gidecek ve o

düğüne katılacak birini –herhangi birini– bulman gerektiğini, aksi takdirde yavaş yavaş öleceğini, acılı bir ölüm olacağını ve..."

"Tamam, anladım," dedim telaşla ve Aaron'ın tüm bunları duyduğunu fark ettiğimde yüzümün tekrar alev aldığını hissettim. "Teşekkürler, Rosie. Özetlemeyi kesebilirsin." Yoksa yavaş ve acılı ölümle şu an yüzleşecektim.

Aaron, "Sanırım *çaresiz* kelimesini de kullandın," diye araya girdi.

Kulaklarım yanıyordu, muhtemelen radyoaktif kırmızının beş tonunda yanıp sönüyor olmalıydı. "Kullanmadım," dedim derin bir nefes vererek. "O kelimeyi kullanmadım."

"Sen... aslında kullandın, tatlım," diye onu onayladı en yakın arkadaşım. Hayır, eski en yakın arkadaşım.

Gözlerimi kısarak dudaklarımı oynattım: *N'apıyorsun sen, hain?*

Ama ikisi de haklıydı.

"Pekâlâ. Kullandım. Ama bu, *o kadar da* çaresiz olduğum anlamına gelmez."

"Bu tam da gerçekten çaresiz olan insanların söyleyeceği bir şey. Ama kendini kandırmak geceleri rahat uyumanı sağlıyorsa sorun yok, Catalina."

O sabah sessizce ettiğim bilmem kaçıncı küfrün ardından gözlerimi bir anlığına kapadım. "Bu seni ilgilendirmez, Blackford ama çaresiz değilim, tamam mı? Ve geceleri gayet iyi uyuyorum. Hatta aslına bakarsan hiç bu kadar iyi uyumamıştım doğrusu."

Giderek büyüttüğüm yığına bir yalan daha eklemenin ne zararı olurdu, değil mi?

Az önce inkâr ettiğimin aksine, *gerçekten de* o düğüne benimle gelecek birini bulmam gerekiyordu *çaresizce*. Ama bunun anlamı onunla...

"Tabii."

İronik bir şekilde, Aaron Blackford'ın o sabah arkama dikilip söylediği tüm o lanet sözlerin arasında bu tek kelime, inatla koruduğum kayıtsız duruşumu bozmama neden oldu.

Dudaklarından sıkılmış gibi ve saygısızca çıkan, tam da Aaron'a yaraşır o küçümseyici *tabii*.

Tabii.

Resmen kan beynime sıçramıştı.

Başka biri tarafından söylense benim için hiçbir anlam ifade etmeyecek o beş harfli kelimeye verilen bu tepki öyle ani ve refleksif olmuştu ki, vücudumun ona döndüğünü bile çok geç fark ettim.

Arkamı dönünce, olağanüstü boyundan dolayı fena hâlde geniş olan göğsüyle ve bir yumruk atıp kırıştırmak istediğim bembeyaz gömleğiyle karşı karşıya kaldım. Kim her bir lanet ânını bu kadar şık ve kusursuz yaşardı ki? Kim olacak, tabii ki Aaron Blackford.

Bakışlarım yuvarlak omuzlarına ve güçlü boynuna kaydı, oradan da çenesinin düz hattına ulaştı. Dudakları her zamanki gibi dümdüz bir çizgi hâlini almıştı. Daha sonra gözlerim yukarılara, bana her şeyin soğuk ve ölümcül olduğu okyanusun derinliklerini hatırlatan mavi gözlerine ulaştı ve o gözlerin bana baktığını fark ettim.

Kaşlarından biri kalkmıştı.

"*Tabii* mi?" diye tısladım.

"Evet." Kuzguni saçlarla kaplı başını tek bir kez salladı, bakışları hâlâ üzerimdeydi. "Kabul edemeyecek kadar inatçı olduğun bir şey hakkında tartışarak daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum, o yüzden evet. *Tabii*."

Kıyafetlerini ütülemeye muhtemelen diğer insanlarla etkileşime girmekten daha fazla zaman harcayan bu mavi gözlü adam, sabahın bu erken saatinde öfkeden deliye dönmeme sebep *olamayacaktı*.

Vücudumu kontrol altında tutmaya çalışarak uzun, derin bir nefes aldım. Kestane tonlarındaki saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Eğer bu zaman kaybıysa, o hâlde neden hâlâ burada olduğunu hiç anlamıyorum. Lütfen benim veya Rosie için burada kalma."

Bunun üzerine *Bayan Hain*'in ağzından belli belirsiz bir ses çıktı.

"Çoktan giderdim," dedi Aaron mesafeli bir tonla. "Ama hâlâ soruma cevap vermedin."

"O bir soru değildi," dedim, kelimeler ağzımda acı bir tat bırakmıştı. "Söylediklerinin içinde soru yoktu. Ama bu önemli değil çünkü sana ihtiyacım yok, çok teşekkür ederim."

"Tabii," diye tekrarladı, sinirimi daha da zıplatarak. "Gerçi bence ihtiyacın var."

"Yanlış düşünüyorsun."

Kaşı daha da yukarı kalktı. "Yine de kulağa bana gerçekten ihtiyacın varmış gibi geldi."

"O hâlde ciddi işitme sorunları yaşıyor olmalısın çünkü yine yanlış duydun. Sana ihtiyacım yok, Aaron Blackford." Boğazımdaki kuruluğu gidermek isteyerek yutkundum. "İstersen senin için yazabilirim. Hatta senin için daha kolay olacaksa bir e-posta da gönderirim."

Bir an düşünür gibi oldu, tamamen umursamaz görünüyordu. Ama bunun peşini o kadar kolay bırakacağını düşünmemem gerektiğini biliyordum. Ağzını tekrar açar açmaz da bunu kanıtladı. "Düğünün bir ay sonra olduğunu ve bir kavalyen olmadığını söylemedin mi?"

Dudaklarım sıkı bir çizgi hâlini aldı. "Belki. Tam olarak hatırlayamıyorum."

Söylemiştim. Hem de kelimesi kelimesine.

"Rosie de sana arkada oturup dikkat çekmemeye çalışırsan, düğüne yalnız gittiğini kimsenin fark etmeyeceğini söylemedi mi?"

Arkadaşımın kafası bir anda görüş alanıma giriverdi. "Söyledim. Ayrıca donuk bir renk giymesini önerdim, o gözalıcı kırmızı elbiseyi değil..."

"Rosie," diye sözünü kestim. "Gerçekten yardımcı olmuyorsun."

Hafızasının derinliklerini kurcalarken Aaron'ın gözleri hiç

başka yöne kaymadı. "Sonra sen de Rosie'ye, *anasını sattığın* –senin lafın– baş nedime olduğunu ve bu nedenle *ebesinden dedesine herkesin* –yine senin lafların– seni fark edeceğini söylemedin mi?"

Bayan Hain hemen, "Söyledi," diye onayladı. Başım jet hızıyla ona dönüverdi. "Ne?" Omuzlarını silkerek ölüm cezasını kesinleştirmiş oldu. "Ama söyledin, tatlım."

Yeni arkadaşlara ihtiyacım vardı. HEM DE EN KISA SÜREDE.

"Söyledi," diye destekledi Aaron, bakışlarımı ve dikkatimi tekrar ona çekerek. "Ayrıca eski erkek arkadaşının sağdıç olduğunu ve onun karşısına *yalnız, zavallı ve acınası bir şekilde bekâr* olarak –yine senin laflarındı bunlar– çıktığını düşünmenin üstünü başını yırtmak istemene neden olduğunu söylemedin mi?"

Söylemiştim. Gerçekten de bunları söylemiştim. Ama Aaron'ın dinlediğini nereden bilebilirdim ki; yoksa bunu asla yüksek sesle dile getirmezdim.

Ama görünüşe göre yanı başımdaydı. Artık biliyordu. Bunu açıkça kabul ettiğimi duymuş ve hemen kafama kakmıştı. Her ne kadar kendime umursamadığımı –umursamamam gerektiğini– söylesem de incinmenin acısını içimde hissedebiliyordum. Bu da bana kendimi daha da yalnız, zavallı ve acınası hissettiriyordu.

Boğazımdaki yumruyu yutarak gözlerimi kaçırdım ve âdemelmasına yakın bir yere diktim. Yüzünde ne olduğunu görmek istemiyordum. Alay. Acıma. Umurumda bile değildi. Benim hakkımda bir kişinin daha böyle düşündüğü bilmesem de olurdu.

Boğazı hareket etti. Biliyordum çünkü kendime bakmak için izin verdiğim tek yeri orasıydı.

"Sen *gerçekten de* çaresizsin."

Nefesimi dışarı verirken hava dudaklarımdan zorla ayrılıyordu sanki. Başımı sadece bir kez sallayarak ona karşılık verdim. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Bu ben değildim. Genelde ilk kanı akıtan ben olana kadar savaşmaya devam ederdim. Çünkü yaptığımız buydu. Birbirimizin duygularını umursamazdık. Bu, yeni değildi.

"O zaman beni götür. Düğünde senin kavalyen olacağım, Catalina."

Bakışlarım yavaş yavaş yukarı çekildi, içimi ihtiyat ve utanç karışımı garip bir duygu kaplamıştı. Tüm bunlara tanık olması yeterince kötüydü ve şimdi, bir şekilde, bunu kendi yararına mı kullanmaya çalışıyordu? Bana karşı üstün gelmek için?

Öyle olmayabilirdi de. Bunu yapmak istemesinin, benim kavalyem olmayı teklif etmesinin ardında bir açıklaması, bir sebebi olabilirdi.

Herhangi bir makul sonuca varmadan önce yüzünü inceleyerek tüm bu seçenekleri ve olası amaçlarını düşündüm. Ama neden veya neyi başarmaya çalıştığını anlamama yardımcı olacak bir cevap bulamıyordum.

Sadece doğrular vardı. Hakikat. Biz arkadaş değildik. Aaron Blackford ve ben birbirimize zar zor tahammül ediyorduk. Birbirimize kin besliyorduk, sürekli birbirimizin hatalarını yüzüne vurur, farklı şekillerde iş yapmamızı, düşünmemizi ve yaşamamızı eleştirirdik. Farklılıklarımızı kınardık. Geçmişte bir ara, yüzünün olduğu bir postere dart atmışlığım bile vardı. Ve onun da aynısını yapacağından oldukça emindim çünkü Nefret Bulvarı'nda son hız giden sadece ben değildim. Bu, çift yönlü bir yoldu. Üstüne üstük, aramızdaki bu uçuruma neden olan kendisiydi. Bu kavgayı ben başlatmamıştım. Peki neden? Neden bana yardım teklif ediyormuş gibi yapıyordu ve neden teklifini kabul edip etmemeyi düşünerek bile onu eğlendirecektim ki?

"Bir kavalye bulmaya çok ihtiyacım olabilir ama *o kadar da* çaresiz değilim," diye tekrarladım. "Az önce de dediğim gibi."

İç çekişi bitkindi. Sabırsız. Sinir bozucu. "Bırakayım da sen bunu bir düşün. Başka seçeneğin olmadığını biliyorsun."

"Düşünecek bir şey yok." Elimi aramızda şöyle bir salladım. Sonra Rosie'nin o sahte, dişlek gülümsemesini taklit ettim. "Yanıma *seni* alacağıma smokin giymiş bir şempanze alırım, daha iyi."

Kaşları yine havalandı, gözlerinde bu durumdan zevk aldığı-

na dair pek bir ibare yoktu. "Hadi ama, öyle bir şey yapmayacağını ikimiz de biliyoruz. Duruma ayak uyduracak şempanzeler bulunabilecek olsa da eski sevgilin yanı başında olacak. Ve ailen. İyi bir izlenim bırakman gerektiğini söyledin ve ben de tam olarak bunu yapacağım." Başını eğdi. "Ben senin en iyi seçeneğinim."

Ellerimi bir kez çırparak homurdandım. *Seni kıçımın mavi gözlü ukalası.* "Sen benim en iyi hiçbir şeyimsin, Blackford. Ayrıca bir sürü başka seçeneğim var," diye karşılık verdim, omzumu silkerek. "Tinder'da birini bulurum. Belki *New York Times*'a bir ilan veririm. Birini bulabilirim."

"Sadece birkaç hafta içinde mi? Çok düşük bir ihtimal."

"Rosie'nin arkadaşları var. Onlardan birini alırım."

Başından beri planım buydu. Rosie'yi bu kadar erken yakalamamın sebebi de buydu. Çaylak hatası yapmıştım tabii. İşten çıkmayı ve konuşmak için Rosie'yi Aaron'ın olmadığı güvenli bir yere götürmeyi beklemeliydim. Ama annemle dünkü görüşmemden sonra... evet. İşler değişmişti. Durumumda kesinlikle bir değişiklik olmuştu. Birine ihtiyacım vardı ve herhangi birinin iş göreceğini ne kadar vurgulasam azdı. Tabii ki Aaron dışında biri. Rosie şehirde doğup büyümüştü. Tanıdığı birileri olmalıydı.

"Değil mi, Rosie? Arkadaşlarından biri müsait olmalı."

Arkadaşımın kafası yine ortaya çıkıverdi. "Belki Marty? Düğünleri sever."

Ona hızlı bir bakış attım. "Kuzeninin düğününde sarhoş olan, grubun mikrofonunu çalan ve kardeşin onu sahneden sürükleyerek indirmek zorunda kalana kadar *My Heart Will Go On* şarkısını söyleyen Marty değil miydi?"

"Evet, ta kendisi," dedi hafifçe irkilirken.

"Evet, o zaman olmaz." Ablamın düğününde öyle bir şey yaşanmasına izin veremezdim. Adamın kalbini göğüs kafesinden söküp tatlı niyetine servis ederdi. "Ryan'a ne dersin?"

"Nişanlı ve mutlu."

Dudaklarım arasından bir iç çekiş döküldü. "Hiç şaşırmadım. Ryan kaçırılmayacak adam."

"Biliyorum. O yüzden ikinizi defalarca yan yana getirmeye çalıştım ama sen..."

Boğazımı gürültülü bir şekilde temizleyerek araya giriverdim. "Burada konumuz benim neden yalnız olduğum değil." Hızlıca Aaron'a bir bakış attım. Gözlerini kısmış, hâlâ bana bakıyordu. "Şeye ne dersin... Terry'ye?"

"Şikago'ya taşındı."

"Lanet olsun." Gözlerimi bir anlığına kapatıp başımı salladım. Bunlar işe yaramayacaktı. "O zaman bir oyuncu falan kiralarım. Benim kavalyem gibi davranması için ona para veririm."

"Büyük ihtimalle pahalı bir seçenek olur," dedi Aaron duygusuz bir sesle. "Ayrıca oyuncular da bekâr insanlar gelsin de onları artı birleri olarak bir yere çekiştirip gösteriş yapsınlar diye öylece beklemiyorlardır."

Ona bıkkın bir bakış attım. "Profesyonel bir eskort bulabilirim."

Dudaklarını, aşırı derecede sinirlendiğinde yaptığı gibi mühürlemişçesine birbirine bastırdı. "Yani ablanın düğününe benim yerime erkek bir seks işçisi götürmeyi mi tercih edersin?"

"Bir eskort dedim, Blackford. *Por Dios,*" diye mırıldandım, kaşlarını çatmasını izleyerek. "Ben o tip bir hizmet aramıyorum. Sadece bana *eşlik edecek* birine ihtiyacım var. Tek yaptıkları bu. Etkinliklerde sana *eşlik* ediyorlar."

"Yaptıkları bu değil, Catalina." Sesi kalın ve buz gibiydi. Soğuk bakışlarıyla beni yargılamaya devam ediyordu.

"Hiç romantik komedi izlemedin mi?" Kaşlarının daha da çatılmasını izledim. "*Kiralık Sevgili* filmini bile izlemedin mi?"

Cevap yoktu. Sadece insanın içini donduran o bakışlar.

"Sen film falan izliyor musun hiç? Yoksa sadece... çalışıyor musun?"

Evinde televizyon bile olmayabilirdi. İfadesinde zerre değişiklik olmadı.

Tanrım, buna ayıracak zamanım yok. Ona ayıracak.

---

* *(İsp.)* Aman Tanrım *–çn*

"Biliyor musun? Hiç önemli değil. Umurumda bile değil." Ellerimi önce havaya kaldırıp sonra da birleştirdim. "Teşekkür ederim... bunun için. Yani bu neyse artık. Güzel düşündün. Ama sana ihtiyacım yok."

"Bence var."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Bence sen sinir bozucu bir adamsın."

"Catalina," dedi ve adımı vurgulayarak söyleyişini sinirimin yeniden zıplamasına neden oldu. "Bu kadar kısa zamanda seninle gelecek birini bulabileceğini düşünüyorsan hayal âleminde yaşıyorsun demektir."

Aaron Blackford yine haklıydı.

Hayal âleminde yaşıyor olmam muhtemeldi. Üstelik yalandan da haberi yoktu. Benim *yalanım*. Asla da haberi olmayacaktı. Ama bu gerçekleri değiştirmiyordu tabii ki. Benimle Isabel'in düğünü için İspanya'ya gelecek birine, herhangi birine ihtiyacım vardı ama o kişi Aaron olamazdı. Çünkü (A) ben gelinin baş nedimesiydim. (B) Eski erkek arkadaşım Daniel, damadın abisi ve baş sağdıcıydı. Ayrıca önceki gün öğrendiğime göre çok sevdiği biriyle yakın zamanda nişanlanmıştı. Görünüşe göre ailem bu gerçeği bir süredir benden saklıyordu. (C) Birkaç ufak ve son derece başarısız denemeyi saymazsak aşağı yukarı altı yıldır bekârdım. Yani İspanya'dan ayrılıp Amerika'ya geldiğimden beri hayatımda kimse yoktu ki buraya da biricik ilişkimi elime yüzüme bulaştırmamdan kısa bir süre sonra gelmiştim. Düğüne katılan herkesin –çünkü benimki gibi ailelerde ve de geldiğim küçük kasabada kimsenin sırrı olmazdı– bildiği ve bu yüzden bana acıdığı bir mevzuydu bu. Ve (D) bir de *yalanım* vardı.

O yalan.

Anneme söylediğim ve dolayısıyla tüm Martín klanının da –çünkü konu bizim aile olduğunda mahremiyet ve sınırlar kaybolurdu– haberdar olduğu o yalan. Lanet olsun, yalanım şimdiye kadar yerel gazetenin duyurular sayfasında bile yayınlanmış olabilirdi.

Catalina Martin sonunda bekarlığa veda etti. Ailesi, Amerikalı erkek arkadaşını düğüne getireceğini duyurmaktan mutluluk duyar. Sizleri, on yılın en büyülü olayına tanıklık etmeye davet ediyoruz.

Çünkü yaptığım şey buydu. Daniel'in nişanlandığı haberi annemin dudaklarından süzülüp telefonumun hoparlöründen kulaklarıma ulaştıktan hemen sonra ben de düğüne biriyle geleceğimi söylemiştim. Hayır, sıradan birisi değil. *Erkek arkadaşımı* getireceğimi ilan ederek ona yalan söylemiş, onu aldatmış ve çarpıtılmış bir bilgi vermiştim.

Ki teknik olarak öyle biri yoktu.

Henüz.

Peki, tamam, hiç olmayacaktı. Çünkü Aaron haklıydı. Bu kadar kısa sürede birini bulmayı umut etmek belki fazla iyimser bir tutumdu. Uydurma erkek arkadaşımmış gibi davranacak birini bulacağıma inanmak gerçekten de hayal âlemine özgüydü. Ama Aaron'ın tek seçeneğim olduğunu kabullenip teklifini kabul etmek mi? Asıl delilik bu olurdu.

"Sonunda teklifimi dikkate aldığını görüyorum." Aaron'ın sözleri beni şimdiki zamana döndürmüştü ve mavi gözlerinin bana çevrilmiş olduğunu gördüm. "Bu fikirle kendi başına uzlaşman için sana zaman vereceğim. Gerçekleştiğinde bana haber ver."

Dudaklarımı büzdüm. Yanaklarımın tekrar alev aldığını hissederken –çünkü benden zerre hoşlanmayan Aaron Blackford için ben, kavalye olmayı teklif edeceği kadar çaresiz biriydim– kollarımı göğsümde kavuşturdum ve o iki buzul mavisi noktaya bakmamak için gözlerimi kaçırdım.

"Ha, bir de, Catalina?"

"Evet?" Kelime dudaklarımın arasından son derece zayıf bir sesle çıkıvermişti. *Off, içler acısı bir durum.*

"Saat ondaki toplantımıza geç kalmamaya çalış. Artık pek de şirin olmuyor."

Bakışlarım ona kaydı, boğazıma bir hırıltı takılıvermişti.

Pislik.

Bir gün yeterince yüksek bir merdiven bulacağıma, sonra ona tırmanacağıma ve onun beni çileden çıkaran yüzüne gerçekten sert bir şey fırlatacağıma içimden yemin ettim.

Bir yıl sekiz ay. Ona bu kadar zamandır katlanıyordum. Geçen zamanın hesabını tutuyor ve zaman kolluyordum.

Sonra sadece kısa bir baş selamıyla arkasını döndü ve uzaklaşmasını izledim. İkinci raunda kadar ayrılmıştık.

"Tamam, bu..." Rosie'nin sesi, açıklamayı bitirmeden kesiliverdi.

"Delirtici mi? Aşağılayıcı mı? Tuhaf mı?" diye sordum ellerimle yüzümü kaparken.

"Beklenmedik," dedi Rosie. "Ve ilginç."

Parmaklarımın arasında ona bakarken dudaklarının kenarlarının yukarı kıvrılmasını izledim.

"Arkadaşlığın feshedildi, Rosalyn Graham."

Kıkırdadı. "Bunda ciddi olmadığını biliyorum."

Ciddi değildim tabii ki. Benden asla kurtulamayacaktı.

"Ee..." Rosie koluma girdi ve koridora yürümeye başladık. "Ne yapacaksın?"

Tüm enerjimi alıp götüren titrek bir nefes çıkıverdi ağzımdan. "Benim... en ufak bir fikrim yok."

Ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Aaron Blackford'un teklifini kabul *etmeyecektim*. Benim tek seçeneğim olmadığı gibi kesinlikle en iyi seçeneğim de değildi. Lanet olsun, o benim *hiçbir şeyim* değildi. Özellikle de ablamın düğünündeki kavalyem değildi.

İKİNCİ BÖLÜM

Toplantımıza geç kalmamıştım.

Bir yıl sekiz ay önceki o günden beri hiçbir toplantıma geç kaldığım olmamıştı.

Neden?

Aaron Blackford.

Bir kez. Aaron varken sadece *bir* kez geç kalmıştım ve şimdi her fırsatta o günü başıma kakıyordu.

İspanyol ya da kadın olmama dair hiçbir zaman laf sokmamıştı. Söz konusu herkesin diline düşecek kadar dakik olmamaya gelince ikisi de haklılık payı olmayan klişelerden ibaretti.

Aaron saçma sapan şeyler yapmazdı. Sadece ortada olan gerçeklere dikkat çeker, doğrulanabilir verileri belirtirdi. Ben de dahil, çalıştığımız danışmanlık şirketindeki tüm mühendisler gibi o da bunu yapmak üzere eğitilmişti. Hem teknik olarak gerçekten de geç kalmıştım. Aylar önce, sadece *bir* kez. Önemli bir sunumun ilk on beş dakikasını kaçırdığım doğruydu. O sunumu Aaron yönetiyordu –InTech'teki ilk haftasıydı– ve bir kahve termosunu devirerek gürültülü bir giriş yaptığım da doğruydu.

Kahvenin Aaron'ın sunum dosyasının üzerine döküldüğü de doğruydu.

Tamam tamam, biraz da pantolonuna gelmişti.

Yeni bir iş arkadaşı üzerinde iyi bir izlenim bırakmanın en iyi yolu değildi ama o kadar büyütmeye de gerek yoktu. Böyle şeyler her zaman yaşanırdı. Bunlar gibi küçük, kasıtsız, beklenmedik kazalar son derece yaygındı. İnsanlar böyle şeylerin üzerinde durmaz ve hayatlarına devam ederdi.

Ama Aaron öyle yapmamıştı.

Onun yerine, sonraki haftalar ve aylar boyunca, "Saat ondaki

toplantımıza geç kalmamaya çalış. Artık pek de şirin olmuyor," gibi şeyler dedi.

Onun yerine, ne zaman bir toplantı odasına girip de fazlasıyla erken gelmiş olduğumu görse kolundaki saate baktı ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Onun yerine, kafasını uyarır gibi bana çevirerek kahve demliklerini ulaşamayacağım bir yere çekti.

Aaron Blackford o olayı geride bırakmak yerine tam da bunları yapıyordu.

"Günaydın Lina." Kapının yanından Héctor'un nazik sesini duydum.

Daha görmeden bile her zaman yaptığı gibi gülümsediğini anlamıştım. Ona paylaştığımız ana dilde, "*Buenos días,** Héctor," dedim.

Amca gibi gördüğüm, beni ailesinden sayan adam elini omzuma dayadı ve hafifçe sıktı. "İyi misin, *mija*"?"

"Bir şikâyetim yok," dedim gülümsemesine karşılık vererek.

"Bir sonraki barbekü partisine geliyor musun? Önümüzdeki ay yapacağız ve Lourdes sana hatırlatmamı söyleyip duruyor. Bu sefer *ceviche*"" yapıyor ve onu yiyecek bir tek sen varsın." Bir kahkaha patlattı.

Haklıydı; Díaz ailesindeki hiç kimse içinde balık olan Meksika yemeklerinin hayranı sayılmazdı. Ki bunu anlamakta hâlâ güçlük çekiyordum.

"Aptalca sorular sormayı bırak, ihtiyar." Gülerek elimi havada salladım. "Tabii ki orada olacağım."

Kalan üç meslektaşımız da günaydınlarını mırıldanarak odaya girerken, Héctor her zamanki gibi sağıma geçti.

Bakışlarımı Héctor'un rahat gülümsemesinden ayırdım ve saat on toplantısı için masanın etrafında toplanan adamlara baktım.

---

* (İsp.) Günaydın –*çn*

** (İsp.) Kızım –*çn*

*** Güney Amerika'ya özgü, çiğ balıktan yapılan bir deniz ürünü yemeği –*çn*

Karşımda kaşlarını kaldırmış Aaron duruyordu, bakışları ânında benimkileri bulmuştu. Bir sandalye çekerken dudaklarının aşağı doğru kıvrıldığını gördüm.

Gözlerimi devirerek, tombul gövdesini koltuğa bırakırken kel kafası floresan ışığı altında parıldayan Gerald'a döndüm. Son olarak da bu odadaki herkesin bir dönem üstlendiği pozisyona –şirketin Çözüm Departmanı'nın ekip liderliğine– kısa süre önce terfi eden Kabir vardı. Bu departman hemen hemen tüm birimleri kapsıyordu, inşaat mühendisliği hariç. Ki o da başlı başına ayrı bir canavar sayılırdı.

"Herkese günaydınlar," dedi Kabir, bu görevde yalnızca bir aydır bulunan birinin gösterebileceği bir coşkuyla. "Bu hafta toplantıyı yönetip protokolü sürdürecek olan benim, o yüzden isminizi söylediğimde burada deyin lütfen."

Odayı son derece aşina olduğum bıkkın bir homurtu doldurdu. Masanın karşısındaki mavi gözlü adama döndüğümde, sesle uyumlu olan o sinirli suratla karşılaştım.

"Elbette, Kabir," dedim, somurtkan adamla aynı fikirde olmama rağmen gülümseyerek. "Lütfen devam et."

Okyanus mavisi gözler buz gibi bir bakışla beni buldu.

Onun bakışlarıyla yüzleşirken Kabir her birimizin adını tek tek okumaya başladı ve tepki olarak Héctor ve Gerald'dan onay, benden yersiz bir neşeyle dökülen bir *buradayım* ve Bay Huysuz'dan bir homurtu daha aldı.

"Tamam, teşekkürler," dedi Kabir. "Sıradaki gündem maddemiz projelerin durum güncellemeleri. Kim başlamak ister?"

Kimseden ses çıkmadı.

InTech, kendi projeleri için plan oluşturma ve yürütme becerisi yahut bunları yapacak çalışanları olmayan kuruluşlara mühendislik hizmeti veriyordu. Bazen dışarıya beş veya altı kişilik bir ekiple hizmet verirdi, bazen de sadece bir kişiye ihtiyaç duyulurdu. Bu yüzden bölümümüzdeki beş ekip lideri de birkaç farklı müşteri için farklı projeleri yürütüyordu ve tüm projeler sürekli ilerleme hâlindeydi. Her gün projelerde bir dönüm noktasına ula-

şıyor, türlü sorun ve dezavantajla karşılaşıyorduk. Müşterilerle ve hissedarlarla her gün konferans görüşmeleri yapıyorduk. Her projenin durumu o kadar hızlı ve karmaşık bir şekilde değişiyordu ki diğer takım liderlerinin sadece birkaç dakika içinde her şeyden haberdar olmalarına imkân yoktu. Kabir'in sorusunun sessizlikle karşılanmasının sebebi buydu. Ve tam da bu yüzden bu toplantı çok da gerekli sayılmazdı.

"Hımm..." Kabir koltuğunda rahatsızca kıpırdandı. "Tamam, ben başlayabilirim. Evet, önce ben anlatayım." Yanında getirdiği bir dosyayı karıştırdı. "Bu hafta, projeleri için belirlediğimiz yeni bütçeyi Telekoor'a sunacağız. Bildiğiniz gibi, toplu taşımadaki mobil verilerin geliştirilmesi için bir bulut hizmeti üzerinde çalışan bir *start-up*. Eh, mevcut kaynaklarımız oldukça sınırlı ve..."

Bakışlarım toplantı odasında öylece dolaşırken dalgın bir şekilde iş arkadaşımı dinliyordum. Héctor başını sallasa da onun da dikkatini benden daha fazla verdiğinden şüpheliydim. Gerald ise açık açık telefonuna bakıyordu. Kaba. Çok kaba bir hareketti. Ama ondan da başka türlüsünü beklemezdim zaten.

Bir de *o* vardı. Aaron Blackford'un bana baktığını göz göze gelmeden önce fark etmiştim.

Kolunu bana doğru uzatmıştı ve bakışlarını benden kaçırmıyordu. Ne yapmak üzere olduğunu biliyordum. *Biliyordum*. O devasa avuçlara bağlı uzun parmaklar önümdeki nesneye uzanırken genişçe açıldı. Kahve demliği. Gözlerimi kısarak elinin demliğin sapını kavramasını izledim.

Demliği meşe masanın yüzeyi boyunca çekti. Çok yavaşça. Ardından bana bakarak başını salladı.

İnsanı deli eden mavi gözlü kinci bok.

Soğuk bir gülümsemeyle ona baktım çünkü diğer seçenek masanın karşı tarafına uçmak ve lanet olası demliğin içindekini üzerine dökmekti. Tekrar. Ama bu sefer kasıtlı olarak.

Dikkatimi bu düşünceden uzaklaştırmaya çalışarak gözlerimi kaçırdım ve öfkeyle not defterime bir yapılacaklar listesi karalamaya başladım.

Isa'ya Mamá için sipariş ettiği buketin şakayık mı yoksa zambak mı olduğunu sor.*

*Tía** Carmen için şakayık veya zambak buketi sipariş et.

Eğer o çiçekleri göndermezsek bana, Isa'ya –ki kendisi ablam ve aynı zamanda da müstakbel gelin oluyordu– ve Mamá'ya nalları dikene kadar dünyayı dar ederdi.

*Papá*** beni havalimanından alacak, ona uçuş detaylarını yolla.*

Kalemi dalgınlıkla dudaklarıma götürürken çok önemli bir şeyi unuttuğum hissi beni rahatsız ediyordu.

Kalemin ucunu çiğnerken, unuttuğum şeyi düşünmeye başladım. Sonra kafamda, ne yazık ki unutmayı asla beceremeyeceğim o ses gümbürdedi.

"Bu kadar kısa zamanda seninle gelecek birini bulabileceğini düşünüyorsan hayal âleminde yaşıyorsun demektir."

Karşımda oturan adama dönünce tekrar göz göze geldik. Sanki yanlış bir şey yaparken –mesela onu düşünmek gibi– yakalanmış gibi yanaklarımda bir sıcaklık hissedince dikkatimi yeniden listeye verdim.

Bir erkek arkadaş bul.

Bunun üzerini çizdim.

Sahte bir erkek arkadaş bul. Gerçek biri olmasına gerek yok.

"...ve rapor etmem gereken her şey bu." Kabir'in sözleri kafamın arkasında bir yerlere isabet etti.

Listem üzerinde çalışmaya devam ettim.

Sahte bir erkek arkadaş bul. Gerçek biri olmasına gerek yok.

Ayrıca O OLMAZ.

Elbette başka seçeneklerim vardı. Ama eskort olmazdı. Hızlı bir Google araması Aaron'ın haklı olduğunu doğrulamıştı. *Yine.* Görünüşe göre Hollywood tarafından kandırılmıştım. New York, *eskortlukla* sınırlı olmayan çok çeşitli ve farklı hizmetler sunan kadın ve erkeklerle dolu gibi görünüyordu.

---

* (İsp.) Anne –*çn*

** (İsp.) Teyze –*çn*

*** (İsp.) Baba –*çn*

Yüzümü buruşturdum ve ardından kalemi daha da sert çiğnemeye başladım. Bunu Aaron'a itiraf edecek değildim tabii. Aaron'a haklı olduğunu söylemektense bir yıl boyunca çikolata yemekten vazgeçerdim.

Ama şu anda çaresizdim. Bu konuda da tam üstüne basmıştı. Tüm ailemin önünde benimle ciddi, kararlı bir ilişki içindeymiş gibi davranacak birini bulmam gerekiyordu. Ve bu sadece düğün gününü değil, aynı zamanda ondan önceki iki günlük kutlama organizasyonunu da kapsıyordu. Bu, mahvolduğumun resmiydi. Ben...

"...ve o da Lina olacak."

Adımın söylendiğini duyunca kafamdaki her şey dağılıverdi.

Kalemi masaya bırakıp boğazımı temizledim. "Evet, buradayım." Kendimi tekrar konuşmaya dahil olmaya zorladım. "Dinliyorum. Sizi dinliyorum."

"Bu tam da dinlemeyen birinin söyleyeceği bir şey değil mi?"

Bakışlarım odanın diğer ucuna kayınca, ardında insani duygular barındırdığından şüpheli olduğum bir çift mavi gözle karşılaştım.

Oturduğum yerde iyice doğruldum ve defterimin sayfasını çevirdim. "Daha sonra görüşme yapacağım müşterimle ilgili not alıyordum. O sırada sizden kopmuşum," diye yalan söyledim. "Önemli bir şeydi."

Aaron bir şey mırıldanarak başını salladı.

Neyse ki konuyu uzatmamıştı.

"O hâlde bir özet geçelim. Ne durumda olduğumuz konusunda net olabilmemiz için," dedi Kabir kibar bir sesle.

Yarın Kabir benden bir muffin alacaktı.

"Teşekkür ederim, Kabir." Ona pırıl pırıl bir gülümsemeyle karşılık verdim.

O ise kızarıp bana titrek bir şekilde gülümsedi.

Bunun üzerine odanın karşı tarafından sabırsızlık dolu bir homurtu yükseldi. Bak işte, bu adam yarın muffin falan alamayacaktı. Ya da başka bir gün.

"Pekâlâ," dedi Kabir sonunda. "Jeff bugün toplantıya katılıp sana şahsen söylemek istiyordu ama bölüm müdürlerinin programının ne kadar yoğun olduğunu bilirsin. İç içe geçmiş bir sürü toplantısı varmış. İhtiyacın olan tüm bilgileri nasılsa o sana iletecektir ama önceden haber vermenin iyi fikir olacağını düşündüm."

Gözlerimi kırpıştırarak öylece ona baktım. *Bu adam neden bahsediyordu böyle?* "Yeniden teşekkür ederim, Kabir."

"Rica ederim, Lina." Başını salladı. "Bence beşimiz arasındaki iletişim, bir şeyleri başarma yolunda..."

"Kabir!" –Aaron'ın sesi tüm odayı doldurdu– "Sadede gelsen?"

Kabir'in gözleri biraz da şaşkınlıkla ona dönüverdi. "Evet, teşekkürler, Aaron." Ardından devam edebilmek için iki kez boğazını temizlemek zorunda kaldı. "InTech birkaç hafta içinde bir Tanıtım Günü'ne ev sahipliği yapacak. Çok sayıda insan katılacak ve birçoğu da sunduğumuz hizmetleri ve halihazırda üzerinde çalıştığımız en büyük projeleri incelemek isteyen potansiyel müşteriler olacak. Jeff, tüm katılımcıların yüksek pozisyonlarda olan insanlar olduğundan bahsetti ki bu da ağımızı genişletmek, güçlendirmek ve dahası bunu yüz yüze yapmak için bir fırsat sayılır. O gün InTech'in kendini göstermesini istiyor. Mümkün olduğunca iyi görünmesini. Ve modern. Mevcut piyasalardan haberdar olduğumuzu kanıtlamamızı. Ama aynı zamanda, tüm potansiyel ve mevcut müşterilere iyi olduğumuz şeyin sadece yaptığımız iş olmadığını göstermemizi de." Gerginlikle güldü. "İşte bu yüzden Tanıtım Günü'nde katılımcıları burada, genel merkezimizde gece yarısına kadar ağırlayacağız."

"Gece yarısı mı?" dedim, şaşkınlığımı doğru düzgün gizlemeyi başaramadan.

"Evet." Kabir hevesle başını salladı. "Çok heyecan verici değil mi? Dolu dolu bir etkinlik olacak. Yeni teknolojiler üzerine atölyeler, bilgi paylaşım toplantıları, müşterilerimizi ve ihtiyaçlarını tanımaya yönelik faaliyetler gerçekleştirilecek. Elbette kah-

valtı, öğle yemeği ve akşam yemeği bizden olacak. Ah, bir de sonrasında içkiler. Bilirsiniz, insanların biraz rahatlaması için."

Kabir bunları açıklarken gözlerim giderek daha da açılmıştı.

"Bu..." diye söze başladı Héctor. "Kulağa değişik geliyor."

Gerçekten de öyleydi. Birkaç hafta içinde planlamak için biraz karmaşık bir organizasyondu.

"Evet," dedi Gerald, insanda şüphe yaratacak kadar hâlinden memnun görünüyordu. "InTech'i sektörde bir adım öteye taşıyacağı kesin."

Kabir bana dönerken başını sallıyordu. "Kesinlikle. Ve Jeff her şeyden senin sorumlu olmanı istiyor, Lina. İnanılmaz, değil mi?"

Sırtımı koltuğuma iyice yaslarken gözlerimi kırpıştırdım. "Benim organize etmemi mi istiyor? Hepsini mi?"

"Evet." Canım iş arkadaşım sanki pek güzel bir haber veriyormuş gibi gülümseyerek bana bakıyordu. "Ve sunuculuğunu da yapmanı istiyor. Beşimiz arasından en çekici seçenek sensin tabii."

Yavaşça gözlerimi kırpıştırarak, muhtemelen yüzüme yayılan ifade yüzünden dudaklarının aşağı doğru bükülmesini izledim.

Çekici. Derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım. "Eh, en çekici seçenek olarak görülmekten gurur duyuyorum tabii," diye yalan söyledim, kanımın nasıl da kaynamaya başladığını umursamamaya çalışarak. "Ama böyle bir şeyi organize etmek için ne zamanım ne de deneyimim var."

"Ama Jeff bu konuda ısrarcı," diye karşılık verdi Kabir. "Ve InTech için senin gibi birinin bu şirketi temsil etmesi son derece önemli."

Benim gibi birinden kastının ne olduğunu sormam gerekirdi ama cevabı duymak istediğimi sanmıyordum. Boğazım çöle dönmüştü ve yutkunmakta zorlanıyordum. "Bu odadaki herkes bu görevi başarıyla yerine getiremez mi? Bu organizasyonu halkla ilişkiler konusunda deneyimli birinin yapması gerekmez mi?"

Kabir soruma cevap vermeden lafı değiştirdi. "Jeff, organizasyonu halledebileceğini söyledi. Birini işe alıp fazladan kaynak

kullanmaya gerek yok. Ayrıca sen..." Sustu, başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibi görünüyordu. "Sosyalsin. Canlı birisin."

Masanın altından yumruğumu sıkarak içimde kopan fırtınayı gizlemeye çalıştım. "Tabii," diye mırıldandım. Patronları tarafından *canlı* olarak anılmak herkesin hayali olmalıydı. "Ama benim de yapmam gereken bir işim var. Ayrıca üzerinde çalıştığım, yetişmesi gereken projelerim var. Nasıl oluyor da bu... *organizasyon* kendi müşterilerimden ve mevcut sorumluluklarımdan daha önemli görülebiliyor?"

Meslektaşlarımın desteğini bekleyerek bir süre sustum.

Herhangi bir destek.

Ama... hiçbir şey gelmedi; *bu tür* durumlarda oluşan o her zamanki sessizlik sarmıştı odayı.

Yanaklarımın hayal kırıklığıyla alev aldığını hissederek sandalyemde kıpırdandım. "Kabir," dedim elimden geldiğince sakin bir sesle, "Jeff'in bundan sorumlu olmamı önermiş olabileceğini anlıyorum ama siz bunun mantıksız olduğunu görüyorsunuz, değil mi? Ben... nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Bu, işe alınırken bana verilen bir görev ya da ödemesi yapılan bir iş değildi.

Ancak kimse bunu kabul etmeyecekti, hem de desteklerinin fark yaratacağını bilmelerine rağmen. Bu ne görev tanımımda vardı ne de bunun için maaş alıyordum.

"Ben zaten ekibin en iyi üyeleri Linda ve Patricia'nın yerine bakıyorum. Halihazırda haftamda boş saatim yok." Şikâyet etmekten ve biraz olsun –hatta azıcık olsun– anlayış dilenmekten nefret ediyordum ama başka ne yapabilirdim ki?

Gerald homurdanınca başımı ona çevirdim. "Eh, bu da otuzlu yaşlarındaki kadınları işe almanın bir dezavantajı işte."

Az önce bunu söylediğine inanmak istemeyerek güldüm. Ama söylemişti. Ağzımı açtım ama Héctor araya girerek bir şey söylememe engel oldu.

"Pekâlâ, bizim sana yardım etmemize ne dersin?" diye öneride bulundu. Ona baktım, boyun eğmiş bakışlarla beni izliyordu. "Belki hepimiz bir ucundan tutabiliriz."

Bu adamı seviyordum ama yumuşak kalbi ve kavgaya yanaşmayan ruhu pek de yardımcı olmuyordu. Sadece asıl sorunun etrafında dönüp duruyordu.

Gerald, "Lisede değiliz, Héctor," diyerek onu tersledi. "Biz profesyoneliz ve hiçbir şeyin ucundan tutmayacağız." Yağlı, kel kafasını sallarken homurtusu daha da yükseldi.

Héctor'un sesi kesilivermişti.

Kabir tekrar konuştu, "Sana Jeff'in hazırladığı kişi listesini ileteceğim, Lina."

Yanaklarımın daha da kızardığını hissederken tekrar başımı iki yana salladım, iş arkadaşıma pişman olacağım bir şey söylememeye çalışıyordum.

"Ah," diye ekledi Kabir, "Jeff'in yemek servisi için de birkaç fikri vardı. O dosyayı da sana ayrı bir e-postayla ileteceğim. Ama bu konuda biraz araştırma yapmanı istiyor. Belki bir tema bile oluşturabilirsin. Jeff senin ne yapman gerektiğini bileceğini söyledi."

Dudaklarım, Abuela'mın* beni kulağımdan tutup kiliseye götürmesine neden olacak sessiz bir küfürle aralandı. *Ne yapmam gerektiğini bilecek miydim? Nasıl bilebilirdim ki?*

Çığ gibi büyüyen hayal kırıklığımı bastırmak için kalemime uzanıp iki elimle tutarak derin bir nefes aldım. "Jeff'le kendim konuşacağım," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Normalde onu rahatsız etmezdim ama..."

"Zamanımızı boşa harcamayı keser misin artık?" dedi Gerald, yüzümdeki kanın ayaklarıma çekilmesine neden olarak. "Bunu patronumuza taşımak zorunda değilsin." Tombul parmağını havada salladı. "Mazeret üretmeyi bırak da şu işi yap işte. Sadece bir günlüğüne sürekli gülümseyip insanlara ekstra arkadaşça davranabilirsin, değil mi?"

Ona kocaman açılmış gözlerle bakarken *ekstra* ve *arkadaşça* kelimeleri kafamda yankılanıyordu.

Asla ulaşamayacağı bir sınıfa ait biri için tasarlanmış bir göm-

* (İsp.) Büyükanne –*çn*

lek giymiş bu vıcık vıcık terli adam, tabii ki herhangi birini alt etmek için her fırsatı değerlendirecekti. Karşısındaki bir kadınsa daha da aşırıya kaçacaktı. *Biliyordum.*

"Gerald," dedim sesimi yumuşatarak ve kırılmaması, gerçekten ne kadar öfkelendiğimi gözler önüne sermemesi için dua ederek kaleme uyguladığım baskıyı artırdım. "Bu toplantının amacı bunun gibi konuları tartışmak. O yüzden, üzgünüm ama beni gayet dinlemek zorundasın..."

"Tatlım," diye araya girdi Gerald, alaycı bir ifadeyle, "bunu bir parti olarak düşünsene. Kadınlar böyle şeyleri bilir, değil mi? Birkaç aktivite hazırla, yemek servis edilmesini sağla, güzel kıyafetler giy ve birkaç şaka patlat. Genç ve tatlısın; beynini çok yormana bile gerek kalmayacak. Onları avucunun içine alacağından eminim." Kıkırdadı. "Bunu nasıl yapacağını biliyorsundur, değil mi?"

Söyleyeceklerim boğazıma yapışmış gibiydi. Ciğerlerime dolması gereken hava arada bir yerde takılmıştı sanki.

Vücudumu kontrol edemiyordum, bacaklarımın doğrulduğunu ve beni yukarı kaldırdığını hissettim. Geri ittiğim sandalyem yüksek ve ani bir sesle gıcırdadı. İki elimi masaya vururken kafamın içinin bomboş olduğunu hissedebiliyordum, gözümü kan bürümüştü. Deyim o kadar yerindeydi ki. Sanki kırmızı camları olan bir gözlük takıvermişim gibi her yeri kan kırmızısı görmeye başlamıştım.

Sağımda oturan Héctor'un derin nefesler aldığını duyabiliyordum. Bir şeyler mırıldanıyordu.

Sonrasındaysa hiçbir şey duymadım. Sadece kalbimdeki gümbürtü vardı.

İşte. Gerçek buydu. Bu odada oturan diğer dört kişi yerine bu lanet şeyi yapmak için özellikle benim seçilmiş olmamın gerçek nedeni. Ben bir kadındım –bölümdeki bir takıma liderlik eden tek kadındım– ve kıvrımlarım cömert olsun ya da olmasın, elimde *kozlar* vardı. Canlı, tatlı, dişi. Tabii ki çekici seçenek bendim. InTech'in geçmişte takılıp kalmadığını kanıtlayan altın bir simge olarak müşterilere vitrinde sunulacaktım.

"Lina." Sesimin sağlam ve sakin çıkmasını istemiştim ama hiç de öyle olmamasından nefret ettim. Arkamı dönmeyi ve bacaklarımın beni odadan çıkarmasına müsaade etmeyi istemekten nefret ediyordum. "*Tatlım* değil. Benim adım Lina." Çok yavaş bir şekilde sandalyeme oturdum ve boğazımı temizlerken kendimi dizginlemek için tüm gücümle savaştım. *Bunu başarabilirsin. Bunu başarmalısın.* "Bir dahaki sefere adımı kullan lütfen. Ve bana da herkese gösterdiğin saygın ve profesyonel tavırla hitap et." Kulaklarıma ulaşan sesimden zerre hoşlanmamıştım. Bana, olmak istemediğim o zayıf hâlimmişim gibi hissettirmişti. Ama en azından iyice kafayı yemeden ya da odadan kaçmadan bunları söylemeyi başarmıştım. "Teşekkürler."

Gözlerimin saf öfke ve hayal kırıklığıyla donuklaştığını hissetmemle, bundan ve etrafımdaki diğer her şeyden kurtulmak için gözlerimi kırpıştırdım. Boğazımdaki yumrunun utançla alakasının olmamasını dilerdim ama öyleydi. Çünkü herkesin önünde böyle patlayıp da utanmamam mümkün müydü? Onca zaman önce olanlara ve bu tip saçmalıklarla uğraşmak zorunda kaldığım ilk sefer olmamasına rağmen hâlâ nasıl yapacağımı öğrenememiş miydim?

Gerald gözlerini devirerek bana baktı. "Bu kadar ciddiye alma, *Lina*." Bana küçümseyici bir bakış attı. "Sadece şaka yapıyordum. Değil mi çocuklar?"

Birilerinden destek görmeyi bekleyerek iş arkadaşlarımıza baktı.

Kimseden destek gelmedi.

Gözümün ucuyla, Héctor'un iyice sandalyesine gömülmesini izledim. "Gerald..." dedi, yorgun ve cesareti kırılmış bir sesle. "Hadi ama."

Gözlerimi Gerald'dan ayırmadım ve göğsümün giderek artan bir çaresizlikle dolduğunu hissederken odadaki diğer iki kişiye, sessiz kalan Kabir ve Aaron'a inatla bakmadım.

Muhtemelen taraf tutmadıklarını düşünüyorlardı ama aslında tuttukları ortadaydı. Sessizlikleri tam da bunu kanıtlıyordu.

"Ah, hadi ama ne?" diye homurdandı Gerald. "Yanlış bir şey söylediğim yok ki. Kızın uğraşmasına bile gerek yok..."

Daha onu durdurmak için cesaretimi toplayamadan, odada konuşmasını umduğum son kişi araya girdi. "Buradaki işimiz bitti."

Ona doğru dönünce, odadaki sıcaklık birkaç derece düşmüş gibi hissettirecek kadar soğuk ve ürpertici bakışlarla Gerald'a baktığını fark ettim.

Başımı iki yana sallayarak bakışlarımı Aaron'dan kaçırdım. Son on dakika içinde bir şey söyleyebilirdi ama söylememeyi tercih etmişti. O noktadan sonra sessiz kalsaydı da benim için fark etmezdi.

Ayağa kalkarken Gerald'ın sandalyesi yere sürtündü. "Evet, kesinlikle işimiz bitti," dedi düz bir sesle, bir yandan da eşyalarını toplayarak. "Benim de bunlar için vaktim yok. Nasıl olsa ne yapacağını biliyor."

Soktuğu son lafla Gerald kapıya yürüdü ve odadan çıktı.

Kalbim göğsümde deli gibi atmaya devam ediyor, nabzım şakaklarıma vuruyordu.

Kabir de Gerald'ın arkasından aynı şeyi yaptı, ayağa kalkarken özür dilercesine bana bakıyordu. "Onun tarafını tutmuyorum, tamam mı?" Gözleri önce hızla Aaron'a kaydı, sonra aynı hızla bana döndü. "Tüm bunlar Jeff'ten çıktı, senin yapmanı istiyor. Üstüne fazla düşünme. Bunu iltifat olarak kabul et."

Cevap vermeye tenezzül bile etmeden, odadan çıkışını izledim.

Neredeyse beni himayesine alan ve bana Díaz klanından biriymişim gibi davranan adam bana bakıp başını salladı. Sadece dudaklarını oynatarak *Qué pendejo*, deyince benden zayıf da olsa bir gülümseme kopardı; bu, İspanya'da asla kullanmadığımız bir kelime olsa da ne demek istediğini biliyordum.

Ve Héctor haklıydı. Gerald tam bir *göt kafaydı*.

İçeride sadece Aaron kalmıştı. Ki o da henüz bana bakmaya tenezzül bile etmemişti. Uzun parmakları hızlı bir şekilde eşya-

larını topladı ve daha da uzun bacakları sandalyeyi geriye iterken ayağa kalktı.

Az önce olanlardan ötürü hâlâ şaşkınlık içinde ona bakarken, o da bakışlarını ellerinden bana doğru çevirdi. Kendine geldiğini ve o her zamanki soğuk ifadeye büründüğünü fark ettiğim gözleri bir an için üzerimde kaldı ve sonra beni öylece bırakıverdi.

Her zaman yaptığı gibi.

Gariplik derecesinde iri ve sağlam cüssesi kapıya ve oradan da koridora ilerlerken hâlâ onu izliyordum; göğsümdeki tepinme aynı anda hem daha da hızlanıyor hem de sakinleşiyor gibiydi.

"Hadi gidelim, *mija*," dedi Héctor, ayağa kalkmış bana bakarken. "Ofisimde bir torba *chicharrones** var. Ximena geçen gün bilgisayar çantama koymuştu, ben de canım çeker diye kenarda tutuyordum." Ardından bana göz kırptı.

Sandalyemden kalkarken hafifçe güldüm. Bir sonraki görüşümde Héctor'un küçük kızını sımsıkı kucaklayacaktım.

"Kızcağızın haftalığını artırman gerek." Gülümsemesine karşılık vermek için elimden geleni yaparak onu takip ettim.

Ancak birkaç adım sonra dudaklarımın, gözlerime ulaşamasa da hafif bir gülümsemeyle kıvrıldığını fark ettim.

---

* Hayvan derisinden yapılma, İspanyollara özgü bir cips türü –*çn*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Akşamımın böyle geçeceğini düşünmemiştim.

Geç olmuştu, InTech'in genel merkezi büyük ölçüde boşalmıştı, önümde en az dört beş saatlik iş daha vardı ve midem o kadar yüksek sesle gurulduyordu ki kendini yemeye başlayacağından şüphelenmeye başlamıştım.

*"Estoy jodida,"** dedim sessizce, gerçekten ne kadar berbat olduğumu fark ederken.

Birincisi, yediğim son şey, düğünün sadece dört hafta sonra olduğunu göz önünde bulundurunca mantıklı gibi gelen azıcık bir yeşil salataydı. İkincisi, ofisimde hiç abur cuburum olmadığı gibi alt kattaki otomat için de hiç bozukluğum yoktu. Ve üçüncüsü, dizüstü bilgisayarımın ekranındaki PowerPoint sunumu hâlâ yarı boş bir şekilde bana göz kırpıyordu.

Ellerim klavyemin üzerine düşüverdi ve bir dakika boyunca tereddütle tuşların üzerinde kaldı.

O sırada gelen mesajla birlikte telefonuma döndüm. Ekranda Rosie'nin adı görünüyordu. Kilidi açınca hemen bir görüntü belirdi.

Üzerinde süt köpüğünden yapılma bir gülle nefis görünen bir kahve fotoğrafıydı. Yanında da ışığın altında hiç utanmadan parıldayan üç katlı çikolatalı brownie vardı.

Rosie: Var mısın?

Planı detaylandırmasına veya bana neresi olduğunu söylemesine gerek yoktu. O şölen ancak şehirdeki en sevdiğimiz kafe olan Köşeyi Dönünce'ye ait olabilirdi. Madison Bulvarı'ndaki o güvenli kafein sığınağında olduğumu düşününce ağzım bir anda sulanmaya başlamıştı.

---

* (İsp.) Mahvoldum. –*çn*

Bir iniltiyle birlikte ona cevap yazdım.

Lina: Çok isterdim ama çalışmam gerekiyor.

Ekranda üç nokta hoplayıp zıplamaya başladı.

Rosie: Emin misin? Sana yer bile ayırdım.

Ben daha cevap yazamadan bir mesaj daha geldi.

Rosie: Son brownieyi aldım ama seninle paylaşabilirim. Ama buraya çabucak gelirsen. Sonuçta ben de insanım.

Derin bir iç geçirdim. Çarşamba akşamı fazla mesai yapmaktan kesinlikle daha iyiydi ama...

Lina: Yapamam. Sana bahsettiğim Tanıtım Günü üzerinde çalışıyorum. Ayrıca o fotoğrafı da siliyorum. Fazla baştan çıkarıcı.

Rosie: Ah, hayır. Üzerine kaldığı dışında bir şey söylememiştin. Ne zaman yapılacak?

Lina: Ben İspanya'dan döner dönmez. *gelin emojisi* *kurukafa emojisi*

Rosie: Bunu neden senin yapman gerektiğini hâlâ anlamıyorum. Zaten boğazına kadar işe batmış hâlde değil misin?

Evet. Şu an tam da yapmam için bana para ödedikleri işi yapmam gerekiyordu aslında. Etrafı gösterme kisvesi altında bir grup takım elbiseliyi beslemem, bebek bakıcılığı yapmam ve onlara *ekstra iyi* davranmam değil. O da her ne bok demekse artık. Ama şikâyet etmek beni bir yere götürmeyecekti.

Lina: *hâlinden memnun olmayan emoji* Yapacak bir şey yok.

Rosie: Ah, şu anda Jeff'ten pek hoşlandığım söylenemez.

Lina: Onun çok karizmatik olduğunu söylediğini sanıyordum. *sırıtma emojisi*

Rosie: Objektif olarak söyledim. Ve 50 yaşında biri iyi göründüğü kadar pisliğin teki de olabilir. Bilirsin, öylelerini özellikle çekici bulurum.

Lina: Bilmez miyim, Rosie. O Ted tam bir göttü. Hâlâ birlikte olmadığınız için çok mutluyum.

Rosie: *bok emojisi*

Mesajların arası açılınca ben de konuşmanın bittiğini düşündüm. Güzel. Bu boktan işleri bir an önce...

Sonra telefonum bir mesaj sesiyle daha çınladı.

Rosie: Pardon, kafe sahibinin kocası gelince dikkatim dağıldı. #bayılacağım

Rosie: Adam çok yakışıklı. Ve kadına her hafta çiçek getiriyor. *ağlamaklı emoji*

Lina: Rosalyn, burada çalışmaya çalışıyorum. Bir fotoğrafını çek, yarın bana gösterirsin.

Rosie: Özür dilerim, özür dilerim. Bu arada Aaron'la konuştun mu? *düşünceli emoji* Hâlâ bekliyor mu?

Kendime düşünme iznini vermediğim bir şeyden bahsedilmesi karşısında kalbimin birden hoplayıvermesinden gurur duymuyordum tabii.

Yalancı. Son iki gündür, bir bombanın hiç ummadığım bir anda patlamasını bekliyor gibiydim.

Hayır, Aaron pazartesiden beri *düğüne seninle birlikte geleceğim* saçmalığıyla ilgili hiçbir şey söylememişti. Ben de söylememiştim çünkü ne kadar yoğun olduğumuz düşünülürse haklı olarak hiç karşılaşmamıştık.

Lina: Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Bir şey mi bekliyordu ki?

Rosie: ...

Lina: Kalp nakli olabilir mi? Kalbi olmadığını duymuştum çünkü.

Rosie: Ha ha, ne komik. Bu esprileri onunla konuştuğun zamanlar için saklamalısın.

Lina: Konuşmayacağız ki.

Rosie: Bu doğru. İkiniz de patronluk taslamaya o kadar bayılıyorsunuz ki ancak pis pis birbirinize bakıyorsunuz. *ateş emojisi*

Birden nereden çıktığı belli olmayan bir ateş yanaklarıma hücum etti.

Lina: Bu ne anlama geliyor?

Rosie: Bunun ne anlama geldiğini bal gibi de biliyorsun.

Lina: Onu bir cadı gibi kazığa bağlayıp yakmak istediğimi mi? O zaman tamam, haklısın.

Rosie: Muhtemelen o da mesaiye kalmıştır.

Lina: Yani?

Rosie: Yanisi... İstediğin zaman ofisine gidip onun çok sevdiğine emin olduğum şekilde ona dik dik bakabilirsin.

Vay canına. Ne söylüyordu bu?

Telefonumun ekranına dehşet içinde bakarken sandalyemde rahatsızca kıpırdandım.

Lina: Sen neden bahsediyorsun ya? Çikolatayı yine fazla mı kaçırdın? Dengeni bozduğunu biliyorsun. *şok emojisi*

Rosie: Konuyu istediğin kadar saptır.

Lina: Konuyu saptırmıyorum, sadece şu anda sağlığın için gerçekten endişeleniyorum.

Rosie: *göz devirme emojisi*

Bu yeni bir şeydi. Arkadaşım gördüğünü düşündüğü o saçmalıkları asla doğrudan söyleyivermezdi. Sadece arada bir yorum yapar geçerdi.

"Kaynayan gerilim," demişti bir keresinde.

Bunu hatırlayınca öyle bir homurdandım ki burnumdan biraz sümük akıverdi.

İşte gözlemlerinin bu kadar saçma olduğunu düşünüyordum.

Bana kalırsa izlediği tüm o pembe diziler gerçeklik algısını

bozmaya başlamıştı. Lanet olsun, burada İspanyol olan bendim. Abuela'mla pembe diziler izleyerek büyümüştüm. Ama onlardan birinde yaşamadığım kesindi. Aaron Blackford ve benim aramda kaynayan bir gerilim falan yoktu. Ona seveceği bir şekilde bakmadığım da kesindi. Aaron hiçbir şeyi sevmezdi çünkü kalbi olmadan böyle bir şeyi yapması mümkün değildi.

Lina: Pekâlâ, yapacak işlerim var, o yüzden bırakayım da kahvene dön ama pastaneye yaptığın bu baskınlardan vazgeç. Endişeleniyorum.

Rosie: Tamam, tamam. Şimdilik susuyorum, ama sadece şimdilik. *kalp emojisi* İyi şanslar!

Lina: *kalp emojisi* *ateş emojisi*

Telefonumu kilitleyip ekranı altta kalacak şekilde masaya koydum ve derin, enerji vereceğini umduğum bir nefes aldım.

Bu işi halletmenin zamanı geldi.

Bir anda çikolatalı brownienin görüntüsü kafamda beliriverdi. Resmen aklıma saldırıyordu.

Hayır, Lina.

Brownieyi –ya da herhangi bir yiyeceği– düşünmek bana yardımcı olmayacaktı. Kendimi aç olmadığıma inandırmam gerekiyordu.

"Aç değilim," dedim yüksek sesle ve kestane rengi saçlarımı tepede topuz yaptım. "Karnım tamamen tok. Bir sürü lezzetli yemekle dolu. Taco gibi. Ya da pizza. Veya brownie. Kahve ve..."

Bunun üzerine, görselleştirme egzersizimi görmezden gelen midem gürültülü bir şekilde guruldadı ve beynimi Köşeyi Dönünce anıları istila ediverdi. Kavrulmuş kahve çekirdeklerinin enfes kokusu. Üç çeşit çikolatalı o enfes brownieden bir ısırık alınca oluşan o duyusal hücum. Süt kokusunun yükseldiği kahve makinesinin sesi.

Midemden gürültülü bir şikâyet daha yükseldi.

Derin bir iç çekerek tüm bu görüntüleri gönülsüzce zihnimden çıkardım ve yazın son ayarda çalışan klimalar yüzünden

binadayken giymek zorunda kaldığım ince hırkanın kollarını sıvadım.

"Tamam, mideciğim, bana biraz yardımcı ol," diye mırıldandım, sanki kelimelerin bir etkisi olacakmış gibi. "Yarın bizi Köşeyi Dönünce'ye götüreceğim. Şimdi sessiz kalıp çalışmama izin vermelisin. Tamam mı?"

"Tamam."

Sanki midem gerçekten cevap vermiş gibi kelime ofisimde yankılandı.

Ama ne yazık ki o kadar şanslı değildim.

"Bu tuhaftı." Aynı pes ses tekrar yükseldi. "Ama kişiliğinle uyumlu bir hareket olduğunu söyleyebilirim."

Gözlerimi kapadım, bu tok sesin sahibinin kim olduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu.

Lanet olsun sana, Rosalyn Graham. Bu şeytani varlığı ofisime çağırdın ve bunun bedelini çikolatayla ödeyeceksin.

Sessizce küfrederek –çünkü elbette, bu saçma motivasyon konuşmasını duyan o olmalıydı– yüzüme doğal bir ifade takındım ve masamdan başımı kaldırdım. "Garip mi? Ben sevimli olarak değerlendirmeyi yeğliyorum."

"Hayır," dedi hızla. Hatta fazla hızlıydı. "Birkaç kelimeden fazlasını söylemen biraz rahatsız edici oluyor. Sen resmen kendinle sohbet ediyordun."

Masamda bulduğum ilk şeyi, bir fosforlu kalemi elime alıverdim. Nefes aldım ve sonra verdim. "Üzgünüm, Blackford. Ama şu anda tuhaflıklarımı çekiştirecek zamanım yok," dedim fosforlu kalemimi havada tutarak. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Ofis kapımın eşiğinde, dizüstü bilgisayarı bir kolunun altında, kara kaşlarından birini kaldırmış hâlde duran adama baktım.

"Köşeyi Dönünce de nedir?" diye sordu bana doğru yaklaşarak.

Yavaşça nefes verirken sorusunu duymazdan geldim ve uzun bacaklarının masamla arasındaki mesafeyi kapatmasını izledim. Sonra ne yazık ki masanın etrafından dönüp solumda duruverdi.

Ofis koltuğumda tamamen ona doğru döndüm. "Üzgünüm ama yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

O kocaman vücudu bana doğru eğilirken bakışları da arkama, dizüstü bilgisayarımın ekranına döndü.

Gözlerimi ona çeviriverdim, muhtemelen ona Rosie'nin daha önce bahsettiği şekilde bakıyor olmalıydım –dik dik– ama arkadaşımın çıkardığı o saçma anlamlar olmadan. Kaşlarını hafifçe çattı.

Sol elini masama koydu ve daha da eğildi.

"Affedersin?" dedim onun yuvarlak ve kocaman omuzuna doğru.

Tanrım, neydi bu adam, bir dev falan mı?

Bedeninin yüzüme ne kadar yakın olduğunu ve yakından ne kadar kocaman göründüğünü fark ederek arkama yaslandım. "Merhaba?" Kelime istediğimden daha titrek çıkmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Mırıldandı, yumuşak sesi kendisi kadar yakından geliyordu. Yani tam yüzümün önünden.

Gözlerinin ekranımdaki PowerPoint slaydını taramasını izlerken çok yavaş bir şekilde, "Blackford," dedim. Ekranda InTech'in Tanıtım Günü için hazırladığım programın bir taslağı görünüyordu.

Ne yaptığını biliyordum. Ama neden yaptığını bilmiyordum. Ya da beni neden –başımın en büyük belası olmak dışında– görmezden geldiğini.

"Blackford, sana söylüyorum."

Yine dalgın dalgın bir şeyler mırıldandı; o lanet olası ses bir fısıltı gibi ve fena hâlde erkeksi geliyordu.

Ve de sinir bozucu, dedim kendi kendime.

Boğazımda sihirli bir şekilde beliren yumruyu yutmaya çalıştım.

En sonunda, "Elindekilerin hepsi bu mu?" diye sordu.

Kendi dizüstü bilgisayarını dalgın bir şekilde masamın üzerine koydu. Benimkinin hemen yanına. Gözlerimi kısmış, öylece ona bakıyordum.

"Sabah sekiz. Karşılama ve hoşbeş." İri kolu yüzümün önünden hızla geçerek ekranı işaret etti.

Sandalyemde iyice arkaya yaslanırken, giydiği gömleğin içinde pazılarının esnemesine şahit oldum.

Aaron ekranımdan yüksek sesle okumaya devam ediyor, parmağıyla her bir maddeyi işaret ediyordu. *"Sabah dokuz. InTech'in iş stratejilerine giriş."*

Gözlerim doğruca omzuna kayıverdi.

"Sabah on. Kahve molası... On bire kadar. Bu çok kahve içilecek anlamına geliyor. *On bir. Öğle yemeği öncesi aktiviteler.* Belirtilmemiş."

Pazılarının gömleğinin kolunu nasıl da mükemmel ve eksiksiz bir şekilde doldurduğunu, kaslarının ince kumaşa nasıl sığdığını ve hayal gücüne hiç iş bırakmadığını fark ederek kendi kendimi şaşırtmıştım.

"Öğle vakti. Öğle yemeği molası... İkiye kadar. Tam bir ziyafet. Ah, bir de saat üçte bir kahve molası daha var." Odaklandığım kol havada durdu ve sonra iniverdi.

Kıpkırmızı kesilerek kendime, ona aval aval bakmak için burada olmadığımı hatırlatmaya çalıştım. Ya da sıkıcı kıyafetlerinin altında fark etmeden duramadığım o kaslarına.

"Bu düşündüğümden daha kötü. Neden hiçbir şey söylemedin?"

Transtan çıkmış gibi ona dönüverdim. "Affedersin, ne dedin?"

Aaron başını yana yatırdı, sonra sanki bir şey dikkatini çekti. Bakışlarım, masamda ilerleyen elini takip etti.

"Bunun gibi bir organizasyon," dedi. Sonra etrafa saçtığım kalemlerden birini aldı. "Daha önce hiç böyle bir şey planlamamışsın. Ve nasıl yapacağını da bilmiyor gibisin." Kalemi, kaktüs şeklindeki kalemliğime atıverdi.

"Birkaç atölye tecrübem var," diye mırıldandım, ikinci bir kalemle hareketi tekrarlayan parmaklarını izlerken. "Ama sadece iş arkadaşları içindi, potansiyel müşteriler için düzenlemedim." Sonra üçüncü bir kalem. "Özür dilerim, ne yaptığını sanıyorsun?"

"Tamam," dedi sakince, üzerinde aynı renkte bir tüy olan favorim parlak pembe kalemi alırken. Kaleme garip garip baktı, kaşlarını çatmıştı. "Çok da iyi sayılmaz ama en azından bir başlangıçtır." Bana bakarak kalemi işaret etti. "Bu mu? Gerçekten mi?"

Kalemi elinden çekip aldım. "Beni neşelendiriyor." Onu da diğer kalemlerin yanına koydum. "Zevkinize uymadı mı yoksa, Robot Bey?"

Aaron cevap vermedi. Bunun yerine, elleri üst üste yığdığım –tamam, tamam, daha doğrusu öylece attığım– sağımdaki birkaç dosyaya uzandı. "Bunun gibi etkinliklerde yol yordam bilirim," dedi ve dosyaları alıp masamın bir köşesine düzgünce yerleştirdi. "InTech için çalışmaya başlamadan önce birkaç tane organize etmiştim." Ardından elleri, çalışma alanım olduğunu yeni yeni fark etmeye başladığım dağınıklığın içinde bir yerlerde tepetaklak duran ajandama uzandı. Onu, pençeden hallice olan elleri arasına aldı. "Sadece hızlı çalışmamız gerekiyor; bu kadar şeyi halletmek için fazla zaman yok."

Dur bakalım bir dakika.

"Biz mi?" Ajandamı sökercesine ellerinden çekiverdim. "Burada biz miz yok," dedim. "Ayrıca eşyalarımı rahat bırakır mısın? Tam olarak ne yapmaya çalışıyorsun?"

O sinsi eli tekrar harekete geçerek sandalyemin arkasından dolaştı. Aaron, hemen benimkinin üzerinde duran başı ve durmadan eşyalarımı kesen gözleriyle resmen beni masamla sandalyem arasında tost yapmıştı.

Profilden ona bakarken ve vücudundan yayılan sıcaklığı göz ardı etmek için insanüstü bir çaba sarf ederken bana bir cevap vermesini bekledim.

"Bu hâlde odaklanmanın imkânı yok; masan darmadağın," dedi sonunda duygusuz bir tonda. "Ben de o yüzden düzeltiyorum."

Ağzım açık kalmıştı. "Sen gelene kadar çok da güzel odaklanıyordum."

"Jeff'in çıkardığı katılımcı listesini görebilir miyim?" Parmakları *benim* dizüstü bilgisayarımın tuşlarının üzerinde gezindi ve bir pencere açtı.

Bu arada giderek daha çok... sıcakladığımı hissediyordum. Rahatsızdım. Ama en azından eşyalarıma dokunmayı bırakmıştı.

"Hah, işte burada." Ben onu profilinden izlerken ve yanı başımda olmasından dolayı daha da bunalmaya başlarken o da listeye göz attı.

Tanrım.

"Pekâlâ," diyerek devam etti, "çok kişi yok, bu yüzden en azından yemek işini halletmek nispeten kolay olacak. Ve hazırladığın... taslağa gelince, o işe yaramaz."

Korkunun mideme yayılmaya başladığını hissettim, yenilgiyle ellerimi kucağıma bırakırken bu işi nasıl kıvıracağımı düşünüyordum. "Fikrini sormadım ama söylediğin için teşekkürler," dedim zayıf bir sesle, sonra uzanıp bilgisayarımı kendime doğru çektim. "Şimdi, sakıncası yoksa işe geri döneceğim."

Tam ona baktığım sırada Aaron'ın bakışları da bana döndü.

Uzadıkça uzuyormuş gibi görünen –ve son derece rahatsız– bir an için öylece bana baktı.

Arkamdan dolaşıp diğer tarafıma geçti. Biraz uzun bakmış olabileceğim güçlü kollarıyla masaya yaslandı ve kendi bilgisayarını açtı.

"Aaron," dedim, bu gece için son kez olmasını umarak, "bana yardım etmene gerek yok. Tabii burada yapmaya çalıştığın buysa." O son kısmı mırıldanmıştım.

Aaron ahşap masaya eğilmiş şifresini girerken, ben de tam görüş alanıma giren ve beni çileden çıkarmaya kararlı gibi görünen omuzlara bakmadan sandalyemi masama yaklaştırdım.

*Por el amor de Dios.** Onu... süzmeyi kesmem gerekiyordu artık.

Açlıktan ölmek üzere olan beynimin normal davranmakta zorlandığı ortadaydı. Ve bu tamamen Aaron'ın hatasıydı. Git-

---

* (İsp.) Tanrı aşkına –çn

mesi gerekiyordu. HEMEN. Zaten normal bir mesafeden de son derece sinir bozucuydu ve şimdi... tam dibimdeydi. Böylesi çok daha zordu.

"Elimde kullanabileceğimiz bir şey var." Aaron'ın parmakları, tahminimce bahsettiği dosyayı ararken bilgisayarının faresi üstünde gezindi. "Eski işyerimden ayrılmadan önce bana bir liste hazırlatmışlardı. Bize rehber olabilecek bir liste. Burada bir yerde olmalı. Bir dakika."

Ben her saniye daha da sinirlenirken Aaron bir şeyler yazmaya, oraya buraya tıklamaya devam etti. Kendime sinirleniyordum ve de ona. Ve diğer... her şeye.

"Aaron," dedim sonunda bir PDF belgesi ekranında açılıverirken. Sesimi yumuşattım, belki de konu o olunca yapılabilecek en iyi şey, mümkün olduğunca *kibar* davranmaktı. "Geç oldu ve bunu yapmak zorunda değilsin. Beni zaten doğru tarafa yönlendirdin. Artık gidebilirsin." Kapıyı işaret ettim. "Teşekkürler."

İzlemeye devam ettiğim parmaklar bir kez daha zarafetle klavyede gezindi. "Bunda her şeyden biraz var aslında; atölye örnekleri, faaliyetler, grup dinamikleri için dikkat edilmesi gerekenler ve göz önünde bulundurulması gereken hedefler. Bunun üzerinden ilerleyebiliriz."

Biz. İşte yine o kelime çıkmıştı ortaya.

"Bunu kendi başıma yapabilirim, Blackford."

"Yardım edebilirim."

"Yardım edebilirsin ama zorunda değilsin. Bu inek Clark Kent gibi kırmızı pelerininle gelip günü kurtarma dürtüsü nereden çıktı bilmiyorum ama hayır, teşekkürler. Aslında biraz ona benziyor olabilirsin ama ben o kurtarılmayı bekleyen genç kızlardan değilim."

İşin kötü yanı, *gerçekten* de yardıma ihtiyacım vardı. Kabul etmekte zorlandığım şey, bana yardım etmek isteyenin Aaron olmasıydı.

Birden doğruluverdi. "İnek Clark Kent mi?" Kaşlarını çattı. "Bunu iltifat olarak mı almalıyım?"

Bunun üzerine çenemi kapadım.

"Hayır." Haklılık payı olsa da gözlerimi devirerek ona baktım.

Gerçekten de Süpermen'in gizli kimliğinin arkasındaki adama benziyordu. Pelerinli olan değil; takım elbise giyen, dokuzdan beşe mesai yapan ve ofiste çalışan birine göre... *seksi* olan hâli. Tabii ki bunu asla sesli söylemeyecektim. Rosie'ye bile.

Aaron birkaç saniyeliğine yüzümü inceledi.

"Sanırım bunu bir iltifat olarak alacağım," dedi dudaklarının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrılırken.

Kendini beğenmiş Clark Kent çakması.

"Eh, ama öyle değil." Fareme uzanıp rasgele bir klasör açmak için tıkladım. "Thor ya da Kaptan Amerika? Bak, onlar iltifat olurdu işte. Ama sen bir Chris değilsin. Ayrıca artık kimse Süpermen'i umursamıyor, Bay Kent."

Aaron bir anlığına sözlerimi düşünüyor gibi göründü. "Sen umursuyormuşsun gibi geldi bana."

Ben bunu duymazdan gelirken o da arkamdan geçip yürümeye başladı. Sonra ofisi paylaştığım ama tabii ki saatler önce evine giden arkadaşımın masasına doğru ilerledi. Sandalyesini tutup bana çevirdi.

Ben kollarımı kavuşturmuş öylece otururken o da sandalyeyi benimkinin yanına çekip o koca vücudunu üzerine attı ve sandalyenin gıcırdayıp oldukça kırılgan görünmesine neden oldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"O soruyu zaten sormuştun." Sıkılmış bir bakış attı. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?"

"Yardımına ihtiyacım yok, Blackford."

İçini çekti. "Sanırım bir *déjà vu* daha yaşıyorum."

"Sen..." diye kekeledim. Bunun üzerine sırıtmaya başladı. "Ben... Off."

"Catalina," dedi ve tam o anda, ismimin dudaklarından çıkış şeklinden nefret ettim. "Yardıma ihtiyacın var. İkimiz de yardım istemeyeceğini bildiğimiz için bize zaman kazandırmaya çalışıyorum."

Haksız sayılmazdı. Benim hakkımda ne düşündüğünü tam olarak bilirken Aaron'dan asla bir şey isteyemezdim. İster kişisel olsun ister mesleki. Bunca zamandır benim hakkımdaki düşüncelerinin gayet iyi farkındaydım. O bunu bilmese de onu aylar önce kendi kulaklarımla duymuştum. O yüzden hayır, ondan hiçbir şey kabul etmeyecektim. Her ne kadar bu beni kin tutan biri yapsa da. Tıpkı onun gibi. Bu gerçekle yaşayabilirdim.

Aaron arkasına yaslandı ve ellerini sandalyenin kolçaklarına dayadı. Gömleği bu hareketle gerildi ve kumaşın yüzeyindeki değişiklik, gözlerimin istemsizce oraya kaymasına engel olamayacağım kadar görülmeye değerdi.

Tanrım. Gözlerimi bir anlığına kapatıverdim. Acıkmıştım, tüm bunlarla uğraşmaktan dolayı son derece yorgundum ve kendi gözlerim tarafından ihanete uğradığım için de kafam karışmıştı.

"Bu kadar inatçı olma," dedi.

İnatçı. Neden? Ondan istemediğim hâlde teklif ettiği yardımı kabul etmediğim için mi?

İşte şimdi sinirlenmiştim. Muhtemelen bu yüzden de hiç düşünmeden açtım ağzımı yumdum gözümü. "Tüm bunların üzerime yıkıldığı toplantıda bu yüzden mi hiç ağzını açmadın? Yardım istemediğim için mi? Yardımını kabul etmeyecek kadar inatçı olduğum için?"

Aaron başını hafifçe geriye doğru yatırdı; patlamamdan ötürü şoke olduğu için olabilirdi.

Söylediklerime ânında pişman oldum. Gerçekten pişmandım. Ama kelimeler, sanki kendi istekleriyle ağzımdan kaçıvermiş gibi çıkmıştı işte.

Normalde ciddi olan yüz ifadesinden bir şeyler geçer gibi oldu. "Müdahale etmemi istediğini fark etmemiştim."

Tabii ki fark etmemişti. Kimse fark etmemişti. Neredeyse aileden saydığım Héctor bile fark etmemişti. Bunu çoktan anlamamış mıydım cidden? Evet, mesele bu gibi durumlar olduğunda iki tip insan olduğunu artık çok iyi biliyordum. Hiçbir şey

söylememenin kendilerini tarafsız yaptığına inananlar ve taraf tutanlar. Ve sık sık yanlış taraf tutulurdu. Elbette, söz konusu her zaman Gerald'ınki gibi küçümseyen ve saygısız yorumlar değildi. Bazen bundan çok ama çok daha kötüsü yaşanıyordu. Bunu biliyordum. Bunu çok uzun zaman önce bizzat yaşamıştım.

Başımı iki yana salladım ve kafamda dolanan anıları bir kenara ittim. "Bu bir fark yaratır mıydı, Aaron? Senden müdahale etmeni isteseydim?" diye sordum, aslında hiç öyle olmadığı hâlde çözümü elinde tutuyormuş gibi. Onu izlerken kalbimin korkuyla titrediğini hissedebiliyordum. "Ya da sana istemek *zorunda olmaktan* yorulduğumu söylesem, o zaman devreye girer miydin?"

Aaron sessizce beni inceledi, yüzüme neredeyse ihtiyatla bakıyordu.

Bakışları karşısında yanaklarım alev aldı ve konuştuğum için daha da çok pişman olmama neden oldu.

"Söylediklerimi unut, olur mu?" Başka tarafa baktım. Onca insan dururken Aaron'a böyle çıkıştığım için kendime kızmış ve hayal kırıklığına uğramıştım. O bana hiçbir şey borçlu değildi ki. Hem de tek bir şey bile. "Bu iş zaten üzerime kaldı. Nasıl ve neden olduğunun bir önemi yok." Ya da bunun son olmayacak olmasının.

Aaron doğruldu, vücudunu belli belirsiz bana doğru eğdi. Zihninde neler dönüyorsa ortaya dökmesini bekleyerek nefesimi tutmuşken, o derin bir nefes aldı.

"Verdiğin savaşlarda şimdiye kadar kimseye ihtiyacın olmadı, Catalina. Senin hakkında en çok saygı duyduğum şeylerden biri de bu."

Söyledikleri göğsüme bir şey yaptı. Tam olarak rahat olduğunu söyleyemeyeceğim bir baskı yaratmıştı sanki orada.

Aaron asla böyle şeyler söylemezdi. Kimseye, özellikle de bana.

Ona önemli olmadığını, umursamadığımı, bu konuyu kapatabileceğimizi söylemek için ağzımı açtım ama elini kaldırıp beni durdurdu.

"Öte yandan, senin bir meydan okumayla –haksız yere olsun olmasın– sinecek ve elinden gelenin en iyisini yapmadan vazgeçecek biri olduğunu da hiçbir zaman düşünmedim," dedi ve doğrulup bilgisayarına döndü. "Peki, şimdi ne olacak?"

Çenem kapanıverdi.

Ben... sinmiyordum. Karşı karşıya olduğum bu şeyden korkmuyordum. Yapabileceğimi biliyordum. Ben sadece... kahretsin, sadece yorgundum. Bu kadar cesaret kırıcı bir şey karşısında insanın motivasyon bulması zordu. "Ben..."

"Ne olacak, Catalina?" Parmakları ustalıkla bilgisayarının klavyesi üzerinde gezindi. "Sızlanacak mısın yoksa çalışacak mıyız?"

"Sızlanmıyorum," diye mırıldandım.

Clark Kent'in kendini beğenmişi.

"O zaman çalışacağız," diye karşılık verdi.

Dikkatlice ona bakarken çenesinin kararlılıkla gerildiğini görebiliyordum. İşin içinde belki biraz öfke de vardı.

"Burada *biz* diye bir şey yok," deyiverdim.

Başını iki yana salladı ve bir an için belli belirsiz bir gülümsemenin dudaklarını süslediğine yemin edebilirdim.

"Tanrı şahidim olsun ki..." Sabır dilenir gibi başını kaldırıp yukarı baktı. "Yardımımı kabul edeceksin. O kadar." Nefesini bırakarak saatine baktı. "Seni ikna etmek için koca bir günüm yok." Kaşlarını çatarak yerine döndü, yeniden tanıdığım Aaron'a dönüşmüştü. "Zaten yeterince zaman kaybettik."

Bu somurtkan Aaron'la kendimi daha rahat hissediyordum. Ortalıkta dolaşıp bana saygı duyduğuyla ilgili aptalca şeyler söylemiyordu en azından.

Şimdi, Aaron'ı ofisimden atmayacağımı fark etmenin acısıyla kaşlarımı çatma sırası bendeydi.

"Ben de senin kadar inatçıyım," diye mırıldandı bilgisayarına bir şeyler yazarken. "Öyle olduğumu biliyorsun."

Bilgisayar ekranıma odaklanmaya çalışırken bu tuhaf ateşkese alışmamız için ikimize de biraz zaman tanımaya karar verdim.

Bunu sadece InTech'in itibarı için yapıyordum. Kendi akıl sağlığım için de tabii çünkü bu adam beni tamamen çıldırtıyordu.

Kaşlarını çatmış iki aptal olarak bir akşamlığına birbirimize tahammül edeceğiz artık, diye düşündüm.

"Pekâlâ. Bu kadar kararlıysan, bana yardım etmene izin vereceğim," dedim karnımda oluşan o sıcak duyguya odaklanmamaya çalışarak.

Minnettarlık olduğunu düşündüğüm o duyguya.

Bana hızla bir bakış atarken gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir şey vardı. "Sıfırdan başlamamız gerekecek. Boş bir şablon aç."

Bakışlarımı ondan kaçırıp ekranıma odaklanmaya çalıştım.

Gözümün ucuyla bir hareket algıladığımda birkaç dakikadır sessizce ekranlarımıza bakıyorduk. Hemen ardından masamın üzerine bir şey bıraktı. Tam aramıza.

"İşte," dediğini duydum yanımdan.

Bakışlarımı aşağı indirdiğimde yağlı kâğıda sarılı bir şey koyduğunu gördüm. Sekiz on santim uzunluğunda bir kareydi.

"Bu da nedir?" diye sordum, gözlerim profiline dönerken.

"Bir granola bar," diye yanıtladı bana bakmadan, klavyesinde bir şeyler yazmaya devam ederek. "Açsın. Ye onu."

Ellerimin benden bağımsızlarmış gibi pakete doğru ilerlemesini izledim. Paketi açıp yakından baktım. *Ev yapımıydı.* Kavrulmuş yulafların, kuru meyvelerin ve kuruyemişlerin bir araya getirilme şekline bakılırsa öyle olması gerekiyordu.

Aaron'ın derin bir iç çektiğini duydum. "Zehirli mi diye sorarsan yemin ederim ki..."

"Hayır," diye mırıldandım.

Sonra göğsümde yine o tuhaf baskıyı hissederek başımı salladım. Bu yüzden paketteki ni ağzıma götürdüm, ısırdım ve... Bu granola bara şükürler olsun. Keyifle inledim.

Sağımda oturan adam sessizce, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı.

O fındıklı ve şekerli mükemmelliği mideye indirip omuzlarımı silktim. "Üzgünüm, inlememe değecek kadar güzeldi."

Odaklanmış, ekranındaki belgeye bakarken başını iki yana sallamasını izledim. Yan taraftan onu incelerken içimde garip ve tanıdık olmayan bir his dönüp duruyordu. Ve bunun Aaron'ın umulmadık pişirme becerilerini takdir etmemle hiçbir ilgisi yoktu. Bu başka bir şeydi, birkaç dakika önce kokusunu alır gibi olduğum, sıcak ve hoş bir şeydi ama şimdi dudaklarımı bir gülümsemeyle kıvırmak istiyordum.

Minnettardım.

Aaron Blackford, Clark Kent'in çatık kaşlısı, ofisimdeydi. Bana yardım edip ev yapımı atıştırmalıklar yediriyordu ve bu durumdan son derece memnundum. Hatta müteşekkirdim.

"Teşekkürler." Kaçak sözler dudaklarımdan dökülüverdi.

Bana döndü ve bir anlığına yüzünden bir rahatlama ifadesinin geçer gibi olduğunu gördüm. Ardından gözleri ekranıma kaydı. "Hâlâ boş bir şablon açmadın mı?" dedi.

"*Oye.*"* Ağzımdan istemsizce İspanyolca dökülmüştü. "Bu kadar otoriter olmak zorunda değilsin. Herkesin sizin gibi süper hızı yok, Bay Kent."

Kaşları yine çatılmıştı ve etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Öyle. Hatta bazılarının tam tersi bir süper gücü var."

"Ha." Gözlerimi devirdim. "Çok komiksin."

Bakışları tekrar ekranıma kaydı. "Boş şablon. Çok fazla bir şey istemiyorum, bugün açarsan çok sevinirim."

Bu, *çok* uzun bir gece olacaktı.

---

* (İsp.) Hey, sen. –*çn*

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Mamá," dedim yüzüncü kez. "Mamá, *escúchame, por favor.*"*

Ondan beni dinlemesini binlerce kez daha isteseydim de hiçbir şey fark etmezdi gerçekten. Bu, annemin bırakın iyi olmayı, daha önce denemeye bile çalışmadığı bir şeydi. Dinlemek denen şey, ses telleri arada bir de olsa mola veren insanlara has bir özellikti.

Annemin sesi ağır İspanyolca hırıltılarla telefonumdan kulağıma ulaşırken dudaklarımdan uzun ve yüksek bir iç çekiş sıyrılıverdi.

"*Madre,*"** diye tekrar ettim.

"...yani diğer elbiseyi giymeye karar verirsen... Hangisinden bahsettiğimi anladın mı?" Cevap vermem için bana zaman bile tanımadan İspanyolca sordu. "İncecik, ipeksi ve ayak bileklerine kadar uzanan. Annen olarak sana bunun gurur verici olmadığını söylemeliyim ama üzgünüm, Lina, sen kısasın ve elbisenin kesimi seni daha da kısa gösteriyor. Ve yeşil de senin rengin değil. Düğünün *madrina*sının*** giymesi gereken bir renk olduğunu düşünmüyorum."

"Biliyorum, anne. Sana zaten söylediğim gibi..."

"O topuklu ayakkabılarla bir... kurbağa gibi görüneceksin."

Tanrım! Çok teşekkürler, anneciğim.

Güldüm ve başımı salladım. "Önemi yok çünkü kırmızı elbise giyiyorum."

Hattan derin bir nefes sesi yükseldi. "*Ay.* Neden daha önce söylemedin? Yarım saattir boş yere diğer seçeneklerin hakkında konuşuyorum resmen."

---

* (İsp.) Anne, beni dinle lütfen. –çn

** (İsp.) Anne –çn

*** (İsp.) Baş nedime –çn

"Aslında konusu açılır açılmaz sana söyledim. Sen sadece..."

"Şey, kendimi kaptırmış olmalıyım, *cariño*."*

Bunu doğrulamak için bir şeyler söyleyecek oldum ama bana şans vermedi.

"Mükemmel," diye araya girdi. "O çok güzel bir elbise, Lina. Çok şık ve flörtöz."

Flörtöz mü? Bu ne anlama geliyordu?

"Yemeğe senden önce göğüslerin gelecek."

Ha... *haa*. Kastettiği şey buymuş.

"Ayrıca rengi cildini, vücut şeklini ve yüzünü gerçekten ön plana çıkarıyor. Kurbağa elbisesi gibi değil."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Bir daha yeşil giyeceğimi sanmıyorum."

"Güzel," dedi çok hızlı bir şekilde, bunu iyi niyetli bir yorum olarak algıladığı için. "Peki, erkek arkadaşın ne giyecek? Senin elbisenle uyumlu olacak mı? Babanın benim giyeceğim bebek mavisi elbisenin tonunda bir kravatı var."

Ağzımdan küçük bir inilti çıktı. "Anne, Isa'nın bundan nefret ettiğini biliyorsun. Öyle bir şey yapmamamızı özellikle söyledi."

Ablam uyumlu giyinen çift olmaması konusunda çok ısrar etmişti. Hatta bu isteğini davetiyelere de eklememesi için onunla savaşmak zorunda kalmıştım. Onu *o tipte* bir gelin olmak istemediğine ikna etmek bana çok fazla enerjiye ve sabra mal olmuştu.

"Eh, gelini doğuran ben olduğuma ve Papá için o kravatı çoktan aldığıma göre ablanın bir istisna yapması gerektiğini düşünüyorum."

İnatçı olma işini ona bırak. Ben de inatçıydım, muhtemelen ablam benden beterdi ama annem... Kadın, doğduğu gün gözlerini dünyaya açarken resmen *dik başlı* ifadesini yaratmıştı.

"Sanırım yapması gerekecek," dedim sessizce.

Ajandama uzanıp yapılacaklar listeme bu konuda uyarmak için Isa'yı aramam gerektiğini yazdım.

"Sanırım kullanabileceğin bir indirim kuponum var," dedi

* (İsp.) Tatlım –*çn*

Mamá, ben bir yandan bilgisayarımı açıp gelen kutumu dalgın dalgın kontrol ederken. "Belki sadece İspanya'da geçerlidir. Ama öyle olmamalı, değil mi? Sen benim kızımsın ve dünyanın neresinde olursan ol kuponlarımı kullanabilmelisin. İnternetin amacı bu değil mi?"

Yeni bir toplantı serisi hakkındaki e-posta bildirimine tıkladım. "Evet, tabii." Açıklamayı hızlıca bir gözden geçirdikten sonra keşke bunu açmak için annemin telefonu kapatmasını bekleseydim diye düşünmeye başlamıştım.

"Evet, tabii internetin amacı bu mu? Yoksa evet, tabii, benim kuponumu kullanacaksın mı?"

Ekteki bilgileri okuyarak arkama yaslandım.

"Lina?"

Biz ne hakkında konuşuyorduk ki? "Evet, Mamá."

"O kuponu senin kontrol etmen gerekecek, internet işlerinde iyi olmadığımı biliyorsun."

"Elbette," dedim, neyi kabul ettiğimden hâlâ habersizce.

"O kravatını çoktan almadıysa tabii?"

O.

Tüm dikkatim konuşmaya dönüverdi.

"Aldı mı?" diye ısrarla sordu ben cevap vermeyince. "Yeni erkek arkadaşın yani."

Bu konuda konuşma ihtimaliyle alnımda küçük ter damlacıkları oluşmaya başlamıştı.

O adam.

Hayatımda olmayan ama ailemin olduğuna inandığı o erkek arkadaş.

Çünkü onlara öyle söylemiştim.

Onlara *yalan* söylemiştim.

Birden dudaklarım sihirli bir şekilde birbirine mühürlenir gibi oldu. Aklım fena hâlde paniklerken annemin her zaman yaptığı gibi konudan konuya atlayarak hızla gidişatı değiştirmesini bekledim.

Ne demeliydim ki? Hayır, Mamá. *Bir kravat almış olamaz çünkü*

öyle biri yok. Onu ben uydurdum. Hepsi biraz daha az zavallı ve yalnız görünmek için.

Belki de telefonu kapamalıydım. Meşgulmüşüm gibi davranıp aramayı sonlandırabilirdim. Ama öyle yaparsam pişmanlıktan kendimi yiyip bitireceğimi biliyordum ve açıkçası bunu daha fazla kaldırabileceğimi sanmıyordum. Ayrıca annem aptal değildi.

Bir şeyler olduğunu anlardı.

Nihayetinde karşımdaki, rahminden çıktığım kadındı.

Saniyeler birbiri ardına akarken ağzımdan hâlâ bir cevap çıkmamıştı ve Martín ailesinin reisinin muhtemelen hayatımda ilk kez sessizce cevabımı beklediğine inanamıyordum.

Kahretsin.

Birkaç saniye daha geçti.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

İtiraf et, dedi içimden küçük bir ses. Ama sırılsıklam olmuş sırtımdan aşağı süzülen küçük ter damlalarından birine odaklanarak başımı iki yana salladım.

"Lina?" dedi sonunda, sesinde tereddütle. Ve endişeyle. "Bir şey mi oldu?"

Ben, annemin sesinde duyduğum o endişenin kaynağı olan korkunç, yalancı bir evlattım.

"Hayır..." Boğazımı temizlerken mideme oturuveren ve fazlasıyla utancı andıran ağırlığı görmezden geldim. "İyiyim."

İç çektiğini duydum. İnsanı fena hâlde sarsan o iç çekişlerden biriydi. Kendimi kötü hissetmeme neden olmuştu. Bana yenilmiş ve biraz da hüzünlü bir ifadeyle baktığını, başını iki yana salladığını âdeta görebiliyordum. Bundan nefret ediyordum.

"Lina, bir şey olduysa bunu benimle konuşabileceğini biliyorsun."

Suçluluğum daha da derinleşti ve midemi bulandırdı. Kendimi berbat hissediyordum. Ve de aptal. Ama yalan söylemekten ya da itiraf etmekten başka ne yapabilirdim ki?

"Ayrıldınız mı? Yani böylesi anlaşılabilir olur çünkü daha

önce ondan hiç bahsetmedin. En azından geçen güne kadar." Kalbimin kulaklarımda attığını duyabildiğim bir duraklama oldu. "Biliyor musun, kuzenin Charo dün bir şey söyledi."

Charo tabii ki biliyordu. Annemin bildiği her şeyi ailenin geri kalanı da biliyordu.

"Charo dedi ki," diye devam etti ben cevap vermeyince, "Facebook hesabında onun hiç fotoğrafı yokmuş."

Bir anlığına gözlerimi kapattım.

Kendimle verdiğim savaş devam ederken ona zayıf bir sesle, "Artık kimse Facebook'ta bir şey paylaşmıyor, Mamá," dedim.

"Peki ya Prinstanam? Artık siz gençler nereyi kullanıyorsanız. Orada da fotoğraf yokmuş."

Charo'nun bu hayali adamı arayarak tüm sosyal medya profillerimi araştırdığını ve bulamayınca zafer kazanmış gibi ellerini ovuşturduğunu hayal edebiliyordum.

"Charo dedi ki, ilişkiler Prinstanam'da resmîleştirilmediği takdirde ciddi değildir."

Kalp atışlarım, artık göğüs kafesimden taşıp duyulabilecek kadar yüksek sesliydi. "Onun adı Instagram."

"Peki," deyip tekrar içini çekti. "Ama ondan ayrıldıysan ya da o bir şeyleri bitirdiyse –kimin ne yaptığı umurumda değil– bizimle bu konuyu konuşabilirsin. Papá ve benimle. Bu flört olaylarında ne kadar zorluk çektiğini biliyorum şeyden beri... yani Daniel'den beri."

Bu son yorum göğsüme bir bıçak gibi saplandı. İçimdeki o ağır hissi çirkin ve acı verici bir şeye dönüştürdü. Bana neden yalan söylediğimi, –annemin deyişiyle– neden *zorluk çektiğimi* ve neden bu çıkmazda olduğumu düşündüren bir şeye.

"Uzakta yaşadığın bunca yıl boyunca buraya kimseyi getirmedin. Görüştüğün bir adamdan hiç bahsetmedin. Bize biriyle görüştüğünü ve onu düğüne getireceğini söylemeden önce bu adamdan da hiç bahsetmemiştin. Yani eğer yine yalnızsan..."

Söyledikleriyle birlikte aşina olduğum keskin bir sızı göğsümü deler gibi oldu.

"Sorun değil."

Gerçekten öyle mi?

Gerçekten öyle olsaydı anneme söyleyebilirdim. Bu yalan döngüsünü kırıp tüm o pişmanlıkları derin ve karanlık bir yere gömme ve nefes alma şansı bulabilirdim. Kabul edebilir, ona artık bir ilişkim olmadığını ve sonuç olarak artık var olmayan erkek arkadaşımı yanlarına götüremeyeceğimi söyleyebilirdim. Düğüne yalnız katılacağımı. Ve bunun sorun olmayacağını.

Bunu kendisi söylemişti. Ve belki de haklıydı. Sadece onun haklı olduğuna inanmam gerekiyordu.

Derin bir nefes alırken içimde kabaran cesaret dalgasını hissettim ve kararımı verdim.

İtiraf edeceğim.

Düğüne tek başıma katılmak eğlenceli olmayacaktı tabii. Düşünmek istemediğim geçmişin acınası bakışları ve fısıltıları bana kendimi kesinlikle berbat hissettirecekti. Ve bu hiç abartılmamış hâliydi. Ama başka seçeneğim yoktu.

Aklımda Aaron'ın somurtkan yüzü belirdi. Hiç beklenmedik bir anda. Zihnimde *asla* hoş karşılanmamıştı.

Hayır. Düşünceyi kafamdan atıverdim.

Pazartesiden bu yana konunun bahsini açmamıştı bile. Dört gün geçmişti. Zaten bahsetseydi de bir şey değişmezdi. Bu işte kendi başımaydım. Onun ciddi olduğuna inanmak için hiçbir nedenim yoktu.

Hem sorun değildi; Mamá öyle söylemişti.

Yetişkin olma kararımın arkasında durmak ve tek başıma yüzleşme olgunluğuna sahip olmam gereken bir şey yüzünden iflah olmaz bir yalancı gibi davranmayı bırakmak için ağzımı açtım ama elbette şans benden yana değildi. Çünkü annemin sonraki sözleri, söylemek üzere olduğum her şeyi tuzla buza çevirdi.

"Biliyor musun" –aslında sesinin tonu duymak üzere olduğum şey hakkında bana ipucu vermeliydi– "her insan farklıdır. Böyle bir şey atlattıktan sonra herkesin toparlanma süresi değişiklik gösterir. Bazı insanların diğerlerinden daha fazla zamana

ihtiyacı vardır. Ve sen henüz oraya vardığını düşünmüyorsan bunda utanılacak bir şey yok. Daniel nişanlı ama sen değilsin. Ama bu önemli değil. Düğüne yalnız gelebilirsin, Lina."

Bu düşünceyle midem ayağa kalktı.

"Tabii Daniel kendini toparlamak zorunda kaldığından değil, ne de olsa o trenden yara almadan atladı."

Ve kahrolası gerçek de buydu, değil mi? Yaşanan her şeyin üstüne, işleri daha da kötüleştirecek bir şey. O hayatına mutlu mesut devam ederken ben... ben... sıkışıp kalmıştım.

Ve oradaki herkes bunu biliyordu. O düğüne katılacak herkes bunu biliyordu.

Annem sanki aklımı okumuş gibi düşüncelerimi dile getirdi, "Herkes biliyor, *cariño*. Ve herkes seni anlıyor. Çok şey yaşadın."

Herkes anlıyor mu?

Hayır, yanılıyordu. Herkes anladığını *sanıyordu*. Ama aslında kimse anlamıyordu. Aileme yalan söyleme sebebimin, neden yara aldığımı ve başka birini bulamadığımı anlarmış gibi söylenen, acınası bakışların ve baş sallamaların eşlik ettiği bütün o *pobrecita*,* *zavallı Lina* lafları olduğunu anlamıyorlardı. İlk aşkım, eski sevgilim, damadın erkek kardeşi ve sağdıcı Daniel düğüne nişanlısıyla gelecekken, benim oraya yalnız gitmemin yalnızca onların hakkımdaki varsayımlarını haklı çıkaracağını düşündükçe neden kusasım geldiğini anlamıyorlardı.

Ülkeden bekâr, yalnız ve kalbi kırık kaçan.

Sıkışıp kalmış.

Onu unutmuştum, gerçekten unutmuştum. Ama olan biten her şey... beni fena hâlde mahvetmişti. Ve bunu ancak şimdi anlıyordum – yıllardır bekâr olduğumu aniden fark ettiğim için değil, yalan söylediğim için. Daha da kötüsü, yalanımdan geri dönmemeye karar vermiştim.

"Herkes seni anlıyor. Çok şey yaşadın."

Çok demek biraz hafif kalırdı.

---

* (İsp.) Zavallıcık –*çn*

Hayır. Yapamazdım. Yapmayacaktım. Tüm ailemin, tüm lanet kasabanın karşısında o Lina olmayacaktım. Daniel'in karşısında.

"Lina..." Annem ancak bir annenin söyleyebileceği şekilde adımı söyledi. "Orada mısın?"

"Tabii ki." Hissettiğim onca şeyle birlikte sesim titrek çıkıyordu ve böyle olmasından nefret ediyordum. Burnumdan derin bir nefes vererek sandalyemde doğruldum. "Erkek arkadaşımla bir şey olmadı," diye yalan söyledim. Yalanlar, yalanlar ve daha fazla yalan. *Lina Martín, profesyonel yalancı, düzenbaz.* "Ve daha önce de söylediğim gibi onu düğüne getireceğim." Zoraki de olsa güldüm ama kulağa çok yanlış gelmişti. "Aptalca sonuçlara varmadan ve bana vaaz vermeden önce konuşmama izin verseydin sana söyleyebilirdim."

Telefonun hoparlöründen hiçbir şey duyulmadı. Sadece sessizlik vardı.

Annem aptal değildi. Hiçbir annenin öyle olduğunu düşünmezdim zaten. Ve bir anlığına dahi olsa onun sağanağından kurtulduğumu düşündüysem, muhtemelen yanılmıştım.

"Peki," dedi yavaşça. "Yani hâlâ birliktesiniz?"

"Evet," diye yalan söyledim yeniden.

"Ve seninle düğüne gelecek? İspanya'ya?"

"Doğru."

Aradaki duraksama sırasında ellerimin, o kadar sıkı tutmasam telefonun kayıp gideceği kadar terlediğini fark ettim.

"O da New York'ta demiştin, değil mi?"

"Evet."

Önce hımladı ve sonra, "Amerikalı mıydı?" diye ekledi.

"Doğma büyüme."

"Adı ne demiştin bu arada?"

Nefesim boğazımda bir yerlerde takılıverdi. *Kahretsin.* Ona daha önce bir isim söylememiştim, değil mi? Söylediğimi düşünmüyordum ama...

Zihnim elimdeki seçenekler arasında fırıl fırıl dönmeye baş-

ladı. Çaresizce. Bir isme ihtiyacım vardı. Son derece kolay, halledilebilir bir şeydi bu. Bir isim.

Basit bir isim.

Gerçekte olmayan ve hâlâ bulmam gereken bir adamın ismi.

"Lina... orada mısın?" diye çınladı annemin sesi. Güldü ama kahkahasının ardındaki gerginliği duyabiliyordum. "Yoksa erkek arkadaşının ismini mi unuttun?"

"Saçmalama," dedim, sesimdeki endişeyi net bir şekilde seçebiliyordum. "Ben..."

Gözüme bir gölge çarpınca dikkatim dağıldı. Bakışlarım ofisimin kapısına kaydı ve Aaron Blackford tam olarak bir yıl sekiz ay önce –korkunç derecede kötü bir zamanlamayla– hayatıma girdiği gibi kapıdan girdi ve kendine fırtınanın merkezinde yer buldu.

Annemin yeniden, "Lina?" dediğini duyar gibi oldum.

İki adımda önüme, masamın karşısına geçti ve bir yığın kâğıdı bırakıverdi.

Ne yapıyor bu?

Biz öyle zırt pırt birbirinin ofisine giren tipler değildik. Buna ihtiyaç duymaz, istemez ve tenezzül etmezdik.

Aaron'ın o buz mavisi bakışları üzerimdeydi. Neden hayati tehlike arz eden bir durumla cebelleşen bir kadın gibi göründüğümü merak ediyormuş gibi kaşlarını çatmıştı. Yaptığım şey tam olarak buydu. Yalanının yakalanması, yalan söylemekten çok daha kötüydü. Sadece birkaç saniye sonra yüzünde afallamış bir ifade belirdi. Gözlerindeki yargılamayı görebiliyordum.

Onca insan içinden ofisime gelen tabii ki o olacaktı.

Neden Tanrım? Neden?

Kendi ağzımdan acı bir sesle, "Aaron," çıkıverdi.

Annemin her nedense, "Aaron?" diye *onun adını* tekrarladığınınsa belli belirsiz farkındaydım.

*"Sí,"** diye mırıldandım, bakışlarımı onunkilere kilitlerken. *Ne istiyor ki bu böyle?*

"Tamam," dedi Mamá.

---

* (İsp.) Evet –çn

Tamam mı?

Gözlerim açılıverdi. *"¿Que?"**

Söylediğim İspanyolca kelimeleri yakalayan Aaron, beni şaşırtmaması gereken bir rahatlıkla ikiyle ikiyi topladı.

"İşyerinde kişisel bir telefon görüşmesi mi?" diye sordu başını iki yana sallayarak.

Hâlâ hatta olan annem İspanyolca, "Bu duyduğum ses onun mu? Çıktığın Aaron denen adamın mı?" diye sordu.

Bütün vücudum kilitlenmişti. Annemin sorusu kafatasımın içinde yankılanırken gözlerim fal taşı gibi açılmış ona bakıyordum; o kafatasının içinin bomboş olduğu belliydi çünkü ne bok yemiştim ben?

"Lina?" diye ısrar etti annem.

Aaron'ın kaşları daha da bir çatılmıştı ve teslim olmuş gibi öylece orada duruyordu. Gitmiyordu.

Neden gitmiyordu bu adam?

"Sí," dedim yeniden, bunu bir onaylama olarak anlayacağını akıl edemeden. Ama tabii ki bunu bir onaylama olarak alacaktı; öyle yapacağını adım gibi biliyordum, değil mi? "Hayır," dedim çabucak, geri vites yapmaya çalışarak.

Ama ardından Aaron bana cık cıklayıp yeniden başını iki yana salladı ve dudaklarımdan çıkmak üzere olan neyse geri kaçıverdi.

"Ben..." Tanrım, ofisim neden bu kadar sıcak ki? "No sé, Mamá."**

Aaron sadece dudaklarını oynatarak *Annen mi?* diye sordu.

*"¿Cómo que no sabes?"*** dedi annem aynı anda.

"Ben... ben..." diye cümlemi yarıda kestim, artık kimle konuştuğumdan emin değildim. Çatık kaşlarla bana bakan adamla mı yoksa annemle mi? Son hızla yere düşen bir uçağı otomatik pilotta uçuruyormuşum da yere çakılmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi geliyordu. Hiçbir komutuma cevap alamıyordum.

---

* (İsp.) Öyle mi? –*çn*

** (İsp.) Bilmiyorum, anne. –*çn*

*** (İsp.) Ne demek bilmiyorum? –*çn*

"*Ay, hija,*" dedi annem gülerek. "Ne diyorsun? Evet mi, hayır mı? Yanındaki Aaron mı?"

Çığlığı basmak istiyordum.

Birden içimde bastırılması güç bir ağlama arzusu ya da pencereyi açıp telefonu dışarı, acımasız New York trafiğine atma dürtüsü belirmişti. Bir şeyleri kırmak da fena olmayabilirdi. Çıplak ellerimle. Hüsranla yerimde tepinirken. Hepsini birden. Tüm bunları yapmak istiyordum.

Aaron'ın mavi gözlerinde beliren merakı gördüm. Ben düzgün bir nefes almak için mücadele ederken başını eğmiş, beni izliyordu.

Bir elimle telefonun ahizesini kapattım ve çatlak, mağlup bir sesle, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Bir elini havada öylece salladı. "Hayır, lütfen, kişisel telefon konuşmalarının benimle ya da işle bölünmesini hiç istemem." Kollarını saçmalık boyutundaki geniş göğsünde kavuşturdu ve bir yumruğunu çenesine dayadı. "Bitirene kadar burada beklerim, ne olacak."

Fiziksel olarak kulaklarımdan duman çıkması mümkün olsaydı, kara bir bulut kafamın üzerinde dönüyor olurdu.

Hâlâ hatta olan annem, "Meşgul gibisin, seni rahat bırakayım artık," dedi. Gözlerimi Aaron'dan ayırmadım ve sözlerini bile anlayamadan ekledi, "Abuela işten biriyle çıktığını duyana kadar bekle. Ne diyeceğini biliyor musun?"

Aptal beynim hâlâ otomatik pilotta uçuyor olmalıydı ki hiç beklemeden yanıtladım. "*Uno no come donde caga.*"*

Aaron'ın dudakları hafifçe büzüldü.

"*Eso es.*"** Annemin kıkırdadığını duydum. "Artık işe dönmene izin vereyim. Düğüne geldiğinizde çıktığın bu adamdan bize bahsedersin, tamam mı?"

Ona *hayır,* demek istiyordum. *Yapacağım şey yalanlar ağımda boğularak ölmek.*

---

* (İsp.) Sıçtığın yerde yemek yemezsin. –*çn*

** (İsp.) Aynen öyle. –*çn*

"Elbette, Mamá," dedim onun yerine. "Seni seviyorum. Papá'ya da onu sevdiğimi söyle."

"Ben de seni seviyorum, *cielo*,*" dedi annem telefonu kapatmadan hemen önce.

Ciğerlerimi çok ihtiyaç duyduğum havayla doldururken, hayatımı on kat daha karmaşık hâle getiren adama baktım ve avucumu yakıyormuş gibi telefonumu masanın üzerine fırlattım.

"Annendi demek."

Konuşamayacak hâlde olduğumdan başımı salladım. Böylesi daha iyiydi. Tanrı, hain ağzımdan ne çıkacağını çok iyi biliyordu.

"Evde her şey yolunda mı?"

İç çekerek tekrar başımı salladım.

"Ne anlama geliyordu?" diye sordu gerçekten merak olabilecek bir tınıyla. "En sonda İspanyolca söylediğin şey."

O korkunç, felaket telefon görüşmesinden dolayı kafam hâlâ zonkluyordu. Yaptığım şeyden ve ne kadar büyük batırdığımdan dolayı. Şu anda sohbet etmek istediğim son kişi Aaron'dı ve onunla Google Çeviri oynayacak zamanım yoktu.

Tanrım, bunu nasıl başardı? Ofisime geliverdi ve sadece birkaç dakika içinde...

Başımı iki yana salladım.

"Neden umurunda ki?" dedim bir hışım.

İrkilir gibi olduğunu gördüm. Belli belirsiz bir hareketti ama gördüğüm şeyden emindim.

Kendimi birden pisliğin tekiymişim gibi hissederek sakinleşmeye çalışırken ellerimi yüzüme kapadım.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Biraz... stresliyim de. Ne istiyorsun, Aaron?" diye sordum sesimi yumuşatarak ve gözlerimi masamın bir köşesine sabitledim. Onun dışında nereye baksam olurdu. Onunla yüzleşmek ve ona beni bu hâlde... böylesine huzursuz görmenin keyfini yaşatmak istemiyordum. En dipte olduğum hâlime tanık olması fikrinden nefret ediyordum. Uy-

---

* (İsp.) Canım –*çn*

gunsuz kaçmayacak olsa kendimi yere atar, masamın altına girer ve ondan saklanırdım.

Ona bakmaktan kaçındığım için ses tonundaki değişimi ancak, "Belirlediğimiz atölyelerden biri için kullanabileceğin birkaç belge daha yazdırdım," dediğinde fark edebildim. Sesinin nazik olduğu söylenebilirdi. Aaron gibi biri ne kadar nazik olabilirse. "Onları masanın üzerine bıraktım."

Ah.

Gözlerim ahşap masanın üzerinde gezindi ve kâğıtları görünce kendimi daha da büyük bir pislik gibi hissettim.

Bu duygu midemin iyice ekşimesine neden oldu ve sonra daha beter bir şeye, çaresizliğe dönüştü.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, gözlerimi kapayıp parmaklarımla şakaklarıma masaj yaparak. "Onları e-postayla da gönderebilirdin." Belki bu şekilde, tüm bunlar yaşanmayabilirdi.

"Sen kâğıt üstünde her şeyin üstünü çizerek çalışıyorsun."

Gerçekten de öyle yapıyordum. Bir şeye tam olarak odaklanmam gerektiğinde çıktısını alır ve fosforlu kalemle üzerinden geçerdim. Ama o nasıl... Hay lanet. Aaron'ın bunu fark etmiş olmasının hiçbir önemi yoktu. Kâğıt israfı olduğu ya da çevreye zararlı olduğu için fark etmiş olmalıydı. Gerçi bu da ona öyle hırladığım için bir pislik olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

"Haklısın, öyle yapıyorum. Bu..." Bakışlarımı masanın üzerinden ayırmadan sustum. "Bunu yapman çok güzel. Hafta sonu gözden geçiririm."

Ona bakmamaya dikkat ederek ince yığına uzandım ve önüme çektim.

Bir an için ikimizden de ses çıkmadı.

Heykelden farksız şekilde hâlâ orada dikildiğini göz ucuyla görebiliyordum; hareket etmiyor, sadece bana bakıyordu. Ama bir şey söylemedi, bu da bana başımı kaldırıp ona bakmam için bir sebep vermedi. O yüzden ben de *kibarlık* yapıp benim için bastırdığı kâğıtlardan gözlerimi ayırmadım.

O sessiz an uzayıp acı verici tuhaf bir şeye dönüştü ve ben

tam pes edip başımı kaldırmak üzereydim ki odadan çıktığını hissettim. Sonra garantiye almak için koca bir dakika daha bekledim. Sonra... her şeyi saldım gitti.

Başım boğuk bir iniltiyle masaya düşüverdi. Hayır, masaya değil. Başım, ben çam devirip de bir şekilde anneme uydurma erkek arkadaşımın isminin Aaron olduğunu söyledikten hemen sonra Aaron'ın *pek kibar* şekilde teslim ettiği kâğıtların üstüne düştü.

Gürültülü bir inilti daha koyverdim. Kulağa son derece çirkin ve çaresiz geliyordu.

Tıpkı benim gibi.

Başımı masanın yüzeyine hafifçe vurmaya başladım.

"*Estúpida.*"* Pat. "*Idiota. Tonta. Boba. Y mentirosa.*"** Pat, pat, pat.

En kötüsü de buydu. Sadece aptal değildim, aynı zamanda *yalancı* bir aptaldım.

Bunu anlamamla daha yüksek sesle inledim.

"Vay canına," dedi biri kapıdan. Rosie'nin sesiydi.

Güzel. Birinin beni içine düştüğüm bu delilikten çekip çıkarması ve en yakın akıl hastanesine yatırması gerekiyordu. Bir... *yetişkin* gibi davranamadığım ortadaydı.

"Her şey yolunda mı, Lina?"

Hayır.

Az önce yaptığım şeyden sonra hiçbir şey yolunda olamazdı.

★♡★♂★♡

"Bekle bir dakika, bekle, bekle." Rosie elini havaya kaldırıp *ağır ol bakalım* işareti yaptı. "Annene *ne* dedin?"

Pastırmalı sandviçimin geri kalanını silip süpürürken ona bir bakış attım. Ağzımın hâlâ dolu olmasına aldırış etmeden, "Ne söğlediğimiğ biliğyoğsun," dedim ona.

"Sadece son kısmını tekrar duymak istiyorum." Rosie sandalyesine yaslandı, zümrüt yeşili gözleri şoktan kocaman açılmış-

---

* (İsp.) Aptal –çn

** (İsp.) Moron. Sersem. Şapşal. Ve yalancı. –çn

tı. "Biliyor musun? Yeniden en baştan başlamaya ne dersin? Bir şeyleri kaçırıyor olmalıyım çünkü tüm bunlar kulağa biraz fazla geliyor, söz konusu sen olsan bile."

Ona gözlerimi kısarak, öğle yemeğimin içindekilerden bazılarını sergilediğine emin olduğum sahte, dişlek bir gülümsemeyle baktım.

Öğle yemeği yediğimiz on beşinci kattaki ortak çalışma alanında beni görecek birinin olup olmaması umurumda değildi. Zaten günün bu saatinde bu katta fazla insan kalmazdı. Bir grup işkoliğe öğle araları dışında kullanmayacakları bu kadar büyük bir alanı –ve de parayı, çünkü bu yer hipster diyarından fırlamış gibiydi– ortak çalışma ve sosyalleşme için ayırma işini ancak bizim şirket yapardı. Şimdiye kadar sadece sağımdaki birkaç masa dolmuştu – tabii ki tam boy camın ardındaki manzaraya en yakın olanlar.

"Bana öyle bakma," dedi arkadaşım surat asarak. "Ve lütfen, seni seviyorum ama o hiç hoş bir bakış değil. Ağzından sarkan marulu görebiliyorum."

Gözlerimi devirerek lokmamı çiğnedim ve ağzımdakileri yuttum.

Umduğumun aksine, yemek yemek ruh hâlimi yatıştırma konusunda hiçbir işe yaramamıştı. İçimde bir o yana bir bu yana zıplayıp duran endişe topu hâlâ beslenmek istiyordu. "Bir sandviç daha söylemeliydim." Başka bir gün olsa yapardım. Ama düğüne az kalmıştı ve ne yediğime dikkat etmem gerekiyordu.

"Evet ve yapman gereken başka bir şey de neydi, biliyor musun? Bunların hepsini bana daha önce anlatmak." Sesi her zamanki yumuşak tonundaydı ama söylediklerinin arkasındaki ağırlık yine de tenimin karıncalanmasına neden oluyordu. "Bilirsin, bir erkek arkadaş bulmaya karar verdiğin andan itibaren."

Bunu hak etmiştim. Rosie'nin, *aileme bir ilişkim olduğuna dair yalan söylediğimi* öğrendiği an ilk fırsatta kıçımı –tatlı tatlı– tekmeleyeceğini biliyordum.

"Özür dilerim." Masanın diğer tarafına uzanıp elini tuttum.

"Çok özür dilerim, Rosalyn Graham. Bunu senden saklamamam gerekirdi."

"Evet, saklamamalıydın." Dudaklarını bükerek suratını asmaya devam etti.

"Aslında sana pazartesi söyleyecektim ama birileri araya girdi, biliyorsun." Öyle yaptığımda hiç yoktan ortaya çıkıverdiği için adını yüksek sesle söylemiyordum. Rosie'nin elini sıktım. "Kendimi affettirmek için, seni çok sayıda çocukla kutsaması için Abuela'dan azizlerinden birine mum yakmasını rica edeceğim."

Rosie içini çekip bir anlığına düşünüyormuş gibi yaptı. "Pekâlâ, özrün kabul edildi." O da elimi sıktı. "Ama çocuklarla kutsanmak yerine, senin şu kuzenlerinden biriyle tanışmayı tercih ederim."

Şoke olmuş bir ifadeyle geri çekildim. "Benim *nelerimden* dedin?"

Yanaklarının hafifçe kızarmasını izlerken söylediği şey daha da şaşırmama neden oldu. "Şu sörf yapmayı seven ve Belçika çoban köpeği olan hani? O cidden rüya gibi."

"Rüya gibi mi?" Benim vahşi kuzenlerimden hiçbiri *rüya gibi* olamazdı.

Rosie'nin yanakları bu sefer kıpkırmızı kesildi.

Nasıl oldu da benim arkadaşım Martín klanının bir üyesiyle tanıştı ki? Yoksa...

"Lucas mı?" dedim tükürükler saçarak, birden ona Lucas'ın birkaç Instagram hikâyesini gösterdiğimi hatırlayınca. Ama göstermemin sebebi köpeği Taco'ydu. Amacım Lucas'ı göstermek değildi. "Dazlak kafa Lucas mı?"

Arkadaşım geçiştirir gibi başını sallayıp omuzlarını silkti.

"Sen Lucas'a fazlasın," diye tısladım. "Ama köpeğine el koyma işine girmene laf etmem. Taco da ona fazla."

"Taco," diye kıkırdadı Rosie. "Çok tatlı bir isim."

"Rosie, hayır." Elimi çabucak çekip su şişemi aldım. "Hayır."

"Hayır, ne?" Hâlâ sırıtıyordu. Dudaklarındaki o gülümseme, kuzenimle ilgili düşündüğü şeylerden dolayıydı...

"Hayır. Iyy. İğrençsin be kadın. O barbarın, canavarın teki. İnsanlıktan nasibini almamış. Kuzenimle ilgili hayaller kurmayı kes." Koca bir yudum su içtim. "Uzak dur, yoksa çocukluğumuzdan sana korkunç hikâyeler anlatır ve bu süreçte de büyük ihtimalle erkek cinsine olan tüm güvenini yerle bir ederim."

Arkadaşımın omuzları düştü. "Yani sen öyle diyorsan... gerçi durumuma yardımcı olacağından değil. O konuda fazladan yardıma ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum." Durdu, hüzünlü hüzünlü iç çekti. İçimden tekrar elini tutmak ve onun beyaz atlı prensinin de eninde sonunda ortaya çıkacağını söylemek geldi. Sadece pisliklerle takılmaktan vazgeçmesi gerekiyordu. Buna akrabalarım da dahildi. "Ama ondan önce, senin korkunç hikâyenden bahsedelim bence."

Ah. Şu mesele.

"Her şeyi anlattım zaten." Gözlerim, şişenin etiketiyle oynayan parmaklarıma indi. "Sana her şeyin kısa bir özetini yaptım. Bizimkilere aslında var olmayan bir adamla görüştüğümü söylediğim andan, anneme o adamın adının nasıl olduysa Aaron olduğunu söylediğim âna kadar. Öyle söyledim çünkü o mavi gözlü pislik birden karşımda bitiverdi." Daha sertçe çekiştirip şişenin üzerindeki etiketi tamamen söktüm. "Başka ne bilmek istiyorsun ki?"

"Tamam, bunlar olanlar. Ama senin aklında ne var?"

"Şu anda mı?" diye sorunca başıyla onayladı. "Tatlı da almamız gerektiği."

"Lina..." Rosie kollarını masaya koyup dirseklerine yaslandı. "Neyi sorduğumu anladın." Bana keskin bir bakış attı ve söz konusu Rosie olunca bu, sabırlı ama gülümsemenin eşlik etmediği bir bakış anlamına geliyordu. Ya da her zamankinden daha küçük bir gülümseme. "Tüm bunlarla ilgili ne yapacaksın?"

Ben nereden bileyim, Tanrı aşkına?

Omuzlarımı silktim ve bakışlarımı çalışma alanındaki aşınmış, eski ahşap masalarda ve solumdaki kırmızı tuğla duvarı süsleyen eğrelti otlarında gezdirdim. "Uçağım İspanya toprak-

larına inene kadar bunu ve erkek arkadaşımın neden benimle olmadığını açıklamak zorunda olduğumu görmezden gelmek mesela?"

"Tatlım, böyle bir şey yapmak istediğine emin misin?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Evet." İki elimi şakaklarıma götürerek birden saplanan baş ağrısını hafifletmeye çalıştım. "Bilmiyorum."

Rosie bunu uzun bir süre düşündü. "Peki onu gerçekten götürmeyi düşünsen?"

Ellerim şakaklarımdan ahşap yüzeye düşüverdi, midem allak bullak olmuştu. "Kimi düşünsem?"

Tabii ki *kimden* bahsettiğini biliyordum. Bunu önerdiğine bile inanamıyordum sadece.

"Aaron," dedi beni bozmadan.

"Ah, şeytanın en sevdiği oğlundan mı bahsediyorsun? Onu herhangi bir şey için düşünebileceğimi sanmıyorum."

Rosie'nin bir iş görüşmesine hazırlanıyormuş gibi ellerini masada birleştirdiğini görünce gözlerimi kısarak ona baktım.

"Aaron'ın o kadar da kötü olduğunu düşünmüyorum," dedi bir cesaretle.

Bu söylediğine cevap olarak sadece dramatik bir şekilde iç çektim.

Arkadaşım saçmalamalarımı yutmayarak gözlerini devirdi. "Tamam, tabii o... biraz huysuz biri ve her şeyi çok ciddiye alıyor," dedi, sanki o *biraz* lafının faydası olacakmış gibi. "Ama iyi yanları da var."

"İyi yanları mı?" dedim homurdanarak. "Ne gibi? Paslanmaz çelikten yapılmış sinirleri mi mesela?"

Şakam Rosie'nin üzerinden sekti geçti. Of, bu konuşma ciddi bir yere gidiyordu.

"Sana teklif ettiği şey hakkında onunla konuşmak çok mu kötü olurdu? Çünkü hatırlatırım, teklifle gelen oydu."

Evet, kötü olurdu. Çünkü hâlâ neden öyle bir teklifte bulunduğunu çözememiştim.

"Onun hakkında ne düşündüğümü biliyorsun, Rosie," dedim ciddi bir ifadeyle. "Neler olduğunu biliyorsun. Ne dediğini."

Arkadaşım içini çekti. "O uzun zaman önceydi, Lina."

"Öyleydi," diye itiraf ettim bakışlarımı kaçırarak. "Ama bu unuttuğum anlamına gelmez. Üzerinden zaman geçmiş olması tamamen ortadan kalktığı anlamına gelmiyor."

"Üzerinden bir yıldan fazla geçti."

"Yirmi ay," diye düzelttim çabucak, hesabını yaptığımı açık ederek. "Aslında iki yıl olmak üzere," diye mırıldandım, az önce mideme indirdiğim yemekten kalan buruşmuş kâğıtlara bakarak.

"Ben de tam olarak bunu demek istiyorum, Lina," dedi Rosie yumuşak bir sesle. "Çok daha beter şeyler yapan insanlara ikinci, üçüncü ve hatta dördüncü şanslar verdiğini gördüm. Hatta bazılarına defalarca."

Haklıydı ama ben annemin kızıydım ve bu yüzden katır gibi inatçıydım. "Aynı şey değil."

"Neden?"

"Çünkü değil."

Yeşil gözlerinde daha sert bir ifade belirdi; bunun peşini bırakmayacaktı. Yani bana söyletecekti. Bunun hakkında konuşacaktık.

Güzel.

"Patronumuza InTech'te benden başka herkesle çalışmayı tercih ettiğini söylemesine ne dersin? Hem de buradaki ikinci gününde." Hatırlayınca kanımın yüzüme hücum ettiğini hissettim. *"Başka herkes* lafına dikkat. Buna Gerald bile dahil oluyor, Tanrı aşkına." Aaron'ın özellikle Gerald'dan bahsettiğini duymamıştım ama kalan her şeyi duyduğumdan emindim.

"Ondan başka herkesle olur, Jeff. Ama o olmaz. Başarabileceğini sanmıyorum. Bu projenin altından kalkabilir mi? Genç ve tecrübesiz görünüyor."

Aaron bunu patronumuza telefonda söylemişti. Ben de ofisinin önünden geçiyordum. Yanlışlıkla duymuştum ve o zamandan beri aklımdan çıkmamıştı. Hepsi hafızama kazınmıştı.

"Beni iki gündür tanıyordu, Rosie. İki." Kaldırdığım iki parmağımla gösterdim. "Ve yeniydi. Buraya gelip patronun gözündeki itibarımı sarstı, sonra beni bir projeden çıkardı ve profesyonelliğimi sorguladı. Hem de ne için? İki dakikalık bir konuşmadan sonra benden hoşlanmadığına karar verdiği için mi? Çok çalıştım. Olduğum yere gelebilmek için çok didindim. Öyle lafların nelere sebep olabildiğini biliyorsun." Sesimin giderek daha da yükseldiğinin farkındaydım. Aynı şey şakaklarıma pompalanan kanın basıncı için de geçerliydi.

Kendimi sakinleştirmeye çalışırken titrek bir nefes verdim.

Rosie başını sallayarak sadece bir arkadaştan görebileceğiniz bir anlayışla bana baktı. Ama ifadesinde başka bir şey daha vardı. İçimden bir ses, birazdan söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı söylüyordu.

"Anlıyorum. Yemin ederim ki anlıyorum," dedi gülümseyerek.

Tamam, bu güzeldi. Yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Ve öyle olduğunu biliyordum.

Masanın etrafından dolaşıp yanıma oturmasını izledim. Sonra bana dönüp doğruca yüzüme baktı.

Ah, hayır. Artık o kadar da iyi değildi.

Rosie elini sırtıma koydu ve devam etti, "Sana bunu hatırlatmaktan nefret ediyorum ama GreenSolar projesinde zaten yer almak istemiyordun. O müşteri hakkında ne kadar şikâyet ettiğini hatırlıyor musun?"

Tabii ki gidip inanılmaz bir fotoğrafik belleği olan bir arkadaş bulmam gerekiyordu. Farklı bir projeye geçirildiğim için çok mutlu olduğumu elbette hatırlıyordu.

"Ve," diye devam etti, "az önce dediğin gibi, Aaron seni tanımıyordu."

Aynen öyle. Beni bir engel olarak görmeye ve patronumuza benim hakkımda saçma sapan konuşmaya karar vermeden önce beni tanıma zahmetine bile girmemişti.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Nereye varmaya çalışıyorsun, *Rosalyn*?"

"Demek istediğim şu ki, seni sadece birkaç güne dayanarak yargıladı," dedi sırtımı sıvazlayarak. "Ama bazen insanlarda... ölçüsüz olduğun izlenimini yaratabiliyorsun. Fazla rahat. Düşünmeden davranan. Bazen de biraz gürültücü."

Çıkardığım alaycı ses İspanya'dan bile duyulmuş olabilirdi. "Affedersin?" dedim yüksek sesle iç çekerken. *Kahretsin.*

"Seni çok seviyorum, tatlım." Arkadaşım dostane bir şekilde gülümsedi. "Ama söylediklerim doğru." Ağzımı açar gibi oldum ama konuşmama müsaade etmedi. "Buradaki en sıkı çalışan insanlardan birisin ve stressiz, eğlenceli bir çalışma ortamı yaratmakta üstüne yok. Bu yüzden iyi bir takım liderisin."

"Tamam, bu gidişatı daha çok sevdim," diye mırıldandım. "Devam et."

"Ama Aaron'ın bunu bilmesi mümkün değil."

Gözlerim kocaman açıldı. "Onu mu savunuyorsun? Arkadaşlar olarak, birbirimizin düşmanlarından ve ezeli rakiplerinden nefret etmemiz gerektiğini sana hatırlatmama gerek var mı?"

"Lina" –başı bana dönüverdi, sinirli görünüyordu– "bir saniyeliğine ciddi olur musun?"

Hemen kendime gelerek sandalyemde iyice sindim. "Tamam, iyi. Özür dilerim. Devam et."

"Sadece incindiğini düşünüyorum –son derece anlaşılabilir bir şekilde– ve bu da seni, onun üzerini çizmene sebep olacak kadar rahatsız etti."

Evet, hem sinirlenmiş hem de incinmiştim. En nefret ettiğim şey, insanların sığ izlenimlere dayanarak yargılarda bulunmasıydı. Aaron'ın yaptığı da tam olarak buydu. Hele ki ben onu en iyi ve en sıcak niyetlerle karşılayabilmek için o kadar zahmete girmişken. Ofisine, aptal bir hoş geldin hediyesiyle gittiğime inanamıyordum; ona, üzerine mühendis olmakla ilgili komik bir şakanın olduğu bir kupa almıştım. Neden öyle bir şey yaptığımı hâlâ bilmiyordum. Daha önce kimse için öyle bir şey yapmamıştım. Peki Aaron karşılığında ne yapmıştı? Beceriksiz bir aptal

gibi şakalar yaparken sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana dehşet içinde bakmıştı.

O yüzden, bundan iki gün sonra benim hakkımda öyle şeyler söylediğini duymak... kendimi küçücük ve daha da zavallı hissetmeme neden olmuştu. *Gerçek yetişkinlerle* boy ölçüşemediğimden bir kenara itiliyormuşum gibi.

Rosie omzumu hafifçe sıkarak, "Sessizliğini, söylediklerimi onayladığın yönünde yorumlayacağım," dedi. "İncindin ve bu sorun değil, tatlım. Ama bu, ondan sonsuza kadar nefret etmek için yeterli bir sebep mi?"

Evet demek istiyordum ama bu noktada artık ondan bile emin değildim. Bu yüzden başka bir yönteme başvurdum. "Arkadaşım falan da olmaya çalışmıyor ki. Sürekli başıma bela olup duruyor."

O akşam hayatımı kurtaran ev yapımı granola bar dışında, kabul. Ve mecbur olmadığı hâlde benim için çıktısını aldığı o belgeler de var tabii. Belki bir de geçtiğimiz çarşamba benimle Tanıtım Günü üzerinde çalışmak için kalması.

Peki, tamam, bu üç durum haricinde sürekli başıma bela olduğu doğruydu.

"Sen de ona aynısını yapıyorsun," diye araya girdi. "İkiniz de birbirinize karşı eşit derecede acımasızsınız. Hatta birbirinize çelme takmak için sürekli mazeret uydurmaya çalışmanız falan çok tatlı görünüyor."

"Ah, sakın ha," diyerek onun sözünü kestim ve yüzüne tam olarak bakmak için sandalyemde döndüm. "O tatlı görünmeyle ilgili tuhaf saçmalığa girmeden önce seni durdurayım."

Arkadaşımın pek cesaretli bir günü olmalıydı ki kıkırdadı.

Ağzım açık ona bakakaldım. "Artık seni tanımıyorum."

Bana bir bakış atarak toparlandı. "Senin dünyadan haberin yok, tatlım."

"Var. Gerçi senin işlerin nasıl olduğunu hatırlamaya ihtiyacın varmış gibi görünüyor." İşaretparmağımla havayı işaret ettim. "Benim hakkımda patronumuza o çirkin ve önyargılı *şeyleri* söy-

lediğini duyduğumdan beri adı kara listemde. Ve bunu ne kadar ciddiye aldığımı biliyorsun. Bu durum benim için asla değiştirilemez." Daha da net olmak için elimle diğer avucuma vurdum. "Zayn Malik'i affettim mi?"

Rosie kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Ah, Tanrı biliyor ya, affetmedin."

"Aynen öyle. Aynı David Benioff ve D.B. Weiss'ın bize 19 Mayıs 2019'da yaptığını unutmadığım gibi." İşaretparmağımı aramızda salladım. "Targaryen Hanesi'nin reisi Daenerys Stormborn bundan daha iyisini hak etmiyor muydu?" Söylediklerimin içine işlemesi için bir an durdum. "*Biz* etmiyor muyduk, Rosie?"

"Tamam, bu konuda senin tarafını tutacağım," diye itiraf etti. "Ama..."

"Aması yok," dedim elimi havaya kaldırıp onu durdururken. "Aaron Blackford benim kara listemde ve orada kalacak. O kadar."

Söylediklerimi –ya da tutkuyla savunduklarımı da diyebiliriz, artık her neyse– düşünüp üzerine biraz kafa yorarken arkadaşımı izledim.

Rosie iç çekerek pes etti. "Sadece senin için en iyisini istiyorum." Bana, onu hayal kırıklığına uğratmış olabileceğimi düşündüren o hüzünlü gülümsemelerinden biriyle baktı.

"Biliyorum." Hemen ayağa kalkıp ona doğru eğildim ve sıkıca sarıldım. Aslında buna ihtiyaç duyanın o olmadığı belliydi. Tüm bu durum beni yiyip bitiriyordu. "Ama benim için en iyisi Aaron Blackford değil." Bir kez daha sıkıca sarıldım ve kucaklaşmanın keyfini çıkarmak için gözlerimi birkaç saniyeliğine kapadım.

Gözlerimi tekrar açtığımda, biraz ileride yalnızca tek bir kişi olabilecek iri ve uzun adamı dehşet içinde fark ettim.

"Lanet olsun, Rosie," diye fısıldadım hâlâ kollarımın arasında olan arkadaşıma ve yaklaşan adama baktım. "Yine resmen adamı çağırdık."

Aaron Blackford'un hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi ka-

patmasını izledim. Uzun bacakları tam önümüzde durdu. Hâlâ sarıldığımız için ona Rosie'nin omzunun üzerinden baktım.

Aaron bize bakarken şaşkınlık ve dalgınlık arasında kalmış gibiydi. Emin olamıyordum çünkü ne düşündüğünü o çatık kaşlarının arkasına saklamakta iyi iş çıkarıyordu.

"Ne? Kimi çağırdık?" dedi Rosie, Aaron'ın dikkatli bakışları altında birbirimizden ayrılırken. "Ah. O," diye fısıldadı ardından.

Aaron bunu tabii ki duymuştu ama tepki vermedi. Orada, önümüzde öylece dikiliyordu.

"Merhaba Blackford," dedim, dudaklarımda son derece gergin bir gülümsemeyle. "Seni burada görmek ne güzel."

"Catalina," diye yanıtladı. "Rosie." Önce saatine ve sonra bir kaşını kaldırarak bize –ya da daha çok bana– baktı. "Hâlâ öğle aranızdasınız sanırım."

"Mola polisi geldi," diye mırıldandım sessizce. Diğer kaşı neredeyse saç çizgisine değecek kadar yukarı çıktı. "Bir robot çalışan olma konusundaki nutuklarından birini çekmek için buradaysan, zamanım yok."

"Pekâlâ," dedi sadece. Sonra arkadaşıma döndü. "Ben Rosie'ye bir mesaj iletmek için gelmiştim."

Ah.

Kaşlarımı çatarken mideme bir şeyin oturduğunu hissedebiliyordum.

"Héctor seni arıyor, Rosie. El Kıran dediği biri çileden çıktığı için bir proje tehlikeye girmiş sanırım," diye açıkladı. "Héctor'u hiç bu kadar telaşlı görmemiştim."

Arkadaşım ayağa kalktı. "Oliver 'El Kıran' mı? Müşterilerimizden biridir. O... o kadar sert bir şekilde el sıkıyor ki insan kemiklerinin birbirine sürttüğünü hissediyor." Başını salladı. "Neyse, bunun şu an bir önemi yok. Kahretsin." Masadaki eşyalarını topladı: şirket kartı, ofis anahtarları ve cüzdanı. "Ah, hayır, hayır, hayır." Yüzünü panik dolu bir bakış kapladı. "Bu, konferans görüşmesinin bittiği anlamına geliyor. Şimdiye kadar aşağıya inmiş olmam gerekirdi ama Lina'nın karmaşasından dolayı..."

Kolunu çimdikleyip daha fazlasını söylemeden onu durdurmaya çalıştım.

Aaron neşelenmiş gibiydi – gözlerini hafifçe kısması neşelenmek sayılabilirse tabii.

Rosie, "Lina'nın kedisinden bahsediyorduk da..." diye devam etti.

Bir çimdik daha. Benim bir kedim yoktu ve Rosie bunu bal gibi biliyordu.

"Komşunun kedisi miydi yoksa?" Rosie pembeleşmiş yanaklarıyla gözlerini ikimizden de kaçırıyordu. "Komşusu Bryan'ın, evet. Evet, öyleydi. Bryan'ın kedisi. Bay... Kedi." Başını salladı.

Aaron'ın daha da kısılan gözleri bana döndü. Arkadaşım bariz yalanı yüzünden kekelerken ifademden bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu.

"Bu hafta Bay Kedi'ye Lina bakıyor çünkü Bryan'ın büyükannesi hasta ve kendisi de şehir dışında. Lina'nın yardım etmeyi ne kadar sevdiğini bilirsin."

Rosie'nin gevelediği saçmalıklar bir anlam ifade ediyormuş gibi ben de başımı salladım.

"Senin kedilere alerjin yok muydu?" diye sordu Aaron, beni şoke ederek.

"Var." Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Sen nereden..." Boğazımı temizledim. *Umurumda değil.* Başımı salladım. "Tüysüz bir kedi."

Söylediklerimi düşünürken ellerini rahat bir şekilde pantolonunun cebine soktu. "Demek tüysüz bir kedi."

"*Friends*'teki gibi," dedim, elimden geldiğince rahat bir şekilde. "Rachel'ın kedisi gibi. Bir Sfenks." Aaron'ın yüzünde, neden bahsettiğimi anladığına dair hiçbir işaret yoktu. "New York'ta yaşıyorsun, Amerikalısın ve hiç *Friends*'i izlemedin mi?" Hiçbir şey yoktu. "Hiç mi? Ah, neyse boş ver."

Aaron'ın sessizliği devam ediyordu ve bunun üzerine ben de bariz yalanımızı yakalamamış gibi davrandım.

"Pekâlâ, off," dedi arkadaşım ve bize o kocaman, dişlek gü-

lümsemelerinden biriyle baktı. "Benim gerçekten gidip Héctor'la konuşmam lazım."

Bana özür diler bir bakış attı. Geride kalıp Bay Kedi'yle ilgili daha fazla açıklama yapmam gerekir korkusuyla ben de ayaklandım.

"Gelip haber verdiğin için teşekkürler, Aaron. Bu çok" –bana çabucak bir bakış attı– "çok nazik bir hareket."

Gözlerimi devirdim.

Rosie yandan hafifçe beni dürttü. "Öyle değil mi, Lina?"

Muhtemelen akıllılık ettiğini düşünüyordu. Ama kesinlikle etmiyordu.

"İnanılmaz nazik," dedim buz gibi bir ses tonuyla.

"Pekâlâ. Seninle daha sonra görüşürüz." Rosie koşturarak merdivenlere doğru gitti ve bizi baş başa bıraktı.

Aaron'la aramıza tuhaf bir sessizlik çöktü.

Boğazını temizleyip lafa girecek gibi oldu. "Catalina..."

"Ne dedin, Rosie?" Arkadaşım bana seslenmiş gibi araya girdim. İçimdense *seni korkak*, diyordum. Ama bugün olanlardan ve nahoş bir şekilde yaptığımız başlangıcı Rosie'yle konuşmamız sırasında yeniden hatırlamamdan sonra yapmak istediğim son şey Aaron'la konuşmaktı. "Ah, demek asansörü benim için bekletiyorsun?" diye fırladım; onu oracıkta bıraktıktan sonra Aaron'ın dudaklarını nasıl da sıkıca birbirine bastırdığına dikkat etmemiştim. "Hemen geliyorum!" Ardından son anda omzum üzerinden bir bakış atıverdim. "Üzgünüm, Blackford, gitmem gerekiyor. Belki bana bir e-posta atabilirsin? Olur mu? Pekâlâ, görüşürüz."

Ona hemen arkamı dönüp Rosie'ye baktım. Israrla arka arkaya asansörün düğmesine basıyordu.

"Rosalyn Graham!" diye seslendim sertçe, arkamı dönüp de sırtımda delikler açan o mavi gözlere bakmaya hiç niyetim yoktu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Felaket bir cumayla sonlanan yorucu bir haftanın ardından, ofisten dışarı adımını atar atmaz yağmur yağmaya başlayınca insan evrenin ondan pek de hoşlanmadığını anlayabiliyordu.

InTech'in devasa cam kapılarından dışarı, gökyüzünü kaplayan karabulutlara ve yağan şiddetli yağmura bakıp sessizce, *"Me cago en la leche,"** diye mırıldandım.

Telefonumu çıkarıp hava durumu uygulamasını kontrol ettim ama şansıma bu güzel yaz fırtınası birkaç saat daha Manhattan'ı etkisi altına alacak gibi görünüyordu.

Mükemmel, gerçekten mükemmel.

Saat sekiz olmak üzereydi, bu yüzden ofiste kalıp da yağmurun dinmesini beklemek gibi bir seçeneğim yoktu. Yatağıma ihtiyacım vardı. Hayır, asıl ihtiyacım olan bir kutu Pringles ve kocaman bir kutu Ben&Jerry's dondurmaydı. Ama bu akşam öyle bir randevu gerçekleşebilecekmiş gibi görünmüyordu. Midem onun yerine buzdolabındaki artık sebzelerle yetinmek zorunda kalacaktı büyük ihtimalle.

Bana gecemin en kadar güzel geçeceğini hatırlatmak ister gibi yakınlarda bir şimşek çaktı.

Yağmur daha da hızlanmıştı ve şiddetli rüzgâr iri yağmur damlalarını bir sağa bir sola savuruyordu.

InTech'in giriş holünde, buz gibi binadayken giydiğim ince hırkayı çantamdan çıkardım ve beni yağmurdan koruyabilirmiş gibi başımın üstüne tuttum. Sabah evden çıkarken bir hışım yanıma aldığım çanta pek hoş görünmese de neyse ki su geçirmezdi.

Ardından çantamın aksine çok şık ve ne yazık ki suya dayanıklı olmayan yepyeni süet ayakkabılarıma baktım ve dışarıdaki

---

* (İsp.) Hay sıçayım. –çn

havayla tanıştıktan sonra bir daha asla böyle görünmeyeceklerini kabullenmeye çalıştım. "Elveda üç yüz dolarlık ayakkabılarım," dedim içimi çekerek.

Sonra da cam kapıyı itip başımın üstünde hırkamla karanlık ve ıslak akşama adımımı attım.

Yağmur altında geçirdiğim beş saniyeden sonra, metro durağına vardığımda sıçana döneceğimin farkına varmıştım.

Acımasız sağanağın altında hızla yürürken, *Mükemmel*, diye düşündüm. *Zaten yaşadığım Brooklyn bölgesine varmam sadece kırk beş dakikacık sürecek.* Tüm o süreyi donuma kadar ıslanmış hâlde geçirecektim.

Köşeyi döndüğümde, hemen üstümde bir yerlerden bir gök gürültüsü yükseldi ve şiddetli yağmur adımlarımın yavaşlayıp birbirine girmesine neden oldu. Hiçbir işe yaramayan hırka şemsiyem ise daha da ıslandı.

Sert bir rüzgâr saçlarımın yarısını alıp ıslak bir tokatla yanağıma çarptı.

Bir taraftan ıslak saçlarımı dirseğimle yüzümden çekmeye, bir taraftan da bir o yana bir bu yana sıçrayarak ilerlemeye çalışırken bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlamaya başlamıştım.

O sırada sağ ayağım bir su birikintisine doğru kaydı ama diğer bacağım kaldırıma kök salmış hâlde öylece duruyordu. Hırkayı tutan ellerim ise dengemi sağlamak için havada çılgınlar gibi dönüyordu.

Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, sevgili evren. Kendi berbat kaderimle yüzleşmekten korktuğum için gözlerimi kapamıştım. *Lütfen evren, bu korkunç haftanın böyle bitmesine izin verme.*

Nefesimi tutmuş beklerken ayağım birkaç santim daha kaydı ama hemen ardından mucizevi şekilde durmayı başardım.

Gözlerimi açtım. Bacaklarım iki yana ayrılmak üzereydi ama yine de ayaktaydım.

Kendime gelip yağmurun altında yoluma devam etmeye koyulmadan önce hemen ileride duran arabayı fark ettim.

Gece mavisi arabası olan birini tanıyordum.

Yürümeye devam et, Catalina, dedim içimden, dışarıdan kim bilir ne kadar çirkin görünen zıplamalarıma devam ederken.

Göz ucuyla arabanın yolcu koltuğunun camının indiğini görür gibi oldum.

Hiç konuşacak havada olmadığım birine ait olduğundan şüphelendiğim araca yaklaşmadan diğer tarafa döndüm ve medet umduğum o aptal ve ıslak hırkaya sıkı sıkı tutunarak direksiyonun başındakine baktım.

Hay ben böyle işin.

Direksiyonun başında Aaron oturuyordu. Yolcu koltuğunun camına doğru eğilmişti; dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum ama trafiğin, rüzgârın ve kaldırıma vuran yağmurun gürültüsünden dolayı tam olarak ne söylediğini çıkaramıyordum.

Olduğum yerden bir milim bile oynamadan, "Ne?" diye bağırdım.

Aaron büyük ihtimalle ona yaklaşmamı ister gibi elini salladı. Bense gözlerimi kısmış, ıslak bir sıçan gibi ona bakıyordum. Bu sefer elini daha hararetli bir şekilde salladı.

Yok, hayatta olmaz.

Kaş çatışı derinleşirken ağzından *imkânsız* ve *inatçı* benzeri kelimeleri çıkar gibi oldu.

"Seni duyamıyorum!" diye uludum yağmurun altında, olduğum noktadan hâlâ milim kıpırdamamıştım.

Bunun üzerine dudaklarının arasından, *Tanrı aşkına,* olduğunu düşündüğüm bir şeyler çıktı. *Bak şu şaşkına,* demiş de olabilirdi tabii. Ama her zamanki gibi kaşlarını çattığından tam emin olamıyordum.

Gözlerimi devirerek arabaya biraz daha yaklaştım. Ama bunu olabildiğince yavaş yaptım çünkü kaldırımda tekrar kayıp da Aaron'ın gözleri önünde düşmek gibi bir niyetim yoktu. Hele ki New York'taki bunca insanın içinde onun önünde.

"Arabaya bin, Catalina." Şiddetli ve amansız yağmurun sesine rağmen Aaron'ın sesindeki öfkeyi duyabiliyordum.

Tam da düşündüğüm gibi, beni yakaladığına falan sevindiği yoktu.

"Catalina," dedi o mavi gözlerini bana dikerek, "bin."

"Adım Lina." Sürekli tam adımı kullandığı iki yılın ardından onu düzeltmenin hiçbir faydası olmayacağının farkındaydım. Ama sinirlenmiştim. Gıcık olmuştum. Yorgundum. Üstüne üstlük sırılsıklamdım. Ayrıca tam ismimden nefret ediyordum. Papá –ailemizin tarih manyağı– ablamla ikimize İspanya'nın en tanınan iki kraliçesinin ismini vermişti; Isabel ve Catalina. Benimki asla tekrar moda olmayan bir isimdi. "Neden binecekmişim?"

Dudakları, duyduklarına inanamıyormuş gibi aralandı.

"*Neden* mi?" diye beni tekrarladı. Sonra burnundan bir nefes verirken başını iki yana salladı. "Disneyland'e bir kaçamak yapmak için? Aksi hâlde neden arabama binmeni isteyeyim ki?"

Uzun bir süre Aaron Blackford'un arabasının içine gerçek bir kafa karışıklığıyla baktım.

"Catalina" –öfkeli ifadesinin pes etmenin kıyılarında gezinen bir yere varmasına şahit oldum– "seni evine götüreceğim" –kolunu uzattı ve sanki anlaşmaya varmışız gibi bana yakın olan kapıyı açtı– "zatürre olmadan ya da kayıp boynunu kırmadan önce. Tekrar kaymadan yani."

Tekrar kaymadan.

O son kısmı çok yavaş bir şekilde eklemişti.

Kan yanaklarıma hücum etti. "Ah, çok teşekkürler," dedim sıktığım dişlerimin arasından. İçinde boğulmak üzere olduğum utancı bastırdım ve yüzüme sahte bir gülümseme kondurdum. "Hiç gerek yok gerçekten." Açık kapının önünde dikilirken ıslak saçlarım yeniden yüzüme yapışmıştı. Sonunda hırkayı indirdim ve suyunu sıktım. "Kendim halledebilirim. Alt tarafı yağmur. Bunca zaman *boynumu kırmadan* idare edebildiysem, eve kendi başıma varmayı da başarabilirim bence. Ayrıca acelem de yok."

Ayrıca bugün ofisimden çıktığından beri seni görmezden geliyorum.

Ben beceriksiz bir şekilde hırkamın suyunu sıkmaya çalışır-

ken o da söylediklerimin üzerine kaşlarını her zamanki ifadesiyle yeniden çatmıştı.

"Kediye ne olacak?"

"Ne kedisi?"

Başını bir yana eğdi. "*Bay*. Kedi."

Su kafatasımdan içeri sızıyor olmalıydı çünkü neden bahsettiğini anlamam koca bir dakikamı aldı.

"Komşunun alerjik olmadığın tüysüz kedisi," dedi yavaşça, benim gözlerim kocaman açılırken. "Ryan'ın kedisi."

Hemen gözlerimi kaçırdım. "Bryan. Komşumun adı Bryan."

"Önemli değil."

Son söylediğini duymazdan gelmeye çalışırken arabasının arkasında oluşmaya başlayan kuyruğu fark ettim.

"Arabaya bin. Hadi."

"Gerek yok, gerçekten." Kuyruğa bir araba daha katıldı. "Bay Kedi ben olmadan bir süre daha dayanabilir."

Aaron bir şey söyleyecek gibi oldu ancak tam o sırada kuyruktaki arabalardan birinin çaldığı korna olduğum yerde zıplamama neden oldu. Neredeyse arabanın açık kapısına çarpıyordum.

"*Por el amor de Dios!*" diye carladım.

Kalbim boğazımda başımı çevirdiğimde kornayı çalanın New York'un rezil sarı taksilerinden biri olduğunu gördüm. Şehirde birkaç yıl yaşayıp çalıştıktan sonra öfkeli sürücüler konusunda dersimi almıştım. Daha doğrusu tüm kızgın New Yorklular konusunda. Hissettikleri bir şey varsa, o hisleri size tam o an söylemekten hiç çekinmiyorlardı doğrusu.

Ne kadar haklı olduğumu kanıtlamak istermiş gibi havada çirkin kelimeler uçuşmaya başladı.

Tam ona döndüğüm esnada Aaron'ı sessizce küfrederken yakaladım. O da en az taksi şoförü kadar öfkeli görünüyordu.

Bir başka sinir bozucu –ve bu sefer çok, çok, çok daha uzun– bir korna sesi kulaklarımda gürledi ve tekrar zıplamama neden oldu.

"Catalina, hemen!" Aaron'ın sesi fena hâlde sertti.

Etrafımda olup bitenler karşısında biraz sersemlemiş bir şekilde bir anlığına öylece ona baktım.

"Lütfen."

Daha ben ağzından çıkan o kelimeyi algılayamadan taksi sarı bir bulanıklık olarak yanımızdan geçti ve uzun bir kornayla birlikte, "*Sizi puştlar!*" diye bağırmayı da ihmal etmedi.

Bu iki kelime –Aaron'ın lütfeni ve taksicinin puştu– ayaklarımın vücudumu Aaron'ın arabasının güvenliğine atmasına neden oldu. Etkileyici bir hızla ıslak vücudumu deri koltuğa bıraktım ve kapıyı kapattım.

Sessizlik bizi ânında yuttu; bir süreliğine Aaron'ın arabasının kaputuna vuran yağmurun ve bizi New York trafiğinin kaosunda ileri taşıyan motorun tekdüze sesi duyuldu sadece.

Durumdan son derece rahatsız olmuş hâlde kemerimi bağlamaya çalışırken, "Teşekkür ederim," diye geveledim.

Aaron gözlerini yoldan ayırmıyordu. "*Asıl ben* teşekkür ederim," diye yanıtladı, alaycı bir tavırla, "inip seni bizzat arabaya taşımama gerek kalmadığı için."

Bir anlık dalgınlıkla söylediği şeyi gözümde canlandırdım. Önce kocaman açılan gözlerimi kısıp ona döndüm. "Peki o söylediğinin iyi bir fikir olacağını nereden çıkardın?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum, inan bana."

Bu cevap hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ve her nedense yanaklarımın alev almasına neden olmuştu. Yeniden.

Kafamı çevirip önümüzde resmen kanunsuz hareketlerle ilerleyen arabalara odaklanmaya çalıştım, bir yandan da koltuğumda tuhaf tuhaf kıpırdanıp duruyordum. Ancak sonra, sırılsıklam olmuş giysilerimin deri üzerinde garip gıcırtılar çıkardığını duyunca kalakaldım.

"Şey..." Koltuğun ucuna kayarken emniyet kemerini de beraberimde çekiştirdim. Ne yazık ki bu daha fazla sesin çıkmasına neden oldu. "Araban çok güzelmiş." Boğazımı temizledim. "Böyle yepyeni ve deri kokmasını sağlayan şey bir araba kokusu

mu?" diye sordum ama öyle olmadığını biliyordum. Arabanın içi yepyeni görünüyordu.

"Hayır."

Popomu başka bir gıcırtı sesiyle koltuğun en ucuna kaydırdım ve boğazımı temizledim. Olduğum yerde iyice doğrulup bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey diyemedim çünkü sırılsıklam kıyafetlerimin altımdaki büyük olasılıkla çok pahalı kumaşı berbat ettiğini düşünmeden edemiyordum.

Bu çok kötü bir fikirdi. Bu arabaya asla binmemeliydim. Yürümeye devam etmeliydim.

"Catalina," dediğini duydum Aaron'ın, "daha önce hareket eden bir arabada bulundun mu hiç?"

Kaşlarım havalanıverdi. "Ne? Tabii ki. Neden sordun?" diye sordum, yolcu koltuğunun en uç kısmında dengede durmaya çalışırken. Dizlerim ön panele değiyordu.

Bana duruşumu değerlendirir gibi bir bakış attı.

Ah.

"Eh, bil diye söylüyorum," diye ekledim hemen, "ben hep böyle otururum. Her şeyi böyle yakından izlemeyi seviyorum." Kendimi trafiğe kaptırmış gibi yaptım. "Trafik saatlerine bayılırım. Bu yüzden bu..."

Araba aniden durunca başım ve tüm vücudum öne atıldı. Öyle hızlı olmuştu ki bir anlık içgüdüyle gözlerimi kapamıştım. Gösterge panelinin şık hatlarını kaplayan sert plastiğin tadını şimdiden alabiliyordum. Ahşabın zarif detaylarının da.

Ama panele yapışmamıştım. Bir şey beni durdurmuştu.

Aaron'ın, *"Tanrım,"* diye mırıldandığını duydum.

Bir gözümü açtım ve önümüze geçen teslimat kamyonunu gördüm. Sonra diğer gözümü açtım, bakışlarımı aşağı kaydırdım ve yüzümün neden gösterge panelinin cilalı yüzüyle bütünleşmediğini anladım.

Bir el. Büyük bir elin beş parmağı da köprücükkemiğime ve... şey, göğsüme dayanmıştı.

Daha gözümü bile kırpamadan bir de baktım ki gıcırtı sesleri

eşliğinde koltuğumda geriye çekiliyorum. Ta ki sırtım iyice koltuğa yaslanana kadar.

"Orada kal," diye bir emir geldi soldan, parmakları ıslak bluzumun altındaki tenimi ısıtırken. "Koltuk için endişeleniyorsan, alt tarafı su. Kurur geçer." Aaron'ın söyledikleri yine de içimi rahatlatmamıştı. Sesi kulağa birkaç dakika önceki kadar kızgın gelirken rahatlatması da beklenemezdi zaten. Hatta daha kızgın gibiydi sanki.

Elini hızlı ve sert bir şekilde çekiverdi.

Az önce avucunun olduğu yerdeki emniyet kemerini kavrarken yutkundum. "Mahvetmek istemiyorum."

"Mahvetmezsin."

"Peki," dedim ona hızlıca bir bakış atarak.

Bakışları yoldaydı ve bu küçük aksilikten sorumlu olan her kimse ona dik dik bakmakla meşguldü.

"Teşekkürler."

Sonra yeniden hareket etmeye başladık. Aaron dikkatini yola verdiği ve benim de kafam iyice dağıldığı için arabanın içi sessizdi.

Aklıma birden Rosie'nin sözleri gelince şaşırdım.

"Aaron'ın o kadar da kötü olduğunu düşünmüyorum," demişti günün erken saatlerinde.

Ama bu düşünce neden aklımda şimdi belirmişti ki? Sessizlikte kafamda bu kadar yüksek ve net bir şekilde yankılanmak için mi? Bay Günışığı'nın normalde olduğundan daha iyi davrandığı söylenemezdi.

Gerçi beni yağmurdan kurtarmıştı bir nevi. Ve kafama alabileceğim sağlam bir darbeden.

Sessizce iç çekerek birazdan yapacağım şey için kendime lanet ettim.

"Bu arada, benim için o belgelerin çıktısını aldığın için teşekkür ederim," dedim sessizce, teşekkürümü hemen geri alma dürtüsüne karşı koymaya çalışarak. Nihayetinde öyle bir şey yapmadım. Diplomatik davranabilirdim. En azından şu anda.

"Çok naziksin, Aaron." Son cümlem yüzümün buruşmasına, dilimde tuhaf bir tat kalmasına neden olmuştu.

"Rica ederim, Catalina."

Hâlâ gözlerini yoldan ayırmıyordu.

Vay canına. Şu hâlimize bak. Amma da... medeniyiz.

Ben daha bu düşünceye derinlemesine dalmaya fırsat bulamadan sırtımdan aşağı bir titreme iniverdi. Kollarımı göğsümde kavuşturup kıyafet diye giydiğim ıslak saçmalığın içinde azıcık olsun ısınmayı umdum.

Bunun üzerine Aaron'ın eli hemen panele uzandı ve havalandırmanın derecesini yükseltip koltuğumun kendi ısıtmasını açtı. Birden bileklerime, kollarıma ve bacaklarıma gitgide ısınan hoş bir sıcaklık vurmaya başladı.

"Daha iyi mi?"

"Çok daha iyi. Teşekkür ederim." Ufak bir gülümsemeyle ona baktım.

O da başını çevirmişti ve şüpheci bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

Sanki bir şey daha söylememi bekliyormuş gibiydi.

Gözlerimi devirdim. "Sakın bu teşekkürlere çok alışma, Blackford."

"Hiç öyle bir şeye cüret eder miyim?" Bir elini direksiyondan çekmişti ve sesinde bu durumdan keyif aldığını duyabiliyor gibiydim. "Sadece bunun tadını mı çıkarsam yoksa iyi olup olmadığını mı sorsam diye düşünüyorum."

"Güzel bir soru ama cevaplayabileceğimden emin değilim." Omuzlarımı silktim, iğneleyici bir cevap verme dürtüsüyle savaşıyordum. Sonra içimi çektim. "Dürüst olayım mı? İliklerime kadar ıslandım, açım ve çok yorgunum. O yüzden yerinde olsam keyfini çıkarırdım."

"O kadar kötü bir gün müydü?" Sesindeki o eğlenceli minik tını artık gitmişti.

Başka bir titremenin daha vücudumu ele geçirmesinden korkarak sıcak koltuğa daha da yapıştım. "Kötü bir hafta diyelim."

Aaron cevap olarak sadece hımladı. Derin, gurultuyu andıran bir sesti.

"Seni şaşırtmayacaktır ama bu hafta birkaç kişiyi öldürmenin kıyısına geldim," diye itiraf ettim, yaptığımız ateşkesi ona içimi azıcık da olsa dökebilirim diye yorumlamıştım. "Ve sen o listenin başlarında bile değilsin."

Bunun üzerine hafif ve yumuşak bir şekilde homurdandı. Hazır ateşkes de varken, sanırım bundan hoşlandığımı itiraf edebilirdim. Bununla birlikte dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ben..." Bir şey düşünüyormuş gibi lafını yarım bıraktı. "Buna ne demem gerektiğini bilmiyorum. Gücenmeli miyim yoksa minnettar mı olmalıyım?"

"İkisi de olabilir, Blackford. Ayrıca, gün bitene kadar zamanın var. En cani yanımı ortaya çıkaran bir numaralı kişi olarak hâlâ hak ettiğin yere gelebilirsin."

O sırada ışıklarda durduk. Aaron'ın başı yavaşça bana döndü, yüzündeki yumuşak ifadeye hazırlıksız yakalanmıştım. Okyanus mavisi gözleri pırıl pırıldı ve yüzü her zaman olduğundan çok daha rahat görünüyordu. Fazlasıyla uzun gelen birkaç saniye boyunca birbirimize baktık. Bunun üzerine ensemden bir titreme geçti.

Bunun suçunu ıslak kıyafetlerime atacaktım.

Işık yeşile döndüğünde bir an bile kaybetmeden ve sanki kafasının yanında da gözleri varmış gibi yeniden yola döndü. "Bu noktadan sonra evinin yerini tarif etmen gerekecek."

Sözlerinin altındaki imayla şaşırarak başımı diğer tarafa çevirdim. İlerlediğimiz büyük caddeyi çıkarmıştım. "Ah," diye mırıldandım. "Brooklyn'deyiz."

Dikkatim o kadar dağılmıştı ki Aaron'a nerede yaşadığımı söylemeyi unutmuştum. Ama o da hedefe yaklaşmıştı. Hatta baya yaklaşmıştı.

"Şehrin bu tarafında yaşıyorsun, değil mi? Brooklyn'in kuzey merkezi?"

"Evet," dedim dalgınlıkla. "Bed-Stuy." Başımı sallayarak onayladım. "Ama ben... Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Şikâyet ediyorsun."

Ne? Açıklaması karşısında öylece kalakalmıştım.

"Bu taraf mı yoksa dönecek miyim?"

Boğazımı temizledim ama kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. "Evet, Humboldt Caddesi üzerinde devam et, ben sana döneceğin yeri söyleyeceğim."

"Tamam."

Birdenbire fazlaca ısındığımı fark ederek emniyet kemerini kavradım. "Demek şikâyet ediyorum, ha?"

"İşe gidiş gelişlerin hakkında," dedi. Ağzımı açmıştım ama o devam etti, "Brooklyn'in yaşadığın kısmına gitmenin kırk beş dakika sürdüğünü söylemiştin." Düşünceli bir şekilde durakladı. "Neredeyse her gün bunun hakkında söylenip duruyorsun."

Ağzımı kapatıverdim. Evet, şikâyet ediyordum ama ona etmiyordum ki. Hatta onun dışındaki herkese söylendiğim doğruydu. Evet, bunların büyük kısmında Aaron da etrafta bir yerlerde oluyordu ama işle ilgili olmadıkça söylediklerimle ilgilenmediğini düşünüyordum. Ya da *benimle* ilgili oldukça.

"O zaman benim yerime listenin başında kimin adı yazıyor?" diye sorunca şoke oldum. "Bu haftaki öldürmek istediklerinin listesinde yani."

"Ha..." diyebildim sadece, o konuya dönmesine şaşırmıştım.

"Kiminle yarıştığımı bilmek isterim," deyince başım ona doğru dönüverdi. "Öylesi daha adil olur."

Şaka mı yaptı? Aman Tanrım, şaka yaptı, değil mi?

Profilden ona bakarken temkinli bir şekilde gülümsediğimi hissettim. "Bir bakalım." Madem öyle, bu oyunu oynayabilirdim. "Pekâlâ, Jeff" –parmaklarımla saymaya başladım– "kuzenim Charo" –ikinci parmak– "ve Gerald. Evet, kesinlikle o da var." Ardından ellerimi yeniden kucağıma indirdim. "Ah, şu işe bak, sen ilk üçe bile giremedin, Blackford. Tebrikler."

Açıkçası ben de bu duruma şaşırmıştım.

Kaşlarının çatıldığını gördüm.

"Kuzeninle nasıl bir sorun var?"

"Ah, bir şey değil." Annemin söylediklerini düşünerek elimi havada salladım. Aklıma Sherlock Holmes özentisinin uydurma erkek arkadaşımın fotoğrafını bulamaması üzerine söyledikleri gelmişti. "Aile içi dramalar işte."

Sessizce ilerlerken Aaron da söylediklerimi düşünüyor gibiydi. Ben de bu süreyi pencereden dışarıyı, camda süzülen yağmur damlalarının ardında bulanık görünen Brooklyn sokaklarını izleyerek değerlendirdim.

Sonra direksiyonun başındaki adam, "Gerald şerefsizin teki," dedi.

Gözlerim şaşkınlıktan kocaman açılmış hâlde ona döndüm. Yüzünde sert ve ciddi bir ifade vardı. Daha önce Aaron'ın küfrettiğini hiç duymamıştım.

"Bir gün hak ettiğini bulacak. Açıkçası şimdiye kadar bulmamış olmasına da şaşırıyorum. Bana kalsa..." Sonra cümlesini tamamlamadan başını salladı.

"Sana kalsa ne? Ne yapardın ki?" Çenesinde bir kasın gerilir gibi olduğunu gördüm. Cevap vermeyince ben de yeniden önüme, akan trafiğe döndüm. Bu konuşma çok anlamsızdı. Zaten ben de sürdüremeyecek kadar yorgun düşmüştüm. "Sorun değil. Onunla ilk kafa kafaya gelişim değil zaten."

"O ne demek?" Aaron'ın sesinde tuhaf bir sertlik vardı.

O sertliği çok dikkate almadan ve fazla detay açık etmeden, elimden geldiğince dürüst bir şekilde cevaplamaya çalıştım. Aaron'ın bana acımasına ya da şefkat göstermesine ihtiyacım yoktu. "Takım lideri olduğumdan beri bana pek cana yakın ve uzlaşmacı davranmadı diyelim." Ellerimi kucağımda kenetleyerek omuzlarımı silktim. "Sanki benim gibi birinin onunla aynı pozisyonda olmasını anlayamıyor gibi."

"Senin gibi biri mi?"

"Evet." Derin bir nefes verince ön cam bir anlığına buğulandı. "Bir kadınla. Başlarda en genç takım lideri olduğum ve bu

yüzden benimle ilgili şüpheleri bulunduğu için öyle davranıyor sanmıştım. Öyle bir şey adil sayılabilirdi. Sonra aklıma, yabancı uyruklu olduğum için öyle davranıyor olabileceği geldi. Çalışanlardan birkaçının aksanımla alay ettiğini biliyorum. Bir keresinde Tim'in alaycı bir şekilde bana Sofia Vergara dediğini duymuştum. Ve açıkçası bunu bir iltifat olarak aldım. O kadının kıvrımlarının ya da kıvrak zekâsının yarısına bile sahip olmak, dünyanın en kötü şeyi olmazdı. Vücudumla ilgili bir mutsuzluğum olduğundan değil tabii. Ben... böyle olmaktan ötürü son derece mutluyum." Normal. Sıradan. Ve gerçekten de öyleydim. Geldiğim yerde bana dair her şey standart sayılırdı. Kahverengi gözler ve saçlar. Kısa sayılabilecek bir boy. Zayıf değil ama şişman da sayılmaz. Geniş kalçalar ama görece küçük göğüsler. Bu tanımlara uyan milyonlarca kadın vardı. O yüzden ben de... ortalamaydım. Çok da büyütülecek bir durum yoktu. "Düğün için birkaç kilo vermek fena olmazdı ama bunun için yöntemimin pek işe yaradığını söyleyemem."

Yanımdan gelen sesle birlikte sadece haddinden fazlasını paylaştığımı fark etmekle kalmadım, aynı zamanda havadan sudan konuşmakla alakası olmayan Aaron için konudan epey saptığımı anladım.

"Her neyse" –boğazımı temizledim– "Gerald bulunduğum konumda olmamdan hoşlanmıyor ve bunun Amerikalı olmamamla ya da ondan daha genç olmamla hiçbir ilgisi yok. Dünyanın düzeni böyle ve o düzen değişene kadar da işler böyle yürümeye devam edecek."

Sözlerimin ardından yeniden sessizliğe gömüldük.

Bana nutuk çekmesini ya da sızlandığımı ya da anlattığım şeyle ilgilenmediğini söylemesini engelleyen şeyin ne olduğunu merak ederek ona baktım. Ama sadece öfkeli görünüyordu. Yine. Çenesi tamamen kasılmıştı ve kaşlarını her zamanki gibi çatmıştı.

Göz ucuyla benim sokağıma dönen kavşağa geldiğimizi fark ettim. "Ah, lütfen bir sonraki sağa dönelim," dedim Aaron'a, gözlerimi kaçırarak. "Evim o sokağın sonunda."

Aaron tarifime sessizce uydu, hâlâ söylediğim bir şeyden dolayı bozuk görünüyordu. Neyse ki dayanamayıp sebebini sormadan önce benim sokağım göründü.

"İşte," dedim işaret ederek. "Soldaki bina. Koyu kırmızı ön kapısı olan."

Aaron arabayı durdurup kapımın önünde mucizevi bir şekilde boş duran yere soktu. O, motoru durdururken benim de gözlerim sağ elindeydi.

Araba, içine sığmayacak kadar ağır bir sessizlikle dolmuştu.

Güçlükle yutkunarak etrafa bakındım. Brooklyn'in bu semtine özgü kahverengi taşlı binalara, caddenin birkaç noktasındaki ağaçlara ve köşedeki pizzacıya odaklanmaya çalıştım. Kendimi yorgun hissettiğimde o pizzacıda yerdim. Ya da çok aç hissettiğimde. Arabanın içinde oturmaya devam ettikçe üzerime daha da çöreklenen sessizlik dışında her şeye dikkatimi verdim.

Emniyet kemerimi kurcalarken kulaklarımın sebepsiz yere alev aldığını hissedebiliyordum. "Tamam, ben ineyim o zaman..."

"Teklifimi düşündün mü?" dedi Aaron.

Parmaklarım emniyet kemerinde dondu kaldı. Başımı onunla yüzleşene kadar yavaşça kaldırdım.

Sırılsıklam olmuş popomu koltuğa koyduğumdan beri ilk kez Aaron'a gerçekten bakıyordum. Yüzündeki her bir kıvrımı inceledim. Yüz hatları, sokağımın birkaç lambasından gelen ışıkla hafifçe aydınlanıyordu. Fırtına dinmiş olabilirdi ama gökyüzü hâlâ karanlık ve kızgın görünüyordu, sanki sadece bir anlığına soluklanmak için durmuştu ve daha kötüsüyle gelmeye hazırlanıyordu.

Arabanın içi oldukça karanlıktı, o yüzden gözlerinin tonunun, tamamen ciddi ve iş odaklı olduğunu gösteren o koyu maviye mi –ki öyle olduğunu düşünmek istemiyordum– yoksa bir savaşın habercisi olan açık maviye mi büründüğünü seçemiyordum. Seçebildiğim tek şey omuzlarının ne kadar gergin göründüğüydü. Normalden daha geniş gibiydiler. Arabanın epey geniş olan iç kısmını bile küçük gösteriyorlardı. Lanet olsun, ona böyle bakarken tüm vücudunun tam da bunu yaptığını fark

etmiştim. Direksiyon ve koltuğu arasındaki kocaman alan bile uzun bacaklarına zar zor uyum sağlıyor gibiydi. Bahse girerim oraya bir insan kolaylıkla sığardı.

Ben olaydan tamamen kopmuş, bahsimi kanıtlamak için kucağına atlasam ne yapar diye düşünürken o sert bir şekilde boğazını temizledi. Büyük ihtimalle ikinciye yapıyordu.

"Catalina." Dikkatimi yeniden yüzüne çekti.

"Sen..." deyip sustum, aklımda Aaron'ın kucağıyla ilgili düşüncelerin belirmesi biraz dengemi sarsmıştı. *Ne saçma bir insanım ben.* "Çişini falan yapmak ister misin?"

Aaron'ın kaşları çatıldı ve koltuktaki pozisyonunu değiştirip tamamen bana döndü. "Hayır." Tuhaf tuhaf bakıyordu. "Bunu sorduğum için büyük ihtimalle pişman olacağım ama neden öyle bir şey yapmak istediğimi düşündün?"

"Sokağımda park etmiş durumdasın. Binamın önünde. Belki tuvaleti kullanman gerekiyordur diye düşündüm. Ve dürüst olmak gerekirse umarım iki numara değildir."

Göğsünün derin bir nefesle şişmesini ve ardından tamamen sönmesini izledim.

"Hayır, tuvaleti kullanmam gerekmiyor."

Bakışları sanki neden orada, arabasının içinde olduğumu merak ediyormuş gibi üzerimde gezindi. O esnada ben de tam olarak aynı şeyi merak ediyordum.

Sonunda emniyet kemerini yakalayıp Aaron bakışlarıyla yan tarafımı delik deşik ederken kendimi özgür bıraktım.

"Ee, cevabın ne?"

Bütün vücudum öylece kalakaldı. "Cevabım mı?"

"Teklifime. Bunu düşündün mü sen? Ve *lütfen*" —*hay lanet*, yine o kelime— "hatırlamıyormuş gibi yapmayı bırak. Hatırladığını biliyorum."

Kalbim korkunç bir anlığına duraksar gibi oldu. "Hatırlamıyormuş gibi yapmıyorum," diye mırıldandım, tam olarak benden yapmamamı istediği şeyi yaparak.

Ama kendimi savunmam gerekirse, bunu çözmek için biraz

zaman kazanmam gerekiyordu. Bu... durumla nasıl başa çıkacağımı çözmek için. Daha da önemlisi, *nedenini anlamak* için.

Neden böyle bir teklifte bulunuyordu? Neden ısrar ediyordu? Neden bu zahmete giriyordu? Neden bana yardım edebilecek tek kişi olduğunu düşünüyordu? Neden bu konuda ciddiymiş gibi davranıyordu? Neden...

Sadece *neden?*

Kendimi alaycı bir yoruma, aptal rolü yapan hâlime o mavi gözlerini devirmesine, hatta ona bile bile zorluk çıkardığım için sözünden dönmesine –çünkü daha önce benzer durumlarda bana hiç sabır göstermemişti– hazırladım. Ama ondan beklediğim bunca şeyin arasından, o hiç de hazırlıklı olmadığım seçenekle ilerlemeyi seçti.

Sanki yenilmiş gibi derin bir iç çekti.

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Ablanın düğününe. Seninle birlikte," dedi Aaron. Sanki ona doğru düzgün bir cevap verene kadar bunu tekrar etmeye niyetliymiş gibiydi.

Ya da çok basit bir şey teklif ediyormuş gibi. Fazla düşünmeyi gerektirmeyen basit bir cevap alacakmış gibi. Sanki aramızda şöyle bir konuşma yaşanıyordu: *Tatlı ister misin, Lina? Ah, evet, elbette. Cheesecake alayım, teşekkürler.* Ama Aaron'ın teklifi bir cheesecaketen olabildiğince uzaktı.

"Aaron" –ona bir bakış attım– "ciddi olamazsın."

"Sana ciddi olmadığımı düşündüren ne?"

Bu *teklifle ilgili her şey?* "Pekâlâ, öncelikle sen sensin. Ben de benim. *Biz* buyuz, Aaron. O yüzde ciddi olamazsın," diye tekrar ettim. Çünkü gerçekten de olamazdı.

"Ben son derece ciddiyim, Catalina."

Yeniden gözlerimi kırpıştırdım. Ardından acı acı güldüm. "Bu şaka falan mı, Blackford? Bu konuda zorlandığın belli ama sana söyleyeyim, etrafta dolaşıp neyin komik olup neyin olmadığını bilmeden şakalar yapamazsın. O yüzden ben sana yardımcı olayım." Gözlerinin içine baktım, "Bu hiç komik değil, Aaron."

Somurtarak bana baktı. "Şaka yapmıyorum."

Uzunca bir süre ona baktım.

Hayır. *Hayır*. Şaka *yapmıyor* olamazdı. Ciddi olamazdı.

Ellerimi karman çorman olmuş ıslak saçlarıma sokup biraz sert bir hareketle arkaya savurdum. Bu arabadan inmeye hazırdım. Ama yine de kök salmışım gibi oturmaya devam ediyordum.

"Başka bir seçenek bulabildin mi? Benden daha iyi bir seçenek?"

Bu iki soruyla tam da istediği gibi hedefi on ikiden vurmuştu çünkü omuzlarım büyük bir yenilgi almışım gibi çöküverdi.

"Hatta şöyle soraym: Başka bir seçeneğin var mı?"

Hayır, yoktu. Ve bu konuda bu kadar duyarsız davranması da durumu daha iyi hâle getirmiyordu doğrusu. Yanaklarım alev alırken sessizce oturmaya devam ettim.

"Bunu hayır olarak alıyorum," dedi. "Elinde kimse yok."

Bu da mideme bir tekme yemişim gibi hissettirdi.

Hissettiğim acının ifademe yansımaması için çok uğraştım, gerçekten uğraştım. Çünkü Aaron Blackford'un, söylediklerleriyle bana kendimi ne kadar zavallı ve aptal hissettirdiğini bilmesini istemiyordum.

Tek seçeneğim, beni o kadar da sevmeyen bir meslektaşım olduğuna göre ne kadar da yalnız olmalıydım.

Ama haksız değildi. Bunu kabul etmek canımı ne kadar sıksa da günün sonunda başka hiçbir seçeneğim yoktu. Sadece Aaron Blackford vardı. Seçenekler listemde sadece ve sadece o vardı. Onu sahte erkek arkadaşım olarak İspanya'ya götürmeyi düşündüğüm bir dünyada.

Yoksa...

Aman Tanrım. Hay lanet. Ofisimde olanları fark etmiş – anlamış mıydı? Anneme yanlışlıkla erkek arkadaşımın adının Aaron olduğunu söylediğimi mi biliyor muydu?

Hayır. Başımı iki yana salladım. *İmkânı yok. Mümkün değil.*

"Bunu neden yaptığını anlamıyorum," dedim; bunun, onunla yaptığım en samimi konuşma olduğundan emindim.

Vücudundaki tüm hava yavaşça boşalıyormuş gibi derin bir iç çekti. "Ben de neden bunu yapmak istediğime inanmadığını anlamıyorum."

"Aaron" –dudaklarımdan acı bir kıkırdama kaçtı– "biz birbirimizden hoşlanmıyoruz. Ve bu sorun değil çünkü biz çok... farklıyız. Uyumsuzuz. Birbirimize sataşmadan ya da kafalarımızı koparmaya çalışmadan birkaç dakikayı bile geçirmekte zorlanıyorsak, neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsun?"

"Biz gayet iyi anlaşıyoruz."

Bir kahkaha daha attım. "Tamam, bu çok komikti. Aferin, Blackford."

"Şaka yapmıyorum," dedi bana sert sert bakarak. "Ve elindeki tek seçenek benim," deyiverdi ardından.

*Maldita sea.** O konuda hâlâ haklıydı.

O arka arkaya darbelerini indirmeye devam ederken ben de sırtımı yolcu kapısına yasladım. "O düğüne yalnız mı katılmak istiyorsun? Çünkü o konuyu halledebilecek tek kişi benim."

Of, gerçekten *o kadar* çaresiz ve beceriksiz olduğuma inanıyordu.

Evet, dedi içimden bir ses. *Çünkü ikisi de doğru.*

Başımı iki yana salladım, çaresizlik göğsümde kabarıp duruyor ve beni *onun* dahil olduğu bu çılgın seçeneği göz önünde bulundurmaya itiyordu.

"Tamam," dedim çok yavaş bir şekilde. "Diyelim ki bu gülünç fikri değerlendiriyorum. Eğer teklifini kabul edersem ve bunu yapmana izin verirsem bunun sana ne faydası olacak?" Kollarımı kavuşturunca ıslak kıyafetlerimin nasıl da üzerime yapıştığını fark ettim. "Seni tanıyorum ve bir şeyleri sırf iyilik olsun diye yapmayacağını biliyorum. Motivasyonun olmalı. Bir nedenin. Amacın. Karşılığında bir şey istiyor olmalısın yoksa bana asla yardım edemezsin. Sen öyle bir insan değilsin. En azından bana karşı."

Aaron'ın başı belli belirsiz arkaya düşer gibi oldu ama bu ha-

---

* (İsp.) Kahretsin –çn

reketini yakaladığımdan emindim. Sessiz kaldığı uzun süre boyunca kafasındaki çarkların döndüğünü duyar gibiydim.

"Aynısını sen de benim için yapardın," dedi sonunda.

Aynısı mı? "Daha net olman gerekecek, Blackford. Senin ablan da mı evleniyor?" Bir an bunu düşündüm. "Senin kardeşin var mı ki? Bilmiyorum ama sanırım olsa da olmasa da önemli değil. Randevun olarak gitmemi istediğin bir düğün mü var?"

"Hayır," dedi. Ve hâlâ kardeşi olup olmadığından mı bahsediyordu emin değildim. Ama ardından, "Düğün için değil ama benimle bir randevuya çıkabilirsin," dedi.

Onunla randevuya çıkmak mı?

Neden *onun* bana soruyor olması kulağa bu kadar.... bu kadar... farklı geliyordu? Neden ben değil de, başka birine muhtaç olan Aaron olunca kulağa bu kadar lanet şekilde farklı geliyordu?

"Ben..." Birden sustum çünkü anlayamadığım bir sebepten ötürü kendimi mahcup hissetmiştim. "Seninle randevuya çıkacak birine mi ihtiyacın var? Yani" –parmağımla onu işaret ettim– "senin? Seninle çıkacak bir kadına?"

"Bir *şempanzeyle* bir yere gitmek gibi bir niyetim yok, öyle bir şey ima ediyorsan. Yani evet, bir kadına." Durdu, ardından kaşlarının arası yavaşça kapandı. "Sana."

Dudaklarım önce kapanıverdi ve sonra tekrar açıldı, muhtemelen bir balık gibi görünüyordum. "Yani benim" –kendimi işaret ettim– "seninle çıkıyormuşuz gibi davranmamı mı istiyorsun?"

"Öyle demedim..."

"Senin sevgilin yok mu?" Soru ağzımdan âdeta fırlamıştı.

"Hayır, yok."

Gözlerini bir saniyeliğine kapamasını ve başını hayır anlamında sallamasını izledim.

"Öylesine görüştüğün biri bile yok mu?"

Yeniden başını salladı.

"Takıldığın biri?"

İçini çekti. "Hayır."

"Dur tahmin edeyim. Zamanın yok, değil mi?" Söylediğim

anda pişmanlık duymaya başlamıştım bile. Ama cevabını da merak ediyordum doğrusu. O yüzden eğer sorumu cevaplarsa, pişmanlığımı seve seve geride bırakabilirdim.

Hafifçe gevşeyen omuzlarını silkti. Sanki bana bir cevap vermesi gerektiğini ya da benim o cevabı zorla alacağımı kabul etmiş gibiydi. "Zamanım var, Catalina. Aslında çokça zamanım var." Arabanın karanlığında bile, okyanus mavisi gözlerinin hiç de hazırlıklı olmadığım bir dürüstlükle beni delip geçtiğini seçebiliyordum. "Sadece o zamanı buna değecek birine saklıyorum."

Vay canına, *bu* fena hâlde kendini beğenmiş bir düşünceydi. Biraz da kibirli. Ama şaşırtıcı bir şekilde de... seksi.

Bir dakika. Başımı iki yana salladım. *Hayır.* Aaron Blackford'un yanına yaklaşabileceği, "s" ile başlayan tek kelime sinir bozucu olabilirdi. Sağduyusuz. Sakıncalı. Ve tabii ki soğuk. Ama seksi değil. Hayır.

"Bu yüzden mi çıktığın biri yok?" diye sordum, sesimin kayıtsız ve soğuk olması gerektiğini hissederek. "Ulaşılmaz standartların olduğu için mi?"

Aaron fırsatı kaçırmadı. "Bu yüzden mi o düğüne götürecek kimsen yok?"

"Ben..." Sebebin, aptallığım ve kendini koruma içgüdüsünden bihaber bir yalancı olmam yerine bu olmasını dilerdim. "Durum karmaşık. Kendime göre nedenlerim var." Gözlerimi önümdeki panelden ayırmadan ellerimi kucağımda kenetledim.

"Onu yaptığı şeye mecbur bırakan bir sebep olmadığını iddia eden kişi yalan söylüyordur."

"Peki, seni bunu yapmaya mecbur bırakan ne?" Gözlerim hâlâ arabanın içini süsleyen koyu renkli ve pürüzsüz yüzeylerde geziniyordu. "Bunca insan arasından neden benden çıkıyormuşuz gibi davranmamı istiyorsun?"

"Uzun hikâye." Ona bakmasam da derin bir nefes verdiğini duymuştum. Kulağa en az benim kadar yorgunmuş gibi geliyordu. "Sosyal bir yükümlülük diyelim. Eğlenceli olur mu bilemem ama iyi bir amaç için yapılıyor." Bir an duraksadı, ben de bu anı,

bana verdiği kıt detayları düşünmek için kullanarak sustum. "Sana her şeyi anlatırım, kabul edersen tabii."

Ona doğru dönünce Aaron'ın mavi gözlerinin çoktan üzerimde olduğunu gördüm. Küçük bir meydan okumayla doluydular. Ve belki biraz da beklenti.

Beni kandırmaya çalışıyordu. Bana Aaron Blackford'un bilinmeyen –ve büyük ihtimalle var olmayan– kişisel hayatı hakkında bir ipucu veriyordu. Devamını da öğrenmek isteyeceğimi biliyordu.

Güzel hamle, Blackford.

"Neden ben?" diye sordum, aptal bir sinek gibi ışığa doğru çekilerek. "Neden başka biri değil?"

"Çünkü birlikte çalıştığımız bunca ay bana, tanıdığım insanlar arasında ancak senin böyle bir şey yapacak kadar deli olduğunu öğretti. O yüzden sen de benim tek seçeneğim olabilirsin."

Bunu bir iltifat olarak alamazdım çünkü öyle değildi. Az önce bana deli demişti. Ama lanet olsun. Bu söylediğindeki bir şey – belki söyleyiş tarzı, belki yaşadığım tuhaf gün ve sonunda onun da benim gibi birine ihtiyacı olduğunu öğrenmem– yenilmeme neden oldu.

"Bütün bir hafta sonu için benimle İspanya'ya uçmak zorunda olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Evet."

"Ve karşılığında sadece bir gece mi istiyorsun? Senin randevun gibi davranacağım tek bir gece?"

Tekrar başını salladı ve bu sefer bakışlarında bir şey belirir gibi oldu. Çenesi kenetlenmişti ve dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. Bu, kararlılıktı. Bu bakışı biliyordum. Birçok kez bu bakışa ayak diremiştim.

Sonra sordu: "O zaman anlaştık mı?"

Gerçekten akıllarımızı yitirmiş olabilir miyiz?

Dudaklarımda bir cevap gezinir gibi oldu, hiçbir şey söylemeden hareket ettiler ve sonra ağzımdan bir, "Pekâlâ," çıktı. Gerçekten akıllarımızı yitirmiş olmamız olasıydı, evet. "Anlaştık."

Aaron'ın ifadesinde bir şeyler kıpırdadı ve "Anlaştık," diye tekrarladı.

Evet, kesinlikle akıllarımızı yitirmiştik.

Aramızdaki bu anlaşma keşfedilmemiş bir bölgeydi. Ve içerideki hava birdenbire dolu dolu nefes almakta zorlanacağım kadar yoğunlaşmıştı.

"Tamam. Peki. Güzel." Bir parmağımı kusursuz gösterge panelinin yüzeyinde gezdirdim. "Öyleyse anlaştık." Hayali bir toz parçacığını inceledim, içeride geçirdiğim her ekstra saniyede endişemin arttığını hissedebiliyordum. "Konuşmamız gereken bir yığın ayrıntı var." Sadece düğüne beraber gittiğim bir eşlikçi değil, sözde çıktığım adam gibi davranması gerektiğiyle ilgili. Ya da bana âşıkmış gibi davranması gerektiğiyle ilgili. "Ama önce sana odaklanabiliriz. Sana yardım edeceğim bu sosyal sorumluluk olayı ne zaman?"

"Yarın akşam. Seni yedide alırım."

Bütün vücudum kilitlenip kalıverdi. "Yarın akşam mı?"

Aaron koltuğunda doğruldu ve başını diğer tarafa çevirdi. "Evet. Yedide hazır ol. Tam yedide," dedi.

O kadar dağılmıştım ki bana emirler yağdırmaya devam ederken ona gözlerimi bile deviremedim. "Gece elbisesi uygun olur." Sağ eli arabanın kontağına gitti. "Şimdi evine git ve dinlen, Catalina. Geç oldu ve biraz uyumak sana iyi gelecek gibi." Sol elini direksiyona dayadı. "Yarın sana her şeyi anlatırım."

Her nedense ancak binaya girip de arkamdan kapıyı kapadıktan sonra Aaron'ın söylediklerine kafam basabildi. Ve birkaç dakika sonra, Aaron'ın arabası kükreyerek canlanıp gözden kaybolmasının hemen ardından bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlayabildim.

Yarın akşam onunla bir randevuya çıkacaktım. Sahte bir randevuya. Aaron Blackford'la. Ve bunun için bir gece elbisesine ihtiyacım vardı.

ALTINCI BÖLÜM

Panik falan yapmıyordum. *Hayır.*

Evim resmen savaş alanına dönmüştü ama sakindim. Kıyafet patlaması mı? O da kontrol altındaydı.

Stüdyo dairemin duvarlarından birine yerleştirilmiş cömert aynada, bunun deneyeceğim son kıyafet olacağına söz vererek kendime baktım. Giyecek bir şeyim olmadığından değildi; benim sorunum çok daha basitti. Böyle berbat bir durumda –an itibariyle ayın en büyük baş ağrısını yaşıyordum ve her şey düşünüldüğünde, bu hiç de iyiye işaret değildi– olmamın nedeni ne için giyindiğimi bilmememdi.

"Yedide hazır ol. Tam yedide. Gece elbisesi uygun olur."

Neden daha fazla şey öğrenmeye çalışmamıştım ki? Çünkü en ufak bir fikrim bile yoktu.

Tabii ne yazık ki bunun aşina olduğum bir hata olması dışında. İşte ben olaylara hep bu şekilde yaklaşıyordum. Cumburlop içine atlıyordum. Varlığımı, nasıl çözeceğimi bilmediğim düğümlerin arasına dolamayı başarmamın nedeni buydu.

Bir numaralı kanıt: Şu *malum* yalan.

İki numaralı kanıt: Onun sebep olduğu diğer yalanlar.

Başka bir deyişle, ona ihtiyaç duyacağımı en çılgın rüyalarımda –hayır, kâbuslarımda– bile görmeyeceğim insanla yaptığım anlaşma. Ya da onun bana işinin düşmesini. Aaron Blackford'un.

Başka bir elbisenin fermuarını açarken kendi kendime *"Loca"** diye mırıldandım. Bu üzerimdeki bir gece elbisesi sayılır mıydı? *"Ben o vuelto loca. O perdido la maldita cabeza."***

Elbisenin içinden çabucak çıkıp onu da diğerlerinin yanına, yatağa attım ve bornozumu üzerime geçirdim. Yumuşak pembe

---

* (İsp.) Deli –*çn*

** (İsp.) Ben ya delirdim. Ya da lanet aklımı kaybettim. –*çn*

olanı giymiştim çünkü şu anda kendimi mümkün olduğunca rahat hissetmek istiyordum ve beni ondan başkası paklamazdı. Ya onu giyecektim ya da ağzımı kurabiyelerle dolduracaktım.

Dairemin hâline bakarken şakaklarıma masaj yaptım. Oturma odasını yatak odası ve mutfak alanından ayıran duvarların olmaması genellikle sevdiğim bir şeydi. Bunu açık stüdyo dairede yaşamanın bir avantajı olarak görmeyi seviyordum; her ne kadar Brooklyn'de olduğum için alan çok sınırlı olsa da. Ama etrafımda yarattığım dağınıklığı incelerken, daha geniş bir evde yaşamıyor olmaktan nefret ettiğim söylenebilirdi. *Her bir köşesini* mahvetmeme engel olacak duvarları olan bir ev mesela.

Her yerde, yatağın üstünde, koltukta, yerlerde ve sehpanın üstünde bir sürü kıyafet, ayakkabı ve çanta vardı. Hiçbir yeri es geçmemiş gibiydim. Normalde son derece derli toplu olan, beyaz ve krem tonlarında özene bezene dekore ettiğim, birkaç yerine –bana tahminimden çok daha pahalıya patlayan el örmesi kilim gibi– bohem detaylar eklediğim yer, evden ziyade bir moda savaşı alanına dönmüştü.

Çığlık atmak istiyordum.

Bornozun kuşağını daha da sıkıp şifoniyerimin üstündeki telefonuma sarıldım.

Tam yediye sadece iki saat kalmıştı ve çaresizdim. Kıyafetsizdim. Çünkü abiyeye benzer hiçbir elbisem yoktu. Çünkü ben aptalın tekiydim. Çünkü ne için giyindiğimi bilmiyordum ve sormak aklıma bile gelmemişti.

Bende Aaron'ın, acil durum mesajı ve durumumu daha net belirtmek için birkaç vahşi emoji gönderebileceğim numarası bile yoktu. Düşmanla dostluk kurmak hiç tarzım olmadığından onun numarasına hiç ihtiyacım olmamıştı.

Yani şimdiye kadar.

Telefonumu giysi yığınının üzerine fırlatıp bir zamanlar rahat bir alan olan oturma odama gittim. Birkaç hafta önce bit pazarından aldığım yuvarlak ekru sehpanın üzerinden bilgisayarımı alıp kendimi kanepeye bıraktım.

Yumuşacık minderlerin üzerinde iyice yerleştikten sonra iş e-postamı açtım.

Bu benim son çaremdi. Biraz şansım varsa, o işkolik kıçını cumartesi günü bile bilgisayarının başında yırtıyor olurdu. Aslında... yaptığımız bu anlaşma da ticari bir işlem sayılmaz mıydı? Öyle olmak zorundaydı. Arkadaş değildik –birbirimize arkadaşça bile davranmıyorduk– o yüzden bu da, *Ben senin sırtını kaşıyayım, sen benimkini,* demekten farksızdı. Meslektaşlar arasında yapılan karşılıklı bir iyilikti sadece.

Daha fazla zaman kaybetmeden yeni bir e-posta açtım ve yazmaya başladım.

Kimden: cmartin@InTech.com
Kime: ablackford@InTech.com
Konu: Acil Bilgi Gerekli!

Bay Blackford,

Sinirliydim –kendime, evet ama aynı zamanda ona da– ve ilk isimle hitap etme modunda da değildim.

Son konuşmamız doğrultusunda, yaklaşan görüşmemizin ayrıntılarını açıklamanızı bekliyorum. Tarafıma yeterli bilgi kaynağının sağlanmadığını düşünüyorum ve bunun sonucunda, üzerinde anlaştığımız sözleşmenin başarısızlığa uğraması söz konusu olabilir.

Gossip Girl'ün tüm sezonlarını izlemiştim ve lanet New York şehrinde düzenlenen bir "sosyal sorumluluk" etkinliğinde yanlış şeyi giymenin nasıl korkunç sonuçları olacağını biliyordum.

Hiç şüphesiz farkında olduğunuz gibi, ihtiyaç duyulan tüm bilgileri en kısa zamanda paylaşmanız son derece hayati önem taşımakta.

Lütfen en kısa sürede bana geri dönüş sağlayın.

Sevgilerimle,
Lina Martín

Kendi kendime sırıtarak *Gönder*'e bastım ve e-postanın giden kutumdan çıkışını izledim. Sonra uzun bir an boyunca ekranıma öylece bakıp cevabının gelen kutumda belirivermesini bekledim. Ama e-postamı üçüncü kez yenileyip de bir cevap gelmediğini gördüğümde gülümsemem çoktan silinip gitmişti. Beşincisinde boynumun arkasında –kışlık sayılabilecek bir bornoz giymemin de etkisiyle– küçük ter damlaları oluşmaya başlamıştı.

Cevap vermezse ne olacaktı?

Daha da kötüsü, tüm bunlar bir şakaysa ne olacaktı? Aklımla oynamanın ve bana yardım edeceğine beni inandırmanın kötü bir yolu. Ya bana Carrie* numarası çektiyse?

Hayır, Aaron bunu yapmaz, dedi içimden bir ses.

Ama neden olmasındı ki? Aaron'ın böyle bir şeyi yapabilecek türde biri olduğunu gösteren bir sürü kanıtım vardı.

Onu tanıyor muydum ki? Tanrı aşkına, adam "hayır işi" için "sosyal sorumluluk" etkinliklerine katılıyordu. Onu hiç mi hiç tanımıyordum.

Kahretsin. O kurabiyelere ihtiyacım vardı. Beni fena hâlde memnun edeceklerdi.

Elimde kurabiye paketi, ağzımda bol şeker ve tereyağlı güzelliklerle bilgisayarımın başına geri döndüğümde gelen kutumda Aaron'ın cevabı beni bekliyordu. Bunu görünce minik da olsa rahat bir nefes aldım.

Ağzıma yeni bir kurabiye daha sokuşturarak e-postayı açtım.

---

* Stephen King'in 1974 yılı romanı *Carrie*'den ikonik bir sahneye gönderme yapılıyor. Bu sahnede bir eşek şakası uğruna okulun en yakışıklısı tarafından baloya götürülen başkahraman Carrie'nin başından aşağı kan dökülür. *–çn*

Kimden: ablackford@InTech.com
Kime: cmartin@InTech.com
Konu: Re: Acil Bilgi Gerekli!

Bir saat içinde orada olacağım.

En iyi dileklerimle,
Aaron

"Bu da ne..."

Ağzımdaki lokma boğazıma takılınca bir öksürük nöbeti cümlemi tamamlamamı ve hatta kıpırdamamı bile engelledi.

Aaron geliyordu. Daireme. Bir saat içinde. Bu, beni alacağı saatten bir saat öncesiydi.

Mutfaktan bir bardak su alarak etrafa, kaosun ta kendisine şöyle bir baktım. *"Mierda."**

Bunu umursamamalıydım; umursamamam gerektiğini biliyordum. Ama Aaron'ın bunu görmesi? Hayatta olmazdı. Ona, bana karşı kullanacağı bir koz vermektense ağzımdaki kurabiyelerle boğulmayı yeğlerdim. Bir kez diline düşersem bir daha kurtulamazdım.

Bardağı tekrar tezgâhın üzerine koydum ve vakit kaybetmeden işe koyuldum. Bir saat. Bu gardırop kargaşasını düzeltmek için altmış dakikam vardı ve Aaron'ı tanıyorsam, bir saniye bile gecikmezdi.

Ve böylece, daireyi yeterince toparlamak bütün bir saatimi aldı; bu yüzden kapı çaldığında hem insan boyutunda bir Furby gibi görünüyordum hem de tepem atmak üzereydi.

"Bu kadar da dakik olunmaz be adam," diye mırıldandım kapıya doğru koştururken. "Hep tam zamanında."

İçeri girmesi için otomatiğe bastım.

Saçlarımı dağınık bir topuz yaparken kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

---

* (İsp.) Siktir *-çn*

Sana yardım ediyor. İyi davran, dedim kendime. *Ona ihtiyacın var.*

Kapı çalındı.

İki saniye bekledim ve derin bir nefes alarak kendimi olabildiğince nazik davranmaya hazırladım.

Kapının kolunu tutarken doğal bir ifade takınmaya çalıştım ve kapıyı açtım.

"Aaron," dedim sabırsız bir sesle. "Ben..." Bir şey demek üzereydim ama... diyeceğim her neyse uçup gitti. O takınmaya çalıştığım doğal yüz ifadesiyle birlikte. Dudaklarım aralanmış, ağzım resmen bir karış açık kalmıştı. "Ben..." dedim yeniden ama söyleyecek kelime bulamıyordum. Sonunda boğazımı temizledim. "Ben... selam. Merhaba. Vay canına. Tamam."

Aaron yüzünde komik bir ifadeyle gözlerini bana dikmişti, bense gözlerimin kocaman açılmadığını umarak öylece gözlerimi kırpıştırdım.

Ama bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Nasıl olur da bir çift göz, yüz yüze olduğum bu manzara karşısında kocaman açılmazdı?

Çünkü karşımdaki Aaron değildi. Hayır. İmkânı yoktu. Karşımda, daha önce hiç görmediğim bir adam vardı. Aaron'ın, benim tanıdığımdan çok daha farklı bir versiyonuydu bu.

Bu Aaron... dudak uçuklatacak kadar yakışıklı görünüyordu. Hem de öyle sadece *göze hitap eden* cinsten de değildi. Zarif. Klas. Gösterişli. *Hanımlar beyler, kendinizi yellemeye hazır olun* derecesinde çekici görünüyordu.

Lanet olsun, neden böyle görünüyordu? Kara listeye aldığım ve *sakın dokunma* diye etiketlediğim, zevksiz pantolonlu ve sıkıcı gömlekli Aaron neredeydi? Nasıl olmuştu da ona bir kere bakmamla liseli kızlar gibi kekelemeye başlamıştım?

Gözlerimi kırpıştırıp dururken cevabın tam karşımda olduğunu anladım. Bu kadar farkında olmamam gereken o muazzam ve zarif vücuduyla siyah bir takım elbise giymişti. Hayır, takım elbise değildi. Üzerindeki bir *smokindi*. Bana sorarsanız Bed-Stuy'daki dairemin kapısına değil, kırmızı halının üzerine ait olan lanet bir smokin.

Onunla ilgili hiçbir şey buraya ait değildi. Ne özene bezene yapılmış saçı ne bembeyaz gömleği ve papyonu; ne beni ve tepkimi inceleyen o derin mavi bakışları ne film yıldızlarına yakışır smokini ne de alnında bir çatışla birleşen o kara kaşlar.

"Ne giymişsin sen öyle?" diye soruverdim tek nefeste. "Bu şaka falan mı? Komik olmaya çalışmakla ilgili sana ne demiştim, Aaron?"

"*Ben* mi ne giymişim?" Gözlerinin benimkilerden ayrılıp aşağıya kayışını, beni birkaç kez baştan ayağa süzüşünü izledim. "Ben?"

Yüz ifadesindeki bir şey, sanki ne gördüğünü anlayamıyormuş gibi değişti.

"Evet." Son derece korunmasız ve rahatsız hissederek, başka ne diyeceğimi veya yapacağımı bilemeden bakışlarının tekrar yüzüme dönmesini bekledim. "*O* ne be?" diye fısıldadım anlamadığım bir nedenden ötürü yüksek sesle.

"Ben de kendimi aynı soruyu sana sormak zorunda hissediyorum. Açık olarak belirtmemiştim." Parmağıyla beni baştan aşağı işaret etti. "Ama seni pijama partisine götürmeyeceğimi de anlayacak kadar akıllı olduğunu düşünmüştüm."

Yutkundum, kulaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Ama sonra başımı salladım. *Aslında bu iyi oldu*. Bu, başa çıkabileceğim Aaron'dı. Bunu nasıl yapacağımı biliyordum. Nefesimi kesen diğer versiyonunun aksine. Onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Bakışlarımı yüzüne çevirerek omuzlarımı dikleştirdim. "Ah, demek üzerimi değişmem gerektiğini düşünüyorsun?" Aslında ne kadar gülünç hissettiğimi düşünmemeye çalışarak pembe bornozumun eteğini çekiştirdim ve o duyguyu bir cesaret gösterisinin arkasına saklamaya çalıştım. "Bahsettiğin pijama partisi için fazla süslenmiş olmak istemem. Atıştırmalık bir şeyler de olur mu sence?"

Uzun bir an sorumu düşünüyor gibi göründü. "O hâlde nasıl

pişmiyorsun? Bu kadar ufak tefek biri için fazla pelüş o üzerindeki."

Pelüş mü?

"Ve bu da gardırobu iki parça kıyafetten oluşan biri için kumaşlar hakkında fazla derinlemesine bir bilgi."

Yüzünden tam yakalayamadığım bir duygu geçer gibi oldu. Gözlerini kısa bir süreliğine kapatıp burnundan nefes aldı.

Sinirlenmişti. Sabrını yitirmek üzereydi. Görebiliyordum.

Beceremeyeceğiz. Mahvolduk.

"Öncelikle," dedi sakinliğini yeniden kazanarak, "az önce beni açıkça süzdün."

Bunun üzerine yanaklarımı bir sıcaklık dalgası bastı. *Yakalandın.*

"Sonra da kıyafetimden dolayı beni kınadın. Şimdi de tarzımı eleştiriyorsun. Beni içeri alacak mısın yoksa misafirlerini azarlarken genelde kapı önünde dikilmelerini mi tercih ediyorsun?"

"Misafir olduğunu kim söyledi?" Burnumdan derin nefes alıp bana böyle meydan okumasına sinirlendiğimi gizlemeden arkamı döndüm ve onu dairemin girişinde dikilirken bırakıverdim. "Sen kendi kendini davet ettin," dedim omzumun üzerinden. "Sanırım kendi kendine içeri de girebilirsin ha, koca adam?"

Koca adam mı? Gözlerimi kapattım, yüzümü görmediği için son derece minnettarım.

Aaron Blackford'a gerçekten koca adam dediğime hâlâ inanamayarak stüdyomun mutfak alanına gittim ve buzdolabını açtım. Serin hava tenime bir lütuf gibi çarptı ve kendimi bir nebze de olsa iyi hissetmemi sağladı. Bir dakika boyunca buzdolabının içine baktım ve ardından yüzüme sahte bir gülümseme kondurup ona döndüm.

Aaron Blackford –ve smokini– mutfağımı ve oturma odamı ayıran dar mutfak adasına yaslanmıştı. O buz gibi mavi gözleri dizlerimin üzerinde bir yerlerdeydi. Hâlâ aşırı derecede ilgi çekici bulduğu kıyafetimi inceliyor gibiydi.

Bu durumun beni rahatsız ettiğini fark ettim. Bana bakma şekli,

kendi evimde olmama ve kararlaştırdığımızdan daha erken gelmesine rağmen kendimi yetersiz hissetmeme neden olmuştu. Aptalcaydı ama bu bana, aylar önce Jeff'le konuşmasına kulak misafiri olduğumda kendimi nasıl da ufak hissettiğimi hatırlatmıştı. Ya da ona hoş geldin hediyesi olarak aldığım o kupayı nasıl neredeyse yüzüme fırlattığını. Ya da ondan sonraki tüm sözlerinin ve iğnelemelerinin beni nasıl da rahatsız etmeye devam ettiğini.

Rosie haklıydı; ben böyle şeylerin peşini bırakmayı beceremiyordum. Hayatım buna bağlıymış gibi kinime sarılmaya devam ediyordum. Sanki kinim okyanusta yüzen bir kapıymış ve hiç can yeleğim kalmamış gibi.

"Yaz için hiç uygun görünmüyor," dedi Aaron başıyla bornozumu işaret ederek.

Yanılmıyordu. Kavrulmak üzereydim ama yine de kendimi rahat hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ben de onun gibi arkamdaki mutfak tezgâhına yaslandım. "Sana içecek bir şey ikram edebilir miyim, *Anna Wintour*? Yoksa onun yerine bornozumun rezalet olduğunu başka şekillerde de belirtmeyi mi tercih edersin?"

Bir gülümsemeyle savaşan dudaklarının seğirişini izledim. Oysa ben yaşananların hiçbirini zerre komik bulmuyordum.

"Suya ne dersin?" Hâlâ o gülümsemeye karşı koyan dudaklarının kenarları dışında tek bir kası bile kıpırdamamıştı.

"Biliyor musun" –bir şişe su alıp önüne koydum. Sonra da kendim için bir şişe aldım– "bana e-posta da atabilirdin. Buraya böyle erken gelmene gerek yoktu."

"Biliyorum." *Tabii ki biliyordu.* "Buraya erken gelerek sana bir iyilik yaptım."

"İyilik mi?" Gözlerim sinirden iyice kısılmıştı. "Bana iyilik yapıyor olsaydın ceplerin *churro* dolu gelirdin."

"Bunu hatırlamak için elimden geleni yapacağım," dedi ciddi bir tavırla. Tam bunun ne anlama geldiğini sormak için ağzımı açmıştım ki konuşmaya devam etti, "Neden beni aramadın... o karmaşık e-postayı göndermek yerine? Böylece ikimize de za-

man kazandırırdınız, *Bayan Martin.*" Son kısmı kaşlarını çatarak söylemişti.

Hah, Bay Blackford dememin sinirlerini bozacağını biliyordum.

"Pekâlâ, öncelikle buraya gelmeni ben istemedim. Tamamen senin sorunun." Şişenin kapağını açtım ve bir yudum su içtim. "İkincisi, numaran bende yokken seni nasıl aramamı bekliyordun, ukala şey?"

Şişenin üzerinden ona baktım.

Aaron'ın kara kaşları çatılmıştı. "Sende olmalıydı. Bölümün son ekip oluşturma etkinliğinde herkes şahsi numaralarını verdi. Seninki bende var. Bende herkesin numarası var."

Şişeyi yavaşça indirdim ve kapağını kapattım. "Pekâlâ, seninki bende yok." Aaron'ın numarasını kaydetmeyi reddetmiştim çünkü daha önce de söylediğim gibi ben iflah olmaz bir kindardım. Bu durum şu anda kendimi o kadar da iyi hissetmemi sağlamıyordu ama bu, gerçeği değiştirmezdi. "Neden numarana ihtiyacım olacaktı ki?"

Bir an söylediklerimi düşünmesini ve sonra da başını hafifçe iki yana sallamasını izledim. Sonra doğrulup mutfak adasından uzaklaştı.

"O zaman bu kadar önemli olan neydi?" Bizi tekrar konumuza döndürdü. "Bu kadar acil bir şekilde *açıklanmasına* ihtiyaç duyduğun şey ne?"

"Nereye gittiğimizi bilmeden bir kıyafet seçmem mümkün değil, Blackford," dedim omuzlarımı silkerek. "Bu durum resmen *Aptallar için Giyinme 101* gibi."

"Ama sana söyledim." Kaşlarından biri kalktı. "Sosyal bir etkinlik."

"Evet, söylediğin buydu." Şişeyi tezgâhın üzerine koyup ellerimi birleştirdim. "Ve bu yeterli değil. Birkaç ayrıntıya daha ihtiyacım var."

"Bir gece elbisesi," diye yanıtladı dik başlı, mavi gözlü adam. "Bu uygun bir *elbise* seçmen için yeterli bir bilgiydi."

Gülerek bir elimi kabarık bornozumun göğsüne götürdüm ve

aslında orada olmayan incilerimi kavradım. "Yeterli bilgi mi?" diye tekrarladım çok yavaş bir şekilde.

Başını salladı. "Evet."

Gözlerime inanamayarak sırıttım. Bu konuda gerçekten haklı olduğunu düşünüyordu. "Bir iki kelimelik cevaplar *yeterli bilgi* sayılmaz, Aaron."

Özellikle de insanların birbirine havadan öpücükler gönderdiği ve Hamptons'taki tatillerinden bahsettiği bir Yukarı Doğu Yakası etkinliğine dalmaya hazırlanıyormuş gibi görünürken. Gardırobumda kesinlikle öyle bir parça yoktu.

"Gece ve elbise kelimelerini anlamanın nesi bu kadar zor?" Eli dalgın dalgın smokin ceketinin koluna gitti. "Geceleri düzenlenen etkinlikler için kıyafetler. Elbiseler."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Bana gerçekten bunu açıkladın mı az önce?" Başım yeni bir sinir bozukluğu dalgasıyla zonkluyordu. "Sen sadece..." diye devam ettim, ellerimi yumruk yapmıştım ve ona bir şey fırlatmaya gerçekten çok yakındım. "*Off.*"

Bana bakarken elleri, içinde... çok yakışıklı ve şık göründüğü smokininin ceplerine gitti.

O sırada hissettiklerim bir şekilde köpürüp yüzeye çıkmış olmalıydı ki bana bakışları değişti.

"Bu bir hayır etkinliği. Her yıl bağış toplamak için gerçekleştiriliyor," diye açıkladı.

Dudaklarım bu *can alıcı* bilgiyle aralandı.

"Manhattan'a, Park Avenue'ya gitmemiz gerekecek."

Hayır, hayır, hayır. Kulağa fazla lüks geliyordu.

"Resmî bir davet, o yüzden şık olman gerek. Resmî bir gece elbisesi." Bakışları şüpheyle vücudumu baştan aşağı süzdü ve sonunda tekrar yüzüme döndü. "Daha önce de söylediğim gibi."

"Aaron," dedim sıktığım dişlerimin arasında. "*Mierda. Joder.*"* İspanyolca küfürler dilimden döküldü. "Bağış toplama mı? Hayır etkinliği mi? Bu kulağa fazla... *üst sınıf* geliyor." Başımı sal-

* (İsp.) Siktir. Kahretsin. –ç*n*

ladım, neredeyse dağınık topuzum açılacaktı. "Hatta, *biz kıçımızı dolarla siliyoruz* derecesinde üst sınıf işi gibi geliyor. Ve hayır, tabii ki yargıladığımdan falan değil ama... *Tanrım.*" Ellerimi başıma yaslayıp birkaç adımlık mutfakta bir sağa bir sola volta atmaya başladım. "Önceden çıtlatsaydın iyi olurdu. Bunu bana dün de söyleyebilirdin, değil mi? Bu sabah alışverişe giderdim. En azından içlerinden beğendiğine karar verebileceğin birkaç seçenek ayarlardım. Şimdi ne yapacağım hiç bilmiyorum. Birkaç gece elbisem var ama onlar buna... uygun değil."

Saat altıyı geçmişti ve...

"Tüm bunları yapar mıydın gerçekten?" Bir anlığına dudakları aralandı; yüzünde, onda görmeye alışkın olmadığım şaşkın bir ifade belirdi. Ardından çenesini sıkıp eski hâline döndü. "*Benim* için?"

Bir anda durdum. "Evet." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Neden bu kadar şaşırmıştı ki? "Tabii ki yapardım." Ona dönünce bana tuhaf bir şekilde baktığını gördüm. "Öncelikle, senin şu 'hayır etkinliğine'" –havada tırnak işareti yaptım– "bir palyaço gibi gitmek istemem. İster inan ister inanma, benim de bir özsaygı anlayışım ve utanç duyma yetim var."

Aaron'ın gözleri beni geren o parıltıyla aydınlanmıştı.

"Ayrıca sırf bana inat olsun diye misilleme yapıp ablamın düğününde saçma sapan bir şey giymeni de istemem. Ya da ben İspanya'ya gelecek olmana güvenirken bir tür görgü kuralı ihlalinden ötürü beni yarı yolda bırakmanı. Benim..." Sesim cılızlaşarak yitti. "Sana ihtiyacım var, biliyorsun."

O son kısım dudaklarımın arasında bir anda hayat bulmuştu sanki. Ne söylediğimi fark ettiğimde iş işten geçmişti ve şimdi geri dönemezdim.

"Asla öyle bir şey yapmam," deyiverdi, beni şaşırtarak. "Geri adım atmam. Bir anlaşma yaptık."

Söylediğim şeyden dolayı biraz savunmasız hissederek gözlerimi kaçırdım. Ceplerinden çıkardığı ellerine bakmayı tercih ederdim.

"Öyle bir şey yapmam, Catalina," dediğini duydum. "Beni çok zorlasan da yapmam ki öyle şeyler yapabileceğini biliyorum."

Bunu kasten alaycı bir şekilde söylediği hissine kapılmıştım. İğneleyici bir şeyler söyleyerek çıkışmamı sağlayacak kadar. Ama her nedense öyle bir şey yapmadım. Bunları içinden gelerek söylüyor gibiydi. Ama gerçekten öyle olup olmadığını kestiremiyordum. Yaşadıklarımızın üzerine sünger çekmem de çok zordu. Tüm o itişip kakışmalar. O ufak tefek olaylarla, birbirimize karşı duyduğumuz hoşnutsuzluğu net bir şekilde belirtmiştik.

"Sen ne dersen de, Blackford." Sesim inandırıcı çıkmamıştı ama bu kadarıyla yetinmek zorundaydım. "Bunun için zamanım yok." *Bu* yaptığımız her neyse, artık emin değildim. Elimi boynumun yanına götürdüm ve o noktaya dalgın bir şekilde masaj yapmaya başladım. "Sen sadece... keyfine bak. Katılacağımız bu *bağış toplama* etkinliği için bir şeyler bulabilecek miyim, bir bakayım."

Onun yaşam alanıma açılan aralıkta geniş gövdesiyle dikildiği yere ilerledim. Bir adım ilerisinde durup ona baktım, kaşlarımı çatmış bir şey söylemeden çekilmesini bekliyordum. Kısa boyum nedeniyle başımın üzerinde duran bakışları yavaşça bana doğru indi ve yüzümde gezinmeye başladı. Sonra oradan boğazıma ve boynuma kaydı. Tam da birkaç saniye önce masaj yaptığım noktaya.

O mavi gözlerinde tam olarak ne olduğunu kestiremediğim bir şeyle benim gözlerime döndü.

Çok yakındık, çıplak ayak parmaklarım neredeyse onun gıcır gıcır ayakkabılarına değecekti. Bunu fark edince nefesim daha da hızlandı. Aaron'ın gözlerinin hapsinde olduğum her an göğsüm daha da hızlı hareket ediyordu.

Gözlerimi kaçırmayı reddederek ona bakmaya devam ettim.

Başımı biraz geriye eğerken gözüme her zamankinden daha da büyük *geldiğini* fark etmeden durmadım. Sanki cüssesi birkaç beden büyümüş gibiydi. O smokin içinde benden çok daha uzun ve iri göründüğü kesindi ve gözlerimi ondan ayırmakta zorlanı-

yordum. Bugün karşıma gelen bu *yeni* Aaron'ın her bir detayını öğrenmek istiyordum.

O sırada Aaron'ın dili dışarı çıktı ve altdudağı boyunca gezinerek bakışlarımın ağzına yönelmesine neden oldu. Dolgun dudakları mutfak ışığının altında parlıyordu.

Aptal bornozun kumaşı altındaki tenim iyice kaynamaya başlamıştı. Ona bu kadar yakın dururken kendimi fazlasıyla sıcaklamış hissediyor, ona fazla maruz kalıyor, aynı anda çok fazla şeyi fark ediyordum.

En sonunda bir cesaret bakışlarımı mavi gözlerine çevirdim. Gözlerinin ardında saklı ifade her neyse, hâlâ beni onunla inceliyordu. Aradan bir saniye geçti geçmedi, sanki vücudu minicik de olsa bana doğru kayar gibi oldu. Belki de sadece benim hayal gücümdü.

Gerçekten bir önemi yoktu.

"Ciddiydim." Sesi alçak ve boğuk çıkıyordu, bu kadar yakından bir hırıltı gibi geliyordu.

Her türlü mantıklı düşünceyi yitireli çok olmuştu ama neden bahsettiğini biliyordum. Tabii ki biliyordum.

Yavaşça verdiği nefesindeki nane kokusunu aldım. "Hiçbir şekilde karşılık vermeye çalışmam. Ablanın düğününün ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Sözlerinin arkasındaki gerçek, vücutlarımız arasında yeterince mesafe olmamasından daha çok etkilemişti beni. Dudaklarım aralanırken midem altüst oldu.

"Sözümden dönmem. Asla öyle bir şey yapmam."

Aaron Blackford içimi rahatlatmaya mı çalışıyordu? Aramızda ne olursa olsun, anlaşmamıza güvenebileceğimi mi söylüyordu? Ne yaşanırsa yaşansın sözünden dönmeyeceğini? Beni yarı yolda bırakmayacağını? Bunları mı yapıyordu gerçekten? Çünkü öyle yapıyor gibi görünüyordu. Bu da bana ya zihin okuma gibi bir yeteneği olduğunu –ki gerçekten okumadığını umuyordum– ya da belki de Rosie'nin onun hakkında yanılmadığını söylüyordu.

Belki de Aaron *o kadar da* kötü biri değildi.

Belki de onun hakkında yanılmıştım. Ben... ona ne söylemem gerektiğini kestiremiyordum. Bunlar karşısında ne yapacağımı da. Bu yeni dürüst hâlini buram buram hissettiğim ve sessizliğin hâkim olduğu her saniye başımın dönmesine, sıcaklamama ve düşüncelerimi toparlamakta zorlanmama neden oluyordu.

"Beni anladın mı, Catalina?" dedi, o sıcaklık tüm vücudumu ele geçirirken.

Hayır, demek istiyordum aslında. *Burada neler olduğuna dair zerre fikrim yok.*

Boğazımda bir kıpırtı oldu ama ses tellerim bir cevap vermemi sağlayamayacak gibiydi. Dudaklarımdan sıyrılan tuhaf bir sesin ardından boğazıma temizleme gereği duydum. "Gitmem lazım," diyebildim sonunda. "Senin için de uygunsa üstümü değiştirmeliyim. Yoksa geç kalacağız."

Aaron, onun boyutlarında biri için fazla kıvrak bir hareketle yolumdan çekildi. Vücudunu bir tarafa doğru yasladı ama yine de ufacık dairem için fazla iriydi. Çok fazla yer kaplamaya devam ediyor, kendimi tuhaf ve uyuşmuş hissetmeme neden oluyordu. Özellikle de yanından geçerken koruyucu kılıfım görevini gören bornozum onun göğsüne değince.

Son derece kaslı göğsüne.

Yeniden vücudumdaki tüm ısı yüzüme hücum etmişti.

Kes şunu. Tutmayan bacaklarla ondan uzaklaşmaya çalışırken tenim terden sırılsıklamdı. *Tek yapmam gereken bu bornozun içinden çıkmak,* diye kendimi sakinleştirmeye çalıştım. *Birazdan alev alacakmış gibi hissetmemin tek sebebi bu.*

Kıyafetler. Aaron değil. Smokin içindeki vücudu değil. Nane kokan nefesi değil. Ya da göğsü. Ya da vücudunun başka bir kısmı. Söyledikleri de değil.

Ama başımı çevirmeye başlamıştım, bakmak istiyordum. Ona.

Hayır.

Dolabımın önüne gidip kapılarını açtım. Dolabın içinde bu etkinliğe uygun olabilecek herhangi bir şey ararken yavaş yavaş yeniden odaklanmaya başlamıştım.

Gardırobumun derinliklerinden kıçımı kurtarabilecek *tek* parçayı çıkarıp özel günler için sakladığım topuklu ayakkabıyı ve birkaç aksesuarı alıp banyoya yöneldim.

Arada göz ucuyla Aaron'a baktım. Kadifemsi mavi kanepenin yakınlarında geziniyor, telefonuna bakıyordu. Yanından geçerken kafasını bile kaldırmamıştı.

Güzel. Etrafı karıştırmasından ya da dikkat dağıttığı bariz olan vücudunu sağda solda göstermesinden daha iyiydi.

Tüm bunların sebebi smokin olmalıydı. Bu davranışlarım –bende yarattığı bu tepki– hiç normal değildi.

"Ben orada... hazırlanacağım," dedim omzumun üzerinden, küçük dairemdeki tüm alanı kaplıyor gibi görünen adama. "Sen rahatına bak."

Dairemdeki dört tarafı duvarla çevrili tek alana –banyoya– girince kendimi daha bir rahat hissetmeye başlamıştım. Tenim daha bir ferahlamıştı. Banyo kapısının kilidi yoktu, o yüzden kapıyı kapatıp elbisemi duşakabinin üzerine astım ve saçımla makyajımı yapmaya giriştim.

Sonsuzluk gibi –ve aynı zamanda göz açıp kapayana kadar geçmiş gibi– gelen bir sürenin sonunda aynadaki yansımamdan memnundum. Çok akıllıca bir iş yaparak banyoya koydurduğum boy aynasından bana bakan kadın yere kadar uzanan, kolsuz bir elbise giyiyordu.

Oniks ve gece mavisi arasında bir renkteydi. Basit bir kumaşı ve kesimi vardı –kesinlikle abiye değildi– ama sağ dizimin yukarısına kadar çıkan yırtmaç, elbiseye zarif ve klas bir görünüm veriyordu. Ancak elbisenin en güzel kısmı –her ne kadar boynumu tamamen kapatarak hiç dekolte vermese de– imitasyon incilerle süslenmiş olan yakasıydı. İnanılmaz görünüyordu. Aylar önce tam da bu yüzden içgüdüsel bir şekilde bu elbiseyi almıştım. Ve de bu yüzden hiç giyme şansı bulamayıp dolabımda böyle bir parça olduğunu bile unutmuştum.

Bakışlarım, omuzlarıma düşen kahverengi buklelerimde gezindi. Hiçbir zaman mükemmel görünmeseler de idare edecekti

artık. Uzunca bir dakika boyunca dudaklarıma kırmızı ruj sürmeyi düşündüm. Ama abartı olacağını düşünerek vazgeçtim. O dokunuşu, gerçek bir randevu için saklamayı tercih ederdim.

Yakın zamanda gerçek bir randevu beklediğimden değildi tabii. Randevu denen şey benim için uzun zamandır anlamını yitirmişti.

Hafifçe iç çekerken göğsümde rahatsız edici bir sancı hissettim.

Çok uzun zamandır bir randevuya çıkmamıştım. Kendimi birinin ilgisini çekemeyecek kadar değersiz veya cazibesiz bulduğumdan değildi. New York'a taşındıktan kısa bir süre sonra birkaç randevuya çıkmıştım. Ama bir süre sonra denemeyi bırakmıştım. Bende bir sorun olduğu bu kadar belliyken ne anlamı vardı ki? İspanya'yı ardımda bırakmıştım ama okyanusu geçerken *güvenimi* –ve yeniden âşık olmaya olan hevesimi– de bir yerlerde düşürmüş olmalıydım.

Aynada kendime bakarken uzun zamandır makyajım, saçım ve kıyafetlerim için eskisi kadar çaba sarf etmediğimi fark ettim. Ardından da keşke bunu fark etmeseydim diye düşündüm.

O zaman neden böyle hissediyordum? İşin buralara varmasına nasıl izin vermiştim? Aylardır ilk kez görünüşüm ve kıyafetlerim için gerçekten uğraşıyordum ve bunu gerçek bile olmayan bir şey için yapıyordum. Sahte bir randevu. Bir anlaşma. Bir tür iş anlaşması. Tanrım, tam bir hayal kırıklığı gibi hissetmemek için ilişkim olduğu konusunda yalan söyleyecek duruma ne ara gelmiştim?

Korkularım hiç olmadığı kadar somut bir şekilde karşımdaydı. Ben paramparçaydım. Ben...

Kapı tıklatılınca yeniden âna döndüm ve salonumda beni bekleyen biri olduğunu hatırladım. Kapıya vurulmasından sabırsız bir bekleyiş olduğunu çıkarabiliyordum.

"Daha ne kadar sürecek, Catalina?" Aaron'ın o lanet pes sesi beni banyonun kapısına doğru çekiyordu. "Epeydir içeridesin."

Banyo raflarından birindeki küçük saate baktım, 18:45'ti. En başta anlaştığımız saate daha on beş dakika vardı. Başımı salladım.

Kapı yeniden tıklatıldı. Daha sert bir şekilde. Ve daha sabırsız.

"Catalina?"

Sabırsızlığına sessizlikle cevap verecektim. Birisi ona her zaman istediğini alamayacağını göstermeliydi. Ayrıca, bana sözünü verdiği bir on beş –tamam, on dört– dakika daha vardı.

Göğsümde açıldığını hissettiğim o yarıkla birlikte, sağ ayağımı topuklu ayakkabıya soktum. Titiz bir şekilde bandını takmak için zaman harcadım.

Sonra hiç acele etmeden aynısını diğer ayağımda da yaptım. Hâlâ birkaç dakikam vardı ve planladığım şey...

Kapı üçüncü kez çalınmadı. Savrularak açıldı ve karşımda son derece huysuz görünen bir adam belirdi.

Sinirden kaynayan o mavi gözleri benimkileri buldu.

İçeri dalışının şokuyla göğsümün hızla inip kalktığını, topukluların üzerindeki bacaklarımın titrediğini hissedebiliyordum.

"Catalina." O sabırsızlıkla dolu mavi gözlerine bir rahatlama yerleşmiş gibiydi. "Adını seslendiğimde neden cevap vermiyorsun? Tam bir saattir oradasın." Hâlâ kapı kolunu tutuyordu, bir ayağı karo zemindeydi ve geniş omuzları kapı eşiğindeki tüm boşluğu kaplıyordu.

Mavi gözleri yavaşça yüzümde gezindi. Neredeyse acı verecek bir şekilde. Öyle ki nefesim normale dönmeye fırsat bulamamış, hepten sapıtmıştı. Aaron'ın elbisem üzerinde gezinen bakışlarını, her santimde ifadesinin sertleşmesini izledim. Gözleri benimkilere döndüğünde çenesinin sıkıca kasıldığını görebiliyordum. O sırada bir kası seğirir gibi oldu.

O... kızmış mıydı?

Kesinlikle kızmış gibi görünüyordu. Ama hangi nedenle olduğunu anlayamıyordum. Yine de öfkesi apaçık ortadaydı. Dudaklarını, onu bir şeyin fena hâlde kızdırdığını belli edecek şekilde birbirine bastırmıştı.

Kafamın içindeki bastırılmış bir ses, muhtemelen benimle böyle bir işe girdiği için pişman olduğunu söylüyordu. Bu kadar

hoşnutsuz göründüğüne göre, doğru dürüst bir gece elbisesi bile olmayan biri onun standartlarına erişemiyor olmalıydı.

Midemdeki rahatsızlığı görmezden geldim ve hissedebildiğim ilk duyguya tutundum. İş oraya geldiğinde asker kesiliveren bir duyguya. *"Aaron Blackford,"* diye tısladım. "Senin neyin var böyle?!" Göğsüm yükselip alçalıyordu. "Kapı çalmayı bilmez misin sen?"

"Çaldım." Sesi de ifadesi gibi sertti. "Hem de iki kere." O kalın sesi banyomda yankılandı.

"Çıplak da olabilirdim, anlarsın ya?"

Aaron olduğu yerde kıpırdandı ama hâlâ kapı kolunu bırakmamıştı. Uzun parmaklarıyla kolu öyle bir kavramıştı ki baskıdan kırılır mı acaba diye merak ettim.

"Ama değilsin," dedi, yine sert bir sesle. "Kesinlikle çıplak değilsin."

Bakışlarım ellerinden tam zamanında yüzüne kaydı. Böylece o mavi gözlerin omuzlarıma indiğini, boynum boyunca ilerlediğini ve sonra yeniden gözlerime döndüğünü gördüm. Birbirimize baktığımız o uzun an boyunca ifadesi daha da çarpılır gibi oldu.

İkimizin de tek laf etmediği her saniye avuç içlerim daha beter terliyordu.

Tanrım, neler oluyor böyle?

Anlayamadığım bir sebeple kalbim yerinden çıkacak gibi çarpmaya başlamıştı ve hava tuhaf bir gerginlikle dolmuştu.

Boğulacak gibiydim. Durum, az önce mutfakta yaşanandan daha beterdi. Gardımın öylesine düştüğünü hissediyordum ki her türlü düşünce hiçbir engel tanımadan aklıma üşüşüyordu.

"Bir..." diyerek sessizliği bozdum. Sesim nefes nefese kalmışım gibi çıkıyordu. "Bir sorun mu var?"

Başını iki yana salladı. Sadece bir kere. Bakışları yine çok hızlı bir şekilde vücudumda gezindi. "Bir elbise bulmuşsun."

"Buldum," dedim, üzerimdekine bir bakış atarak. "Biriyle randevuya çıkmayalı o kadar uzun zaman oldu ki böyle bir elbisem olduğunu bile unutmuşum." İfadesi öyle bir değişti ki söy-

lediklerimden ötürü kendimi aptal gibi hissettim. "Eh, bunun bir önemi yok. Böyle bir elbiseyle randevuya çıkacak hâlim yok, sanırım. Böyle tek bir elbisem var, o yüzden umarım uygundur."

Önce terli avuçlarımı bacaklarıma silecek gibi oldum ama ardından kumaşı mahvetme ihtimaliyle duruverdim.

Aaron'ın da sonunda sesi çıktı. "İdare eder."

İdare eder mi?

Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama söylediğinin bir parça canımı acıttığını da inkâr edemezdim.

"Güzel," dedim bakışlarımı kaçırarak, omuzlarımın yenilgiyle düşmesine izin vermeyecektim. "O zaman gidelim." Dudaklarıma samimi bir gülümseme için talimat vermiştim ama tek yapabildiğim Aaron'a fazlaca dişlek ve abartılı bir şekilde sırıtmak oldu.

Olduğu yerde duruyor, tek kelime etmiyordu.

"Hadi," dedim ona, sırıtmamdan ödün vermeden. "Geç kalmak istemezsin, değil mi?"

Birkaç saniye sonra yolumdan çekildi. Neyse ki gözlerini kaçırmıştı, zaten henüz ona bakacak cesareti bulamamıştım.

Banyodan çıkarken iki şeyden emin oldum. Bir, omzumun kesinlikle ama kesinlikle onun göğsüne değmediğinden. Ve iki, Aaron Blackford'un söylediği hiçbir şeyin canımı yakmayacağından.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ömrümün en uzun on beş dakikası boyunca yaptığımız sessiz yolculuktan sonra buna daha fazla katlanamayacağıma kadar verdim.

Hoşbeş yapabilecek bir ruh hâlinde değildim ve Aaron'ın bir şeyler söylemesini beklemenin, taştan bir duvarın çat diye ortadan ikiye kırılıp ardında büyülü dünyaya açılan bir kapıyı gözler önüne sermesini beklemekten farkı olmadığını biliyordum. Ama bu sessizliği bozacak bir şeyler söylemezsem hareket hâlindeki arabadan atlamayı bile düşünebilirdim.

"Demek bağış etkinliği." Sözlerim, sessizlikten küçülmüş gibi gelen alanda fazlaca gürültülü çıktı.

Aaron başını salladı ama gözleri yolda, elleri de direksiyondaydı. "Hayırlı bir sebep için tabii."

Tekrar bir baş sallama.

"Her yıl yapılıyor demek?"

Onaylayıcı bir homurdanma.

Konuşmaya başlamazsa, *herhangi* bir şey söylemezse hareket hâlindeki arabadan atlamayacaktım; onu atacaktım.

"Peki..." Cevabı sadece evet ya da hayır olmayacak bir soruya ihtiyacım vardı. "Bağışlar nasıl toplanacak?"

Bir an sorumu düşünüyor gibi göründü, beni az kalsın onu gerçekten de dışarı itmem gerektiğine ikna edecekti.

"Açık artırma."

Nihayet. "Açık artırmaya çıkarılan şey nedir?" Bileğime taktığım altın bileklikle oynarken gelmeyeceğini bildiğim o cevabı bekledim. "Sanat eseri mi?" Narin bilekliği diğer tarafa çevirdim. "Golf dersi mi?" Tekrar çevirdim. "Bir yat mı?" Ona baktım. *Hiçbir şey yoktu.* Cevap yoktu. "Elvis'in iç çamaşırı belki?"

Bu bir tepki almamı sağlamıştı işte. Önce bana şaşkın bir bakış attı, sonra yeniden yola döndü.

"Ne?" dedim bir omzumu silkerek. "Bilmeni isterim ki, Elvis'in 70'lerdeki bir konserinde giydiği pis bir iç çamaşırı açık artırmaya çıkarılmış."

Aaron'ın başını sallamasını izledim. Bay Pek Düzgün dehşete düşmüş olmalıydı ama yine de konuşmamıştı, o yüzden ben de sessizliği doldurmaya devam ettim.

"Sakin ol. Satın alan olmamış." Herhangi bir tepki verecek mi diye yandan ona baktım. "Ya da teklif veren," diye düzelttim. "Açık artırmalar konusunda pek bilgili olduğum söylenemez." Daha fazla sessizlik. *Peeekiii.* "Ama sonuç olarak kimse Elvis'in kullanılmış iç çamaşırını istemedi." Kıs kıs güldüm. "Ki bu da insanlığa olan inancımı bir nebze olsun güçlendirdi sayılır. Henüz her şeyi yitirmemişiz, değil mi?"

Çenesindeki bir kas seğirdi.

"Kim öyle bir şeye sahip olmak ister ki? Ve dahası, ne için sahip olmak ister? Çerçeveletmek için mi?" Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Birinin evine misafirliğe gittiğini ve oturduğun koltuğun üstüne asılı bir çerçevede iç çamaşırı gördüğünü hayal etsene. Ya da tuvalette denk geldiğini."

Aaron bana bir bakış atıverdi, sanki gözlerinde gördüğüm şey meraktı. Sonra nihayet konuştu: "Konu sen olunca emin olamam, biliyor musun?"

Yani söyleye söyleye bunu mu söylemişti?

"Neyden emin olamazsın?" Kaşlarımı çatıp kafasını yeniden hafifçe sallamasını izledim.

"Ağzından ne çıkacak hiçbir zaman emin olamıyorum." Neredeyse düşünceli bir ses tonuyla söylemişti. "Beni her zaman hazırlıksız yakalıyorsun. Ve bu herkesin becerebildiğini bir şey değildir."

Ah...

Şimdi benim bu bilgiyle ne yapmam gerekiyordu? Bu bir... iltifat mıydı? Elvis'in pis iç çamaşırının birinin oturma odasında

asılı olmasıyla ilgili bir şeyler geveliyordum, o yüzden cevap hayır olmalıydı. İltifat değildi. Ayrıca Aaron'dan bahsediyorduk, o yüzden çifte hayırdı.

"Eh, senin için daha ilginç bilgilerim de var, istediğin buysa," dedim gülümseyerek. "Bir sürü konuda, hem iç çamaşırlarıyla alakalı olmayanlar da var içlerinde."

"Tabii ki vardır," diye homurdandı.

"Tabii bu değerli zamanı, bilmiyorum, mesela bana bu gece hakkında biraz bilgi vermek için kullanmak istemiyorsan." Bir, iki, üç saniye bekledim. Soru sorduğumda bir kez daha sessizliğe bürünmüştü. "Belki bana neden burada olduğumu, neden sevgilinmişim gibi davrandığımı açıklayabilirsin. Bu iyi bir başlangıç olur."

Parmakları direksiyonu daha sıkı kavradı; bunu gözden kaçırmak zordu çünkü son birkaç dakikadır onu dikkatle izliyordum.

Ama hâlâ konuşmuyordu.

Kaşlarımı çattım, pek de hayırsever olmayan bir şekilde sinirlendiğimi hissedebiliyordum. "Gelmeyi kabul edersem bana her şeyi anlatacağını söylemiştin."

"Gerçekten de öyle bir şey söyledim, değil mi?"

"Evet," dedim, neden bu kadar... ağzı sıkı davrandığını anlayamıyordum. Ama düşününce, Aaron böyle biriydi, değil mi? Bu beni şaşırtmamalıydı.

Ellerinin direksiyonun üst kısmına kayışını, smokinin ceketinin hafifçe gerilişini izledim. Kollarının nasıl da iri olduğunu fark etmeden edemiyordum ve bunun üzerine zihnim yeniden bir anlığına, evdeyken hissettiğim o tuhaf hisle doldu.

Dikkatim dağıtılıyordu... hem de *onun* tarafından. Varlığı, yakınlığı ve görünüşüyle. Bir kez daha. Objektif olmam gerekirse, onu ve diğer her şeyi olduğu gibi arabanın koltuğunu da küçücük gösterdiğini izlemekten başka yapacak pek bir şey yoktu – özelikle de konuşmadığı ve bana da konuşmamam için mazeret oluşturduğu zamanlarda. Ama bakışlarımın istemeden kollarından yukarı doğru çıkıp yuvarlak ve geniş omuzlarında ta-

kılı kalmasının objektif hiçbir yanı yoktu. Ya da profilinden onu incelememin. Sert. Çok sert ve ciddi. Gülmüyordu –ama Aaron zaten hiç gülmezdi– ve ben daha önce bu gerçeğin hiç bu kadar farkında olmamıştım.

Mesele sadece smokin değildi, anlamıştım.

Şimdiye kadar, bir sebeple Aaron'ın ne kadar çekici olduğunu gözden kaçırmıştım. Yakışıklı olduğunu fark etmediğimden değil, tabii ki fark etmiştim. Ama o tatsız kişiliğini hatırlamam onu gölgede bırakmaya yetiyordu. Yine de bu, gerçeği değiştirmezdi. O gerçek de Aaron'ın, dönüp ikinci kez bakmama neden olacak her şeye sahip olmasıydı. Özellikle aramadığım ama çekildiğim şeylerdi bunlar. Bende olmayan her şeydi. Uzundu, kocaman ve kıpırdatması imkânsız görünüyordu. Tüm o kasları ve kontrollü hareketleri. Her jesti fazlasıyla dengeli ve yerli yerindeydi. Ya da solgun teninin ve koyu renkli saçlarının, onunla tanışmadan önce hiç görmediğim bir mavi tonuna sahip gözlerini iyice ön plana çıkarması.

Bakışlarımı ondan ayırıp tekrar ellerime dikerek aklımın o tarz düşüncelere kaymasına izin verdiğim için kendime lanet ettim. *Ben ne bok yiyorum?* Konuşulacak önemli şeyler vardı. Fazla çekici bir smokinle örtülmüş akılalmaz büyüklükteki cüssesini düşünecek zamanım yoktu. *Lanet smokinler.*

"Ulaşılması zor olanı oynuyorsun, Blackford. Ama sorun değil," dedim, bana borçlu olduğu açıklamayı hâlâ yapmadığını fark ederek. "Neden burada olduğumu tahmin edebiliyorum." *Senin hakkında çılgınca, aptalca şeyler düşünmeyi bırakmama yardımcı olacaksa bunu yapacağım.* "Sen varsan bu oyuna ben de varım."

Daha fazla sessizlik.

"Tamam, bunu evet olarak alıyorum. Hadi oynayalım." Koltuğumda kıpırdanıp ona doğru döndüm. "Neden buradayım? Bir bakalım... Seni deli bir eski kız arkadaştan korumak için mi buradayım?" Çok basit bir teoriydi ama sonuçta bir yerden başlamam gerekiyordu. "*Delileri* kendine çekecek bir adama benziyorsun."

Yandan bana bir bakış atarken alnı kırışmıştı. "O da ne de-

mek şimdi?" Başını iki yana sallayıp tekrar önüne döndü. "Aslında biliyor musun, ne kastettiğini öğrenmek istemiyorum."

"Pekâlâ, tamam. Sanırım bu bir hayırdı. Deli eski sevgililer yok." İşaretparmağımı çeneme dayayıp düşündüm. "Hımm... İhtiyacın olan koruma değilse" –parmağımı çeneme hafifçe vurmaya başladım– "birilerini kıskandırmak için mi buradayım?"

"Hayır," dedi çabucak.

"Emin misin?" dedim kaşlarımı indirip kaldırarak. "Dönmek istediğin bir eski sevgilin vardır belki? Ellerinden kayıp gidene neler kaçırdığını göstermek isityorsundur? Eski aşkı yeniden alevlendirmek?"

"Eski sevgili yok dedim ya." Omuzları gerilimle dikleşmişti.

"Tamam, tamam, anladım. Sakin ol, Blackford. Hemen triplere girme."

Dudaklarının seğirdiğini görebiliyordum. Öfkeyle ya da keyifle, emin değildim.

"Bilmiyorum," dedim, içinde bulunduğumuz durumdan biraz fazla zevk alarak. "Öyle değilse, o zaman... Ah! O zaman karşılıksız aşk falan mı? Gerçekten öyle, değil mi?" Ellerimi göğsümde kavuşturdum. "Senin sevdalı yavru köpek bakışlarının farkında olmayan biri. Hayır, bir dakika. Senin yavru köpek bakışları atabileceğini sanmıyorum." Aklıma gelen bir şeyle başımı eğdim. "Hoşlandığın kadınlara buz gibi bakışlar atarak etrafta gezemeyeceğini biliyorsun, değil mi? Yavru köpek bakışları senin için fazlaydı, biliyorum ama bir yerlerde senin o taş kalbini ısıtan birileri varsa..."

"Hayır," dedi, lafımı bölerek. "Bunların hiçbiri yüzünden yanımda değilsin." Derin nefesler alırken göğsü yükselip alçalıyordu. Sonra ciğerlerindeki tüm nefesi saldı. "Oyun oynamaktan hoşlanmam, Catalina."

Bunun üzerine ellerim kucağıma düştü. "Özellikle bu oyunu mu... yoksa genel olarak tüm oyunları mı?" Nereden geldiği belli olmayan tepkisi karşısında kalakalmıştım. "Yoksa seksi oyunlardan mı bahsediyoruz? Baştan çıkarma oyunları?"

Kendi söylediklerimin farkına vardığım an çenemi kapatıverdim.

Öyle bir şey dediğime inanamıyordum. Hem de Aaron'a.

O da inanamıyor olmalıydı çünkü ağzından... gülmeye yakın tuhaf bir ses kaçıverdi. Ama öyle bir şey olamayacağına göre, daha çok... boğulma sesi falan olmalıydı.

"Sen..." Başını bozulmuş gibi bana çevirdi. "Tanrım, Catalina."

Kaşlarımı çattım ve bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama Aaron önce davrandı. "Bir kadınla aramdakileri bitirirsem, bu *bittiği* anlamına gelir." Sesi alçalmıştı ama aramızdaki mesafede etkili bir gürlemeydi hâlâ. "Ve ilgilendiğim biri varsa, ona bunu belli ederim. Öğrenmesi için bir yol bulurum. Eninde sonunda fark eder." Bana bir kez bile bakmamıştı. Gözlerini yoldan ayırmadan konuşuyordu. "Seni ya da herhangi birini bu gibi şeyler için kullanmam. Evindeyken senin de söylediğin gibi, ben koca bir adamım."

Bir anda yüzüme tırmanan sıcaklık dalgası hissedilmeyecek gibi değildi. Yüzüm kızarmış olmalıydı ve onca uğraştığım makyajım yanaklarıma yayılan koyu kırmızılığı engellemenin yanından bile geçmiyordu büyük ihtimalle. Hemen bakışlarımı kaçırdım. "Ah, tamam." Elimi yüzüme götürüp sıcaklığın tenime geçeceği kadar mı kızardım diye bakmamak için kendimi zor tutuyordum. "Anladım."

Tek bir şeyi bile anlayamıyordum. Ve görünüşe göre anlayamadığım en büyük şey de söylediklerinin bana kendimi neden böyle hissettirdiğiydi. Ve daha da önemlisi, *oyun oynamaktan hoşlanmıyorsa* ya da *koca bir adamsa* neden bunu yapmak istediğini kestiremiyordum.

Ama söz konusu bu adam olunca, son zamanlarda hiçbir şeyi anlayamıyordum zaten. Özellikle de vücudum benimle işbirliğini bırakıp aptalca davrandığında ve tenim alev alacak gibi olduğunda.

Yolda sessizce ilerlerken ben de pencereden şehrin ışıklarının

parıltısını izledim. "Bunu yapmayı kabul edersem bana her şeyi anlatacağını söylemiştin." Yutkundum, çok da umursuyormuş gibi görünmek istemiyordum. "Eğer biz... birbirimiz için bunu yapacaksak."

"Haklısın," dedi ama uzun bir süre başka bir şey eklemeyince ben de dönüp bakmadım. Ama ardından gelen, "Üniversitedeyken futbol oynardım," itirafı beni şaşırttı.

Dilimin ucuna kadar gelen, *Hadi canım,* kelimelerini bastırmak için elimden geleni yaparken yavaşça emniyet kemerimle oynadım.

Tamam ama bu bir açıklama sayılmazdı. Beklediğim cevap da değildi. Ama ondan duyduğum, işle ilgili olmayan ilk şeydi. Neredeyse iki yıldır. O yüzden kulaklarım bana bir oyun oynamıyorsa, Aaron ilk defa kendisiyle ilgili bir şey paylaşıyordu. Çünkü ben öyle olduğunu düşünüyordum. Tamam, çok da büyük bir şey değildi ama o sert yüzeyde minik de olsa bir çatlak görmüştüm. Ve o çatlağın üzerine çekicimi indirivermek, duvarı alaşağı etmek istiyordum.

"Futbol mu? Kasklar ve kavuna benzeyen toplarla oynanan mı?" diye sordum onun yerine, sesimi mümkün olduğunda tekdüze tutmaya çalışarak.

Spor konusunda aptal değildim ama sonuç olarak Avrupalıydım. Aynı spor dalından bahsettiğimizden emin olmalıydım.

"Evet, Amerikan futbolu olan. *Kavunla* oynanan." Başını salladı. "Seattle'da, üniversitedeyken oynardım."

"Seattle," diye yineledim, bana sunduğu bu küçük bilgi parçasıyla oynar gibi. Daha fazla. Biraz daha fazlasını istiyordum. "Washington'ın üstünde, daha kuzeyde kalıyor, değil mi? *Alacakaranlık*'tan dolayı biliyorum. Forks birkaç saatlik mesafede olmalı." *Alacakaranlık*'tan bahsettiğime pişman olmuştum ama umduğunu değil bulduğunu alırdın, değil mi? Ayrıca gezdiğim birkaç nokta dışında Amerika coğrafyasına dair bilgim, kitaplara ve filmlere dayanıyordu.

"Evet, orası," dedi, şimdi omuzlarından sakinleştiğini anla-

yabiliyordum. Ama çok az. Ki bu da Aaron'ın dilinde, her türlü soruya dalabilirsin anlamına geliyordu.

"O zaman bu akşam gittiğimiz etkinliğin futbol zamanlarınla bir bağlantısı mı var?"

Başını salladı. "Hâlâ bazı etkinliklere davet ediliyorum. Oynadığım için de çağrılıyorum tabii ama daha çok ailemin NCAA'yle bağlantısı dolayısıyla," dedi, bir yandan Manhattan'ın en geniş caddelerinden birinde ilerlerken. "Her yıl, hayvanlara yardım için New York'ta böyle bir gece düzenleniyor ve önemli isimler katılıyor."

"Sen de o isimlerden biri misin?" Daha sonra NCAA'in ne olduğunu Google'da araştırmam gerekecekti ama bana söylemediği bir şey olduğuna dair bir his vardı içimde. "Aman Tanrım, Aaron Blackford, yoksa sen bana futbol ünlüleriyle dolu bir aileden geldiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Aaron'ın kaşları yine havalanmıştı. "Catalina."

Tam da Aaron'a has hareketlerle cevabımı almıştım.

"O zaman ailen de orada mı olacak?"

"Hayır," dedi, kısacık bir anlığına taş kesilen ve şüphelerimi doğrulayan bir ifadeyle.

Sanırım bunu da Google'da araştırmam gerekecekti.

"Bu geceki etkinlikte, New York'taki barınaklara götürülen, tedavisi yapılan ve yeni yuvalara yerleştirilen hayvanlar için para toplanacak. Müsait olduğum sürece katılmaya çalışıyorum. Hayatım boyunca tanıdığım birkaç insanı görmek iyi oluyor, ayrıca hayırlı bir amaç için yapılıyor."

Bunları duyunca, bana ailesiyle ilgili söylemediğini düşündüğüm şey aklımdan çıkıp gidiverdi. Aaron hayvanlara yardım etmeyi önemsiyor muydu? Onları kurtarmayı ve yeni yuvalar bulmayı?

Tam o sırada göğsümde hareketli ve sıcacık bir duygu kabarır gibi oldu. Aaron'ı, *önemsediği* ve *para topladığı* bir sürü sevimli köpek yavrusunu o kocaman kollarında tutarken hayal edince o duygu daha da beter bir hâl aldı. Açıklık bir alanda diz çökmüş.

Futbol kıyafetleri içinde. Üzerinde dar bir pantolonla. Yanaklarına toz toprak bulaşmış.

İçimde fokurdayan sıcaklık daha da yoğun ve görmezden gelinmesi daha zor bir hâl aldı.

"Bu gerçekten... çok iyi," dedim, zihnimdeki o görüntülerden kurtulmaya çalışarak. "Ne kadar güzel bir şey."

Aaron'ın bakışları bana döndüğünde kaşlarından biri kalkmıştı. Büyük ihtimalle bu kadar kızarmam onun da tuhafına gitmişti.

Neden habire kızarıyorum ki ben?

"Böyle etkinliklere her zaman sahte bir partner götürür müsün?" diye sordum, üzerine pek de düşünmeden.

"Hayır." Aaron'ın dudakları incecik bir çizgi hâlini almıştı. "Her zaman yalnız katılırım. İlk defa yanımda sevgilimle gidiyorum."

Sevgili.

Sevgili mi?

Kaşlarım çatılıverdi. Sevgili değil, *sahte* sevgili.

Tam onu düzeltmeye niyetlenmiştim ki o önce davrandı. "Gelmek üzereyiz."

Az önce öğrendiğim şeyi sindirmeye çalışırken sessiz kaldım. Aaron'ın keşfettiğim farklı bir boyutu. Az önce gözlerimin önüne serdiği, duvardaki o minik çatlak. Ayrıca zihnime doluşan tüm o tehlikeli ve maalesef uzun bir süreliğine benimle birlikte olacak o yeni görüntüler.

"Bekle," dedim, o ışıklardan sağa girerken. "Bana neyin açık artırmaya çıkarıldığını söylemedin. Ya da neden burada olduğumu."

Arabayı Park Avenue'daki gökdelenlerden birinin önünde durdurdu. Etrafa bakınırken, kaldırımda bekleyen valeyi gördüm.

Gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış hâlde Aaron'a döndüm. *Lanet olası bir vale mi? Siktir.*

Bana son bir kez dönen o mavi bakışların ardında yırtıcı, vahşi bir şeyler gördüğüme yemin edebilirdim.

"Ben." Gözlerini kaçırmadan başını eğdi. "Açık artırmaya çıkarılacak olan şey benim." Sesi de gözleriyle aynı yoğunluğu yansıtıyor, kollarımdan aşağı bir ürpertinin inmesine neden oluyordu. "Ve sen de bu gece bunun için teklif vereceksin, Catalina. Benim için."

Gözlerim daha da açıldı ve çenem muhtemelen ayaklarımın etrafında bir yerlerdeydi; gözlerimi kırpıştırarak Aaron'ın sürücü kapısını açmasını izledim. Ben –başarısız bir şekilde– aklımı başıma toplamaya çalışırken o arabanın etrafından benim tarafıma yürüdü. Kapımı açmaması için valeye işaret etti.

Kapıyı kendisi açtı.

Hakkında çok az şey bildiğimi anlamaya başladığım bu mavi gözlü adam elini uzatırken nemli yaz esintisi kollarımı ve bacaklarımı yaladı.

"Bayan Martín, izin verirseniz."

Bir an gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Tüm vücudum... anlamlandıramadığım şeylerle uyuşmuştu.

Dudaklarında bir sırıtış belirdi; kafamın allak bullak olmasından zevk aldığı belli oluyordu. Kim bilir nasıl görünüyordum. Tanrım, onu daha önce hiç bu kadar neşeli görmemiştim.

"Bugün insen iyi olur, Catalina."

Bu yorum öylesine Aaron'a göreydi ki –tanıdığım, aşina olduğum ve yanında kendimi rahat hissettiğim; kaba ve talepkâr olan, bir açık artırmada onun için teklif vereyim diye beni bir bağış etkinliğine sürüklemeyen Aaron'a– hemen elimi onunkine uzattım ve elim ânında onunkinin içinde kayboluverdi.

Arabadan inmeme yardım etti çünkü aslında gece elbisesi olmayan elbisemin uzun eteği bacaklarımı sarmalıyordu. Daha sonra avucumda bir sıcaklık bırakarak elini çabucak çekti ve Park Avenue gökdeleninin devasa ve görkemli kapısını benim için açtı.

Göğsümdeki gümbürdemeyi kontrol altında tutmaya çalışarak bir adım attım.

Tamam.

Diğer ayağım öne çıktı.

O zaman bu geceki sahte randevumda sahte bir teklif verecektim. Gecenin sonunda anlaşmamız hâlâ geçerli olursa, yakında müstakbel sahte erkek arkadaşım için olacak kişi için.

Çok da büyütülecek bir şey değildi, değil mi?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aaron bağış toplama ve açık artırmadan bahsettiğinde, zengin ve üst tabakadan yaşlı insanlarla dolu, şık ama abartılı bir salon hayal etmiştim. Bana nedenini sormayın. Ama girişinde bizi, hayatımda içtiğim en lezzetli şampanyayla dolu flüt kadehlerle karşıladıkları muhteşem terası beklemiyordum. Ve de son moda –biraz da abartılı– kıyafetleriyle her yaştan ve kesimden insanı.

New York'un üst tabakasının bu kadar... renkli olabileceğini kim tahmin ederdi ki?

Tabii ki herkesle tanışmamıştım. Aslında büyük oranda futbol dünyasıyla bağlantılı insanlarla takılıyorduk. Ki bu da Aaron'ın geçmişi ve ailesine dair itirafından sonra oldukça normaldi. Son bir saattir koçlarla ve takım koordinatörleriyle, spor spikerleriyle ve unvanlarını anlayamadığım ama ne yaptıklarını tam olarak biliyormuş gibi başımı salladığım birkaç kişiyle tanıştırılmıştım. Spor camiasının dışından konuştuğumuz kişilerse şirketleri ve projeleri hakkında hiç bilgi sahibi olmadığım birkaç girişimciydi.

Ne zaman yeni bir grup insanla karşılaşsak, Aaron beni adımın önüne veya arkasına herhangi bir sıfat eklemeden Catalina Martín olarak tanıştırıyordu. Bu da bir şekilde, araba yolculuğundan beri yaşadığım gerilimden kurtulmama ve geçirdiğim zamandan keyif almaya niyetlenmeme yardımcı olmuştu.

İlk kez böyle bir etkinliğe katılıyordum ve son olacağından da emindim, o yüzden yapılacak en iyi şey mümkün olduğunca eğlenmekti.

"Bunu zaten söyledim, biliyorum ama seni gördüğüme sevindim, Aaron." Benim kiramın en az iki üç katı ettiğinden emin olduğum bir elbise giymiş, ellili yaşlarındaki Angela gülümseyerek ona baktı. "Özellikle de yanında biriyle gördüğüme."

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum, o yüzden bir

şeyle uğraşmak adına şık flüt kadehimden bir yudum daha aldım.

Birkaç dakikadır onunla sohbet ediyorduk. Ben de tüm bu zaman boyunca çaktırmadan büyük bir hayranlıkla kadını izliyordum. Zarafeti ve duruşu beni resmen büyülemişti. Ve buradaki birçok insanın aksine, onun bakışları nazikti. Bu etkinliğin ardındaki kişinin o olması da cabasıydı.

"Ee, söyle bakalım" –Angela'nın dudakları merakla aralandı– "bu seneki açık artırmaya katılacağını tahmin ediyorum? Hâlâ listenin son hâline bakma fırsatı bulamadım."

"Evet, tabii," diye yanıtladı yanımda duran Aaron.

Onun için açık artırmada teklif verme işini konuşmaya hâlâ fırsat bulamamıştık. Ben iyi kötü kendime geldiğimde çoktan asansöre binip partiye çıkmıştık. Geldiğimizden beri de sohbet için bir küçük gruptan diğerine geçiyorduk, o yüzden onu sorgulayacak zaman bulamamıştım.

"Bunu duyduğuma sevindim." İçkisinden bir yudum aldı. "Dürüst olmam gerekirse biraz şüphem vardı." Angela başını geriye atarak güldü. "Geçen senin açık artırması biraz... şiddetliydi. İzlemesi çok zevkliydi."

Aaron yanımda kıpırdanmaya başlamıştı. Ona bir göz atınca, omuzlarının gerilmesinden bu konuşmanın gittiği yönün onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordum.

Bu durum ilgimi çekmişti doğrusu.

Angela, "Bu akşam yanında birini getirmiş olman iyi. Eminim ki geceyi daha canlı tutacaktır," dedi ve bana döndü. "Catalina, tatlım, umarım ateşli bir yarışa hazırsındır."

Aaron daha da çok kıpırdanmaya başlamıştı. Bu da gözlerimin Angela'dan ona kaymasına neden oldu. "Ateşli yarış mı?" diye tekrarladım ve o sırada aklıma Aaron'ın söyledikleri –*"Ve sen de bu gece bunun için teklif vereceksin, Catalina. Benim için."*– ve bu gece burada olmamın sebebinin bu olabileceği geldi.

Aaron bardağını tutan parmaklarını iyice sıkmış gibiydi. "Endişe etmen gereken bir şey yok."

Tavan yapan merakımla birlikte ona uzun uzun baktım. Angela'ya döndüğümde ise yaramazlık yapmış bir çocuk gibi sırıttığını gördüm.

"Ah, zaten endişe etmiyorum." Dudaklarıma yerleşen gülümsemenin Angela'nınkinden çok da farklı olmadığını tahmin edebiliyordum. "İyi, *eğlenceli* bir hikâyeye her zaman varım."

Aaron'ın bıkkın bir şekilde iç çektiğini duydum.

Angela'nın sırıtışı daha da genişlemişti. "Sanırım bu onuru Aaron'a bırakacağım." Sonra eğilip bir fısıltıyla ekledi: "Eminim ki hikâyenin ona ait yorumu çok daha büyüleyicidir. Özellikle de kimsenin göremediği kısmı."

Ha?

Duymaya can attığım detaylar için baskı yapmaya fırsat bulamadan Angela'nın dikkati arkamızdaki bir şeye, daha doğrusunu birine kaydı. "Ah, Michael'ı gördüm. Müsaade ederseniz gidip bir selam vereyim."

"Tabii," dedi Aaron başını sallayarak, vücudu hâlâ kaskatı görünüyordu ve Angela'nın başka birinin yanına gitmesine sevinmiş olmalıydı. "Seni görmek güzeldi, Angela."

"Evet," dedim ona kibar bir şekilde gülümseyerek. "Seninle tanışmak bir zevkti, Angela."

"O zevk bana ait, Catalina." Bana doğru eğilip havadan bir öpücük yolladı. "Onun kolayca kaçıp gitmesine izin verme." Göz kırptı ve ardından, terastaki çoğu insanın toplandığı tarafa doğru ilerledi. Bir tasarım kataloğundan fırlamış gibi görünen yüksek masaların bulunduğu alanda tek aydınlatma kaynağı şık hasır zemin lambalarıydı.

Aaron'a dönünce, onun da mavi gözlerini bana dikmiş olduğunu fark ettim.

Boynumdan yukarı tırmanan sıcaklığı bastırmaya çalışarak boğazımı temizledim. "Seni dinliyorum, Blackford." Bardağımı dudaklarıma götürdüm ve son bir saattir oyalandığım şampanyayı bitirdim. "Sanırım benimle detayları paylaşma zamanın geldi."

Aaron bir an için söylediklerimi düşündü. "Eminim ki şim-

diye kadar anlamışsındır, bu akşamın büyük etkinliği bekâr açık artırması."

"Bekâr açık artırması," diye tekrarladım yavaşça. "Senin için son derece sıradan bir cumartesi gecesi etkinliği sanırım."

Aaron içini çekti.

İşaretparmağımı havada salladım. "Devam et. Kalanını da duymak istiyorum."

"Daha fazla söylenecek bir şey olduğunu sanmıyorum." Elindeki bardağı hafifçe döndürdü.

"Pekâlâ, kusura bakma, Blackford ama bence çok daha fazlası olmalı. Ayrıca bu akşamın konseptini doğru anladığımdan emin olmak istiyorum."

Bana bir bakış attı.

Gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Tamam. O zaman senin şu açık artırmanda... bekârlar kazanılıyor diyorsun."

"Doğru."

"Tahminimce bekâr kadınlar ve erkekler?"

Başını salladı.

"Bir miktar para karşılığında," diye vurguladım. "Tabii ki hayır işi için."

Yeniden başını salladı.

Parmağımı hafifçe çeneme vurmaya başladım. "Merak ediyordum da... Hayır, boş ver. Aptalcaydı."

Aaron bana yorgun bir bakış daha attı. "Söyle, Catalina."

"Eğer ki insanlar *bekârlar* için teklif veriyorsa, daha doğrusu onları satın alıyorlarsa" –gözlerinin saf bir bıkkınlıkla hafifçe kısılmasını izledim– "daha sonra ne oluyor? *Kazanılan* bekârla birlikte, aslında ne kazanılıyor?"

Aaron'ın dudakları sert bir çizgi hâlini aldı.

Devam ettim, "Sonuçta bir tekne ya da Porsche için teklif vermek gibi bir şey değil bu. Sanırım bir bekâra şöyle bir tur bineyim diyemezsin." Tamam, söylediğim kulağa çok... yanlış geliyordu. Teknik olarak birine binmek mümkündü tabii. O tarz *binmek* yani. "Öyle değil," dedim çabucak ama Aaron'ın ifadesi-

nin değiştiğini görebiliyordum. Çenesindeki bir kas korkutucu bir şekilde seğirmişti. "Birine binmek gibi değil. Öyle söyledim çünkü arabaya da binip tur atabilirsin ya. Şöyle bir gezinmek için. Ama erkeklere binemezsin, o şekilde değil yani. En azından ben hiçbir erkekle öyle bir şey yapmadım." Başımı salladım. Sıçıp sıvadığımın farkındaydım ve konuştukça Aaron'ın dudaklarının rengi daha da atıyordu. "Ne demek istediğimi anladın."

Aaron bardağı dudaklarına götürüp bir yudum alarak sadece, "Hayır," dedi. "Çoğu zaman ne demek istediğini anlamıyorum, Catalina." Elini sağ şakağına götürdü. "Gecenin amacı için harcanacak en yüksek teklifi veren, söz konusu adamla bir randevuya çıkacak. Bekârlar *bunun için* kazanılıyor."

Bir dakika, ne?

"Randevu mu?"

Kaşlarını çattı. "Evet, bir randevu."

"Gerçek bir *randevu* gibi mi?"

"Evet, gerçek bir randevu. Bilirsin, iki insanın sosyal bir buluşmada bir araya geldiği, genelde yemek yeme aktivitesini içeren bir durum. Bazen başka aktiviteler de olur." Dik dik bana baktı. "Bir tur binmek gibi."

Dudaklarım aralanmıştı. Hayır, ağzım bir karış açılmıştı.

Yani o... az önce bana...

"Ha ha, çok komik." Yanaklarım ısınmıştı bile. Ama şimdi utangaçlık yapacak zaman değildi. Çünkü bu, şu anlama geliyordu... "O zaman bizim de... bilirsin, yapmamız gerekir mi?"

"Neyi yapmamız?"

"Randevu işini," derken kimsenin bizi duyamaması için sesimi alçalttım. "Senin sahte teklifçin olduğunu biliyorum. O zaman gerçekten de yapmamız gerekecek mi? Yani, sahte bir şekilde? Çünkü sana sahte bir teklif vereceğimi söyledin, o yüzden ben... bilirsin."

Aaron'ın ifadesinden, az önce söylediklerimde özellikle hoşlanmadığı bir şey bulduğunu anlayabiliyordum. Boğazı sanki ekşi bir şey yutuyormuş gibi ağır ağır hareket etti.

"Boş ver. Bunu daha sonra konuşuruz. Sanırım önemli değil." Şimdi önemli olan kendi ellerimle kazdığım bu çukurdan çıkmaktı. "Peki, her yıl açık artırmaya katılıyor musun?"

Gözleri kısacık bir anlığına uzaklara daldı, sonra yeniden bana döndü. "New York'a taşındığımdan beri. Bu üçüncüsü olacak."

"Ve sen... sana teklif veren bu insanlarla randevuya çıktın mı?" Tamam, konudan çok da uzaklaşmış sayılmazdım ama bir yanım bunu öğrenmek istiyordu. İstiyor sayılırdı yani.

"Tabii. Anlaşmanın bir parçası bu."

Aklıma daha önce söyledikleri geldi.

"Ve sen de sözünden dönmezsin."

"Kesinlikle."

Bu onayı, *anlaşmanın bir parçası* kısmı, mideme bir yumruk yemiş gibi hissetmeme neden oldu. Evdeyken, anlaşmamızdan dönmeyeceğini söylediğinde samimi olduğunu düşünmüştüm. Ve bir sebeple... biraz şüphelerim de olsa, bir yanım tabiri caizse *özel* olduğumu hissetmişti. Bunu benim için yapıyormuş ve ona güvenebilirmişim gibi. Belki de bunun benim için ne kadar önemli olduğunu, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bildiğinden. Ama şimdi yanıldığımı görebiliyordum. Aaron'ın anlayışı böyleydi.

Benimle hiçbir bir alakası yoktu.

Böylesi mantıklıydı tabii. Aksini düşünmek aptallıktan başka bir şey değildi zaten.

"Peki, bu randevularda neler yapıyorsunuz?" diye sordum çok da düşünmeden çünkü ifademdeki değişikliği yakalamasını istemiyordum. "Onları nereye götürüyorsun?"

"Öyle çok da özel şeyler değil," dedi iç çekerek. "Genelde kazanılan bekâr aktiviteyi seçer ve plan yapar. O yüzden yer aldığım iki seferde de şehirdeki hayvan barınaklarında bir şeyler ayarladım. Orada biraz vakit geçirme, gönüllü birkaç iş, çalışanlara yardım ve hatta köpekleri yürüyüşe çıkarmak gibi şeyler."

Bu çok... tatlıydı. Cömert ve kibar bir hareketti ve ondan beklediğimden *çok* daha fazlasıydı; kalbimin atışlarındaki mini minnacık hızlanma ise bir şeyleri işaret ediyor olmalıydı.

Bakışlarımı indirince parmaklarımın yeniden bilekliğimle oynadığını fark ettim. "Geçen senenin teklifçisini de oraya götürdün o zaman?"

"Evet." O konuya girmememi benden sessizce istediğini hissedebiliyordum. Daha önce Angela'nın bahsettiği şeyi sormamamı.

"Ah," dedim, kafam karışmış gibi. "Bu arada geçen sene demişken" –ne yapayım, sormam gerekiyordu– "geçen seneki açık artırma sırasında ne oldu?"

Aaron'ın omuzları gerildi ve yüzü teslimiyetle düşüverdi. "Pek bir şey olmadı."

"Ah, öyle mi?" Şaşırmış gibi yaptım. "O zaman Angela'nın bahsettiği ateşli yarış, hani şu endişelenmemem gereken, sana bir şeyler hatırlatmıyor, öyle mi?"

Seğiren dudaklarını bükmesini izledim.

Dudak bükme. Aaron'ın dudakları hem de.

"Hiçbir şey hatırlatmadı yani, öyle mi?" diye ısrar ettim, yüzünde ilk kez şahit olduğum bu ifade üzerine. "Gerçekten hiç mi?"

Aaron Blackford *büktüğü* dudaklarıyla bana bakmaya devam ediyordu ve bu da sırıtmak istememe neden oluyordu. Ama öyle bir şey yapmayacaktım. Bu isteği elimden geldiğince bastırdım.

"Ah, tamam." Omuzlarımı silktim. "Eminim aşırı heyecanlı teklifçilerin hücumuna uğramak senin için sıradan bir olaydır, Blackford." Onunla alay ediyordum çünkü o böylesine... dehşete kapılmış ve rahatsız görünürken kendime nasıl engel olabilirdim ki? Ayrıca önce o benimle alay etmişti. "Tam olarak nasıl oldu? Kendilerini senin üzerine falan mı attılar? Ya da belki daha incelikli bir şekilde yapmışlardır. Paralarını ayaklarına saçmak gibi? Sonra da iç çamaşırlarını?"

Bu adamın kızarabileceğini bilseydim, tüm paramı o yanakların her an kızarmak üzere olduğuna oynardım.

"Utanılacak bir şey yok. Ne de olsa sen *koca adamsın.*"

Aaron'ın kaşları neredeyse saç çizgisine çıkacaktı. "Evet, öyle olduğum konusunda hemfikir olmuştuk." Bir adım daha yaklaştı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Anlatılanlardan bana öyle gelmedi." Sesim niyetlendiğimden daha titrek çıkmıştı.

Ardından bana doğru attığı bir adımla birlikte midemde bir şeyler kanatlanır gibi oldu.

"Neyse ki" –mavi gözlerini üzerime dikerek daha da yaklaştı– "bu akşam sen buradasın."

Midemdeki his daha da yoğunlaşmıştı. Ki bu hiç mantıklı değildi. Benim... ne? Benim ne hissediyor olmam gerekiyordu?

"En yüksek teklif seninki olacak. Başka birininki değil."

Ona bakarken kalbim hızla çarpıyordu ve ne kadar yakınımda durduğu düşünülürse, kendimi çok da olumsuz olarak yorumlayamayacağım bir şekilde aklım başımdan gitmiş gibi hissediyordum.

Aaron geri adım atmadı; sesi giderek daha da yakınlaşırken konuşmaya devam etti. "Para kısmını ben halledeceğim. Para benim cebimden çıkacak, seninkinden değil; o yüzden buradaki herkesi yenmeye utanma. Çok gerekirse parayı ayaklarıma saç. Sadece" –bir an duraksadı, bense boğazımın kuruduğunu hissedebiliyordum– "*beni* alan kişinin sen olduğundan emin ol. Anlaşıldı mı?

Bu son birkaç kelime zihnimde yankılanıyor, midemdeki kıpırtılı hislere karışıyor ve tenimin karıncalanmasına neden oluyordu.

Bana söylediklerini tam olarak idrak edebilmek için geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldım. Bunu kendi başıma yapacak olsaydım birkaç yüz dolardan fazlasını bağışlayabileceğimi sanmıyordum, bu yüzden Aaron'ın bu planı benim çek defterimle değil de kendininkiyle yapmış olması iyiydi.

Bu da aklıma iki olasılığı getiriyordu: Aaron Blackford bu gecenin amacını gerçekten önemsiyor olmalıydı ya da onu bir randevudan kurtardığım sürece, adına ne kadar harcadığımı önemsemeyecek kadar varlıklıydı.

Eğer kurallara uyacaksak bu etkinliğin devamında çıkmamız gereken bir *randevudan*. Ama bu, gerçek olmayacak bir randevuydu. Çünkü bu da gerçek değildi. Hepsi bir oyundu.

"Eh, anlaşma anlaşmadır, Blackford," dedim omuzlarımı garip bir şekilde silkerek. Aaron'la bir *randevuya* çıkmanın tuhaf ve bulanık düşüncesini aklımın gerilerine ittim. Bir hayvan barınağına gittiğimizi. Ve onu yavru köpeklerle oynarken görme olasılığını. Üzerinde futbol kıyafetleriyle ve...

Por el amor de Dios, zihnimdeki bu görüntülerden kurtulmam gerek.

Aaron ağzını açmıştı ama bir şey söylemeye fırsat bulamadan bir adam yanımıza yaklaştı. Bir elini Aaron'ın omzuna koydu. Aaron adama dönüp de kim olduğunu görür görmez rahatlar gibi oldu.

"Gözlerime inanamıyorum." Aaron'ın sırtına hafifçe vurdu. "Bu akşam buraya gelme lütfunu gösteren Aaron Blackford mu? Şanslı günümde olmalıyım."

Aaron homurdandı; kısa ve hafif bir sesti ama duymuştum. "Sen de burada olduğuna göre benim şanslı günüm olmadığı belli," diye mırıldandı, dudakları belli belirsiz bir çarpık gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Tepkisinden Aaron'a yakın olduğunu ya da bir zamanlar öyle olduğunu varsaydığım adam başını iki yana salladı. "Ah, lanet olsun, bu canımı yaktı." Gözlerinin etrafındaki koyu renkli teni kırışırken elini göğsüne götürdü. "Senin pis yüzünü en son gördüğümden beri ne kadar zaman geçti?"

"Bana sorarsan yeterince uzun zaman geçmedi." Aaron'ın genellikle ifadesiz kalan yüzü aydınlanmıştı. Diğer adamla konuşurken vücudu gevşemiş gibiydi. "Nasılsın, TJ?" Sesindeki sıcaklığı duyabiliyordum. Yakınlığı.

"Hiç daha iyi olmamıştım." Aaron'ın söylediğine göre adı TJ olan adam başını salladı. "İnan ya da inanma, döndüğüm için mutluyum. Lanet olsun, şehri özleyeceğimi hiç düşünmezdim."

Karşımdaki bu yepyeni ve farklı Aaron'ı izlemeye dalmışken, sohbetleri minik bir kahkaha atmama neden oldu. Eski bir dostu olduğunu tahmin ettiğim kişinin karşısında –neredeyse gülümseyecek ve zoraki de olsa şaka yapacak kadar– rahatlamış bir Aaron'dı bu.

"Ama... Ah, görüyorum ki bu akşam yalnız kıçına eşlik eden biri var. Merhaba." TJ doğruldu, dişlek bir sırıtış yüzünü kaplamıştı. Muhtemelen Aaron'ın yaşlarında olmalıydı. Onun cüssesi de en az Aaron'ınki kadar iriydi ve boyu da uzundu. Kahverengi gözleri beni şaşırtan bir ilgiyle üzerimde geziyordu. Ama *benimle* ilgilendiğinden olduğunu sanmıyordum, hayır. Onun bakışları da Aaron'ın yanında birinin olmasından duyduğum şaşkınlığı yansıtıyor gibiydi. "Bizi tanıştırmayacak mısın, Koca A? Nezaket kurallarını unuttun sanırım?" Aaron'ı kaburgalarından dürttü.

Aaron, hareket ettirilmesi imkânsız bir duvar gibi, bu arkadaşça itişmenin ardından bile yerinden kıpırdamadı; o Koca A'ydı sonuçta, ki daha sonra bu lakabı da sorgulayacaktım. Birkaç dakika önce büktüğü o dudaklarını aralar gibi oldu ama geç kalmıştı.

"Pekâlâ. Hanımefendiye kendimi ben tanıtabilirim," dedi Aaron'ın arkadaşı, ona fırsat tanımadan. "Tyrod James. Tanıştığımıza çok memnun oldum."

Aaron'dan bir ses geldiğini duydum. Daha deminki homurtuyu andırıyordu.

"Beni arkadaşı olarak gören şanslılar içinse TJ." Gülümsemesi daha da genişledi.

Tuttuğum elini bir kahkaha atarak sıktım. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum. Ben Catalina Martín ama lütfen bana Lina de."

TJ'in sıcak elleri benimkini sararken başını eğdi. "Seni hangi rüzgâr buraya attı, Lina?"

Ne söyleyeceğimi bilemediğimden Aaron'a bir bakış attım. Ardından, çok da zor olmayan bu soruya bir cevap bekleyen TJ'e döndüm.

Tuhaf bir şekilde gülümseyerek, ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmadığından yeniden Aaron'a bir bakış attım ve ağzımı açtım. "Ben... şey..."

Aaron araya girdi. *Nihayet.* "TJ'le Seattle'da takım arkadaşıydık." Arkadaşına döndü. "Catalina da bu akşam benimle birlikte."

Sessizlik içinde bekleyen TJ'in gözleri hâlâ üzerimdeydi, Aaron'ın söylediklerine ek bir şeyler söylememi beklediği belliydi. Tamam, *Catalina benimle birlikte* lafları son derece belirsiz ve anlamsızdı ama ben de bunun üzerinden gidebilirdim.

Boğazımı temizledim. "Evet, birlikte geldik, Aaron'la ben." Elimi aramızda şöyle bir salladım. "O... beni evden aldı ve buraya geldik. Arabasıyla. Birlikte." Başımı salladığım sırada TJ'in gözlerinde gördüğüm keyifli ifade kendimi daha da rahatsız hissetmeme neden olmuştu. Ki bu da sessizliği daha fazla konuşarak doldurma isteğine dönüştü. "Benim de ehliyetim var. Ama New York'un trafiği çok berbat. O yüzden asla tek başıma yollara düşme cesaretini gösteremiyorum." *Ne gereksiz bilgiler, Lina. Ne yapıyorum ben?* "O yüzden... Aaron'ın beni alması çok iyi oldu. Onun trafikten korkan bir hâli yok hiç. Hatta bazen korkutucu olan kendisi olabiliyor." Atmaya yeltendiğim kahkaham saniyesinde sönüverdi. "Benim ondan korktuğum yok tabii. Yoksa arabasına binmezdim." *Kapa çeneni, Lina. Kapa. Çeneni.* Yanımda duran Aaron'ın beni delik deşik eden bakışlar attığını hissedebiliyordum. TJ de aynısını yapıyordu ama o düşmanca değil de daha çok dikkatini vermiş gibiydi. "Yani, evet, lafın kısası buraya birlikte geldik."

İçten içe ezilip büzülürken, en başta yalan söylediğim için bunu hak ettiğimi düşündüm.

Aaron'ın arkadaşı kıkırdayarak ellerini bordo smokininin ceplerine soktu. TJ'in gözleri aramızda gidip geliyor, önce Aaron'a hemen ardından bana dönüyordu. Artık vardığı sonuç her neyse, sonunda başını ancak bela işareti olabilecek bir şekilde salladı.

"Hımm," dedi omuzlarını silkerek. "Eh, Aaron bazen korkutucu bir pislik olabilir." Göz kırptı. "Ama diğer taraftan ben tam bir sevimlilik abidesiyimdir."

"Anlaşılıyor." TJ konuşmanın kontrolünü aldığı için mutlulukla gülümsedim.

"Eminim ki biliyorsunuzdur, bu akşam bir bekâr açık artır-

ması olacak ve ben de bekâr olduğumdan" –TJ ellerini havaya kaldırdı, yüzünde saf bir muziplik vardı. Ardından gözlerini Aaron'a çevirdi, o yüzden ben de ona döndüm ve öldürücü bakışlar attığını fark ettim– "açık artırmaya da katıldım. Pahalı olacağımdan eminim, size o kadarını söyleyebilirim ama değeceğine hiç..."

"TJ," diye araya girdi Aaron. "Buna gerek kalmayacak."

Aaron her nasılsa bana doğru yaklaşmıştı çünkü artık omuzlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Evimdeyken beni çevreleyen o duygu –Aaron'ın vücudunun bu kadar farkında olmak, yakınlığının göz ardı edilemez ani yoğunluğu– yeniden filizlenmişti.

Aaron'a dönünce, onun da başını eğerken gözlerinin bende olduğunu fark ettim.

"Kendini övmeyi bırakabilirsin," dedi arkadaşına, gözlerini benden ayırmadan. Sonra belimde küçücük bir dokunuş hisseder gibi oldum ama öylesine hızlı olmuştu ki gerçek miydi emin olamıyordum. "Catalina bu gece benim için teklif verecek."

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. Aaron'ın bakışlarında ve sol şakağımı yalayıp geçen kelimelerinin yakınlığında tutsak kalmıştım.

"Ne kadar emin konuşuyorsun," dedi TJ, ben hâlâ Aaron'a bakarken. "En azından onun flörtünden ziyade şoförü gibi görünen birine göre."

Aaron'ın gözleri benden arkadaşına dönüverdi. Ben de aynısı yaptım.

İki adam arasında bir an yaşandı ve araya girmem gerektiğini düşündüm.

Ardından TJ başını geriye atıp gülerek etrafımızı çevreleyen gerginliğin dağılmasını sağladı. "Şaka yapıyorum, Koca A." Yeniden kahkaha attı. "Yüzünü görmeliydin. Bir anlığına gerçekten beni yere yıkacağını düşündüm. Benim tarzımı bilirsin. Asla bir arkadaşımın kadınının peşine düşmem."

"Ama ben..." TJ'i düzeltmek, Aaron'ın kadını olmadığımı söylemek için ağzımı açtım. Ama anlaşmamızın sınırları bula-

nık olduğundan, bunun pot kırmak olup olmayacağından emin değildim. Sahte bir randevudaydık ve açık artırmada sahte teklifçisi olacaktım ama bu sahte kadını olduğum anlamına da gelir miydi? Kahretsin, İspanya'dan önce bu detayları muhakkak konuşmalıydık. Bu test sürüşü, düşündüğümden daha zorlanacağımızı kanıtlıyordu. "Seni yere yıkmayacaktı, TJ."

Bir iç çeken Aaron'ın vücudu rahatlamış gibiydi, bana biraz daha dönmüştü. Hafifçe koluma dokunan göğsü, vücudunun sıcaklığını hissetmemi sağlıyordu. "Değişmeyen bir şey olduğunu görüyorum," diye söylendi Aaron. "Kendini çok komik sanman."

"Hadi ama," diye araya girdim. "Sana takılıyordu sadece." Vücudumdaki bu tuhaf karıncalanma hissinden kurtulup, Aaron'ın göğsüne sürtünen omzumu düşünmekten kendimi alabilseydim benim de yapacağım gibi. "Zararsız bir şakaydı."

"Gördün mü? Kadınını dinle. Senin damarına basıyordum sadece." TJ'in tüm yüzünü aydınlatan gülümsemesi ısrarcıydı. "Tıpkı eski zamanlarda olduğu gibi."

Aklıma o an bir soru geldi. TJ neden böyle davranarak Aaron'ın damarına basmaya çalışıyordu ki? Birbirlerinin yanında böyle mi oluyorlardı acaba? Öyle olmalıydı. Çünkü az önce Aaron yok yere bir anda kendi bölgesini savunur hâle gelmişti.

"Ah, eski zamanlar demişken," dedi TJ, yüzü bir anda daha ağırbaşlı bir ifadeye bürünmüştü. "Koçu duydum, üzgünüm, adamım. Biliyorum, konuşmuyordunuz ama o yine de senin..."

"Sorun değil," diye araya girdi Aaron. Vücudundan yayılan gerginliği hissedebiliyordum. Enerjisindeki o değişimi. Birden ne kadar rahatsız olduğunu, gardını aldığını fark etmiştim. "Teşekkürler ama üzülecek bir şey yok."

Bakışlarımı ona çevirince arkadaşına uyaran gözlerle dik dik baktığını gördüm.

"Pekâlâ," dedi TJ ona, ifadesi ciddileşirken. "Başından geçtiği için söylememe gerek yoktur ama zaman bir şeyleri telafi etmeni beklemez. Zaman hiç kimseyi beklemez."

TJ tam olarak kestiremediğim bir ifadeyle arkadaşına baktı. Nereden çıktığını anlamak istediğim bir duyguydu bu. Aaron'ı nasıl ve neden etkiliyordu, ayrıca TJ'in Koç diye bahsettiği adamla ne alakası vardı?

"Bu akşam gelmesi için babamı da ikna ettim. Onu da açık artırmaya yazdırdık." O yaramaz sırıtış geri gelmişti. "Kabuğundan çıkıp yeniden hayatını yaşamasının zamanı geldi. Çok heyecanlı." Aaron'la ikimiz bir şey söyleyemeden –Aaron, kendini hâlâ toparlayamamış gibi göründüğünden ve ben söylediklerini çözmeye çalıştığımdan– TJ bana döndü. "Yani Lina, eğer bu herifin sıkıcı suratından gına gelirse, sahnede bir değil, iki James erkeği olacağını unutma."

"Bunu unutmayacağımdan emin olabilirsin." Ona kibarca gülümseyip daha neşeli bir ton takınmaya çalıştım. "Ama bu adamla meşgul olacağımdan eminim."

Aaron'ın bakışlarının bana döndüğünü ve birden ateş bastığını hissettim.

Neden böyle bir şey söyledim?

"Bu arada," dedi TJ. "Açık artırma birazdan başlayacak ve ben de bu çirkin herifi götürmek için gelmiştim. O yüzden, Lina, müsaadenle bizim gitmemiz gerek."

"Ah, tabii ki." Etrafa bir göz atınca insanların terasın bir tarafındaki sahneye doğru yaklaştığını fark ettim. Bir gerginlik dalgası üzerimden geçiverdi. "Siz gidin o zaman." Hafif bir şekilde gülümseyerek onlara baktım. "Onu bir süreliğine paylaşabilirim sanırım." Ardından sesimi alçaltarak ekledim, "Ne kadar konuşkan olduğunu biliyorsundur." Aaron'ı işaret ettim. "Kulaklarımı biraz dinlendirmek iyi gelecek."

TJ yine bir kahkaha attı. "Paranı onun için harcamak istediğinden emin misin, Lina? Bak sana diyorum..."

Aaron ona pis pis bakarak araya girdi. "Vazgeç artık şundan, olur mu?"

"Tamam tamam. Sadece söylüyorum be adam." TJ teslim olur gibi ellerini havaya kaldırmıştı.

Ben de gülmeye çalıştım ama daha çok boğuluyormuşum gibi bir ses çıkarabildim çünkü Aaron aramızdaki mesafeyi iyice kapatmıştı ve şimdi kolum tamamen göğsüne değiyordu; gitmesini istemediğimi hissettim birdenbire.

Aaron'a dönünce, o mavi gözlerinde özür diler bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Beni bir süreliğine yalnız bırakacak olmaktan dolayı bu kadar üzüldüyse, hissettiğim kadar çaresiz görünüyor olmalıydım. Başımı iki yana salladım ve aptallık yapmamak için kendime gelmeye çalıştım.

Aaron'ın yüzünü inceleyerek, "Evet, sanırım eminim, TJ," dedim sorusuna karşılık olarak. "Git. Tek başıma da zaman geçirebilirim."

Bir anlığına tereddüt eder gibi yanımdan kıpırdamadı ve ben de kendisini bana bakıcılık yapmak zorunda hissettirdiğim için iyice kötü hissettim.

"Saçmalama, *Koca A*. Ben iyiyim, ayrıca artık gitmeniz gerekiyor." Kayıtsızca Aaron'ın göğsüne koyduğum elim bir an orada dondu kaldı.

Aaron gözlerini yavaşça elime çevirdiği sırada kolumu bir elektrik dalgası sardı. Bir anda son derece doğal gelen bir dürtüyle dokunmuş olsam da neden böyle bir şey yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu, o yüzden elimi hemen çekiverdim. Büyük ihtimalle birileri köpeğimi tekmelemiş gibi göründüğümden Aaron beni yalnız bırakacağı için üzülmüştü ve ben de otomatik olarak onu fiziksel temasla rahatlatmaya çalışmıştım. Arkadaşça bir dokunuştu sadece. Ama biz arkadaş değildik ve benim de bunu unutmamam gerekiyordu.

Boğazımı temizledim. "Git, gerçekten." Boş kadehimi havaya kaldırırken bu akşam artık kim bilir kaçıncı kez yanaklarımın kıpkırmızı kesildiğini hissettim. "Ben de bu arada kendime yeni bir içki alırım."

"Biraz daha kalıp teklif verme kısmının nasıl yürüdüğünü anlatabilirim." Sesinde tuhaf bir nezaket vardı. Kendimi iyice rahatsız hissetmeme neden oluyordu. "Ayrıca içkini de alabilirim."

İyi olacağıma dair güven vermek için ona dokunma dürtüsü yeniden gelmişti. Ama bu sefer bastırmayı başardım. "Sanırım kendim de çözebilirim," dedim yumuşak bir sesle. O kadar da karmaşık bir iş olamazdı sonuçta.

"Peki ya ben yine de anlatmak istiyorsam?"

Onu kızdırma dürtümle –bizi aslında olmamız gereken hâlimize döndürmek için– parmaklarımın ucunda yükseldim. Sadece o duysun diye ona doğru eğilmiştim. "Çözebileceğime eminim. Ve çözemezsem de bütün paranı bir yata ya da Elvis'in kullanılmış iç çamaşırı gibi aptalca bir şeye harcamamayı *deneyeceğime* yemin ederim. Ama yine de söz vermiyorum, Blackford."

Gözlerini devirmesini ya da alaycı bir nefes vermesini bekleyerek geriye çekildim. Başarılı olduğumu ve hâlâ eskisi gibi, daha rahat olduğum *Aaron ve Lina* olduğumuzu gösterecek bir şey yapmasını bekledim. Ama onun yerine o mavi gözlerinde beni fena hâlde... rahatsız eden bakışlarla karşılaştım.

Ardından gözlerini kırpıştırarak oradaki şey her neyse saklayıverdi. "Peki." Verdiği tek cevap bu oldu.

Rahatsız edici bir karşılık yoktu. Parasını bir tekneye harcamamın *hiç komik olmayacağına* dair iğneleyici bir yorum yoktu. Elvis'in iç çamaşırından bahsettikten sonra bile dehşete düşmüş bir bakış yoktu.

Peki dışında hiçbir şey yoktu.

Peki o zaman.

"Pekâlâ, hadi gidelim," dedi TJ ve Aaron'a yanımdan ayrılmasını işaret etti. "Daha sonra görüşürüz, Lina." Bana göz kırptı.

"Evet," diye mırıldandım ve hissettiğim kadar şaşkın görünmemeye çalışarak şöyle bir silkelendim. "Teklif verecekler sizin için kuyruk oluşturacak, çocuklar!" Bir elim havada, arkalarından tezahürat yaptım.

TJ ilerlerken bir kahkaha attı ama Aaron, benden bu *sahte randevu* olayını istediği için duyduğu pişmanlığın göstergesi olmadığını umduğum bakışlarla bana bakmaya devam ediyordu.

Ardından arkalarını dönüp yan yana ilerlemeye başladılar; bu manzara, gözlerimle onları takip etmekten kendimi alamayacağım kadar çekiciydi açıkçası. O yüzden orada durup onları izledim. TJ'in sahte flörtüme doğru eğilip muhtemelen sadece onun duyması gereken bir şeyler söylediğini gördüm. Ama Aaron'ın başı ona dönmedi ya da adımları yavaşlamadı; tek tepkisi o kuzgun siyahı başını iki yana sallamak oldu. Sonra TJ'i başka birinin ayaklarını yerden keseceğine emin olduğum bir güçle itti.

Havada TJ'in bir kahkahası daha yankılandı.

Onların uzaklaşmasını sırıtarak izliyordum. Aaron'ı, varlığından kesinlikle habersiz olduğum –tıpkı diğer her şey gibi çok iyi gizlediği– bir hayattan gelen tüm bu insanların etrafında görmek büyüleyici olduğu kadar tuhaftı da.

★♡★♂★♡

Kendiliğinden kalkan elim beni bile şaşırtmıştı.

Son bir saattir açık artırmayı yürütme görevini üstlenmiş olan Angela, "Gece mavisi elbisesiyle güzel hanımefendiden bin beş yüz," diye duyurdu mikrofon standının arkasından, yüzünde şoke olmuş gibi bir ifade vardı.

Boğazım iyice kurumuştu, kendi cesaretime akıl sır erdiremiyordum.

Ben aşağılık bir insandım çünkü *biri için* baş döndürücü miktarda para teklif etmiştim. Bir adam için. Dahası bir *bekâr* için.

Ama o adam Aaron değildi.

Az önce *teklif* verdiğim tatlı görünümlü ve yaşlı adam sahnenin ortasında coşkulu bir tezahürat yaptı, kırışıklarla dolu yüzünü bir rahatlama kaplamıştı. Benim tarafıma doğru eğilerek selam verdi.

Kendimi korkunç, suçlu ve dürüst olmak gerekirse biraz da korkmuş hissetsem de karşılık olarak adama gülümsemeden edemedim.

Gözlerimin olduğu yerden ayrılmasına –ve sahnenin birkaç metre solunda açık artırma sırasını bekleyen Aaron'a atlama-

sına– izin vermeden, omuzlarıma çöktüğünü hissettiğim haklı suçluluk duygusunu üstümden atmaya çalıştım.

Rahatlamam gerekiyordu. Kesin biri daha yüksek bir teklif verecekti. Yaşlı adamın orada öylece kalakalmaması için sadece ufak bir desteğe ihtiyacı vardı.

Ve ben de tam olarak bunu yapmıştım. Ya da o dünya tatlısı adam sahneye çıktıktan sonra oluşan tuhaf ve kalp kırıcı sessizliği beş dakika kadar dinledikten sonra kendimi böyle bir şey yaparken buluvermiştim. Adamın gülüşünü görür görmez tanımıştım. TJ'in dudaklarında da aynısını görmüştüm.

"Hanımlar ve beyler, Patrick James için bin altı yüz." Hoparlörlerden Angela'nın sesi duyuldu.

Havaya kalkan el yoktu. Bir tane bile.

Hay lanet.

TJ'nin babası olduğunu tahmin ettiğim Patrick aklaşmış saçları, taktığı pantolon askıları ve yaşıyla birlikte biraz kamburlaşmış duruşuyla, sahnede kapılmayı –ya da teklif verilmeyi, her neyse– bekleyen diğer adamlarla kıyaslanınca çok yanlış bir yerdeymiş gibi görünüyordu. Orada olmaktan bile mutluymuş gibi gülümsüyordu. Sadece bir teklif almıştı ve o da benden gelmişti. Ve bu kötüydü, kötü, çok kötü. Çünkü Aaron'a teklif vermek için buradaydım. Angela'nın aşkta değil, hayatta ikinci şansını arayan bir dul olarak tanıttığı bu adama teklif vermek için değil.

Tanrım, mecbur kalırsam tabii ki onunla bir randevuya çıkardım. Anlayamadığım bir sebepten ötürü bana rahmetli *abuelo*mu* hatırlatan, TJ'in babası olduğunu bildiğim bu adamın sahnede öylece durup birinin, *herhangi* birinin ona teklif vermesini beklemesini izleyemezdim. Bu bir bağış toplama etkinliğiydi, Tanrı aşkına. İnsanların paralarını bağışlaması gerekmez miydi?

Ben de bunu yapmıştım. Ama teknik olarak bana ait olmayan bir parayla teklif vermiş olabilirdim.

Aklıma bu gelince suratım buruşuverdi.

---

* (İsp.) Büyükbaba –çn

Aaron'a bakma, Lina. Sakın.

Bu parayı kendim ödeyebilirdim. Ama asıl önemli olan mesele şuydu: İki kişiye birden teklif verebilir miydim?

Lanet olsun. Öyle bir şey yapabileceğimi ummaktan başka çarem yoktu.

Angela, sahnedeki tatlı adamı övmeye devam etti. "Bay James mum ışığında yenen yemeklerden hoşlanıyor ve kaderinin peşinden gitmeye inanıyor."

Patrick başını salladı. Hâlâ havaya kalkan bir el yoktu.

Mierda, mierda, mierda.

Aaron'a bakamıyordum. O keskin bakışlarıyla beni delik deşik ettiğini hissetmeme rağmen. Sinirden küplere bindiğine emindim. Ama daha sonra ondan özür dileyebilirdim. Bir... açıklama yapardım.

"Kendisi bir yelkenli tutkunu. Torunu ona güzel bir yelkenli aldığından beri bu aktiviteyle uğraşmayı seviyor. Yelkenlisini randevusunda kullanmayı planlıyor."

Yelkenlide bir randevu için teklif vermeye başlayan beş kadın olduğunu fark ettim göz ucuyla.

Vücudum rahatlamayla öyle bir gevşedi ki ânında beş kilo vermiş kadar oldum.

Bunun ardından gözlerim Aaron'ı aranmaya başladı. Ve arayışım hiç uzun sürmedi çünkü gözlerim onun tam olarak nerede olduğunu biliyor gibiydi.

Bir anlığına nefesim kesilir gibi oldu.

Şu lanet olası smokin.

Az önce yaşananlara öyle dalmıştım ki sahnedeki heybetli ve gözalıcı görünüşü beni gafil avlamıştı.

Patrick için yapılan açık artırma arka planda devam ederken gözlerim Aaron'ınkilere tırmandı yavaşça. O da gözlerini kısmış bana bakıyordu. Muhtemelen az önce *ne* yaşandığını değerlendiriyordu. Ama onun dışında... iyi görünüyordu. Doğal, ifadesiz hâliydi. Her zamanki gibi. Tabii vücudunu mükemmel bir eldiven gibi sarıp sarmalayan o smokin dışında.

Sinirden kudurmadığını görmenin verdiği rahatlamayla omuzlarımı silktim ve sadece dudaklarımı oynatarak, *Üzgünüm, tamam mı?* dedim.

Aaron'ın gözleri biraz daha kısılır gibi oldu ve başını hafifçe iki yana salladı. Dudaklarının, *Değilsin*, deyişini izledim.

Ofladım. *Üzgünüm*, dedim yeniden.

Çok ama çok üzgündüm ve o...

Gözlerinde inanmaz bir ifadeyle başını yeniden iki yana salladı. *Değilsin.*

Sonuna kadar hakkı olsa da, Aaron'ın –bir değil, iki kez– söylediği ve gelmesini aslında bir bakıma beklediğim o kelime karşısında sinirle ellerimi havaya kaldırdım.

Tanrım, bu adam...

"Gece mavisi elbiseli hanımefendiden bin dokuz yüz," dediğini duydum Angela'nın.

Bir dakika, ne? Hayır.

İrkilerek ellerimi yanıma indirdim ve bir daha kalkmayacaklarından emin oldum. Bu kez yanlışlıkla da olsa, düşündüğüm şeyi gerçekten yaptım mı diye Angela'ya baktığımda beni işaret ettiğini gördüm.

Siktir.

Tekrar Aaron'a döndüğümde gözlerini devirdiğini ve dudaklarını sinirle birbirine bastırdığını gördüm.

Önce yüzümü ekşitsem de hemen ardından ona *gerçekten* ne kadar üzgün olduğumu gösterdiğini umduğum bir şekilde gülümsedim ve Patrick'in bir teknesi daha olmasını diledim. Yaşlı dula başka birinin teklif vermesine ihtiyacım vardı.

Angela bir sonraki tutarı duyurdu ama cevap veren biri yoktu.

Suçluluk, bir parça utançla birlikte geri dönmüştü. Bunun üzerine Aaron'a ciddi bakışlarla dönüp çok yavaş ve düzgün bir şekilde, *Üzgünüm*, dedim. Arkasındaki duyguyu kavradığından emin olmak istiyordum.

Aaron'ın bakışları üzerimdeydi, her zamanki duygusuz ifadelerinden birini takınmıştı.

Yemin ederim. Kelimeleri abartılı hareketlerle sessizce söyledim. Ardından dudaklarımı üzgün bir şekilde kıvırdım, bu sırada vücudumu kıpırdatmamaya çalışıyordum çünkü başka bekârlar için yanlışlıkla daha fazla teklif vermek istemiyordum. *Gerçekten çok üzgünüm,* dedim tam bir aptal gibi.

Öyleydim de. Üzgündüm yani. Ama içinde bir miktar aptallık olduğu da kesindi.

Birkaç kafanın bana dönüp tuhaf bakışlar gönderdiğinin farkındaydım ama bunun beni caydırmasına izin vermeden dudaklarımı üzüntüyle bükmeye devam ettim. Aaron'a gözlerimle üzgün olduğumu söylemeye çalışıyordum. Ancak bana sorarsanız, hiç de vasıflı olmadığımı açıkça bildiği bu işin içine beni sürüklediği için suçlu olan oydu.

Manzara gerçekten berbat olmalıydı çünkü ben daha ne olduğunu anlamadan Aaron'ın omuzları birkaç kez sarsıldı, az önceki sağlam duruşu bozuldu ve ellerini ensesine götürüp başını eğdi. Yüzünü göremiyordum, bu yüzden neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Öfke ve hayal kırıklığıyla patlayıp Hulk'a dönüşeceğine tüm param üzerine bahse girerdim. Tam gerçekten endişelenmeye başladığım sırada kuzgun karası başını kaldırdı ve ortaya aklımın ucundan bile geçmeyecek bir görüntü çıktı.

Yüzünde görüp görebileceğim en büyük, en geniş ve en çekici gülümsemelerden biri vardı. Öyle ki gözlerinin kenarları bile kırışmıştı. Bu hâli onu, gözlerimin süzmekte yavaş kaldığı bir adama dönüştürmüştü. Daha önce hiç görmediğim bir adama. Ondan nefret etmemi gerçekten ama gerçekten çok zorlaştırıyordu.

Bu hâli karşısında benim de ifadem aydınlandı. Yanaklarımın karşılık olarak en az onunki kadar büyük, geniş ve beklenmedik bir gülümsemeyle gerildiğini hissedebiliyordum.

Ve ardından Aaron kahkaha atmaya başladı. Başını geriye attı, omuzları *kahkahalarla* sarsılıyordu. Bunu sahnede, karşısındaki insanların ve benim önümde, sanki dünya umurunda değilmiş gibi yapıyordu.

Ama görünüşe göre dünya benim de umurumda değildi. Çünkü o anda odaklanabildiğim, düşünebildiğim ve umurumda olan tek şey Aaron'ın muhteşem gülümsemesi ve kahkahalarıydı. Öyle ki telefonumu çıkarıp bunun gerçekten yaşandığını kanıtlayacak bir fotoğraf çekmemek için kendimi zor tutuyordum. Böylece, beni tek bir sözüyle sinir etmeyi başaran ama aynı zamanda onunla tanıştığımdan beri saklı tutmayı başardığı gülüşüyle tüm mekânı aydınlatan Aaron Blackford'un bu ânını istediğim zaman tekrar tekrar hatırlayabilirdim.

Ve bunu istememem ne kadar berbattı? Kendimizi en başında berbat bir duruma sokmuş olduğumuzu umursamamam ne kadar berbattı peki?

Aslında son derece sıradan ama söz konusu bu adam olunca çok nadir olduğu için gözlerimi alamadığım bu gülümsemenin etkisinden henüz kurtulamamışken, Aaron sahnenin ortasına doğru ilerlemeye başladı.

Hoparlörden yeniden Angela'nın sesi duyuldu. "Şahane. Patrick ve şanslı teklifçisi olan mavi yelpazeli hayranının, planlayacakları randevuda çok eğleneceklerine eminim."

Nasıl gülümseyeceğini çok iyi bilen sahte flörtüme öyle dalıp gitmiştim ki başka birinin Patrick'e teklif verdiğini bile fark etmemiştim.

"Ve gecenin son ve en önemli bekârı Aaron Blackford. Hanımlar, beyler, tekliflere bin beş yüzden başlayalım ve şunu unutmayalım..." Angela'nın gözleri önce kocaman açıldı, ardından bir kahkaha attı. "Ah, sanırım sizlere bu akşamın amacına katkıda bulunmak istiyorsanız son bekârımıza teklifte bulunmanızı tekrar hatırlatmama gerek yok."

Etrafa bakınınca Angela'nın neden öyle söylediğini anladım. Ondan fazla kişi çoktan ellerini havaya kaldırmıştı bile.

"Bu kadar katılım görmek ne kadar güzel," dedi Angela kurnaz bir göz kırpmayla. "Kırmızılı hanımefendiden bin beş yüz."

Dönüp *amaca katkıda bulunmaya çalışan* kırmızılı kadına bak-

tım. İlk sırada duruyordu ve büyük ihtimalle benden yirmi yaş büyüktü. Yargılayıcı ya da yüzeysel olmak istemesem de, sırf bakarak bile bağışının ne kadar cömert olacağını görebiliyordum.

Bakışlarımı sahneye çevirince Aaron'la göz göze geldim. Az önceki gülümsemesi tamamen silinmişti, her zamanki sert ve boş ifadesiyle bana bakıyordu. Ama hissettiğim hayal kırıklığının sebebini araştıracak zamanım yoktu.

Bu gece yapmam gereken tek bir iş vardı ve onda da başarısız oluyordum. Hem de ikinci kez.

Kendimi hazırlamaya çalışarak nefesimi verdim. Aaron'ın gülümseyebilme ya da kahkaha atabilme becerisi gibi aynı anda hem mükemmel hem de anlamsız bir şeyin dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim.

"Bin yedi yüz?" diye duyurdu Angela ve ben de teklif vermek için hemen elimi kaldırdım. *Çok geç.* "Kırmızılı hanımefendiye."

Kırmızılı Hanımefendi beni –altıncı ya da yedinciye– yenmişti.

Aaron'ın iyice gerilmiş omuzlarını görmemle en az benim kadar mutsuz olduğunu anladım.

Omuzlarımı geriye atarak Angela'ya ve sonraki sözlerine odaklandım.

"Şahane," dedi mikrofonuna. "Hadi, teklifleri yükseltelim, hanımlar ve beyler. Bay Blackford sonuçta yüksek talep görüyor. Bin dokuz..."

Elim hemen havaya kalktı ama Kırmızılı Hanımefendi benden daha hızlı davranmıştı. *Yine.*

Angela bir kahkaha atıp yeniden Kırmızılı Hanımefendi'yi işaret etti ve tutarı duyurdu.

Ancak o sırada kadının bana dönüp kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bakması beni hayrete düşürdü.

Ben de gözlerimi kısarak ona baktım. *Ah, hayatta olmaz.* Bu bir hayır işi falan değildi. İşler kişisel bir hâl almıştı.

Angela bir sonraki miktarı açıkladığında elimi etkileyici bir hızla havaya kaldırdım, öyle ki omzumda bir kas çekilir gibi oldu ama Angela'nın sonraki sözlerini duymak hepsine değerdi.

"Gece mavisi elbiseli güzel hanımefendi için." Angela standın arkasından gülümseyerek bana baktı

Midemde omzumdakine benzer garip bir yanma hissetsem de ben de ona gülümsedim.

Sonraki tutar duyuruldu ve onu da almayı başardım.

Hah! Bu da sana kapak olsun Kırmızılı.

Sanki duymuş gibi kadın bana döndü. Gözlerini iyice kısmış ve dudaklarını sinirle birbirine bastırmıştı. Sarı saçlarını abartılı bir şekilde savurup önüne döndü.

O anda, bunun kişisel bir şey olduğu konusunda haklı olduğumu anladım. Bu kadın basbayağı Aaron'ın peşindeydi. Ve benim Aaron'ımı almasına izin...

Benim değil, diye düzelttim kendimi. *Sadece Aaron.*

Aaron'ı almasına izin vermeyecektim.

Bir sonraki teklif duyuruldu ve Angela daha sözlerini tamamlamadan almayı başardım. Kırmızılı Hanımefendi bana, sıcak bir New York gününde güneşi bile dondurabilecek bir bakış gönderdi. Buna karşılık olarak dil çıkarmak isterdim ama kendime bunun yüzlerce farklı şekilde uygunsuz kaçacağını hatırlattım.

Kırmızılı Hanımefendi'yle beş ya da altı tur daha kapıştık. Her birinde ortam daha da hararetleniyor, kollarımız anlamsız bir hızla havalanıyor ve birbirimize attığımız bakışlar daha da pis bir hâl alıyordu. Nabzım yükselmişti ve kesik nefesler alıyordum; yüzüm, Central Park'ta lanet dondurma arabasının ardından koşturmuşum gibi yanıyordu. Ama buna değerdi çünkü Aaron hâlâ benimdi.

Benim değil. Yani... boş versene.

Kendimi bu ateşli düelloya öyle bir kaptırmıştım ki sahnedeki adamı resmen unutmuştum. Teklif katliamı başladığından beri ona doğru düzgün bakmamıştım bile.

Tam Aaron'a dönmek üzereyken elim bir kez daha havaya kalktı. Artık gülünç bir rakama ulaşmıştık ancak bu seferki teklifime karşılık gelmedi.

Angela elini bana doğru salladı. "Gece mavisi elbiseli hanımefendiye satıyorum," diye seslendi.

Kalbim göğsümde son hız atıyordu. Gözümün ucuyla baktığımda, şimdi kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Kırmızılı Hanımefendi'nin yanında gri saçlı bir adamın durduğunu gördüm.

"Satıyorum," dedi Angela yeniden ve adamın, kadının kulağına bir şeyler fısıldamasını ve kadının iç çekip başını sallamasını izledim. Son derece isteksiz görünüyordu.

Hadi, hadi, hadi. Aaron benim olmak üzereydi.

"Ve gece mavisi elbiseli, çok hoş ve pek tutkulu hanımefendiye sattım." Angela bana göz kırparak açık artırmayı kapattı.

Nihayet Aaron'a döndüğümde boğazımda yükselen kutlama çığlığını hissedebiliyordum. Resmen küçük bir zafer dansı yapmak istiyordum. Ellerimi sevinçle havaya kaldırmak istiyordum. Aynı zamanda birkaç uygunsuz kelimeyi avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum ama içten içe bunun çok aptalca olacağının ve söyler söylemez pişmanlık duyacağımın farkındaydım.

Ama Aaron görüş alanıma girer girmez, az önce bas bas bağıran o galibiyet duygusu kendiliğinden sessizliğe gömülüverdi. Gülümsemiyordu bile. Öylece... bana bakıyordu.

Daha önceki gülümsemesini görememenin hayal kırıklığı geri gelmişti ve acaba bundan sonra hep böyle mi olacak diye merak etmeye başladım. Ben Aaron'ın gülümsemesini yakalamayı beklerken o da onu sürekli saklayacak mıydı?

Bir yumruyu yutkunup bu aptal düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım.

Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirip ona gönülsüz bir tezahürat yaptım. Ama buna karşılık Aaron başını sallamakla ve kafasına takılan bir şey olduğunda –onu rahatsız eden bir şey olduğunda– yaptığı gibi bakmakla yetindi.

Kaşlarımı çatarak o uzun bacaklarıyla hızlıca sahneden inmesini ve yanıma yaklaşmasını izledim. Bu esnada zaferimizi benimle birlikte kutlamıyor olmasının bana nasıl hissettirdiğini

görmezden geldim. Bunun yerine, samimi göründüğünü umduğum gülümsememi yerli yerinde tutmaya odaklandım.

Asla gerçekleşmeyecek bir randevu için *satın aldığım* mavi gözlü adam önümde durdu. Başını eğdi, çenesi neredeyse köprücükkemiğine değiyordu. Bekledim ama bir şey demedi.

Söyleyecek bir şeyler arıyordum ama bulamayınca sessiz kaldım.

Kendi iyiliğim ve rahatım için fazla hızlı alıştığım bu farkındalık hissi kollarımdaki tüyleri diken diken ederek geri gelmişti. Birden, kendimizi bu durumda bulmuş olmamızın birçok farklı açıdan ne kadar tuhaf, farklı ve şoke edici olduğunu fark ettim. Birlikte geçirdiğimiz bu akşam gerçekmiş gibi bile gelmiyordu.

Aaron'ın bakışlarını üzerimde hissederek rahatsızca kıpırdandım. Bir kez daha, aramızda patlak veren bu tuhaf sessizlikle nasıl baş edeceğimi kestiremiyordum. "Umarım yanında bir de tekne veriyorlardır, Blackford," dedim, biraz bozulmuşum gibi gelen bir sesle. "Yoksa Patrick'ten vazgeçtiğim için pişman olabilirim."

Aaron'ın bakışlarında hiçbir değişiklik olmadı. Öylece bana bakıyordu. Ve üzerimden ayırmadığı o bakışlarda, belki bir saniyeliğine de olsa sevecen bir şeylerin belirdiğini gördüm. Gözlerinin çevresi, göstermeyi reddettiği gülümsemenin etkisiyle çok hafif de olsa kırışmıştı.

Göğüs kafesimde değişen bir şeyler olduğunu hissedebiliyordum. O kadar belirsizdi ki neredeyse gözden kaçıracaktım ama hâlâ az önceki açık artırmadan dolayı hızlanan nefesimin normale dönmesini sağlamamıştı.

Bana doğru bir adım attı. "Bazen bana acı çektirmekten zevk aldığını düşünüyorum." Her zamanki derin ses tonu fısıltıdan farksızdı. Kelimelerine farklı bir düşünceli hava katıyordu.

"Ah." Kaşlarımı çatarak ona baktım. Ağzımı açtım ama hâlâ kelimeleri bir araya getirmekte zorluk çekiyordum. "Tamam, kızgın olmakta haklısın ama doğrusu senin de işlerin kızışabileceği konusunda beni uyarman gerekirdi." Tuhaf bir kahkaha

attım. "Bilseydim, kıyafetime birkaç ninja yıldızı eklerdim. O kırmızılı kadın karşısında işime yarardı."

Aaron uzun boyunun avantajını kullanarak beni o sessiz, gerginlikle kıpırdanmama neden olan bakışlarla süzmeye devam etti.

Aramıza yeniden sessizlik çökünce artık sahnenin etrafındaki kalabalık tarafından çevrili olmadığımızı fark ettim. Artık seslere, terasın diğer tarafından yükselen tatlı bir melodi eşlik ediyordu.

Aaron sessizliği bozarak, "Dans et benimle," dedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Elini uzatıp aramızdaki kısacık mesafede tuttu.

Dans mı?

Eline öylece tereddütle bakakaldım. Teklifinden şüphe etmem için bir sebep mi vardı yoksa bu Aaron'a olan otomatik tepkim miydi, emin değildim.

"Bu da anlaşmanın bir parçası mı?" diye sorarken buldum kendimi.

Aaron kaşlarını çatarak bana baktı.

"Dans etmemiz yani. Göstermelik, değil mi?" diye açıkladım.

Kör –ya da aptal– değildim ve dans etmenin yapmamız gereken bir şey olmadığından da gayet emindim. Ama aklım büyük oranda karışmıştı ve bu teklif kafa karışıklığıma tuz biber ekiyordu. Aslında bunu yüksek sesle dile getirerek, kafamdaki kördüğümü çözene kadar tutunabileceğim bir dal yaratmaya çalışıyordum.

"Doğru," dedi Aaron, o somurtkan ifadesi gitmişti ve kararımı bekleyen elini hâlâ havada tutuyordu. "Sadece göstermelik."

Kocaman avucunun elimi sarmalamasına izin verirken, yaptığımın iyi bir fikir olup olmadığından hâlâ emin değildim.

Aaron beni nazikçe arkasına çekince bacaklarım beklentiyle huzursuzluğun tuhaf bir karışımıyla hareket etti. Dişlerim ve tırnaklarımla tutunmaya çalıştığım o dalı kırmak üzere olduğunun farkında olsam da, elimi tutan sıcak elinin ne kadar *iyi* hissettirdiğini ve hafifçe ürpermeme sebep olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Beni küçük bir grubun dans etmek için toplandığı yere doğru yavaşça sürüklerken, bunun ne kadar iyi bir fikir olduğundan hâlâ emin değildim.

Ama durduğu, dönüp bana yaklaştığı –fazlaca yaklaştığı– sı-

rada bunun kötü bir fikir olduğundan kesinlikle emin oldum. Öyle ki bir yanım, yapmak üzere olduğumuz şeyle yüzleşmemek için buradan koşarak kaçmayı ya da bayılmış numarası yapmayı bile düşündü.

Dans etmek.

Birlikte.

Yani çok uzun zamandır düşman bellediğim Aaron Blackford'la ben.

Ah, güzel Tanrım.

Aaron'ın ellerini belime yerleştirmesiyle birlikte, parmaklarının değdiği noktalardan bütün vücuduma bir elektrik şoku yayıldı. Nefesim kesilir gibi oldu ve mideme ağır, sağlam bir şey oturdu.

Zorlukla yutkunarak başımı geriye attım. Aaron'ın bakışlarında cesaret ve ihtiyat vardı. Aynı anda. Bu da bende hiç istemediğim bir beklenti yaratmıştı.

Ellerimi Aaron'ın göğsüne koydum –parmaklarımın altında ne kadar sert ve sıkı olduğunu fark etmeden edemedim– ama gecenin başında ona yanlışlıkla dokunduğumda yaptığım gibi çekmeden orada kalmalarına izin verdim. İşte ancak o zaman beni kendine çekti. Küçük vücudum onun kocaman vücuduyla sarmalanıverdi.

Kısacık bir an bekledikten sonra hareket etmeye başladık; göğüslerimizden itibaren neredeyse tüm vücudumuz birbirine yaslanmıştı. Aaron kendinden emin, beni de yönlendirecek şekilde hareket ederken ben kaskatı ve uyumsuzdum.

Burnumdan bir nefes verip kollarımı ve bacaklarımı rahatlatmaya çalıştım. Kendimi tamamen dansa bırakmaya çalışıyordum. İçimde bir yerlerde köpüren o kızıl farkındalığı bastırmaya çalışıyordum. Ama vücutlarımızın böylesine yakın olması kafamdaki tüm alarmların aynı anda ötmeye başlamasına neden oluyor ve bundan başka bir şey düşünmemi imkânsız hâle getiriyordu.

Dans. Dans ediyorduk. Vücutlarımız yan yanaydı. Ve bu,

yapmamamız gereken bir şeydi. Bu, *birbirlerine zar zor katlanabilen Aaron ve Lina'nın* içinde olmaması gereken bir durumdu. Çünkü birbirlerine tahammül edemeyen insanların böyle şeyler yapmamaları gerekirdi.

Aaron hızlı bir şekilde beni etrafımda döndürdü ve ardından kendine doğru çektiğinde vücutlarımız yine birbirine yaslanınca kalbim, sanki yapabileceği başka hiçbir şey yokmuş gibi hızlandı.

Çalan yavaş müzik, hafifçe sallanmak ve yumuşak ritmin dışındaki her şeyi unutmak için mükemmeldi. Başka birinin kollarında olmanın sunduğu huzurda kaybolmak için idealdi. Ama biz sallandıkça, içimdeki his *huzurdan* gittikçe uzaklaşıyordu. Aaron bu kadar... büyük ve sert, benimkine yaslanan vücudu da bu kadar sıcakken mümkün değildi.

İşte büyük ihtimalle tam da bu yüzden takıldım. Daha ben neler olduğunu anlayamadan ayaklarım ritmi kaçırdı ve birbirine dolandı; kollarıyla beni sıkı sıkıya sarmalamış bu adam tutup beni doğrultmasaydı doğruca yere kapaklanıverirdim.

"Teşekkürler," diye mırıldanırken yüzümün iyice kıpkırmızı kesildiğini ve vücudumun gerildiğini hissedebiliyordum. "Ve kusura bakma."

Tanrım. Daha önce aynı gece içinde bu kadar çok kızardığım olmamıştı hiç. Kendimi tanımakta zorlanıyordum.

Aaron beni kollarıyla biraz daha sıkı sardı. "Sadece önlem amaçlı," diyerek beni kendine çekti.

Vücudumdaki her bir sinir ucu resmen elektrik yüklü bir tele dönüşmüştü. Cildim karıncalanıyor, nabzım hızlanıyor ve zihnim durmadan dönüyordu.

"Ah. Peki." Kulaklarıma ulaşan boğuk sesim, ağzımdan bir hırıltı gibi çıkmıştı. "Teşekkürler."

Yanaklarım artık tamamen alev almıştı.

Aaron teşekkürüme karşılık verir gibi hımladı, bu sırada sırtımdaki başparmağının belli belirsiz bir daire çizmesiyle tüylerim diken diken oldu. Vücudumun her bir noktasını dolaşan bir ürpertiydi bu.

Her ne kadar kendime bunun bir erkek tarafından tutulmanın, bir erkeğin kollarında olmanın yarattığı basit bir fiziksel tepki olduğunu söylesem de sonuç olarak bu erkek Aaron'dı ve kollar da ona aitti. O yüzden ya çok uzun zamandır yalnızdım ya da aklımı kaçırıyordum. Çünkü bu... bana kendimi çok iyi hissettirmişti. Gerçekten çok iyi.

Kahrolasıca fazla iyi.

Okyanus mavisi bakışları minicik bir an için dudaklarıma kaydı. Hareketi öylesine hızlıydı ki bunu yalnızca hayal etmiş olabileceğime kendimi inandırdım. Ama bir önemi yoktu çünkü hemen ardından başını iyice eğip daha önce hiç olmadığı kadar yakınımda durdu ve aklımdaki diğer her şeyin uçup gitmesine neden oldu. Bu sayede daha önce hiç dikkat etmediğim detayların farkına varmaya başladım. Her zaman birbirine sıkıca bastırılmış hâlde gördüğüm o dudakların ne kadar dolgun olduğunu. Ya da mavi gözlerini çevreleyen kirpiklerinin ne kadar uzun ve koyu renkli olduğunu. Ya da alnını süsleyen, neredeyse ayrılmaz bir parçası gibi olan o çatık kaşlarının hemen arasındaki minik kırışıklıkları.

Tüm bunlara öylesine dalmıştım ki ayağım yeniden takıldı ama Aaron belimdeki koluyla beni daha da sıkı tutarken başını yana eğdi.

"Bunda iyi olman gerekmez miydi, Catalina?" diye sordu kulağımdan sadece birkaç milim ötede. Nefesinin doğruca şakaklarıma çarptığını hissedebiliyordum.

Ağzının yüzüme bu kadar yakın olduğu gerçeğini göz ardı etmeye çalışarak ayaklarımı doğru hareket ettirmeye odaklandım ve "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Aaron'ın kendinden emin ve yumuşak hareketleri bizi bir kez daha uygun ritme döndürmüştü.

"Ritmi kanında falan taşıdığını sanıyordum," diye açıkladı alçak bir sesle, kafasını bir santim bile uzaklaştırmadan. "Yoksa damarlarınızdaki müzik miydi o?"

Utancımdan kulaklarımın kızarmamış olmasını umdum. "Bu

dans benim tarzım değil," diye yalan söyledim. Dansta daha önce hiç bu kadar kötü bir iş çıkarmamıştım ve bunun müzikle hiçbir alakası yoktu, hepsi şu anda karşımda duran adamın suçuydu. "Ya da belki de uygun olmayan partnerimdir."

Aaron hafifçe güldü. Alçak sesli ve kısacık bir gülüştü ama daha önceki kahkahasını hatırlattığı için resmen nefesimi kesmişti.

Burnumdan daha düzenli nefesler almaya çalıştım ama ânında pişman oldum. Çünkü bu berbat bir fikirdi. *Gelmiş geçmiş en kötü fikir.* Tek yaptığım ciğerlerimi Aaron'ın kokusuyla doldurmak olmuştu.

Aaron'ın çok güzel, fena hâlde baş döndürücü ve çok ama çok erkeksi kokusu.

Bu ânı geri alabilir miyiz lütfen, sevgili evren? Lütfen.

"Sen az önce bana iyi olmadığın bir şeyi mi itiraf ettin?" diye sordu Aaron ve aklımı başıma getirdi. "Bana?"

"Asla harika bir dansçı olduğumu söylememiştim ki." Özellikle de partnerim sürekli dikkatimi dağıtan biriyken. "Ayrıca şu *ritim senin kanındadır* meselesi klişeden ibaret. Hayatları buna bağlı olsa da bir ritim tutturamayacak birkaç yüz İspanyol var."

"Eminim vardır. O zaman ben yöneteyim." Alçak sesi kulağıma az öncekinden de yakındı. "O birkaç yüz kişiden biri olma ihtimaline karşı."

"Madem öyle diyorsun," diye mırıldandım çünkü bu kadar bariz olan bir şeyi inkâr etmenin ne anlamı vardı ki? "Dans edebildiğini bilmiyordum."

Tam fiziksel olarak mümkün olmayacağını düşündüğüm sırada Aaron'ın vücudu benimkini daha da sıkı sardı ve başını iyice eğdi. İmkânsız bir derecede. Dudakları resmen kulağımın üstündeydi. "Benim hakkımda bilmediğin bir iki şey var, Catalina."

Vücudum buna tepki olarak kaskatı kesildi. Midemde bir şeyler çırpınıyor gibiydi.

Kendime, onun bir nevi flörtüymüşüm gibi davranmak üzere

burada olduğumu hatırlattım. Açık artırmada onun için o kadınla kapışırken küçük bir gösteri sergilediğimi. Yani sahte olsun ya da olmasın, bu tür bir yakınlığı hoş karşılayacak biri olmam gerekiyordu, şaşkınlıkla kendini geri çekecek biri değil.

Bu yüzden ellerimi biraz daha sağlam bir şekilde göğsüne dayadım. Ancak ne yazık ki bu hareket midemdeki çırpınmanın tam bir kanatlanmaya, uçuşmaya, dönüp duran lanet bir şeye dönüşmesine neden oldu.

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu Aaron, samimi bir merakla.

Sorusu –ve de ilgisi– karşısında gafil avlanınca aklıma ilk gelen şeyi geveleyiverdim. "Bunun bir kadınla alakası olmadığını söylemiştin." Göğsüne dayadığım avuçlarımı oynattım. "Ama tam da öyle bir şeymiş gibi görünüyordu."

"Daha önce Bayan Archibald'ın o kadar sinirlendiğini hiç görmemiştim," diye itiraf etti.

Ellerimi yeniden oynatırken, onca kumaş katmanının ardında bile teninin ne kadar sıcak olduğunu göz ardı etmeye çalışıyordum. "Demek Bayan Archibald'ı tanıyorsun?" Başını bir kez sallarken çenesi hafifçe alnıma sürtündü. "Dur tahmin edeyim. Bu, senin için bir hayırseverlik kapışmasına girdiği ilk gece değildi."

"Değildi."

"Aaron Blackford, seni genç erkek düşkünü kadın mıknatısı." Hafifçe gülmeye çalıştım ama kulağa biraz titrek geldi.

Kulağıma çarpan nefesiyle vücudumdan bir ürperti daha geçti. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, coşkuyla teklif vermeye çalışan sadece Bayan Archibald değildi."

"Seni kendini beğenmiş," diye mırıldandım.

Ama haklıydı. Onunla ilgilenen –daha genç, fazlasıyla çekici– daha birçok kişi vardı.

"Bu yüzden mi burada olmamı istedin?" Aaron hemen cevap vermeyince ben de devam ettim. "Sanırım bu mantıklı. Angela'nın daha önce söylediği ve TJ'in de bir nevi doğruladığı bir şey."

"Neymiş o?"

"Aaron Blackford, arkadaşlığını satın almak isteyen bir grup aşırı motive zengin kadından korkuyor."

Avuçları sırtımda kaydı ve bizi yeni bir şarkının ritmine hazırladı. "Benimle alay mı ediyorsun?" dedi kulağıma.

Aslında ediyordum. Ama böyle bir şeyi asla yüksek sesle kabul etmezdim. Şimdi azıcık da olsa kendimi rahatlamış hissediyordum. "Bu sık sık olur mu?"

"Tam olarak ne, Catalina?" diye yavaşça sordu. "Teknesi olan bir adama yerimi neredeyse kaptıracak olmam mı yoksa yetkinliği şüpheli bir dans partnerine sahip olmam mı?"

"İkisi de değil." Dudaklarıma yerleşen gülümsemeyi fark ederken devam ettim. "Kadınların kendilerini senin üstüne atmaları. Sahnede nasıl da gergin olduğunu gördüm. Aşağıya atlayıp oradan kaçmaya hazır görünüyordun." Bunu bir anlığına düşündüm. Beni buraya getirmesi... bir bakıma mantıklı geliyordu. "O türde bir ilgi kendini rahatsız hissetmene mi neden oluyor?"

"Her zaman değil." Çenesinin yanağıma sürtünmesiyle boynumdan aşağı heyecan verici bir duygu dalga dalga yayıldı. "Bir kadının bana ilgi duymasından korkmam, sormaya çalıştığın şey buysa. Hepsini geri çevirmem."

"Ah, peki." Sesim, neredeyse nefessiz kalmışım ve tereddütteymişim gibi çıkmıştı.

Tabii ki geri çevirmezdi. Onun da *ihtiyaçları* vardı. Ve bu ihtiyaçları, onun kollarındayken kesinlikle düşünmek istemiyordum.

Aaron'ın sırtımdaki eli biraz hareket edip birkaç santim aşağı indi. Bu sırada yüzüm –hayır, tüm vücudum– alevler içindeydi.

Bana sarılmış kollarını bir kez daha sıktı.

"Teşekkürler," dedi.

Ve o tek kelime yumuşacık bir nefes gibi saçlarıma çarptı.

"Ne için?" diye sordum, fısıltıdan farksız bir sesle.

"Ayağıma basmadığın için." Özür dilemek için ağzımı açtım ama devam etti. "Ayrıca Bayan Archibald'dan gözün korkmadığı

için. Geçen sene *randevumuzun* köpek kulübelerini temizlemekten ve köpekleri yürüyüşe çıkarıp birkaç saat oynamaktan ibaret olduğunu öğrendiğinde işler biraz... tuhaf bir hâl aldı." Boynuma vuran hafif nefesinden iç çektiğini anladım. "Ama o bile bu sene caymasına neden olmadı."

Göğsümde bir anda koruma hissini fena hâlde andıran bir şey uyanmıştı.

Bu hisse anlam vermeye çalışarak başımı hafifçe iki yana salladım. Tüm bu danslar ve dönmenin zihnimle oynadığı ortadaydı. "Pekâlâ, bağışın vardığı noktayı düşünerek bütçen için üzülsem de o kadını yendiğimde yüzündeki somurtkan ifadeyi görebildiğim için mutluyum," diye itiraf ettim ama bundan o derece memnun olmam beni bile şoke etmişti doğrusu. "O köpekçikler ve geçen sene katlanmak zorunda kaldıkları şeyler için de üzüldüm. Nasıl bir ikiyüzlü, hayvan barınakları için çalışan bir hayır kurumuna para bağışlar ve köpekleri sevmez? Zavallıcıklar. Küçücük bir stüdyo dairede yaşamasaydım hepsini sahiplenmek isterdim. Hatta her gün onlarla biraz zaman geçirmek için seve seve gönüllü olurdum."

"Eğer istiyorsan seni oraya götürebilirim." Aaron'ın sözleri bir an havada asılı kaldı. Bir yanım hemen olur demek istedi. Onun yeni bir yanını daha görme fırsatını kabul etmek. Belki başka bir gülümsemesini de. "Zaten bir randevu aldın."

"Senin paranla."

"Fark etmez," dedi hemen. "Bu da anlaşmanın bir parçası."

O eşi benzeri görülmemiş acı yeniden ortaya çıkmış ve bana bunun ne olduğunu hatırlatmıştı. *Anlaşmanın bir parçası*. İşte bu, sözünün eri olan Aaron'dı.

Aaron başını arkaya yatırınca yüzü ortaya çıktı. Bakışları yüzümde bir şey arıyor gibiydi.

"Ben..." deyip sustum, bir anlığına da olsa sırf beni oraya gerçekten götürmek istediği için bunu teklif ettiğini düşündüğümden kendimi aptal gibi hissediyordum. "Ben sadece..."

Siktir.

Bu akşam olan her şey kafamda dönüp duruyordu. Smokini içindeki Aaron. Etrafındayken hissettiğim tüm bu... yeni şeyler. Açık artırma. Gülümsemesi. Kahkahası. Dans edişi. Onun vücuduna yaslanmış vücudum. Tüm bunlar ve sadece birkaç hafta sonra İspanya'ya gidecek olmamız.

Bir düğüm hâlini alan her şey zihnimi resmen ele geçirmişti.

Aaron, gözlerinde tuhaf bir duyguyla beni izliyordu. Büyük ihtimalle kekelemeden ibaret olmayan bir şeyler söylememi bekliyordu.

"Bunun sana..." Başımı iki yana salladım. "Başını belaya sokmak istemem," demeyi başardım en sonunda. "Sanırım açık açtırmanın gerekliliklerini yerine getirip getirmediğimizi kontrol eden birileri vardır?" Böyle bir anlaşmanın olduğundan bile emin değildim. Birilerinin herhangi bir şeyi kontrol edip etmediğini bile bilmiyordum. "İsteyeceğim son şey, bu akşamki etkinliğin başardığı güzel şeyi baltalamak olur." Ben konuşmaya devam ederken Aaron öylece duruyordu. "Kimsenin randevunun sahte olduğunu bilmesine gerek yok zaten. Değil mi?"

Anlam veremediğim bir arayışla içinde gözlerime bakmaya devam ediyordu. "Hayır. Kimsenin bilmesine gerek yok."

"Ya da bizim iki arkadaş olarak gideceğimizi bilmesine, değil mi?" Söylediğim şey kulağa hiç doğru gelmemişti. Biz arkadaş mıydık ki?

"Sen öyle mi olmak istiyorsun, Catalina?" diye sordu Aaron sakince. "Arkadaş?"

"Evet," dedim hemen. Ama istediğim bu muydu ki? Asla arkadaş olmamıştık ve bunun benimle hiçbir alakası yoktu. Bunun sebebi ben değildim. "Hayır," diye düzelttim ardından, başından beri aramızda duran o engeli hatırlayarak. Aaron'ın aramıza soktuğu o engel, benim değil. En başta beni sevmeyen oydu, tersi değil. Şimdi bana böyle bir şey sorması hiç adil değildi. "Bilmiyorum, Aaron." Avuç içlerim terlemiş, boğazım kupkuru kesilmişti ve benim... kafam karışıktı. "Bu ne biçim bir soru?"

Aaron bir an söylediklerimi düşünür gibi göründü. "Evet mi, hayır mı?" diye baskı yaptı.

Ağzım önce açılsa da ardından kapandı. Bir noktada dans etmeyi de kesmiştik. Az önce Aaron'ın göğsünde olan ellerimi indirdim. Aaron'ın gözleri bu hareketimi takip etti. Ardındaki duyguyu okuması imkânsız olan ifadesinde bir şeyler birden sıkıca kapanıverdi.

"Söylediklerimi unut," dedi ve etrafımdaki kollarını indirdi. "Bu kötü bir fikirdi."

Söyledikleri irkilmeme neden olmuştu, neden böyle bir tepki verdiğimi ya da *bu* derken neyi kastettiğini anlayamamıştım.

İkimiz de karşılıklı öylece duruyor, kıpırdamıyorduk. Geçmişte Aaron her ne kadar soğuk ve ilgisiz davranmış olsa da onu hiç bu kadar... mesafeli görmemiştim. Neredeyse onu *kıracak* bir şey söylemişim gibi.

Uzanıp ellerimi göğsüne yaslama dürtüsü yeniden belirmişti. Ve kırk yıl düşünsem de sebebini bulamazdım. Özellikle de kafamdaki –sağduyu olduğunu tahmin ettiğim – o ses bana, en başta durmamız gereken noktaya geri döndüğümüz için sevinmem gerektiğini söylerken.

Ama bugünlerde sağduyuyu dinlemekte pek iyi değildim. Bu yüzden, kolum havaya kalktığında –çünkü ben böyleydim; etrafımdakileri sarılmak, dokunmak ya da neye ihtiyaçları varsa o şekilde rahatlatmaktan kendimi alamıyordum– Aaron'ın hızla geri çekilmesi canımı fena hâlde yaktı. Öyle ki, bu kadar aptalca davrandığım için içten içe kendime kızdım.

"Gördün mü?" dedim fısıltıyla. "İşte *bu yüzden* arkadaş olabilir miyiz, bilmiyorum. Neden daha önce olmadığımız belli."

Bu akşam tamamen şans eseriydi ve bu da sebebiydi. Konu *biz* olunca işler çok hızlı kızışıyordu.

"Haklısın." Sesi katlanılamayacak kadar tekdüzeydi. "Aklımdaki son şey, senin arkadaşın olmaktı."

Sözleri benimkilerle birleşince, üzerime acımasızca yağan bir doluya dönüşmüştü sanki. Karşı karşıya dururken ikimizin de

üzerine boşalıyordu. Son birkaç saattir içinde bulunduğumuz o küçük baloncukta delikler açıyordu. Dans ederken içinde bulunduğumuz. Sessizce razı olduğumuz anlaşma elimize yüzümüze bulaşmadan hemen önce içinde bulunduğumuz.

Tam da tahmin etmem gerektiği gibi.

Ne diyeceğimi bilemeden öylece ona baktım.

"Müsaade edersen," dedi. "Birkaç dakika sonra dönüp seni eve götüreyim."

Arkasını döndü ve beni olduğum yerde bıraktı.

Neredeyse kök saldığım o noktada.

Kollarının sağladığı destek olmadan sağlam durabileceğime güven duymadığım bacaklarım üstünde. Kalbim göğsümde yine acımasızca atmaya başlamıştı. Aniden gidişiyle birlikte kanıma karışan soğuğu hissederken, kendime bunun hiçbir anlamı olmadığını hatırlatmaya çalışsam da kafamda tüm gece olanları sorguluyordum.

Hiçbir anlamı yoktu.

Asla arkadaş olmamıştık.

O eski Aaron'la Lina olmuştuk yine ve bu asla değişmeyecek bir şeydi.

ONUNCU BÖLÜM

Pazartesi günü InTech binasında girdiğimde sabah kahvemle birlikte kurşun da içmişim gibi hissediyordum. Ofisime doğru attığım her adımda sanki kurşun daha da katılaşıyor ve midemde daha da büyük bir yer kaplıyormuş gibi bu hissiyat gitgide güçleniyordu.

Birkaç hafta önce Daniel'in nişanlı olduğunu öğrendiğim o korkunç telefon görüşmesinden beri kendimi hiç bu kadar... *huzursuz* hissetmemiştim. Yalanın can bulduğu şu telefon görüşmesinden beri.

Ama *bu* farklıydı, değil mi?

Midemde hissettiğim bu ağırlığın, bir anlık çaresizlik ve aptallıkla ağzımdan kaçırdığım şeylerle hiçbir ilgisi yoktu.

Ama belki de vardı.

Çünkü hissettiklerimin Aaron'la geçirdiğimiz günün sonunda olanlarla bir ilgisi olduğunu kabul etmek, yapmak istediğim en son şeydi. Ve bunun hakkında endişelenerek zamanımın bir saniyesini bile boşa harcamayı reddederken kendimi tam da bunu yaparken bulmuştum işte.

Ki bu da inanılmaz saçmaydı çünkü neden cumartesi gününün –ya da onun– kafamı herhangi bir şekilde meşgul etmesini isteyecektim ki? Bunun için hiçbir sebep yoktu. En azından bilinçli bir sebep. Biz arkadaş değildik. Birbirimize bir şey borçlu da değildik. Bu yüzden söylediklerini –ya da yaptıklarını, ya da nasıl göründüğünü, ya da nasıl koktuğunu, ya da nasıl gülümsediğini, ya da nasıl dans ettiğini ve hatta kulağıma nasıl fısıldadığını– hiçbir şekilde umursamamam gerekirdi.

Ama görünüşe göre zihnimin başka planları vardı.

"Aklımdaki son şey, senin arkadaşın olmaktı."

Bunları söylemişti. Daha net bir şekilde ifade etmesi sanırım imkânsızdı.

Bana uyardı. Ben de hiçbir zaman onun arkadaşı olmak istememiştim. Tabii InTech'e yeni başladığı ilk birkaç gün haricinde.

Ama o gemi kalkalı çok uzun zaman olmuştu. Onu kara listeye almamın bir sebebi vardı ve daha en başından orada kalmalıydı. Kara listemde.

Tek sorun maalesef ona ihtiyacım olmasıydı. Ve ben... *Tanrım*. Neyse, bununla daha sonra ilgilenecektim.

Aaron dramasını üzerimden silkeledim ve bambaşka bir şeye dönüşmemesi için o huzursuzluk hissini derinlere gömerek çantamı masaya koydum ve ajandamı alıp her ay Kahvaltı & Son Gelişmeler toplantısı yaptığımız odaya gittim. Bu toplantılara patronumuz Jess, şirketin Çözüm Departmanı'nın lideri ve yönettiği beş kişilik ekip katılıyordu. Ve hayır, kahvaltı edip haberleri izlemiyorduk. Ne yazık ki. Berbat kahveler ve iğrenç kurabiyeler ikram edilen, Jeff'in departmanımıza son haberleri ve duyuruları sunduğu aylık bir toplantıydı sadece.

Odaya giren ilk kişi olarak her zamanki yerime oturdum, ajandamı açtım ve insanlar yavaş yavaş toplanırken ben de önceki hafta not aldığım birkaç şeye göz attım.

Kolumda yumuşak bir dokunuş hissedip hafif şeftali kokusunu alınca arkamı döndüm, bana gülümseyerek bakan kişinin kim olduğunu daha görmeden anlamıştım.

"Hey, öğle yemeğinde Jim'in Yeri'ne mi yoksa Greenie'ye mi?" diye sordu Rosie kısık bir sesle.

"Jim'den bir çörek için ruhumu bile satardım ama yapmamalıyım." Bugün kesinlikle salata günü *değildi*; öyle bir şey yersem ruh hâlim yerlerde sürünürdü ama düğün de yaklaşıyordu. "O yüzden Greenie."

"Emin misin?" Rosie'nin bakışları, toplantı odasının girişindeki dar masaya konmuş kurabiyelere kayar gibi oldu. "Tanrım, her zamankinden daha berbat görünüyorlar."

Minik bir kahkaha attım ama cevap vermeye fırsat bulama-

dan midem guruldadı. "Aslında kahvaltı etmediğim için biraz pişmanım," diye mırıldandım, arkadaşıma ekşimiş bir suratla bakarak.

"Lina." Rosie kaşlarını çatmıştı ve sesinde uyaran bir ton vardı. "Bu sen değilsin, tatlım. Uymaya çalıştığın bu diyet aptalca."

"Diyet değil." Gözlerimi devirirken, bir yandan da arkadaşımla aynı fikirde olan iç sesimi duymazlıktan gelmeye çalışıyordum. "Sadece yediklerime dikkat ediyorum."

Bana zerre inanmadığını gösteren bakışlarını üzerime dikti. "Jim'in Yeri'ne gidiyoruz."

"Güven bana, geçirdiğim hafta sonundan sonra beni oraya götürmene izin verip orayı yağmalardım ama yine de olmaz diyeceğim."

Arkadaşım yüzüme şöyle bir baktı ve ifademde bir şeyler görmüş olacak ki bir kaşı sorgular gibi havaya kalktı. "Ne yaptın?"

Dudaklarımdan bir oflama çıkarken arkama yaslandım. "Bir şey yapma–" Ama birden kendimi durdurdum. *Birçok* şey yapmıştım. "Daha sonra anlatırım, olur mu?"

Gözleri endişeyle kararmıştı. "Jim'in Yeri'nde." Son kez başını sallayıp ilerledi ve kendi takım lideri Héctor'un yanındaki sandalyesine oturdu.

Yaşlı adamın bakışlarını yakalayınca ona gülümseyerek el salladım ve o da karşılığında bana göz kırptı.

Ve sonra –öyle olmaması gerektiği hâlde beni tamamen gafil avlayarak– Aaron radarım ötmeye başladı. Varlığına karşı beni uyarıyordu.

Kalbim göğsümde teklerken gözlerim onu aramaya başladı.

O kadar da yakışıklı değil. Sadece uzun boylu, dedim ona bakarken kendi kendime.

Ama göğüs kafesimde hızlanan bir şeyler vardı.

Kesinlikle smokinden olmalı çünkü vücudum kesinlikle o gömleğe ya da ütülü pantolona tepki vermiyor, diye düşündüm; onun, oturacağını bildiğim birkaç ön sıramdaki sandalyeye ilerlemesini izlerken.

İşte, yüzü öyle çok da çekici değil, dedim içimden, onun sert ve erkeksi yüz hatlarını, çenesini ve alnını çevreleyen gür saçlarının çizgisini profilden incelerken.

Gördün mü? İşte, kontrolü yine elime aldım. Vücudum normale döndü. Kendimi krem peynirle ya da çörekle avutmama falan gerek yoktu.

Ama sonra Aaron arkasına döndü. Gözleri odayı geçip benimkilerle buluştu. Sadece birkaç dakika önce ona hiç dikkatini vermeyeceğine dair kendine yemin eden biri için bakışlarının fazla yoğun olduğunu tahmin edebiliyordum.

Yanaklarımın koyu kızıl bir renk aldığını hissedebiliyordum ve kesin tüm yüzüm yanıyormuş gibi görünüyordum.

Yine de bakışlarını ilk kaçıran ben olmadım. Aaron oldu. Gözlerini aşağıya indirdi ve ileriye odakladı. Benim olmadığım bir yere.

Bununla ilgili anlayamadığım bir şey vardı. Bakışlarının üzerimden böylesine hızlı geçip gitmesi beni daha önce hiç olmadığı kadar rahatsız etmişti.

Ama ben buna daha fazla kafa yoramadan Jeff'in sesi beni kendime getirdi. "Günaydın millet," dedi ve odadaki mırıltılar sessizliğe dönüştü. "Bu Kahvaltı & Son Gelişmeler toplantısı oldukça kısa sürecek. Yaklaşık yarım saat sonra bir son dakika toplantısına katılmam gerek, o yüzden çok da yerleşmeyin ve bitmeden önce kurabiyelerden payınızı alın." Patronumuz hafif bir kahkaha attı.

Ama kimse kılını bile kıpırdatmadı. Tabii ki.

"Bildiğiniz gibi InTech'in yapılanmasında önemli değişikliklere gideceğiz. Sorumluluklarda yeni düzenlemeler olacak, tabii birkaç şey daha var. Her şeyin şirketin halihazırdaki yapısı üzerinde etkileri olacak. Ancak endişelenmeniz gereken bir durum yok. Değişikliklerin çoğu kademeli olarak ve önümüzdeki aylarda uygulamaya alınacak."

Toplantı odasının duvarlarından birine asılmış ekranda, üstte patronumuzun adının – *Jeff Foster*– ve onun altında çalışan beş

takım liderinin –*Aaron Blackford, Gerald Simmons, Héctor Díaz, Kabir Pokrehl* ve ben, *Catalina Martín*– yer aldığı bir organizasyon şeması duruyordu.

Şirkette büyük bir şeylerin olacağına dair söylentiler –sadece koridorlarda gezen fısıltılar– vardı. Ortalığı karıştıracak bir şeyler. Ama kimse gerçekten neler olacağını bilmiyordu.

"Bununla birlikte," diye devam etti patronumuz boğazını temizledikten sonra, "tüm bunları resmî bir şirket açıklamasıyla bildirmeden önce yapmak istediğim bir duyuru var."

Arkadaşım ve meslektaşım Rosie'nin biraz sarhoş olduğu bir akşam *karizmatik* olarak tanımladığı, gri saçları ve doğal karizması olan bu adam bir an tereddüt edermiş gibi göründü. Elini gömleğinin yakasına götürüp hafifçe çekiştirdi.

Ardından dizüstü bilgisayarında bir tuşa bastı ve ekranda yeni bir görüntü belirdi. Bir öncekiyle son derece benzer bir tablo vardı karşımızda. Tek bir ayrıntı dışında neredeyse aynısı, hatta kopyasıydı.

Teknik Departman'ın beş takım liderinin üzerindeki mavi karede artık Jeff'in adı yazmıyordu.

Sabahın erken saatlerinden beri midemde hissettiğim o kurşun birden ayaklarıma inmişti.

Patronumuz ellerini birbirine kenetledi, bakışlarım onunla ekran arasında gidip geliyordu. "Aaron Blackford'un InTech'in Çözüm Departmanı'nın başına geçeceğini açıklamaktan mutluluk duyuyorum." Jeff'in sözleri kulaklarımdan girdi ve beynime kadar ulaşıp anlamlarını idrak etmemi sağlamadan önce aklımın duvarlarına çarpıp durdu. "Aaron, birlikte çalışma zevkine eriştiğim en tutarlı ve özverili çalışma arkadaşlarından biri ve bu terfiye layık olduğunu defalarca kanıtladı. Bu yüzden departmanın başı olarak harika bir iş çıkaracağından hiç şüphem yok."

Herkes yaşadığı şokla sessizliğe gömülmüştü. Tıpkı benim gibi.

"Ben InTech için daha çok danışmanlık rolü üstleneceğim bir pozisyona geçiş yapacağım, onun tüm sorumluluklarımı ne za-

man üstleneceğine henüz karar verilmedi ancak haberi önce size –*Çözüm* ailesine– vermek istedim. Henüz resmî olarak açıklanmış olmasa da."

Jeff sonra konuşmaya devam etti; muhtemelen Kahvaltı & Son Gelişmeler gündeminde ne varsa onu paylaşıyordu. Ya da belki başka bir şey anlatıyordu, bilmiyordum. Dinlemiyordum. Duyurusu kafamda dönen tek şeyken onun dinlemeyi nasıl başarabilirdim ki?

Aaron Blackford patronum olacaktı.

Bakışlarım, sandalyesinde arkasına yaslanmış olan Aaron'a döndü. Gözlerini önünde bir yere dikmişti ve yüzü duygusuzdu. Her zamankinden de duygusuz.

Bir duraksamanın ardından alkış koptu. Ben de ellerimi otomatik bir hareketle kaldırdım.

Aaron Blackford departmanın başına geçecekti ve ben onunla bir randevuya çıkmıştım. Sahte bir randevuydu ama dışarıdan bakan birine öyle görünmezdi.

Bir anda zamanda geriye gidiverdim. Ardımda bıraktığım ve hatırlamak istemediğim bir âna. Ya da asla tekrar yaşamak istemediğim.

Başımı sallayarak nahoş anıların kasırgasını yatıştırmaya çalıştım. Hayır, bunu şu anda herkesin önünde düşünemezdim.

Hâlâ Aaron'a kilitlenmiş olan bakışlarım onun boş ifadesini inceledi.

Bu her şeyi değiştirirdi. Aramızdaki şey... her neyse artık.

Artık onun tek seçeneğim olmasının bir önemi kalmamıştı. Durmadan didiştiğimiz ve kavga ettiğimiz için İspanya'daki kimsenin birlikte olduğumuza inanmayacak olmasının bir önemi kalmamıştı. Benimle hiçbir zaman arkadaş olmak istemediğini itiraf etmesinin ve bunun bizi nasıl bir duruma soktuğunu bilmememin bir önemi kalmamıştı.

Hiçbirinin bir önemi kalmamıştı çünkü artık anlaşma geçerli değildi. Geçerli olamazdı.

Departmanımın başına geçecek bir adamla böyle oyunlar oynamazdım. Patronumla.

Kendimi, daha önce de içinde bulunduğum ve sonu çok kötü biten duruma bir kez daha sokmamın imkânı yoktu. Sonu benim için kötü bitmişti. Sadece benim için. Hepsi sahte olsa bile –geçen cumartesi sahte bir şey yaşanmış olsa bile– bunu riske atamazdım.

Sandalyelerin gıcırtısı beni yeniden odaya döndürdü. Aaron da dahil herkesin ayaklanıp odadan çıkmaya başladığını fark ettim.

Rosie'yle bakışlarımız buluştu, koyu renk buklelerinin çevrelediği yeşil gözleri kocaman açılmıştı.

Hassiktir, dedi ağzını oynatarak.

Harbiden hassiktir.

Ve daha cumartesi akşamı aramızda olanları öğrenmemişti bile.

Rosie'nin arkasında bir yerlerde Aaron'ın sırtını görür gibi oldum ve daha demin orada olmayan bir karar zihnimde belirivердi. Annem bana, kafamda çözüme ulaşmamış şeyleri öylece bırakmamam gerektiğini gayet net bir biçimde öğretmişti. Onları görmezden gelmek ve kendiliğinden gitmelerini beklemek akıllıca bir tutum değildi. Çünkü asla gitmezlerdi. Er ya da geç –en beklemediğiniz anda– üzerinize çullanır ve izin verirseniz beraberlerinde sizi de derinlere sürüklerlerdi.

Vücudumu harekete geçiren yeni bir kararlılıkla Rosie'ye el salladım ve bacaklarımın beni toplantı odasından çıkarmasına izin verdim. Fazlaca kısa kalan uzuvlarımın bir görevi vardı; peşinde olduğum, koca adımlar atan adama yetişmem gerekiyordu.

Kalbimin tuhaf bir beklentiyle çarpmaya başlamasına yetecek kadar uzun birkaç dakika içinde ofisine ulaştı. Sadece birkaç adım arkasından içeri girdim.

Aaron'ın sandalyesine yürümesini ve vücudunu üzerine öylece atmasını, gözlerini kapatıp sağ elini yüzüne götürmesini izledim. Gözlerini ovuşturdu.

Yalnız olduğunu düşünmüş olmalıydı çünkü etrafta biri var-

ken Aaron'ın böyle göründüğünü hiç hatırlamıyordum. Bitap düşmüş gibiydi. Karşımda, her zaman çelik zırhını kuşanmış o adam değil, *gerçek* biri vardı.

Tıpkı cumartesi günü olduğu gibi yine onu teselli etme isteği duydum. Ve kendime rağmen neredeyse yanına gidecek, iyi olup olmadığını soracaktım. Neyse ki bu adama karşı geliştirdiğim küçük sağduyu devreye girdi ve kendimi utanç verici bir duruma sokmama engel oldu.

Aaron benim ona sunacağım hiçbir şeyi istemiyordu. Arkadaşım bile olmak istemiyordu.

Bizi ayırma işlevini üstlenen tek mobilya olan masanın diğer tarafında dururken nihayet orada olduğumu belli etmeye karar verdim. "Tebrikler!" dedim, ânında pişman olduğum biraz abartılı bir coşkuyla.

Aaron sandalyesinde doğruldu ve avucu koltuğun koluna düştü. "Catalina," dedi, şimdi cumartesiyi aklıma getiren bir sesle. Bakışları bana odaklandı, eski ifadesini yeniden takındı. "Teşekkürler."

"Bu terfiyi hak ediyordun."

Gerçekten de ediyordu. Ve o anda hissettiğim her şeyin ötesinde onun için mutluydum. Gerçekten.

Sessizce başını salladı.

Kıpırdanmadan durmamın tek yolunun bu olduğunu düşünerek iki elimle sıkıca ajandamı kavradım ve darmadağın olmuş zihnimde buraya söylemek üzere geldiğim şeyi nasıl ifade edebileceğimi bulmaya çalıştım.

"Bence yapmamız gereken..." deyip sustum çünkü hâlâ nasıl söyleyebileceğimi kestirememiştim. "Bence en iyisi bizim..." Başımı iki yana salladım. "Eminim ki konuşacak vaktin yoktur. Ama bence bunu yapmalıyız." Kaşlarını çattığını gördüm. "Özel olarak." Kaş çatışı derinleşti. "Tabii zamanın varsa."

Aaron'la aynı odada yalnız olma düşüncesi kalbimde saçma sapan, umursamamak için gerçekten çok uğraştığım etkiler yarattığından arkamdaki kapının kapanmasını istemiyordum.

Ama birilerinin içeri dalmasını ya da odanın önünden geçerken bize kulak misafiri olmasını engellemenin tek yolu buydu.

"Tabii ki," dedi çatık kaşlarını hiç bozmadan. "Senin için her zaman vaktim var."

Göğsümdeki o aptal hareketlenme yeniden ortaya çıkmıştı.

Aaron hızla sandalyeden kalktı, bense hâlâ onun birkaç saniye önce olduğu yere bakıyordum. Ben orada tam bir aptal gibi dikilirken onun masanın etrafından dolaşıp kapıyı kapadığını duydum. Kapı kapanırken çıkan ses odanın sessizliğinde yankılandı.

"Kusura bakma," diye mırıldandım, o yeniden karşıma geçerken. "Onu ben de yapabilirdim. Ben sadece..." İçimi çektim. "Düşünemedim. Teşekkürler."

Bu sefer sandalyesine dönmedi. Onun yerine ahşap masasının kenarına yaslandı. "Sorun değil. Artık konuşabiliriz."

O masmavi bakışlarını üzerime dikmiş bekliyordu.

"Evet, şimdi konuşabiliriz," diye tekrar edip omuzlarımı dikleştirdim. "Sanırım öyle yapmalıyız." Ter içinde kaldığımı hissederken onun başını sallamasını izledim. "Bence durumu netleştirmek iyi olur... olanlardan sonra."

"Evet, haklısın," diye kabul etti. Masayı kenarından daha sıkı bir şekilde kavradı. "Bugün işe, toplantıdan sonra seninle konuşma niyetiyle gelmiştim. Öğle yemeğine çıkıp konuşabileceğimizi düşünmüştüm."

Birlikte öğle yemeği.

"Ama biz hiç öyle bir şey yapmayız ki."

Aaron hafifçe içini çekti. "Biliyorum," dedi, neredeyse acı acı. "Ama ben yine de seni yemeğe çıkarmak istiyordum."

Sözlerinin üzerimdeki etkisini görmezden gelmekte zorlanarak ona öylece baktım.

"Ama artık öyle bir şey yapabileceğimizi sanmıyorum. Tüm günüm bu yeni haber yüzünden altüst oldu."

Bu... benimle yemeğe çıkmak istediği itirafı kadar şoke ediciydi.

"Jeff'in terfini açıklayacağını bilmiyor muydun?"

"Pek sayılmaz. Yakın zamanlarda olacağını düşünmüyordum. Özellikle de bugün," diye itiraf ederek zihnime milyon tane sorunun doluşmasına neden oldu. "Ama artık bunun bir önemi yok. Sen de bizim hakkımızda konuşmak istiyordun sanırım. Hadi öyle yapalım."

"Ama önemi var," diye çıkıştım çünkü onun adına sinirlenmiştim ve *biz* deyişinin hissettirdiklerini görmezden gelmeye çalışıyordum. "Jeff'in seni öyle pusuya düşürmesi bence önemli. Neden öyle bir şey yaptığını anlayamıyorum. Bu..." bir nedenle yükselttiğimi fark ettiğim sesimi bastırmaya çalıştım, "hiç profesyonelce değil."

Aaron'ın mavi gözleri parlar gibi oldu, şimdi kendisi de şaşırmış gibi görünüyordu. "Öyle, haklısın. Ben de onunla bunu konuşacağım, inan."

"Güzel. Konuşmalısın da."

Yüzünde bir şey yumuşamış gibiydi ve bunu görünce gözlerimi kaçırıp omzunun üstünde bir yere baktım. Onu bu kadar önemsediğimi bilmesini istemiyordum. Önemsememem gerektiğindendi tabii. Biz her zamanki Lina ve Aaron'dık –kesinlikle arkadaş değildik– ve şirketin hiyerarşisinde aramıza koca bir basamak girmek üzereydi.

Ölümüne kavradığım ajandamdan bir elimi çektim ve boynumu esnetmeye çalıştım. Gözlerimi hâlâ sola, onunla göz göze gelebileceğim tarafa kaydırmamaya dikkat ediyordum. Bu yüzden yoğun bir sessizlik dört bir yanımızı kuşatırken ben de bakışlarımı aşağıya, mavi gömleğinin o geniş omuzlarını sardığı noktaya indirdim.

"Dinle, anlaşmamızla ilgili..." diye söze girdim.

Aaron da aynı anda, "Cumartesi ben..." diye başladı.

Nihayet yüzüne baktığımda devam etmemi beklediğini anladım. Başımla onayladım ve bu fırsatı değerlendirmeye karar verdim.

"Diyeceğimi deyip seni rahat bırakacağım, söz veriyorum."

Aaron'ın çattığı kaşlarına dikkat etmemeye çalışarak burnumdan bir nefes verdim. "Artık departmanımızın başına geçtiğine göre... ki bence bu harika bir haber, tekrar tebrikler." Dudaklarıma nazik bir gülümseme yerleştirdim. "İşler... bizim için değişecektir." Söylediğim şeyden tam tatmin olmayarak yerimde hafifçe kıpırdandım. *Biz* diye bir şey yoktu ki. Cumartesi akşamından ve bugün yaşananlardan sonra. "Söylemeye çalıştığım şeyi sen de tahmin etmişsindir ama sadece aramızdakilerin netleşmesini istiyorum."

Aaron'ın çenesi kaskatı kesilmişti.

"Anlaşmamız iptal. Zaten aptalcaydı ve şimdi eskisinden de saçma geliyor. Yani çok da önemli bir durum değil. Cumartesi akşamı sana yardım ettim ama bana hiçbir şey borçlu değilsin. Tanıtım Günü için yaptığın yardımın karşılığı olarak görebiliriz, değil mi? Ödeştik."

Omuzlarımdan büyük bir yükün kalkmasını beklerdim ama öyle bir şey olmamıştı. Hatta sözlerim beni zemine daha da sıkı bastırıyor gibiydi.

"Ödeştik mi?" diye sordu Aaron, ellerini önce meşe ağacından masasından kaldırdı, ardından hemen geri indirdi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bana bir şey borçlu değilsin demek," dedim omuzlarımı silkerek. Az önce söylediklerimi tekrar ettiğimin de farkındaydım. "Bu anlamsız meseleyi unutabilirsin."

Gözleri, kafa karışıklığı ve öfkenin tehlikeli bir karışımıyla dolmuştu.

"Bence gayet net davrandım, Aaron. Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmene gerek yok. İspanya'ya gitmek yok, düğün ya da erkek arkadaşım gibi davranma saçmalığı yok. Benimle oyunlar oynamak yok. Gerek kalmadı."

"Erkek arkadaşın mı?" diye sordu yavaşça.

Ah, kahretsin. Erkek arkadaş lafını ilk kez kullanmıştım, değil mi?

"Artı birim işte, her neyse."

"Başka birini mi buldun? Bu yüzden mi söylüyorsun bunu?"

Ona bir bakış attım. Bunu gerçekten soruyor muydu? "Hayır, ondan değil. Alakası yok."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "O zaman seninle geleceğim."

Derin bir nefes vererek öfkemi ifademe yansıtmamaya çalıştım. Neden daima bu kadar zor biri olmak zorundaydı ki? "Artık gelmene gerek yok."

"Ama sana geleceğimi söyledim, Catalina. Ödeştiğimizi düşünüyor olmanın hiçbir önemi yok." Sesi o kadar kendinden emin çıkıyordu ki kararımdan şüphe etmemem mümkün değildi. "Cumartesi hiçbir şeyi değiştirmez."

"Ama değiştirir," dedim biraz çıkışır gibi. Aaron ağzını açtı ama konuşmasına fırsat vermedim. "Ve terfin de değiştirir. Patronum olacaksın. Benim yöneticim. Departmanımızın başı. Senin benimle bir düğün için okyanusun öte yakasına gelmen fikrini aklımızdan bile geçirmememiz gerekir. Öğrenirlerse insanların neler söyleyeceğini düşünsene. Bu şekilde sorgulanmama izin vermem..." Gereğinden fazlasını söylediğimi fark ederek birden sustum. "Bu çok..."

Saçma mı? Pervasızca mı? Yoksa bunların hepsi mi?

Başımı iki yana salladım, başım dönüyordu ve kendimi bitkin hissediyordum. "Sadece artık gerekli değil."

Ama elbette Aaron hiçbir şeyin peşini savaşmadan bırakmazdı. "Yeni gelişmeler doğrultusunda temkinli davranmaya çalışmanı anlıyorum." Başını iki yana salladı. "Bu kadar çabuk gerçekleşeceğini düşünmemiştim. Ama şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Bizi ilgilendiren hiçbir şeyin değişmesine de gerek yok."

Aaron konuşmamı bekledi ama dudaklarımdan kelimeler dökülmesi gerekirken boğazımda çığ gibi büyüyen başka bir şey vardı.

Kendimi buna çok benzer bir duruma sokacak kadar aptal olduğum zamana ait anılardı boğazımı düğümleyen. Sahte değil, son derece gerçek bir ilişkinin söz konusu olduğu anılar. O kadar

gerçekti ki, her şey berbat olduğunda hissettiğim o acı bir daha ne yaşamak ne de yakınlarında bulunmak istediğim bir şeydi.

"Bu almak istemeyeceğim bir risk." Kendi söylediklerimi duyunca sesimin niyetlendiğimden daha fazlasını açık ettiğini fark ettim. "Anlayamazsın."

"O zaman bana yardımcı ol," dedi, dürüst ve açık bir şekilde rica etmişti. "Anlamamı sağla. En azından bana bu kadarını ver."

Aklımda tekrar eden o kelimeleri düşünürken boğazıma bir yumru oturdu. "Hayır. Böyle paylaşımları ancak *arkadaşlarımla* yapabilirim."

Yüzünden bir şey geçer gibi oldu ve o her zamanki iğneleyici cevaplarından birini yapıştırmasını bekledim. Ama onun yerine, "Catalina," dedi. Kulağa fena hâlde yanlış geliyordu ve hiç ama hiç iğneleyici değildi. "Cumartesi söylediklerimde ciddi olmadığımı söylesem bile bu hiçbir şeyi değiştirmez, bu yüzden söylemeyeceğim."

"Güzel," dedim ben de tamamen yanlış bir tonla. Ama benimki farklı bir yanlıştı. "Çünkü arkadaşım olmak istememen sorun değil. Bunu açıklamak veya lafını geri almak zorunda değilsin. Neredeyse iki yıldır bunu biliyorum ve bununla bir sorunum yok." Aaron'ın bakışları keskinleşti ama ben devam ettim. "Biz teneffüs için oyun alanına giden on yaşındaki çocuklar değiliz. Arkadaş olmak istiyor muyuz diye birbirimize sormamıza gerek yok. Arkadaş olmamıza da gerek yok. Özellikle de artık benim patronum olacağın için hiç yok. Hatta birbirimize bu kadar bile arkadaşça davranmamalıyız. Ve bu sorun değil. Anlaşmamıza gelince, ondan da bu yüzden çekilmeni istiyorum. O konuyu ben kendim hallederim." Her ne kadar yapmak istediğim son şey bu olsa da. Ama bekâr, yalancı nedimelerin sonu böyle olurdu: Düğünlere *yalnız* katılmak. "Sen sözünden caymıyorsun, Aaron. Ben seni azat ediyorum."

Uzun bir süre birbirimize öylece baktık; kendime gözlerinde gördüğüm şeyin pişmanlık olmadığını söylerken kalbim küt küt atıyordu. Böyle bir şey hissetmesi hiç mantıklı değildi. Tabii ken-

dini bu karmaşaya bulaştırdığı için pişman hissediyor da olabilirdi. İşte o zaman anlayabilirdim onu.

Ben bunun üzerine daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan ofis telefonu çalmaya başladı.

Aaron gözlerini benden ayırmadan uzanıp telefonu açtı. "Blackford." Durdu. Birbirimize bakmaya devam ederken ifadesi giderek daha da sertleşti. "Evet, tamam. Kendim bir göz atarım. İki dakikaya."

Telefonu yerine koyup doğruldu.

Bana öyle bir bakıyordu ki boynumun ve kulaklarımın kıpkırmızı kesilmiş olmasından korkuyordum. Sanki aradığı cevapları yanaklarımda, burnumda ya da çenemde bulacakmış gibi.

"Bana söylemediğin bir şey var," dedi sonunda. Haksız değildi. Ona söylemediğim çok şey vardı. Ve öyle de kalacaktı. "Ama ben sabırlı biriyim."

Göğüs kafesimde bir şeyler takla atıverdi. Ne demek istediğini ya da neden göğüs kafesim daralmış gibi hissettiğimi bilmiyordum.

"Önemli bir durum var ve gitmem gerekiyor." Elleri ceplerinde bana doğru bir adım attı, gözleri hâlâ üzerimdeydi. "İşe geri dön, Catalina. Bu konuşmaya devam edeceğiz."

Kısacık bir andan sonra Aaron kapıdan çıkıp kayboldu. Bense ofisinde kalakalmış, boş alana bakıyordum. Yeni rolüne şimdiden ne kadar iyi uyum sağladığını düşünüyor, konuşmaya devam etmemiz için bir sebep kalıp kalmadığını sorguluyor ve onun sabırlı olmasını gerektiren bir şey olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

Çünkü konu biz olunca ikimizin de bekleyecek hiçbir şeyi yoktu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

O günden sonra her şey bayır aşağı gitmeye başladı.

Her ne kadar niyetim Aaron'la aramızdaki meseleyi çözmek olsa da konuşmamız hiçbir işe yaramamıştı. Anlaşmanın ona düşen kısmından kurtulduğunu net bir şekilde belirtsem de söyledikleri hâlâ kafamda dönüp duruyordu. Son iki haftadır durum buydu.

"Bana söylemediğin bir şey var," demişti. *"Ama ben sabırlı biriyim."*

Bir bombanın patlamasını beklemekten farksızdı bu.

Bu gizemli ifadeden sonra aramızın nasıl olduğunu tam olarak bilmemenin üstüne, Rosie'ye de bir türlü bundan bahsedememiştim. Henüz. Düğün için acil durum planı bulur bulmaz anlatacaktım. Ki düğüne de sadece üç gün kalmıştı. *Üç.*

Masamın üzerindeki analog saate bir göz attım. Akşam sekiz olmuştu ve henüz o günkü işleri bitirmenin yakınlarından bile geçmiyordum.

Hiçbir şey planladığım gibi gitmezken işlerimi nasıl bitirebilirdim ki? Linda ve Patricia'nın yerine birilerini bulamamıştım ve hâlâ onların işlerini de yapıyordum. Tanıtım Günü'nde konukları on altı saat boyunca nasıl meşgul edeceğimi de hâlâ bulamamıştım. Ve müşterimiz olmasını umduğum Terra-Wind'in, en büyük rakiplerimizden biriyle içli dışlı olmaya başladığını öğrenmiştim. Bizden daha iyi olduklarından değildi tabii, sadece danışmanlık hizmetlerini saçmalık derecesinde ucuz bir fiyata veren o şirketlerden biriydi.

Son üç saattir bu krizle baş etmeye çalışıyordum.

Bilgisayarımın ekranındaki koyu renk takım elbiseli adam, "Teşekkürler, Bayan Martín," dedi. "Teklifinizi gözden geçirip bir karara varacağız."

Başımı salladım. "Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim," dedim kibar bir gülümsemeyle. "Haberlerinizi bekliyor olacağım. İyi akşamlar."

Terra-Wind'in yönetim kurulu temsilcisiyle yaptığım konferans görüşmesini bitirip kulaklığımı çıkardım ve bir anlığına gözlerimi kapattım. Tanrım, görüşmenin nasıl gittiğini bile bilmiyordum. Sadece aklına girebildiğimi umuyordum. Ekibim savaştığım ekstra her kuruşa değerdi ve Terra-Wind, New York eyaleti için bir şeyler yapmak üzere kaynakları ve potansiyeli olan yenilenebilir bir şirketti. Bu projeyi istiyordum.

Gözlerimi yeniden açtığım gibi telefonumun ekranında ablamın adının yanıp söndüğünü görmemle içimde karmakarışık duygular dönmeye başladı. Normal bir günde hiç düşünmeden telefonu açardım. Ama bugün yapamayacaktım. Zaten birkaç aramasını sesli mesaja yönlendirmiştim. Gerçekten acil bir durum olsaydı tüm ailem telefonumu bir dakika olsun rahat bırakmazdı.

*"Lo siento mucho, Isa,"** dedim sanki beni duyabilecekmiş gibi. "Başka bir gelin kriziyle daha uğraşacak hâlim yok."

Telefonu sessize aldım ve ekranı yüzüstü koyup insan kaynaklarının doldurulması gereken pozisyonlar için verdiği özgeçmişleri önüme çektim. İki pozisyon vardı; birkaç özgeçmişe göz atıp kalanlarını eve götürecektim.

Dört özgeçmişin ardından canım fosforlu kalemimi bir kenara bıraktım. Başımı koltuğumun arkalığına dayadım.

Başım dönüyordu ve nedeni de büyük ihtimalle aç karna çalışıyor olmamdı. *Yeniden.* Çünkü diyet yapıyordum. Yanlış bir şekilde olması da çok olasıydı. Gözlerimi yeniden kaparken bu kadar aptal davrandığım için kendime kızdım.

Ama bunun için her ne kadar kendimden nefret etsem de Daniel'in karşısında duracağımı düşünmeden edemiyordum. Eski sevgilim, damadın abisi ve sağdıç. Benim aksime onun sev-

---

* (İsp.) Özür dilerim, Isa. –*çn*

diği bir nişanlısı vardı. Sadece onun da değil, *herkesin* karşısında duracaktım. Düğüne katılan herkesin beni, bizi izleyeceğinden adım gibi emindim. Mihraba giden yola baktığımda dudaklarımın bükülmesinden, onunla karşı karşıya geldiğimde yüzümdeki kanın çekilmesine kadar her tepkimi ölçüp biçeceklerdi. Bunca zaman sonra Daniel birini bulmuşken benim neden bekâr olduğumu açıklayacak olası cevapların peşine düşeceklerdi.

Onu unutabildi mi acaba? Yaşadıklarını ardından bırakmayı başarabildi mi? Tabii ki yapamadı. Zavallıcık. Yaşadıkları onu mahvetmiş olmalı.

Orada dururken iyi görünmek istemem çok mu aptalcaydı yani? Sadece iyi de değil. Sadece idare ediyormuş gibi de değil. Bir bütün gibi görünmek istiyordum. Güzel, kusursuz, hiç etkilenmemiş. Hayatımı yeniden yoluna koyduğum izlenimini vermek istiyordum. Her şeyi halletmişim gibi. Mutluydum. Kolumda bir adam vardı.

Bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini biliyordum; kendimi yanımda bir adam olmasıyla, daha zayıf görünmekle veya pürüzsüz bir cildim olmasıyla değerlendirmemem gerektiğini de. Ama Tanrım, oradaki herkesin tam da böyle yapacağını biliyordum.

Bu düşüncelerden kurtulmak için başımı sertçe iki yana salladım ama her şeyi daha da berbat edip başımın daha da dönmesine yol açtım. Vücudum ona bir şey vermem, midemdeki boşluğu yatıştırmam için resmen haykırıyordu.

Su. İşte bu işe yarardı.

Telefonumu aldım ve ofis kartımı da pantolonumun cebine sokup arzuladığımdan daha güçsüz olan bacaklarım üzerinde yavaşça doğruldum. Koridorun sonunda su sebili vardı. Telefonumun ekranında ablamdan üç cevapsız çağrı olduğu yazıyordu. Zaman farkına göre şimdiye çoktan uyumuş olmalıydı.

Lina: Lo siento, bridezilla.* *çılgın surat emojisi*

---

* (İsp.) Özür dilerim, çılgın gelin. –*çn*

Mesajı yazdım ama bir an için yazılar bulanır gibi oldu. Olduğum yerde durup ekrandaki yazılara odaklanmaya çalıştım.

Lina: Hablamos mañana, vale?*

Yürümeye devam ettim ama ekranda harfler âdeta dans ediyordu. Parmaklarım klavyenin üzerindeki kontrolünü tamamen yitirmiş gibi yalpalıyordu. Yazılar birbirine giriyor ve bulanıklaşıyordu, konuşma balonunda yazdığımı sandığım şeyleri tam olarak seçemiyordum.

Gönder'e basmaya çalışırken dudaklarım arasından titrek bir nefes çıkıverdi.

Su. İhtiyacım olan şey su.

Başımı telefonumdan kaldırdım ve zar zor hareket eden bacaklarımla koridorda biraz daha ilerlemeyi başardım. Sebilin orada, beş ya da altı adım ötemde olduğunu biliyordum. Ama gözlerimin önünde hareket eden beyaz noktalar vardı ve her şey bir anlığına kaybolur gibi oldu. Her yer bembeyazdı. Sonra floresan ışıklarla aydınlatılmış, giderek daralan ve uzaklaşan koridor yeniden belirdi.

"Vay canına," diye mırıldandım.

Dengemi sağlayabilmek için bir elimi duvara yaslamak zorunda kalana kadar bacaklarımın ilerlemeye devam ettiğinden bihaberdim.

"Ah, *mierda.*" Hafifçe yalpaladım.

Gözkapaklarım titreşerek kapanırken yüzümdeki tüm kanın nasıl da çekildiğini, bunun beni iyice sersemletip dengemi sarstığını hissedebiliyordum. Kendimi yeniden gözlerimi açmaya zorladım. Ama her taraf beyazdı. Sanki gözlerimin önündeki her şeyi beyaz ve puslu bir battaniye kaplamış gibiydi. Ama belki de karşımdaki duvardı. Tam olarak emin olamıyordum.

Bu sefer... sıçmıştım. Hem de fena sıçmıştım. Sekiz buçuk. Etrafta kimse yok. Sonumun iyi olmayacağını gösteren işaretleri sayarken aklımdan bunlar geçiyordu. Ve ben... lanet olsun. Hiçbir şey ha-

* (İsp.) Yarın konuşuruz, olur mu? –çn

tırlayamıyordum. Hiçbir şey... düşünemiyordum. Tenim soğuk ve yapış yapıştı, tek istediğim gözlerimi kapayıp dinlenmekti. Uzuvlarım yavaşça işlevini kaybederken, bunun kötü bir karar olduğunu zar zor fark ettim.

Sonra uzanmaya başladım.

İyi. Bu iyi. Biraz dinlenip sonra kendime geleceğim. Yana doğru devrildim. *Soğuk ama ben... iyi... olacağım.*

"Catalina." Sislerin içinden bir ses duydum. Kalın bir sesti. Ve endişeli.

Dudaklarım öyle soğuk ve vücudumdan bağımsız gibiydi ki cevap bile veremedim.

"Siktir." Yeniden o ses. Sonra alnıma sıcak bir şey dokundu. "Tanrım, siktir. *Catalina.*"

Berbat ettim. Bunu... biliyordum. Yanlış bir şey yapmıştım ve yanımdaki her kimse ona bunu itiraf etmek istiyordum ama ağzımı açtığımda tek yapabildiğim hiçbir anlama gelmeyen bir şeyler mırıldanmak oldu.

"Hey." Ses yumuşamıştı, az önceki gibi sinirli değildi.

Ve ben... çok yorgundum.

"O kocaman kahverengi gözleri aç."

Alnımda hissettiğim sıcak basınç yüzüme ilerleyip yanaklarıma yayıldı. Soğuk ve nemli tenime değişi öyle iyi geliyordu ki ona tutunmaktan başka çarem yoktu.

"Benim için aç gözlerini. Lütfen, Catalina."

Gözkapaklarım bir anlığına açılınca, bana derin okyanusları hatırlatan mavi iki küreyle karşılaştım. Dudaklarımın arasından bir iç çekiş dökülüverdi ve bir anlığına o içi boş, mânâsız boşluk kaybolur gibi oldu.

"İşte buradasın," dedi o ses. Bu sefer daha da yumuşaktı. Rahatlamış gibiydi.

Yavaşça gözlerimi kırpıştırırken görüşümü bölük pörçük de olsa geri kazanıyordum. Derin mavi gözler. Kömür gibi kapkara saçlar. Sert çene hatları.

"Lina?"

Lina.

O sesin adımı söylemesiyle ilgili komik gelen bir şey vardı. Herkesin söylediği ismim.

Hayır, herkesin değil.

Gözlerimi birkaç kez daha kırpıştırdım ama belli bir noktaya odaklanamadan havaya kaldırıldım. Bu öyle yavaş ve nazik bir şekilde olmuştu ki başta fark etmemiştim bile ama sonra hareket etmeye başladık. Ancak birkaç dakika sonra bu hareket başımın yeniden dönmesine neden oldu.

*"Mi cabeza,"** diye mırıldandım.

"Özür dilerim." Vücudumun yan tarafında yankılanan kelimelerle birlikte yanağımı sıcak ve sert bir şeye yasladığımın farkına vardım. İçinde kalp atışının olduğu bir şeye. Bir göğse. "Sadece benimle kal, olur mu?"

Tamam, kalırım. Ve o göğse iyice gömüldüm, vücudumu saran yorgunluk karşısında kendimi salıvermeye hazırdım.

"Gözlerini açık tut lütfen."

Bir şekilde bu komuta uydum. Bakışlarımı, hareket ettikçe daha da tanıdık görünen omza diktim. Sonunda görüşüm yavaş yavaş netleşmeye başladı. Yeniden ait olduğu yere dönmüş gibi görünen başım artık dönmüyordu. Tenimdeki ter de soğumuştu.

Olanları hatırlamaya çalışırken gözlerim etrafta gezindi. *Yeterince yemediğim için bayıldım. Tam bir aptal gibi.* İç çekerek başımı kaldırdım ve birbirine sıkıca bastırılmış dudaklara uzanan çene hattına baktım.

"Aaron," diye fısıldadım.

Mavi gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. "Dayan. Neredeyse geldik."

Aaron'ın kollarındaydım. Sol koluyla bacaklarımı kavramış, elini uyluğuma koymuştu. Sağ kolu da belime dolanmıştı ve uzun parmakları kalçamdaydı. Ben buna odaklanmaya ya da onun vücudundan tenime yayılan rahatlatıcı ve mükemmel sıcaklığın keyfine varmaya fırsat bulamadan beni indirdi.

---

* (İsp.) Başım. –çn

Karmakarışık bir kafayla etrafıma baktım. Gözlerim duvarda asılı, kocaman gözleriyle son derece korkunç ve rahatsız edici çocuk tablosuna takıldı. Ondan her zaman nefret etmiştim ve tam olarak nereye ait olduğunu biliyordum. Jeff'in odasından başka bir yerde olamazdık. Tanıdığım insanlar içinde bunu korkutucu bulmayan tek kişi oydu.

Popom pelüş bir yüzeye indi ve ardından sırtım yastığa benzeyen bir şeye yaslandı. Ellerimi yanıma indirince parmaklarımın altındaki kumaşı fark ettim. Deriydi. Bir kanepedeydim. Jeff'in ofisinde bir kanepe vardı. O fazla iddialı ve şık görünen kanepelerdendi.

Aaron'ın avucunun yüzümü okşamasıyla dikkatimi yeniden ona çevirdim. Yakınımdaydı, gerçekten yakınımdaydı. Önümde yere diz çökmüştü. Dokunuşu rahatlatıcıydı ama yüz ifadesinin, parmaklarının tenimdeki yatıştırıcı etkisiyle alakası bile yoktu.

"Arkana yaslanmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır, böyle iyiyim." Kendimi güçlü hissetmesem de sesimin öyle çıkmasını istiyordum. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu. "Çok kızgın görünüyorsun." Muhtemelen bir düşünce olarak kalması gereken bir gözlemi dillendirmiştim ancak koşullar göz önüne alındığında, ağzımdan çıkanlar konusunda pek de seçici olamayacak bir konumdaydım. "Neden kızgınsın?"

"En son ne zaman yemek yedin, Catalina?" Kaşlarını daha da çattı ve dizlerinin üzerinde kıpırdanarak sırtını dikleştirdi. Cebinden bir şey çıkarışını izledim.

Yüzümü ekşitip ona baktım. "Öğle yemeği? Sanırım. Daha çok brunch da denebilir çünkü kahvaltıda bir şey yiyecek vakit bulamamıştım, yani on bir civarlarında bir şeyler yedim."

Elini kaldırınca tuttuğu şeyin ne olduğunu görebildim. Beyaz yağlı kâğıda sarılı bir şeydi. "Tanrım, Catalina." Bana, gören herkesin korkudan sinmesine neden olacak bir bakış attı. Yakın zamanda geçeceği pozisyonda çok işine yarayacaktı bu bakış doğrusu.

Ama her ne kadar midem bomboş olsa da ben başkalarına benzemezdim.

"Ben iyiyim, Bay Robot."

"Hayır, değilsin," dedi. Daha sonra da Aaron Blackford'un ellerinden çıktığını bildiğim granola barı kucağıma koydu. "Bayıldın, Catalina. Bunun iyi olmakla alakası bile yok. Ye şunu."

"Teşekkürler. Ama şimdi daha iyiyim." Başımı eğip bir kez daha ikramına şöyle bir baktım. Titreyen ellerle paketi aldım. Açmaya çalışırken parmaklarımın ne kadar da beceriksiz olduğunu görebiliyordum. "Sen üzerinde hep bunlardan mı taşıyorsun?" Midemin bir nedenle şikâyet ettiğini fark edince tereddütle durdum.

"Ye, *lütfen*."

Lütfen demesi ama kulağa bir tehdit gibi gelmesi ne kadar tuhaftı.

"Tanrım." Bir ısırık aldım. Sonra da ağzım doluyken konuşmaya başladım çünkü kimin umurundaydı ki? Beni bembeyaz kesilmiş dudaklarla, terden sırılsıklam bir hâlde, dramatik bir bayılma sahnesinden hemen önce resmen yerlerden toplamıştı. "İyiyim dedim."

"Hayır," diye gürledi. Uyaran bir bakışla olduğum yerde kalakalmama neden oldu. "Sen bir *budalasın*."

Kaşlarımı çatıp ona döndüm, kızmak istiyordum ama haklıydı. Sadece onunla aynı fikirde olduğumu bilmesine gerek yoktu.

"İnatçı kadın," diye söylendi.

Ağzımdakini çiğnemeyi bırakıp ayağa kalkmaya niyetlendim, amacım o odadan bir hışım çıkıp gitmekti. Ama hiç beklenmedik bir şekilde nazik olan elleri beni omuzlarımdan tuttu.

"Sakın beni sınamaya kalkma." O asık surat intikam ister gibi geri dönmüştü.

Avuçlarının yumuşak kavrayışı altında vazgeçip vücudumu yeniden koltuğa bıraktım.

"Elindekini ye, Catalina. Çok bir şey değil ama şimdilik işini görür."

Dokunuşunun omuzlarımda bıraktığı hisle hafifçe titredim. "Yiyorum. Bana patronluk taslamana gerek yok." Gözlerimi çevirip o elleri tenimde hissetmeyi ne kadar çok istediğimi düşünmemeye çalışarak lokmamı çiğnemeye devam ettim. Ya da o uzun ve geniş kolların beni sarmasını. Öyle bir şeye o kadar çok ihtiyacım vardı ki. Vücudum fazlaca gerilmiş, tenim buz kesmiş ve kaslarım işlemez hâle gelmişti.

"Burada kal. Hemen döneceğim."

Ona bakmadan başımı salladım. Kendimi sadece elimdeki atıştırmalığı yemeğe odakladım.

Birkaç dakika sonra Aaron geri geldi. Kararlı adımlar ve kaskatı kesilmiş vücuduyla. "Su," dedi kucağıma bir şişe bırakırken. Sonra da telefonumu yanıma koydu.

"Teşekkürler," deyip şişenin kapağını açtım ve büyük bir kısmını içtim.

İçtikten sonra yeniden başımı kaldırdım. Aaron önümde öylece duruyordu. Hâlâ sinirden kuduruyormuş gibi bakıyordu. Böyle gardiyan gibi başımda dikilirken kendimi minicik hissediyordum.

"Demek burası yakında senin ofisin olacak. Umarım yeniden dekore etmene izin verirler." O korkunç tabloya şöyle bir baktım.

"Catalina." Adımı söyleme şekli bile bir uyarı gibiydi.

Of. Hiç de nutuk dinleyecek havamda değildim.

"Yaptığın çok aptalcaydı. Hiçbir şey yememen, bina bomboşken kan şekerinin düşmesini göze alman. Ya bayılsaydın ve etrafta kimse olmasaydı?"

"Ama sen buradaydın, değil mi?" dedim ona bakmaya cesaret edemeden. "Sen her zaman buradasın zaten."

Boğazından bir ses yükseldi. Başka bir uyarı daha. *Bana böyle saçmalıklarla gelme,* diyen bir uyarı.

"Neden yemek yemiyorsun?" Sorusu mideme bir yumruk gibi inmişti. "Senin her zaman, *her zaman* elinde bir şeyler olurdu. Tanrım, sen hiç olmadık ve uygunsuz zamanlarda ceplerinden hamur işi çıkaran bir kadındın."

Bunu duyunca başımı kaldırdım ve buz gibi bakışlarıyla karşılaştım. Doğru söylüyordu, atıştırmayı seviyordum. Bu da sorunun bir parçasıydı zaten, değil mi?

"Artık neden öyle şeyler yapmıyorsun? Neden geçtiğimiz ay boyunca öyle yapmadın? Neden eskisi gibi yemek yemiyorsun?"

Gözlerimi kısarak ona bakıp ellerimi birbirine kenetledim. "Yani sen bana şey mi diyorsun..."

"Sakın," diye tısladı. "Sakın aklından bile geçirme."

"Peki."

"Söyle bana," diye ısrar etti taş kesmiş bakışlarla. "Neden yemek yemiyorsun?"

"Çok bariz değil mi?" Nefesim sıklaşmıştı ve ağzımdan çıkacak her kelime için daha çok efor harcamam gerekti. Gerçeği itiraf etmek için. "Çünkü kilo vermek istiyorum, tamam mı? Düğün için."

Geri çekildi. Şaşırmış gibiydi. "Neden?"

Koridorda yüzümden çekilen kanın büyük kısmı dönmüştü. Hem de korkunç bir zamanlamayla. Hayatımdaki diğer her şey gibi. "Çünkü," deyip nefesimi verdim. "Çünkü böyle önemli bir olaydan önce insanlar böyle yapar. Çünkü iyi görünmek istiyorum, her ne kadar sen buna inanmayacak olsan da. Çünkü olabildiğince harika görünmek istiyorum. Çünkü görünüşe göre tek yaptığım ortalıkta dolanıp ağzıma yedi yirmi dört hamur işi tıkıştırmak. Eh, vücudumun da o yediklerimi sakladığı ortada. Çünkü ben sadece... Öyle yaptım işte, tamam mı? Ne fark eder?"

"Catalina," derken sesinden ne kadar endişeli olduğunu anlayabiliyordum. "Bu çok... saçma. Sen hiç böyle değildin."

Yoksa o benim... güzel görünmek isteyebileceğimi düşünmemiş miydi?

"Ne, Aaron?" diye fısıldadım, sesimi zar zor bularak. "Bu kadar saçma olan tam olarak ne? Böyle bir şey istediğime inanmak çok mu zor? *Öyle* biri olduğuma? Nasıl göründüğünü önemseyen biri?"

"Bu *boktan şeylerin* hiçbirine ihtiyacın yok. Bunu bilecek kadar akıllı bir kadınsın."

Gözlerimi kırpıştırarak öylece baktım.

Sonra biraz daha gözlerimi kırpıştırdım. "Sen az önce *boktan şeyler* mi dedin? Hem de işyerinde?" Sesimi alçalttım. "Jeff'in ofisinde."

Aslında şimdi düşününce, daha önce de ağzını birkaç kez bozduğunu duymuştum.

Bana bakıp başını salladı, omuzları yenilgiyle düşmüş gibiydi. "Tanrım," deyip nefesini verdi. "*Siktir*, Catalina."

Vay canına. "Bu kadar küfür," dedim, bir yandan neler olduğunu anlamak için yüzünü dikkatle incelerken. "Kulaklarım bir daha asla eskisi olmayacak, Blackford."

Ellerinden biri yeniden boynuna uzandı. Başını geriye yatırınca, unutmayı bir türlü beceremediğim anılar beynime üşüştü. O şahane kahkahasını attığı an. Tasasızca gülümsediği o an. Biri ne kadar canlı bir şekilde gülümseyebilirse öyle. Ama şimdi bunlardan hiçbirini yapmıyordu. Dudakları keyifsiz bir şekilde aşağı kıvrılmıştı, gözlerinin etrafında beliren ufak kırışıklıklarla bana bakıyordu.

"Çok tatlısın," dedi buz gibi bir sesle. "Ama o numarayı şimdi çekebileceğini sanma. Hâlâ kızgınım."

Tatlı mı? Tatlı gibi tatlı mı yoksa ufak tefek ve komik ve şefkatle gülümsemenize sebep olan tatlı mı? Ya da belki de şey anlamında tatlı...

Kendimi durdurdum. Düşünmeyi *kesmek* için bir anlığına gözlerimi kapadım.

"Kendini daha iyi hissediyor musun? Ayağa kalkabilir misin?"

Gözlerimi açıp başımı salladım. "Evet. Bir daha beni taşımana gerek kalmayacak." Ama göğsümdeki sarsıntıya bakılırsa aklıma kolları arasındayken nasıl da rahat olduğum gelmişti yeniden. "Teşekkürler."

"Ben istersen yine..."

"Yapabileceğini biliyorum, Blackford," diye araya girdim. Beni kollarında taşımayı yeniden teklif ederse kabul edeceğimden korkuyordum. "Daha önce yaptığın için çok teşekkür ederim ama bundan sonrası kontrolüm altında."

Başını salladı ve elini bana doğru uzattı. "Hadi. Gidelim. Eşyalarını alalım, seni eve götüreyim."

Uzattığı elini tutmadım. "Ben..."

"Kes şunu, olur mu?" Bu beni durdurmuştu. Tanrım, ikimiz de ne kadar inatçıydık. "Şimdi ya seninle birlikte dışarı çıkmama ve seni eve bırakmama izin verirsin" –tam bir drama delisi gibi bir anlığına durdu– "ya da seni bu binadan kucağımda çıkarır, arabama taşırım."

Bakışlarımı onunkilerden kaçırmadan elimi kaldırıp havada, onunkinden birkaç santim geride tuttum. Söylediklerini ölçüp biçmiştim. Kendi düşüncelerimi değerlendirmiştim. İkinci seçeneği nasıl da bayıla bayıla kabul edeceğim gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum. Ve bundan daha da rahatsız edici olan şey, onunla bu konuda savaşmanın bana vereceği zevkti.

"Pekâlâ," deyip parmaklarımı, elinin ne kadar da büyük olduğu göz önünde bulundurulursa elimden geldiğince onunkilere doladım. "Hemen triplere girmene gerek yok, Blackford."

Derin bir iç çekti. Ardından beni kendisine doğru çekip ellerimize bir şey yaptı. Avuçlarımızın pozisyonu bir şekilde değişip birbirlerine yapışmıştı.

Göğsümde bir şeyler kanatlanır gibi oldu. Ve ofisten çıkarken artık buranın çok yakın zamanda patronumuz Jeff'in ofisi olmayacağı aklıma geldi. Aaron'ın ofisi olacaktı.

Çok yakında.

Ki bu da elini bırakıp aksi yöne koşmam için yeterince iyi bir sebepti. Bunun, avuçlarının sıcaklığını bu kadar benimsememi ya da beni eve götürmesini kabul etmemi engellemesi gerekirdi.

Gerekirdi. Ama görünüşe göre son zamanlarda *olması gereken şeyleri* zerre kadar umursamıyordum. Birkaç tanesini daha göz ardı etmenin ne zararı olabilirdi ki?

★♡•◦★♡

"Merhaba?" Mesafeli bir erkek sesi beni yeniden hayata döndürdü.

Un poquito más, diye yalvardım içimden, tatlı boşluğa çaresizce geri dönmeye çalışırken. *Un ratito más.**

"Ben Aaron."

Aaron mı?

Kapalı gözlerim ve kafamda dönen bir sürü boğucu ve ağır düşünceyle, istemeyerek de olsa neler olduğunu anlamaya çalıştım. Neden yanı başımdan Aaron'ın sesi geliyordu? Uykuya dönmek istiyordum.

Araba motorunun bilindik titreşimini hayal meyal fark ettim. *Bir arabada mıyım? Ya da otobüste?* Ama hareket etmiyorduk.

Bir rüya. Evet, bak bu mantıklı işte. Değil mi?

Kafam fena hâlde karışmıştı ama bolca efor sarf ederek yatağımın sıcaklığına daha da gömülmeye çalıştım, rüyamda Aaron'ı görüyorsam da sorun yoktu. İlk kez olmazdı sonuçta.

"Evet, o Aaron." Erkek sesi artık o kadar da mesafeli gelmiyordu. "Evet, korkarım ki öyle," diye devam etti. Her söylediğiyle benim de uykum açılıyordu. "Şu anda uyuyor."

Elimin üstünde tüy kadar hafif bir okşayış hissettim. O dokunuşla birlikte tenim alev aldı. Bir rüya olamayacak kadar gerçek hissettirmişti.

"Hayır, her şey yolunda." Aaron'ın bariton tonu kulaklarımda yankılandı ve bu sesi ayırt etmekten ötürü içimde tuhaf bir rahatlık hissettim. "Tamam, Catalina'ya sana dönüş yapmasını söyleyeceğim." Duraksama. Ardından minik bir kahkaha. "Hayır, ben onlardan değilim. Et yemeyi seviyorum. Özellikle de kuzu kavurma."

Et. Evet. Bu benim de çok sevdiğim bir şeydi. *Birlikte et yemeliyiz, Aaron ve ben.* Aklım bir anlığına sulu ve çıtır çıtır kuzu etine, sonra da Aaron'a kayıverdi.

---

* (İsp.) Biraz daha. –çn

"Tamam. Teşekkürler ve ben de öyle, Isabel. Hoşça kal."

Bekle bir dakika. *Bekle.*

Isabel mi?

Ablam Isabel mi?

Hâlâ bulanık olan zihnimde yepyeni düğümler belirmişti. Gözlerimden biri açılır gibi oldu. Yatağımda falan değildim. Bir arabadaydım, hem de tertemiz bir arabada. Takıntı derecesinde temiz olan bir arabada.

Aaron'ın arabası.

Aaron'ın arabasındaydım. Rüya görmüyordum.

Ve... *Isabel.* Bu akşam beni aramıştı, değil mi? Ve mesaj da atmıştı. Ve ben de hepsini görmezden gelmiştim.

Sonra birden son birkaç saatin anıları çığ gibi büyüyerek yarım yamalak çalışan aklımı ele geçirmeye başladı.

Hayır. Gözlerim açılıverdi ve olduğum yerde hızla doğruldum.

"Uyandım," diye duyurdum.

Başımı bir sağa bir sola çevirirken, kim bilir ne kadar zamandır içinde uyuduğum arabanın sahibiyle de göz göze geldim. İki elini de saçları arasından geçirdi, bir insan ne kadar yorgun görünebilirse o kadar yorgun görünüyordu.

Başını bana doğru çevirdi. "Hoş geldin," dedi bana tuhaf bir şekilde bakarken. "Yeniden."

Kalbim büzülür gibi oldu. Ve neden öyle olduğuna dair de hiçbir fikrim yoktu.

"Selam," demeyi başardım darmadağın beynime rağmen.

Aaron'ın, "Ablan aradı," demesiyle bütün vücudum yeniden gerilmişti. "Arka arkaya beş kez," diye de ekledi.

Ağzımı açtım ama dilim kelimeleri meydana getirebilecek gibi değildi. Ağzımdan tek bir kelime çıkmadı.

"Sorun yok. Ona yolladığın tuhaf bir mesajdan ötürü aramış," diye açıkladı ve telefonumu uzattı.

Telefonu alırken parmaklarım bir anlığına Aaron'ınkilere sürtündü.

Aaron'ın bakışlarının üzerimde olduğunu hissederek mesajlarıma baktım. Tanrım, çok anlaşılabilir bir durumdu. Panik yaptıracak kadar.

Aaron devam etti. "Sonra da oturma düzeni ve masalarla ilgili bir şeyler söyledi, sanırım. Sonra belki biraz da peçetelerden bahsetmiş olabilir."

Ona bakınca ellerinden birini yine saçlarına götürdüğünü fark ettim. Kolundaki kaslar gerildi ve hâlâ uykulu bir hâlde bakan gözlerim sadece ama sadece bu minik hareketi seçebildi.

"Özür dilerim. Açmamam gerekirdi," dedi Aaron ve gözlerim yeniden yüzüne döndü.

"Sorun değil," dedim kendimi bile şoke ederek. "Eğer İspanya saatine göre sabahın üçünde ya da dördünde arıyorsa benim için gerçekten endişelenmiş demektir. Sen telefonu açmasaydın büyük ihtimalle itfaiyeyi kapıma dikerdi."

Gözlerinde bir şeyler parlar gibi oldu. "Bunu duyduğuma sevindim çünkü telefonun durmadan çalıyordu ve sen de..." Başını hafifçe salladı. "Ölü gibi uyuyordun, Catalina."

Haksız sayılmazdı.

Kıyametin kopması –hatta Mahşerin Dört Atlısı'nın bana doğru dörtnala koşturarak adımı haykırması– bile beni derin uykumdan uyandıramazdı. Ki Aaron'ın telefonda Isabel'le konuşmasının benim için dünyanın sonu olduğu düşünülürse durum oldukça ironikti.

Neler olduğunu anlayınca gözlerim kocaman açıldı. Etten bahsetmişti. Kuzu kavurma. Düğün için menüde olan yemekti bu.

Bu durumun sonuçları yorgun zihnimde dönüp duruyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Aaron, ben sessiz bir panikle dolup taşarken.

"Evet," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Mükemmel harika iyiyim."

Aaron'ın bir kaşı kalktı. Belki de pek iyi *olmadığımı* çaktırmıştım.

"Ona senin iyi olduğunu, sadece uyuduğunu söyledim. Ama

sanırım yarın onu araman gerekecek." Telefonumu işaret etti. "Telefondakinin sen olmadığını anlayana kadar yaptığı beş dakikalık İspanyolca monoloğa bakılırsa aradığında içinin rahatlayacağını söyleyebilirim." Aaron'ın dudaklarında bir sırıtış belirir gibi oldu.

"Evet," diye mırıldandım, acilen yönetmem gereken bir kriz varken ben hâlâ onun gülümsemesine kapılıyordum. "Tamam."

O sırıtış çarpık bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Ah, Tanrım. Neden gülümsemesi bu kadar güzel görünüyordu ki? Yeterince gülümsemiyordu bile.

Ki şu an önemli olan bu *değildi.*

Önemli olan, Aaron'ın ablamla konuşmuş olmasıydı ve ablam da hiç lafını sakınmayan biriydi. *Hem de hiç.*

"Peki, Aaron," diye başladım ve gerisi de çabucak geliverdi, "ablamla konuşurken ona ismini söyledin. Değil mi?"

Bir kaşı yine kalkmıştı. "Evet, insanlar biriyle tanışırken öyle yaparlar çünkü."

"Tamam," dedim başımı yavaşça sallayarak. "Peki tam olarak nasıl söyledin? *Selam, ben Aaron,* gibi mi mesela?" Sesimi biraz daha alçaltıp onun konuşmasını taklit etmeye çalıştım. "Yoksa, *Ben Aaron'ım. Hiç kimseyim. Selam,* gibi miydi?"

Başını eğip bana baktı. "Soruyu anladığımdan emin değilim ama çok düşünmeden birinci seçenek diyorum. Ve ben kesinlikle öyle konuşmuyorum."

Burnumdan derin bir nefes verip parmak uçlarımı şakaklarıma dayadım. "Ah, Aaron. Bu hiç iyi değil. Ben..." Gözlerimi kırpıştırırken rengimin attığını biliyordum. "Ah, Tanrım."

Aaron kaşlarını çatarak bana baktı. "Catalina" –mavi gözleri endişeli bir şekilde beni izliyordu– "belki de seni hastaneye götürüp bir kontrol ettirsem iyi olur. Düştüğünde başını vurmuş olmalısın."

Dönüp bir elini direksiyona, diğerini de kontağa koydu.

"Bekle, bekle," dedim, o tam arabayı çalıştırmadan önce. "Öyle bir şey değil. Ben iyiyim. Gerçekten."

Bana bir bakış attı.

"Ben iyiyim."

Bana hiç de inanmıyormuş gibi bakıyordu.

"Gerçekten."

Ellerini çekip kucağına koydu.

"Ama senden bir şey rica edeceğim." Başını sallamasını izledim. *Vay canına, bu kolay olmuştu.* "Isabel'e tam olarak ne söylediğini bilmem lazım."

"Bunu konuştuk ya. Bir dakika önce hem de." Bir elini boynuna götürdü.

"Benim için yeniden anlat. Dediğimi yap." Ona zayıf bir şekilde gülümsedim. "Ne söylediğini bilmem gerekiyor."

Adam bana, sanki ondan kıyafetlerini çıkarmasını ve koreografisi hazır bir dansı Times Meydanı'nın ortasında sergilemesini istemişim gibi bakıyordu.

Ki öyle bir şeyi izlemeyi çok isterdim ama... önemli olan bu değildi, yine.

"Lütfen." Sihirli kelimeyle şansımı bir kez daha denedim.

Aaron uzun bir süre boyunca bana baktı. Ve bir şekilde, o altı harfli kelimenin, karşı çıkmadan ona bir şey yaptırmanın sihirli anahtarı olduğunu anladım.

Bir iç çekti ve koltuğuna gömüldü. "Peki."

"Ah, bir de olabildiğince detay ver. Yapabiliyorsan söylediklerini bire bir tekrarla."

Yeniden derin bir nefes verdi. "İngilizceye geçtikten sonra benimle tanıştığına memnun olduğunu söyledi. Telefonu açmamanın iyi bir mazereti olduğunu umduğunu çünkü onu çok korkuttuğunu belirtti. Çiçeklerden sorumlu aptal hippinin, buketler masa örtüsüyle uyumlu olmadığı için düğününü mahvedeceğini anlattı."

Bunu duyunca burnumdan soludum. O zavallı çiçekçi günahlarının bedelini ödeyecekti şüphesiz.

Devam etti: "Ve birkaç güne görüşeceğimizi söyledi. Düğününde." Son söylediği içimdeki tüm umutları silip süpürmüştü.

"Ondan önce de bana et yemeyen o hipsterlardan olup olmadığımı sordu. Çünkü öyle bir durumda davetini geri çekmek zorunda kalırmış. Sonra da şaka yaptığını, kendim için neyin iyi olduğunu biliyorsam o düğünde muhakkak bulunmam gerektiğini söyledi. Özellikle de kuzu kavurma seviyorsam. Tabii, dedim ben de. Dürüst olmak gerekirse kuzu etini çok severim. Hatta yeterince sık yemiyorum bence."

Ağzımdan hayvanlara yaraşır çirkin bir uluma sıyrılıverdi.

"*Mierda. Qué desastre. Qué completo y maldito desastre.*"* Yüzümü ellerime gömdüm, keşke içine düştüğüm bu aptalca durumdan kaçışım da bu kadar kolay olabilseydi.

"Aslında telefondakinin sen olduğunu düşünürken o da buna benzer bir şeyler söyledi." Ardından ciddi bir merakla, "Tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Siktir demek. Felaket. Facia. Fiyasko," dedim, parmaklarımın arasından boğuk bir sesle.

Aaron bana katılır gibi hımladı. "Konuşmanın başındaki ses tonunu düşününce mantıklı geliyor."

"Aaron," –ellerim kucağıma düştü– "neden ona düğünde olacağını söyledin? Düğüne sadece birkaç gün kaldı. Üç gün sonra İspanya'ya uçacağım."

"Az önce anlattım sana," dedi, en az benim kadar yorgun bir tavırla. "Ona orada olacağımı söylemedim. O öyle olacağını varsaydı."

Ona bir bakış attım.

"Olanlardan sonra mı?" dedim ona, konuşmaya yeni bir yaklaşım getirmek için. "Yaptığımız konuşmadan ve anlaşmayı iptal etmeyi kararlaştırdıktan sonra mı? Senin orada olacağını varsaymasına izin verdin."

Bunu nasıl unutabilirdi? Çünkü ben *unutmamıştım.*

"Sana bunu konuşacağımızı söylemiştim."

Ne zaman? diye sormak istiyordum. *Havalimanına doğru giderken falan mı?* Artık hiçbir şey konuşacak zamanımız kalmamıştı.

* (İsp.) "Siktir. Ne saçmalık ama. Ne lanet olası bir saçmalık." –ç.n

"Ama konuşmadık, Aaron."

İki hafta. Gelip benimle konuşması için iki haftası vardı. Bu yüzden kendimden nefret etsem de bir yanım bunu yapmasını beklemişti. Şimdi anlamıştım. Eh, en azından bu neden Rosie'ye olanları bir türlü söyleyemediğimi açıklıyordu. Ya da aileme. Henüz.

Başımı iki yana salladım. Amma da aptaldım. "Ve konuşmamıza da gerek yok. Konuşacak hiçbir şeyimiz yok."

Aaron'ın çenesi kasıldı ama tek kelime etmedi.

Telefonum birkaç kez öttü ama umursamadım. Aaron'a pis pis bakmakla meşguldüm.

Enerjim tükenince pes edip başımı yolcu koltuğunun lüks başlığına dayadım. Gözkapaklarım kapanırken, tüm dünyayla bağlantımı da keşke böyle kolayca kesebilsem diye düşünüyordum.

Telefonum gelen birkaç mesajla yeniden ötünce bakışlarım kucağıma kaydı.

Yine gelen her neyse umursamadım. "Ne yapacağım ben?" diye düşündüm yüksek sesle. "Birkaç saat sonra Isabel herkesi arayıp *Lina'nın erkek arkadaşıyla* telefonda konuştuğunu anlatacak." Ayvayı yemiştim. "Sanırım onlara senden ayrıldığımı söyleyebilirim." Derin bir iç çektim. Sonra bakmak için ona döndüm. "Yani senden değil de, genel olarak *senden*. Yani..." En sonunda başımı iki yana salladım. "Ne demek istediğimi anladın."

Bununla birlikte Aaron olduğu yerde iyice doğrulup arabanın içindeki alanın daha da daralmasına neden oldu.

Ama ikimiz de bir şey diyemeden önce telefonum yeniden öttü. Sessize almak niyetiyle telefonu kucağımdan aldım. *"Por el amor de Dios."*

Ekranımdaki endişe verecek kadar çok mesaj tüm şüphelerimi doğruluyordu.

Isabel: Az önce erkek arkadaşınla konuştum. *Sırıtan emoji* Amma da pes ve seksi bir sesi vardı. Fotoğraf gönder, lütfen.

Mamá: Ablan Aaron'la konuştuğunu söyledi. Etsiz bir menüyü tercih ederse restoranla konuşup bir balık opsiyonu oluşturmalarını rica edebiliriz. Balık yer, değil mi? O da et değil mi ama?

Mamá: Tabii vejetaryenler tavuk da yiyorsa. Yerler mi? Charo da bir ara fleksotaryendi. Fleksitoryan? Adını hatırlayamadım.* Ama jambon ve sucuk yiyordu. Biliyorsun, ben bu beslenme türlerinden pek anlamam.

Mamá: Tercih ederse tavuk da hazırlatabiliriz. Sor ona.

Ah, Tanrım. Bu saatte annemin ayakta ne işi vardı ki?

Isabel: Erkek arkadaşının nasıl göründüğünü bilmemem çok tuhaf. Çirkin biri mi? Öyleyse de sorun değil. Eminim ki başka şekillerde telafi ediyordur. *patlıcan emojisi*

Mamá: Sadece onun ne yemek istediğini söyle bana. Sorun olmaz. Abuela'ya söylemem. O nasıldır bilirsin.

Isabel: Şaka yapıyorum, biliyorsun. Erkek arkadaşını görünüşüne göre yargılamam.

Isabel: Ayrıca senden penis fotoğrafı isteyecek değilim çünkü o senin bileceğin iş ama gönderirsen de şikâyet etmem.

Acıyla inledim.

Isabel: Yine şaka yaptım. *kalp emojisi*

Isabel: Ama seksi sesi konusunda şaka yapmıyorum. O resmen *alev emojisi*

"O zaman iki seçeneğimiz kalıyor," dedi yanımda oturan adam.

Birden dönünce neredeyse kafam onunkine tosluyordu çünkü omzumun üzerinden bana bakıyordu. Ağzı yanağıma yakındı, hem de çok yakın.

Telefonun ekranını hemen göğsüme doğru kapatırken yüzüm alev almıştı. "Ne kadarını gördün?"

---

* Fleksitaryenlikten bahsediliyor. Hayvansal gıdaların önemli ölçüde azaltıldığı, sebze ağırlıklı bir beslenme biçimi –ç.n

Aaron –gelecekteki patronum– omuzlarını silkti. "Yeteri kadarını."

Tabii ki görmüştü. Sonuçta burada Lina Martin Show oynuyordu.

"En azından benden ayrılmadan önce, sahip olduğumuz seçenekleri dinlemeni tavsiye edebileceğim kadarını."

Bu adam tam da işlerin karmakarışık olduğu noktada kendisini benim ikilemimin içine sokuşturuvermeyi başarmıştı. Çok öfkeli olmalıydım. Öfkeden kuduruyor olmalıydım. Öyle olmak istiyordum da. Ama *bizden* bahsedişi, içinde bulunduğum –kendi ellerimle yarattığım ve çığ gibi büyüyüp onu da içine alan yalanlarla örülü– bu berbat durumla tek başıma yüzleşmek zorunda olmadığımı bilmek içimi bir nebze de olsa... ferahlatıyordu. Kendimi daha az çaresiz hissediyordum. Daha az yalnız.

"Biz mi?" dedim, sesimdeki şüpheyi duyarak. Söylediğim şeye inanmaktaki isteksizliğimi. Yeşermesi için izin verdiğim umudu.

Aaron bana çok iyi bildiğim bir şekilde bakıyordu. Birazdan ne söyleyecekse, son kez söyleyeceğini biliyordum. "Seni bu konuda zorlamayacağım, Catalina. Bana söylemediğin bir şey olduğunu bilirken bunu yapmayacağım. Jeff'in açıklamasından sonra fikrinin çok sert biçimde değişmesine neden olan bir şey varken." Bir elini kaldırdı ve sanki kendisini bir şeye hazırlıyormuş gibi saçından geçirdi. "Sana konuşacağımızı söylemiştim ama konuşmadık. Bunun sorumlusu benim. Bir açıklaması var ama artık bir önemi yok." Söylediklerini sindirmem için bir anlığına duraksadı. Ama buna sindirmek denmezdi. Resmen mideme oturmuştu. "Bu işi kıvırabiliriz. İstediğin buysa başarabiliriz." Yeniden duraksadı, benimse nefesim boğazımda takılmıştı. "Ben başarabilirim."

Onun kararlılıkla parlayan masmavi gözlerine baktım.

Ben de bunu istiyordum. Bunun işe yaramasını istiyordum. En iyi seçeneğim olduğunu söylerken haklıydı. Gerçekten de öyleydi. Tüm bunlar olmadan önce. Ama birkaç gün önce her şey değişmişti.

Terfi aldı. Patronum olacak. Bu durum anlaşmayı bozar. Daniel'le birlikteyken dersimi aldım.

Ve şimdi her şey yeniden değişmişti.

İspanya'daki herkes onu görmeyi bekliyor. Hatta artık daha da heveslıler muhtemelen. Geri dönmek için artık çok geç.

Belki... İşyerindeki kimse bu anlaşmayı öğrenmezse risk de olmazdı. Bırakın bir düğün için İspanya'ya, birlikte herhangi bir yere gideceğimizi düşünmeleri için bile bir sebep yoktu. Bağış gecesini kimse öğrenmemişti.

Zihnimde durmadan aynı senaryo beliriyordu. Dehşete düşmeme neden oluyordu. İspanya'ya yanımda kimse olmadan gidiyorum. Tek başıma. Geçmişe saplanıp kalmış. Acıyarak gülümseyenleri görüyorum. Üzgün bakışlar atılıyor. Arkamdan fısıltılar yükseliyor.

Bu görüntülerle birlikte bir an kanım çekilince aklıma birkaç saat önce bayılacak gibi olduğum geldi.

"Seçenek A ne?" diye fısıldadım, kendi başıma bir sonuca ulaşmaya çalışmaktan helak olmuştum. "İki seçenek var dedin. İlki nedir?"

Aaron'ın yüzünde işyerinde takındığı o ifadelerden biri belirdi. "Seçenek A'da sen eve tek başına gidiyorsun. Her ne kadar bunu tavsiye etmesem de hâlâ bir seçenek olduğu söylenebilir." Bunu kendim dışında başka birinden daha duymamla kollarımdan aşağı bir ürperti iniverdi. "Her şeyin yolunda gideceğinden şüphem yok. Ama bu, en kolay yol olduğu anlamına gelmez... Her ne başarmayı ümit ediyorsan artık."

"Hiçbir şey başarmaya çalışmıyorum."

"Buna ikimizin de inanmadığını biliyorsun. Ama sorun değil. Her halükârda ikinci bir seçeneğin daha var. Ve ilkinin aksine bu seçeneği seçersen tek başına gitmen gerekmez. Yanında sana destek olacak biri olur." Bir avucunu geniş göğsünün üstüne koydu. "Ben. Zorlu mücadelelerde güvenilir bir yardıma ve desteğe ihtiyacın olacağını en iyi sen bilirsin. Bu yüzden beni götürürsen sana tam olarak bunu sağlayacağım. Kimseyle tek başına

yüzleşmen gerekmeyecek. Onlara tam da söz verdiğin şeyi sunmuş olacaksın."

Göğüs kafesimde bir şeyin yalpalar gibi olduğunu hissettim. O her neyse sakinleştirmek için neredeyse bir elimle göğsümü ovalayacaktım.

"Beni artı birin ya da bana anlatmayı atladığın şekliyle *erkek arkadaşın* olarak götürürsen, oraya yalnız ve bekâr gitme sorununu kökünden çözmüş olursun. Bu kadar kolay."

Aaron Blackford meramını kusursuz bir şekilde ortaya koymuştu. Hem de lafı hiç dolandırmadan.

"Kolay mı? Bunun *kolay* olacağını düşünüyorsan aklını yitirmişsindir demektir," diye mırıldandım. "Çoğu zaman bana zar zor katlanıyorsun, bir de her yaştan ve türden bir sürü Lina'nın olduğu bir ordu düşün. Üç gün aralıksız."

"Hazırım."

Ama asıl soru benim buna hazır olup olmadığımdı. Şansımı denemeye ve geçmişin kendini tekrar etmesi riskini almaya gerçekten hazır mıydım?

Ama sonra Aaron devam etti. "Bir şey üzerinde çalışıp çabalamaktan asla korkmadım, Catalina. Tüm işaretler aleyhime görünse de."

Söyledikleri beni öyle bir vurmuştu ki neredeyse nefesim kesilmişti. Sanki sözleri daha fazla ağırlık taşıyormuş ve bana bir darbe indirmiş gibi.

Aptallık ediyorum.

Hayır. Birazdan dudaklarımdan çıkmak üzere olan kelimeler aklımı ne kadar kaybettiğimin bir göstergesiyse o zaman delirdiğimi kesinlikle kabul edebilirdim.

"Pekâlâ," dedim zoraki. "Seni uyardım, hem de iki kez. Artık bunu yapmaya mecburuz. *Biz* bunu yapmaya mecburuz, sen ve ben."

"İptal etmek isteyen ben değildim, Catalina." Haklıydı, bu konuda hakkını vermem gerekiyordu. Ama sonra, "Sen zaten bana mecburdun," dedi.

Bunun bana nasıl hissettirdiğini görmemesi için hemen gözlerimi kaçırdım. "Sen nasıl diyorsan öyle olsun, Blackford. Umarım bunu elimize yüzümüze bulaştırmayız."

"Bulaştırmayız," dedi kararlı bir şekilde. "Yoksa bir şeyi kafama koyduysam asla başarısız olmadığımı unuttun mu?"

Son söylediğinden biraz korkarak gözlerimi kırpıştırdım. Lanet olsun, zaten böyle bir şeye girişmek için belli bir özgüvene ve hatta biraz da deliliğe sahip olmak gerekiyordu.

Omuzlarımdaki yükün bir nebze de olsa kalktığı gerçeğine pek takılmadan arabanın dışına doğru baktım.

"Burası benim sokağım değil." Park hâlinde olduğumuz muhiti tanıyamamıştım bile. "Neredeyiz?"

"Yiyecek bir şeyler alacağız," deyip pencereden, *luchador** maskelerinin çiçekli motiflerle iç içe geçtiği bir yemek kamyonunu işaret etti. "Şehirdeki en iyi balıklı tacoları yapıyorlar."

Balıklı tacoyu duyunca midemden bir gurultu yükseldi. Dürüst olmak gerekirse herhangi bir taco çeşidi için de bu tepkiyi verirdi. Ama balıklı taco? Onlar benim yasak aşkımdı resmen.

"Balıklı taco mu?"

Koyu kahverengi kaşları yine çatılarak kavuşmuştu. Ve öylesine açtım ki uzanıp o çatık kaşlarını bile öpebilirdim. "Sevdiğini biliyorum," dedi.

Seviyordum. "Aslına bakarsan bayılıyorum."

Aaron bana, *Gördün mü bak*, der gibi bir bakış attı. "Onlarla Héctor'un yanına yüzlerce kez gelmişsindir herhâlde," dedi Aaron gelişigüzel bir şekilde. Bunu duyunca şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Binlerce kez daha doğru olurdu herhâlde. "Kaç tane istersin? Benim her zamanki siparişim üç oluyor."

Her zamanki siparişi mi?

"Üç iyidir," dedim dalgın bir şekilde çünkü bir yandan Aaron'ın buraya düzenli olarak geldiğini düşünüyordum. Üç

---

* *Luchador*, İspanyolcada savaşçı, güreşçi gibi anlamlar taşımaktadır ve bu kişilerin taktıkları renkli maskelerin de İspanyol kültüründe büyük bir yeri vardır. –*çn*

tane taco sipariş ediyordu. Tertemiz parmaklarından sos damlıyordu. Normalde bir gülümseme bile görülmeyen dudaklarının kenarından biraz sızıyordu.

Kes şunu, Lina, diye azarladım kendimi. *Taco seksi değildir. Yemesi zor ve vıcık vıcıktır.*

"Hemen dönerim," dedi kemerini açarken.

Birkaç saniye geç de olsa benim de parmaklarım kemere uzandı, ben de onunla birlikte gitmek istiyordum.

"Çıkma," diye buyurdu kendi kapısını açarken. "Arabada kal. Ben alıp gelirim."

"Bana annelik yapmak ya da yemek almak zorunda değilsin, Aaron," diye çıkıştım, beni beslemek falan zorunda olduğunu düşünmesini istemiyordum. "Zaten yeterince şey yaptın."

"Zorunda olmadığımı biliyorum," dedi arabadan inerken. Doğrulup başını eğdi. "Bu akşam buraya gelmeyi planlıyordum zaten. Sen de hazır arabadasın işte," diye açıkladı, sanki tam da buna ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi. Yanılmıyordu da. "Ve bir şeyler yemen gerek. Birkaç dakikaya dönerim."

Pes edip iç çektim. "Peki." Tam yeniden doğrulduğu sırada kucağımdaki ellerimle mahcup bir şekilde oynayarak ona seslendim. Durdu. "O zaman dört olsun," dedim nazik bir sesle. Elveda, aptal diyet-olmayan-diyet. "Lütfen."

Aaron uzun bir an boyunca sessizce bana baktı. Öyle uzun sürmüştü ki ekstra bir tane daha isteyerek hata edip etmediğimi düşünmeye başladım. Nihayet yeniden konuşurken sesini iyice alçaltmıştı: "Yeniden uykuya dalma, olur mu? Uyandığında yemek kalmış olacağını garanti edemem, hem de seni uyandırabileceğimden bile emin değilim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bundan sonra öyle bir şey yapmayı deneme bile, Blackford," dedim ama o çoktan kapıyı kapamış, yemek kamyonuna doğru yürüyordu.

Aradan otuz dakika bile geçmemişti ve ben elimde mükemmel kokan bir yemek kutusuyla evime girmiştim. Kutuda beş taco vardı – Aaron ona söylediğim gibi dört değil, beş tane al-

mıştı. Yanında da *serrano* biberli acılı pilav vardı. Ve ödememe bile müsaade etmemişti.

"Ben hallettim," demişti.

Sonra da telefonuma kendi numarasını kaydetmiş ve eve gider gitmez uçuş bilgilerini ona da atmamı istemişti. Sonra da yemek yiyip ardından da uyuyacağıma söz verdirmişti. Sanki bunlar bir an önce yapmak istediğim şeyler değilmiş gibi.

Ben de ertesi sabah beni ele geçireceğinden hiç şüphe duymadığım paniğe teslim olmadan onun dediklerini yapmıştım.

O. Aaron Blackford. Müstakbel patronum ve ablamın düğününe benimle katılacak müstakbel sahte erkek arkadaşım.

Çünkü gerçekten de tam söylediği gibi her şeyi halletmişti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kıyamet düğününe giden uçağa binmek için kalan süre: Yirmi dört saat.

Stres seviyesi: Tehlikeli bir hâl alıyor.

Acil eylem planı: Üç çikolatalı brownie. Koca bir tepsi.

Bir önceki günün bana öğrettiği bir şey varsa o da kendimi beni mutlu eden şeylerden mahrum ederek nasıl da büyük bir aptallık ettiğimdi. En azından kendimi daha az kötü hissetmemi sağlayan şeylerden. Ağzıma ardı ardına çikolata sokuşturmanın sözüm ona diyetimi heba etmekten daha fazlası olduğunu biliyordum. Ama ne diyebilirdim ki, ben uçlarda yaşayan bir kadındım.

Ve beni Madison Avenue'ya getiren şey de tam olarak buydu. Daha net olmak gerekirse, New York'ta içimdeki öfkeli canavarı, yani gerginliğimi yatıştırabilecek tek yer buradaydı.

"Siparişini paket mi yapalım, Lina?" diye sordu Sally tezgâhın arkasından. "Rosie nasıl bu arada? Sana katılmayacak mı bugün?"

"Keşke o da burada olsaydı ama bugün tek başıma takılıyorum."

Önceki gece Rosie'yle yaklaşık iki saatlik bir telefon görüşmesi yapmıştım. Girişmek üzere olduğum şeyi ona anlatmak hiç de kolay olmamıştı ve sonucunda telefonda –gereksiz– ciyaklamalar yankılanmıştı. Sonra da Aaron'la aramızda geçen, kafasında kurduğu çok bariz olan hararetli bakışlar hakkında canımı sıkmaya başlamıştı. Ama en yakın arkadaşımın da benim takımımda olduğunu bilmek güzeldi. Bahsi geçen her ne kadar Aldatmaca Takımı olsa da. Kıyamet Düğünü'nden döndüğümde onun New York'ta, dudaklarında anlayışlı bir gülümseme ve elinde kesinlikle ihtiyacım olacak bir kutu dondurmayla beni bekleyeceğini bilmek dünyalara bedeldi.

"Ah, hayır, teşekkürler. Burada yiyeceğim." Bir an durup siparişimi düşündüm. "Aslında onu iki brownie yapalım," dedim Sally'ye, tezgâhtan espresso makinesine doğru gidişini izlerken. "Keyfini çıkarabilirim. Dinlenip rahatlamak için koca bir günüm var. İşten izin aldım."

Her zaman yaptığı gibi kahve çekirdeklerini tarttı. "Burada o kadar takılacaksan beni gerçekten özlemiş olmalısın. Ama seni suçlayamam. Beni kim özlemez ki, değil mi?"

Bir kahkaha patlattım. "Tabii ki seni özledim. Sen benim bu dünyadaki en sevdiğim baristasın." Her bir hareketini dikkatle izliyordum, neredeyse ağzımdan salyalar akacaktı.

"Ah. Bunu sadece elimde sana vereceğim güzel şeyler olduğu için söylüyorsun. Ama olsun, sen yine de devam et."

Eğer ki ömür boyu bedava kahve içebileceğim anlamına gelecekse onunla evlenmeye hazır olduğumu bile itiraf edebilirdim. Kafeinli sihrini yapması için makinedeki tuşlara basarken bakışları arkama kaydı.

Sally'nin gözlerinin beğeniyle parladığını fark ettim.

"Günaydın," dedi, arkamdaki her kimse ona. Ardından yeni müşterisine dönmeden önce bana muzır bir bakış attı. "Her zamankinden mi? Şekersiz duble espresso?" Durdu ve o sırada yeni gelenin tam arkamda olduğunu hissettim.

Bu sipariş bana çok tanıdık geldiği için kaşlarımı çattım. Sade, acı ve ruhsuz, tam da...

"Hemen hazırlıyorum, Aaron."

Sırtım kaskatı kesilirken kocaman açılan gözlerimle dosdoğru karşıya bakmaya devam ettim.

"Teşekkürler, Sally."

O ses. Yarın benimle birlikte uçağa binecek adama aitti. Aileme sevgili sahte erkek arkadaşım olarak tanıtacağım kişiye.

Yavaşça ona döndüm ve okyanus mavisi gözlerinde, o çok yakından tanıdığım ciddi ifadeyle bana baktığını gördüm. Dudaklarım aralandı ama bir şey söylemeye fırsat bulamadım.

"Düşündüğümden de kötü," dedi, dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak beni süzerken.

"Affedersin?" diye çıkıştım, onu taklit ederek vücudunu baştan aşağı süzerken.

"Gözlerin." Başımı işaret etti. "Yüzüne göre kocaman görünüyorlar. Normalde olduğundan daha da büyük. Kafein almanın iyi fikir olduğundan emin misin? Şimdiden biraz huzursuz görünüyorsun zaten."

Kocaman ve *normalde olduğundan daha büyük* gözlerimi kısıp ona baktım. "Huzursuz mu?"

"Evet," dedi soğukkanlılıkla. "Her an çıldırabilirmişsin gibi."

Ağzıma gelen birkaç çirkin kelimeyi yuttum ve ne orada ne de daha sonrasında –tam da söylediği gibi– çıldırmamak için derin bir nefes aldım. "İlk olarak, ben *sakinim*." Karşılığında da bunu yemediğini belli eden bir bakışla karşılaştım. "*Evet*. Sadece sakin de değil, dingin olduğumu da bilmeni isterim. Suyun hiç hareket etmediği şu göletler gibi."

Tezgâha geri dönünce, Sally'nin çenesini avucuna dayamış merakla Aaron'la olan sohbetimizi dinlediğini gördüm. "Seni giderek daha az özlüyorum, Sally," dedim alayla ve gülümsemesi daha da genişledi. Yandan Aaron'a bir bakış attım. "Senin işte olman gerekmiyor mu, Bay Robot? Böyle dışarıda karşılaştığın rasgele kadınlara ne kadar huzursuz göründüklerini söylemek yerine?"

"Sen rasgele bir kadın değilsin," dedi sakince ve tezgâha doğru yaklaştı. Tam yanıma. "Ve sabah işteydim. Ama günün kalanında izin aldım."

"İzin mi?" dedim abartılı bir şekilde. "Aaron bir gün izin aldıysa, cehennem buz tutmuş demektir."

Çünkü daha önce hiç izin aldığını görmemiştim.

"Yarım gün," diye düzeltti beni.

Sally iki siparişi de tezgâha koydu. Aynı anda. Ki siparişimi Aaron'dan birkaç dakika önce verdiğim için bu bana biraz tuhaf gelmişti.

Bana meleksi bir gülümsemeyle bakan kadına gözlerimi kısarak baktım. "Buyurun, arkadaşlar. En sevdiğim müşterilerim için harika şeyler. Duble espresso, şekersiz. Ve *flat white*."

Bu da bana Sally'nin demin Aaron'ın *her zamanki* siparişi hakkında söylediklerini hatırlattı.

"Buraya ne sıklıkta geliyorsun, Aaron?" diye sordum. Köşeyi Dönünce'nin müdavimi olarak ona burada hiç rastlamadığıma göre çok sık olamaz diye düşünüyordum. "Burayı nereden biliyorsun ki?"

Bu keşfin ardında Google Haritalar, Tripadvisor, Time Out ve diğer milyon tane internet sitesi olabilirdi tabii. Ama yine de...

"Oldukça sık," diye yanıtladı cebinden cüzdanını çıkarırken.

Gözlerim hâlâ kısılmış hâlde uzun parmaklarının cüzdanıyla uğraşmasını izlerken aklıma bir anı geldi. Aaron'la Köşeyi Dönünce'yi konuşmuştuk. Ya da ben kendi kendime burayla ilgili konuşurken Aaron da beni duymuştu, her neyse işte. Ofisime gelip bana Tanıtım Günü'yle ilgili yardım etmeyi teklif ettiği gündü. Neler olduğunu fark edince olduğum yerde iyice doğruldum.

"Bu kadar şaşırmana neden olan ne, Catalina? Senin anlattıklarını dikkatle dinliyorum. Kendi kendine mırıldanırken bile. Ki bunu çok sık yapıyorsun. Arada bir ilginç şeyler söylediğin de oluyor."

"Akıl okuma yeteneğin falan mı var senin?"

"Neyse ki yok. Eminim ki düşündüğün şeyleri öğrenmek çoğu zaman beni dehşete düşürürdü." Elini uzatıp kredi kartını Sally'ye verdi. "Bunlar benden."

Peki. Öncelikle, dehşete düşmek mi? Ve ikinci olarak, ben kendi kendime mırıldanıyor muydum? *Sıklıkla?*

Sally'nin kredi kartını alışını görünce aptal şok durumumdan sıyrılıverdim.

"Bekle," diye ciyakladım. Bu hem Sally'nin hem de Aaron'ın dikkatle bana dönmesine neden oldu. "Benim siparişimi ödemek zorunda değilsin. Benim de param var."

"Eminim ki vardır ama ödemek istiyorum."

"Ama ya ben ödemeni istemiyorsam?" diye çıkıştım.

Sally'nin bakışları benden yanımdaki adama kaydı.

Ben de ona dönünce sakin bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

"İstememenin özel bir nedeni var mı, Catalina? İçimden bir ses, başkası olsaydı bedava kahve ve brownieye sesini hiç çıkarmayacağını söylüyor." Tezgâha şöyle bir baktı. "Brownielere yani."

"Eh, doğru tabii. Bir sebebi var, seni ukala." Ona doğru bir adım attım. Küçük bir adım. Ve sesimi alçalttım. "Zaten sana yeterince borçlandım ve sadece dünkü balık tacolardan da bahsetmiyorum, tamam mı?" Bakışlarımız bir anlığına buluştu. "Borcumun daha da büyümesini istemiyorum."

Yüz ifadesinin değişimi dikkate almam gereken bir şeyse, son söylediğim canını bayağı sıkmış gibi görünüyordu.

"Bana tek bir şey bile borçlu değilsin," dedi kaşlarını çatarak. "Sana kahve ya da taco almam ya da diğer herhangi bir şey bana borçlanmana neden olmuyor." Başını iki yana sallayınca normalde mükemmel bir şekilde yerinde duran koyu renk saçlarından birkaç tutam dağılarak dikkatimi çekti. Ardından kaş çatışı yumuşadı ama yüzüne mesafeli sayılabilecek bir ifade yerleşti. "Benden gelen herhangi bir şeyi büyük mücadeleler vermeden kabul edecek misin hiç?"

"Bu..." dedim ama cümlenin devamını getiremedim çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. "Bu cevaplanması kolay bir soru değil, Blackford."

Başını yana yatırdı. "Anlıyorum."

Ardından vücudunu çevirip aramızdaki mesafeyi biraz daha kapatıverdi. Böyle bir şey yapmasını beklemediğim için nefesim şaşkınlıkla boğazıma takıldı. Bana ne kadar yakın durduğunun fazlaca bilincinde olarak kekelemeye başladım. Ne söyleyeceğimi ya da bir şey söylemem gerekip gerekmediğini bile kestiremiyordum.

Aaron elini uzattı ve parmaklarının ucunu şakağımdan ha-

fifçe geçirdi. Tüm vücudum karıncalanırken dudaklarım hafifçe aralandı.

Bu sefer de sesini alçaltan o olmuştu. "Daima benimle bir savaş hâlindesin."

Onun yakışıklı ve ifadesiz suratına bakarken mavi gözleri her bir tepkimi ölçüp biçiyordu.

"Bana direnmeye çalışıyorsun."

Kalbim olduğu yerde birkaç takla attı ve dört beş kilometrelik bir koşu yapmışım gibi hissetmeme neden oldu.

Başını eğdi ve şimdi ağzı birkaç saniye önce parmaklarının dokunduğu yere çok yakındı. Neredeyse dans ettiğimiz akşam olduğu gibi. "Sanki benim yalvarmamı istiyor gibisin. Öyle bir şeyden zevk alır mıydın? Benim yalvarmamdan?" Sesi çok... samimi geliyordu. Özel bir şey söylüyormuş gibi. Ama düşüncelerimi altüst eden şey birazdan söyleyecekleriydi. "Mesele bu mu? Beni dizlerimin üzerine çökmüş hâlde mi görmek istiyorsun?"

Vay canına.

Fazlasıyla aşina olduğum bir sıcaklık ensemden yukarı tırmanıp yanaklarımın alev almasına neden oldu. Ve de tüm tenimin. Ardından geldiği gibi kayboldu ama benim birkaç saniye içinde fazlasıyla sıcaklamama neden olmuştu.

Aaron'ın gözleri dikkatle beni izlerken resmen mideme bir şey oturmuştu. "Bırak da sana bir şeyler ısmarlayayım, tamam mı? Bunu gerçekten istiyorum."

Kurumuş dudaklarımı sıkıca birbirine bastırırken bütün vücuduma hâkim olmaya çalışan kaosu dizginlemeye çalışıyordum.

"Peki," dedim tek nefeste ama kulağa fazla titrek ve yanlış gelmişti. Boğazımı temizledim. Hem de iki kez. "Kahvemi öde. Kafenin ortasında bana yalvarmanla ya da başka türlü bir şov sergilemenle ilgilenmiyorum." Sesim hâlâ kulağıma doğru gelmediği için boğazımı üçüncü bir kez daha temizledim. "O yüzden, lütfen, öde bakalım." Durdum, hâlâ vücudumu yola getirmeye çalışıyordum. "Ve teşekkürler."

Aaron başını salladı ve dudaklarının bir kenarında tatmin

olmuş yarım bir gülümseme belirdi. "Gördün mü? O kadar da zor değilmiş, değil mi?" dedi. Dudakları biraz daha aralandı, ne kadar da kendini beğenmiş görünüyordu ve...

Bir dakika.

Jeton düşmüştü. "Sen az önce..." Buna inanamıyordum. Bu olanlara inanamıyordum. Ona verdiğim tepki... Az önce sırf eğlencesine beni... tahrik etmişti. "Bilhassa yapıyordun."

Dudaklarını büzdü. "Belki de," dedi ve nihayet kişisel alanımdan çıkıp arkasını döndü. Yeniden bana baktığında dudaklarının kenarındaki gülümseme yerli yerinde duruyordu. "Hayal kırıklığına mı uğradın, Catalina?"

Buna inanamıyorum.

Daha kötüsü, üzerimdeki etkisini bildiği anlamına geliyordu. Bana o kadar yakın durduğunda tüm algılarımın nasıl altüst olduğunu biliyordu. Vücudumun. Ve bu aptalca tartışmayı kazanmak için bu kozu kullanmıştı.

Kendinden pek memnun şekilde fincanını dudaklarına götürürken ben de ağzım bir karış açık ona bakıyordum.

"Biliyor musun, Aaron?" Omuzlarımı silkerken, beni ele geçirmeye çalışan gülümsemeyle mücadele ediyordum. "Gerçekten de hayal kırıklığına uğradım."

"Öyle mi?" dedi yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyle.

"Hem de nasıl. Ve hayal kırıklığına uğradığımda neler olur biliyor musun?" Sally'ye döndüm. "Sally, vitrindeki her şeyden birer tane istiyorum. Ve fikrimi değiştirdim. Hepsini paket yapabilirsen çok sevinirim." Dudaklarımda çok da şeytani olmadığını umduğum bir gülümseme belirdi. "Kendisi ödemekte ısrar ediyor." Parmağımla Aaron'ı işaret ettim. "O yüzden lütfen tüm müşterilerini dizlerinin üzerine çökme saçmalığıyla kaçırmadan önce ödemeyi al."

"Ah, öyle bir şey olsun hiç istemem," dedi Sally göz kırparak. "Bizim limonlu barımızı da çok seversin sen. Bir yerine iki tane mi koysam acaba?" diye sordu, en büyük kutularından birini alırken.

Başımı salladım. "Ne kadar harika bir fikir. Onlara bayılıyorum, o zaman neden yabanmersinli kekleri de iki tane yapmıyoruz? Buradan şahane görünüyorlar."

Ben küçük şovumu yaparken de Aaron yanımda duruyordu. "Seni yemek yerken görmekten memnun olmayacağımı düşünüyorsan, dün ne kadar ciddi olduğumu anlamamışsın demektir."

Söylediği şeyin içimde uyandırdığı hislere kapılmamaya çalıştım.

"Ama umarım benimle de paylaşırsın."

"Sen bana bir şeyler ısmarlıyorsun sanıyordum, tersi değil." Yeniden ona döndüm, kalçamı tezgâha yaslayıp bir elimi de belime koydum.

Onu artık bu kadar iyi tanımıyor olsam, gözlerindeki katıksız zevki gözden kaçırabilirdim. Ama işte, oradaydı.

Ve geçmişte nefret ettiğim o yakışıklı yüze bakarken –tamam, kabul, çok da haklı olmayarak– bir şeyi fark ediverdim. Onun kadar olmasa da ben de bu durumdan zevk alıyordum. Ve şu anki tek ortak noktamız bu da değildi. Bu durumu saklamakta ikimiz de berbat bir iş çıkarıyorduk.

Ama tarihimizde ilk kez ikimizin de bunu saklamaya çalışmak gibi bir kaygısı yoktu. Orada dikilirken öylece birbirimize bakıp duruyorduk. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti. İkimiz de gülümsemelerimizi bastırmaya çalışıyorduk. İki inatçı keçi gibi ne kadar eğlendiğimizi saklamaya çalışıyor, diğerinin dayanamayıp sırıtmasını bekliyorduk.

"Pekâlâ." Sally'nin sesi sihri bozup birden tezgâha dönmeme neden oldu. Sırıtıyordu. Pek de canlı bir şekilde. "Siparişler paketlendi ve hazır."

"Tamam, çok teşekkürler," dedim. Biraz zorlanarak da olsa kibarca tüm paketleri göğsüme yaslayıp aldım. "Pekâlâ, Blackford. Sana da teşekkürler. Seninle iş yapmak her zaman büyük bir zevk."

"Gerçekten onları benimle paylaşmayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

Uzun bir an boyunca birbirimize baktık.

"Ben..." dedi ama sonra bir konuda fikrini değiştirmiş gibi cümlesini tamamlamadı. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Terminalde koşturmayı sevmiyorum. O yüzden yarın geç kalma. Pek de..."

"Şirin olmuyor. Biliyorum, Blackford. Hoşça kal." Sonra arkamı döndüm ve ilerlemeye başladım.

Önce tatlılarıma laf söylemişti, şimdi de bu.

Bir gün, o saçma derecede simetrik yüzüne bir şeyler fırlatacaktım. Ama açıkçası o şey asla brownie olmayacaktı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aaron asla geç kalmazdı. Yaradılışında böyle umarsız bir davranış yoktu.

Bunu iyi biliyordum çünkü programlarımızda yer alan her ortak toplantıya tam bir yıl sekiz aydır ondan erken gitmeye çalışıyordum. Ki bu tek bir anlama gelebilirdi. Benimle İspanya'ya gelmeyecekti.

Gerçekleri ve planımızın ne kadar saçma olduğunu görmüştü.

Aslında *benim* planımdı... onun da hemfikir olduğu.

Yoksa aslında tam tersi miydi? Artık bu noktada gerçekten bilmiyordum.

Benimle gelmeyecekse bir önemi de kalmamıştı.

Gidiş terminalinin ortasında, kalkacak uçakların durumlarının ve zamanlarının gösterildiği kocaman panelin altında, sırtımdan aşağı soğuk terler akarken yanımda kimsenin olmamasının başka bir açıklaması olamazdı. En azından şu anda yanımda durması gereken mavi gözlü adam yoktu.

Etrafa bakınırken bu düşünceyi sindirmeye çalıştım.

Tek başımayım.

Katıksız bir panik dalgası omurgamdan yukarı fırladı. Ve ek olarak başka bir şeyler daha.

İhanet olarak tanımlayabileceğim bir şey. Ki aslında bu da mantıklı değildi. Söz konusu Aaron olduğunda kendimi ihanete uğramış hissetmemem gerekirdi. Ya da terk edilmiş. Ayrıca bu tür duyguların beynimi ele geçirip aklımı talan etmesini istemiyordum. Ya da göğsümü. Hele ki son anda fikrini değiştirmesinin nedenini bir türlü anlayamazken.

Zaten tüm bunlar delilikti. Tam bir saçmalık. Neden benim yaptığım delice planın en başta bir parçası olmak istesindi ki?

Tüm bu hissettiklerimi bir kenara koymaya çalışırken gözlerimi bavuluma ve ayaklarımın dibindeki küçük seyahat çantasına diktim.

İyisin, dedim kendi kendime. *Şu seni yiyip bitirecek duygulardan bir kurtul da git bavullarını teslim et.*

En son istediğim şey o uçağa tek başıma binmekti ama bunu yapacaktım. Başım dik bir şekilde ailemle –Daniel'le, nişanlısıyla ve geride bıraktığım geçmişimle– ve de *yalanımın* sonuçlarıyla yüzleşecektim. Her ne kadar son kırk sekiz saattir bunu başka biriyle birlikte yapacağıma inanmış olsam da artık tek başıma altından kalkacaktım.

*Dios.** Bunun olmasına nasıl izin vermiştim ki? Aaron Blackford hayatımda nasıl bir gereklilik hâline gelmişti?

Ellerimi sıkıca belime sardım ve olduğum yerden bir dakika sonra ayrılacağıma dair kendime söz verdim. Kafama iyice girmesi için bir kez daha kendime iyi olduğumu söyledim.

Gözlerimin ardında toplanan baskı? Sinir bozukluğundandı. Eve gitmek her zaman içimde hem sevinç hem de pişmanlık yaratırdı. Anıların peşinden acılar ve nostalji de üstüme çullanıyordu. Eve pek sık gitmememin nedeni buydu işte.

Ama artık bunun önemi yoktu. Ben koca kızdım. Aaron'dan önceki planım zaten bunu tek başıma yapmaktı ve işte şimdi tam da öyle yapacaktım.

Titrek bir nefes vererek beynimdeki ve göğsümdeki tüm düşüncelerle anlık duyguları bir kenara koydum ve çantalarımı almak için ellerimi indirdim.

*Ya está bien.*** *Gitme vakti geldi. Cehennem kimse için...*

"Catalina," dedi, duyduğum için bu kadar mutlu olacağımı asla tahmin etmeyeceğim derin bir ses. Hayır, sadece mutlu olmamıştım; rahat bir nefes almıştım, resmen *havalara uçuyordum.*

Gözlerimi kapadım ve içimde dönüp duran coşkuyu, sadece birkaç saniye önce başarısız bir şekilde umursamamaya çalıştı-

* (İsp.) Tanrım –ç*n*

** (İsp.) Sorun yok. –ç*n*

ğım uygunsuz duyguları bastırmak için kendime bir saniye müsaade ettim.

Aaron buradaydı. Gelmişti.

Zorla yutkunurken dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

Yalnız değilim. Geldi.

"Catalina?" dedi ses bir kez daha.

Yavaşça ona dönerken çok saçma görünmediğini umduğum bir gülümseme takınmaya çalıştım. Ama o gülümsemenin birazdan içimden taşıverecek tüm duyguları ele verdiğinden emindim.

Aaron'ın çatık kaşlarıyla karşılaştım ve yemin ederim ki kaşlarının arasındaki o inatçı düğümü gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Geldi, geldi, geldi.

Başını yana eğip bana baktı. "Sen iyi..."

Daha o cümlesini tamamlamaya fırsat bulamadan kendimi minik bir feryatla onun göğsüne yasladım. Sonra kollarımı becerebildiğim kadar etrafına doladım. "Geldin." Kelimelerim, üzerine her giydiyse onun yumuşak kumaşı ardından boğuk çıkmıştı. Göğsü ne kadar sıcak, geniş ve sarılasıydı; bir saniyeliğine kendimi onun üzerine nasıl da atıverdiğimi ve daha sonra bundan ne kadar utanacağımı umursamadım bile.

Çünkü öyle ya da böyle Aaron'a sarılıyordum.

Ve o da... karşılık vermese de ona sarılmama izin veriyordu. Kolları tam da kendimi onun üzerine attığımda olduğu yerde, iki yanında duruyordu. Göğsü pek kıpırdamıyordu. Yanağımın altında kararlı ve giderek sertleşen, içinde sadece kalp atışı bulunan bir mermer heykeli kucaklamak gibiydi. Onda bir kalp krizine neden olmadığımı anlamamı sağlayan şey de o kalp atışıydı zaten.

Çünkü onun dışında Aaron hiç kıpırdamadan duruyordu.

Bir adım geriye çekilip ona baktım.

Tamam, aynı zamanda bir heykel gibi görünüyordu. Belki de kucaklayarak bütün ayarlarını bozmuştum.

Bu, bana uzun uzun bakarken neden gözlerini bile kırpmadığını da açıklardı.

Zaman kavramını yeniden anlamaya yeni başlayabilmiştim. Söyleyecek bir şeyler, vücudumu onunkinin üstüne atmamla sonuçlanan kısacık ve geçici deliliğime bir mazeret bulmaya çalıştım çaresizce. Ama hiçbir şey çıkmadı.

Sonunda sessizliği bozdu. "Gelmeyeceğimi düşündün."

Bir yanım bunu itiraf etmek istemiyordu. Her ne kadar bariz olsa da.

Aaron sesinde suçlayıcı bir tonla, "Gelmeyeceğimi düşündüğün için bana sarıldın," dedi. Gözleri yüzümde bir şeyler arıyordu. Sanki az önce olanları anlayamıyor ve inanamıyor gibiydi. "Daha önce bana hiç sarılmamıştın."

Mahcup bir şekilde ellerimle oynayarak geri çekildim, bakışlarından dolayı da biraz gerilmiştim. "Taraflardan biri kalas gibi öylece durunca buna sarılmak denemiyor bence, Kaptan Hiçbir Şey Çaktırmayan." Kafamda tam o sırada bunun bir sarılma olmadığına karar vermiştim. "Ayrıca geç kaldın ve sen asla geç kalmazsın, o yüzden ne düşünmemi bekliyordun ki?"

Vücutlarımız arasında doğru miktarda bir mesafe bırakabilmek için geri çekilince nihayet ona tam olarak bakabilmiştim. Baştan ayağa. Ve... evet, ayaktan yeniden başa. Çünkü az önce yanağımı yasladığım yumuşak kumaş basit bir beyaz tişörte aitti. Ve ona sarıldığım sırada hiç kıpırdamayan bacaklarında da solmuş bir kot pantolon vardı. Ve de...

Ve ayağındakiler tenis ayakkabısı mı?

Evet, kesinlikle öyleydi.

Ne giymesini beklediğimi hiç bilmiyordum ama bunlar olmadığından da emindim. Aaron'ı, her zamanki kumaş pantolonu ve içine soktuğu gömleğiyle görmemeye kesinlikle hazır değildim.

Rahat görünüyordu. *Normal.* İşyerinde gördüğüm paslanmaz çelikten soğuk makine gibi değildi. Onunla mesafeni koruman gerektiğini bas bas bağıran o makine değildi.

Hayır. Şaşırtıcı bir şekilde yanağımı yeniden onun göğsüne yaslamak istiyordum. Ki bu düşünce kesinlikle saçmaydı. Ve tehlikeli. Aaron'ın bu versiyonu, en az gülümseyen ve gözalıcı kahkahalar atan versiyonu kadar tehlikeliydi. Çünkü bu versiyonundan da hoşlanmıştım. Ki bu da planlarımız açısından tehlike arz ediyordu. Ya da benim planım açısından.

"Catalina," dedi Aaron, bakışlarımı yeniden yüzüne çevirmemi sağlamak için.

Yanaklarım alev alırken daha az önce onu gözlerimle yediğimi çaktırmamaya çalıştım. Ve yediğim şeyden de son derece memnun olduğumu.

"Evet?"

"Sana bitti mi diye sordum."

Mierda. "Tam olarak ne bitti mi?" Utancımı bastırmaya çalışırken boynumu kaşıyormuş gibi yaptım.

"Panik yapman. Gelmeyeceğimi düşünmen. Nihayet bunları kafandan atabildin mi? Çünkü buradayım, tam söylediğim gibi. Ve geç de kalmadım. Sadece sen şoke edici bir şekilde erken gelmişsin." Başını hafifçe yana eğip ekledi: "İlk kez."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve ardından saati kontrol ettim. "Tamam, haklı olabilirsin." Yeniden ona döndüm. "İlk kez."

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrılmıştı. "Güzel. Bunu çözdüğümüze göre," diye başladı ve hemen ardından yüzünde hiç hoşlanmadığım kendini beğenmiş bir ifade belirdi, "bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakmayı kesebilir misin acaba? Çünkü artık gitmek istiyorum."

Yakalandın. "Tamam," deyip iyice doğruldum. "Onu da kesiyorum." Bavulumun sapına uzandım. "Sadece *normal* kıyafetlerin de olduğunu bilmiyordum."

Aaron bir kaşını kaldırdı.

Beni sürekli yarı yolda bırakan gözlerim onu yeniden baştan ayağa süzdü. Lanet olsun, gündelik, rahat kıyafetlerinin içinde ne kadar iyi görünüyordu.

Başımı salladım. "Hadi, Bay Robot. Teslim etmemiz gereken

bavullarımız var," dedim gözlerimi zor da olsa ondan çevirirken. "Madem geldin ve buradasın."

Ağzına kadar dolu olan seyahat çantama uzanıp yerden aldım, omzuma astım ve üzerine fazla yük bindirilmiş bir deve ne kadar becerebilirse o kadar zarafetle yürümeye çalıştım.

Aaron hemen yanıma geldi. Yandan bir bakış atarken kaşlarının şaşkınlıkla kalkmasını izledim. "İspanya'da ne kadar kalmayı planlıyorsun?" *Olması gerekenden çok daha büyük* görünen iki parça bavuluma bakıyordu. "Pazartesi geri dönüyoruz sanıyordum."

"Evet, öyle."

Kocaman açılmış gözlerle ve fazla abartılı hareketlerle Aaron bir bana bir bavullarıma baktı. "Bunlar üç gün için yaptığın bavullar mı?"

Omzumdaki çantanın ağırlığı yüzünden terminalin gıcır gıcır zeminine yapışmamaya çalışarak adımlarımı hızlandırdım. "Evet. Neden sordun?"

Cevap vermek yerine bir eliyle beni durdurdu. Daha itiraz etmeye fırsat bile bulamadan nazik bir şekilde çantayı alıp kendi omzuna astı.

Hissettiğim fiziksel rahatlama öyle büyüktü ki karşılığında inlememek için kendimi durdurmam gerekti.

"*Tanrım, Catalina,*" diye burnundan soludu, bir yandan da şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Ne var bunun içinde? Ceset falan mı?"

"Hey, bu arkadaşlarımı ziyarete gittiğim sıradan bir hafta sonu değil, tamam mı? Bana bavul zorbalığı yapmaktan vazgeç," dedim, yanımdaki adama öfkeyle bakarken. "Bir sürü şey sığdırmam gerekiyordu. Makyaj malzemeleri, aksesuarlar, saç kurutucusu, saç düzleştirici, saç kremlerim, losyonlarım, giyeceğim tüm elbiseler, altı çift ayakkabı..."

"Altı çift ayakkabı mı?" diye çıkıştı Aaron, öncekinden daha da şaşkın görünüyordu.

"Evet," dedim çabucak, bir yandan gözlerim doğru kontuarı

arıyordu. "Giyeceğim üç kıyafete uygun üç çift ve üç tane de uygun yedek." Aklıma bir şey gelince durdum. "Lütfen bana en az bir yedek kıyafet getirdiğini söyle."

Aaron başını iki yana sallarken omzundaki çantamı düzeltmeye çalıştı. "Hayır, getirmedim. Ama sorun olmaz. Diğer yandan sen..." Başını yeniden salladı. "Sen çok..."

"Dâhi miyim?" diye cümlesini tamamladım. "Cin gibi? Bavul yapma sanatında bir usta? Biliyorum. Umarım taşıdığın o minicik bavulda yeterince kıyafetin vardır."

"Çok tuhaf," diye mırıldandı. "Sen tuhaf bir kadınsın."

"Gömleğine, kravatına ya da takım elbisene kazara bir şey olursa ve düğüne giderken benim elbiselerimden birini giymek zorunda kalırsan kimin tuhaf olduğunu görürsün."

Bir homurdanma duyar gibi oldum. Gündelik kıyafetleri içindeki adam somurtarak, "Altı çift ayakkabı," diye söylendi. "Tuhaf kadın yanına kendi ağırlığınca kıyafet alıyor." Alçak, neredeyse duyamayacağım bir sesle söylenmeye devam ediyordu.

"Sana çok ağır geldiyse geri verebilirsin. Kendim de pekâlâ taşıyordum zaten."

Bana attığı bakışla, bunun seçenek bile olmadığını net bir şekilde belirtti.

Derin bir iç çekerek yardımını kabul ettim. "Teşekkürler, Blackford. Çok naziksin."

"Pek taşıdığın falan da yoktu," diyerek içimde teşekkürümü geri alma isteği uyandırdı. "Kendini sakatlayacaktın."

Aaron sola doğru ilerlerken ben de nihayet uçacağımız havayolunun kontuarını gördüm.

Peşinden devam ettim. "Endişelendiğin için teşekkür ederim, Koca A. Ama benim de kaslarım var."

Lakabını kullanmamı umursamamıştı bile. "Tabii ki. Her konuda saçmalık boyutunda inatçı davranmasan olmaz," diye söylendi.

Gülümsememi bastırmaya çalışıyordum. "Bana diyene bak."

Birkaç ters bakışın ardından Aaron kendi makul bavulu ve

benim patlamak üzere olan saçma bavulumla hızlıca ilerlemeye devam etti.

Onu birkaç adım geriden takip ederken bakışlarımı arka tarafında şöyle bir gezdirmekten kendimi alamadım. Pek de küçük ve sessiz sayılamayacak bir yanım, bir zamanlar futbol sahasında aktif olan kaslarının kot pantolonunun içinde bu kadar güzel durmasına hayranlık duyuyordu. Aynı yanım, gözlerim biraz yukarı, futbol sahasında kahverengi, kavuna benzer deri topu tuttuğunu bildiğim ve şimdi çantamın ağırlığıyla şişen kol kaslarına kayınca daha da gürültülü hâle geldi.

Of. Artık ona dair daha fazla şey bildiğim, hayatının küçük parçalarına hâkim olduğum için Aaron'ın arka tarafları epey dikkat dağıtıcı olmuştu.

Bağış gecesinde onunla ilgili öğrendiklerim de vardı tabii. Bir de daha sonra Google'da onu araştırdığımda.

Evet, ne yazık ki merakıma yenik düşmüştüm. Ama sadece bir kez. Bunu yapmak için kendime sadece bir kez izin vermiştim.

Ve kendimi bu derece kontrol altında tutmaya çalışmak pek de kolay olmamıştı. En azından Google seansımın bana gösterdikleri düşünüldüğünde. Kabul etmek istemediğim kadar sık geliyorlardı aklıma.

Zihnim aramada gördüğüm Aaron'ın, düşündüğümde bile kalbimin biraz daha hızlı atmasını sağlayan, mor ve altın rengi üniforması içinde, daha genç –ama en az şimdiki kadar mağrur, geniş omuzlu ve keskin bir çene hattına sahip– hâlinin fotoğraflarını unutmakta zorluk yaşıyordu. Ya da adının giderek daha çok tanındığından bahseden o zamanların manşetlerini. Ama aklımdan en çok çıkmayan, onun performansını öven ve gelecekte ne kadar başarılı bir oyuncu olacağını öngören makalelerdi. Ama bahsedildiği gibi olmamıştı.

Neden olmamıştı? Neden futbol kariyeri birkaç yıl boyunca basını süslemişti de sonra ortadan tamamen kaybolmuştu?

İşte öğrenmeyi başaramadığım şey buydu.

Ve bu durum da daha fazlasını öğrenme isteği yaratıyordu içimde. Parçalarını birleştirdiğimden çok emin olduğum ama şimdilerde hakkında fena hâlde yanıldığımı bildiğim bu adamla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordum.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi Aaron bana döndü. Kaşları her zamanki gibi yine havalanmıştı. "Bir sorun mu var?"

Biraz hazırlıksız yakalanınca sadece başımı iki yana sallayabildim.

"Hadi o zaman. Bu hızla asla İspanya'ya gitmeyi başaramayız."

"Keşke o kadar şanslı olsam," diye söylendim. Ama sonra bir hışım öne çıkıp ona yetiştim.

Bir kez daha Aaron haklıydı.

Ama kafamı meşgul eden çok farklı şeyler vardı.

Mesela sadece birkaç saat kadar kısa bir süre sonra bineceğimiz uçak.

Bir kez binersek bir daha dönüşümüz olmayacağı gerçeği.

Çünkü bunu yapıyorduk. Gerçekten yapıyorduk ve başarılı olmak zorundaydık.

İspanya'ya vardığımızda ailemin Aaron'la birbirimizi –*delicesine, körkütük, deli divane*– sevdiğimizi düşünmesi gerekiyordu. Ya da en azından uluslararası bir savaşın patlamasına sebep olmadan birbirimize on dakika katlanabildiğimizi.

Bunu nasıl yapabileceğimize dair hiçbir fikrim olmasa da emin olduğum bir şey vardı. Biz, Aaron'la ikimiz, bir çaresini bulacaktık.

Başka şansımız yoktu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Ve sen bu tatlıların lafını bile etmeye değmeyeceğini söyledin. Eh, bu çikolatalı pasta bana tam tersi olduğunu söylüyor, ahbap," dedim, uçuş menüsündeki şaşırtıcı bir şekilde lezzetli olan tatlımı yerken. "Bir porsiyon daha alabilir miyim sence?" diye mırıldandım keyifle.

Lanet olsun, tatlı öylesine güzeldi ki bunu yaparken utanmamıştım bile.

Aaron yanımdaki lüks birinci sınıf koltuğunda oturuyor olsa bile. Ah, evet, çünkü görünüşe göre artık birinci sınıf uçuyordum. Benim ekonomi sınıfı koltuğum için yükseltme istemesine –daha doğrusu talep etmesine– hiç mücadelesiz nasıl izin verdiğimi bilmiyordum doğrusu. Ama bunu yaparken bir kolunu rahatça omzuma atmış ve *kız arkadaşım* demişti. Ki şimdi düşününce, gafil avlanıp bir budala gibi başımı sallayarak pasaportumu yolcu kabul gişesini koymamı sağlayan şey bu olmalıydı.

Arkasına saklandığı gazeteyi indirdi ve bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Ahbap mı?"

"Sessizlik lütfen. Pastamla özel bir an yaşıyorum."

İçini çekti ve okumaya geri döndü.

Havadaki kaşığımı ağzıma götürmeden önce bir an duraksadım. "Bunu yapmana gerek yoktu, biliyorsun değil mi? Koltuğumu yükseltip parasını ödemen çok fazla."

Ne anlama geldiği belirsiz bir homurtuyla cevap verdi.

"Ben ciddiyim, Aaron."

"Sessizlik içinde tatlını yemek istediğini sanıyordum?"

"Yolculuktan döndüğümüzde sana ödeyeceğim. Zaten yeterince şey yapıyorsun."

Söylediklerimi Aaron'ın hiç vakit kaybetmeyen iç çekişi izledi. "Gerek yok. Gökyüzü Kulübü'nün bir üyesiyim, bir sürü

milim var," dedi, ben cennetten çıkma pastamın son lokmasını ağzıma götürürken. "Ve sana söylediğim gibi, bu zamanı hazırlanmak için kullanabiliriz."

Resmen günümü aydınlatan tatlının son lokmasını da yutup peçeteyle ağzımı sildim ve önümdeki tepsiye bırakıp Aaron'a döndüm. "Ki bu da bana molanın bittiğini hatırlattı."

Beni umursamadı.

İşaretparmağımla gazetesini dürttüm. "Çalışmaya geri dönmeliyiz. Hadi." Tekrar dürttüm. "Hazırlık vakti."

"Şunu yapmak zorunda mısın?" diye sızlandı Aaron.

"Evet." Gazeteyi birkaç kez daha dürterek okumasını imkânsız hâle getirdim. "Tamamen bana odaklanman lazım. Sadece birkaç aile üyesini konuştuk ve zamanımız daralıyor." Gazetenin köşelerinden birini çekiştirdim. "Beni dinliyor musun?"

"Şunların hiçbirini yapmana gerek yok." Çevik bir hareketle siyah beyaz sayfaları indiriverdi. "Ben seni her zaman *pürdikkat* dinliyorum, Catalina."

Bunu duyunca uyarır gibi parmağımı havaya kaldırdım.

"Hah," dedim gözlerimi kısarak. "Beni kandırmak için bu ucuz numaraları kullanmaya çalışman ne hoş." Ciddi olduğunu umduğum bakışlarımı ona diktim. "Tatlı dilinle seni rahat bırakmamı sağlayacağını düşünüyorsan çok yanılıyorsun. Amerika Birleşik Devletleri'nin uluslararası ilişkilerinin şu anda hiç önemi yok."

İsteksiz bir baş sallamanın ardından Aaron gazeteyi düzgünce katladı ve koltuk masasına koydu. "Tamam," dedi mavi gözlerini bana dikerek. "Dikkatimi dağıtacak bir şey kalmadı. Tamamen seninim."

Tamamen seninim.

Nefesim ciğerlerimle ağzım arasında bir yerde takılıp kalmıştı. "Damat ve gelin?" diyebildim sadece.

"Gonzalo ve Isabel." Sanki onu test etme konusunda daha iyi bir iş çıkarabilirmişim gibi gözlerini devirdi.

Meydan okuyordu.

"Ağızlarından çıkan tek bir kelimeyi bile dinlemeyeceğin kuzen üçlüsü?" Durdum ve başımı eğdim. "Özellikle de lafa şöyle giriyorlarsa: *Hey, sana komik bir şey anlatayım mı?*"

"Lucas, Matías ve Adrián olmalı."

Tereddüt bile etmemişti. Eh, güzel. O vahşiler son derece tehlikeliydi, ağızlarına geleni söylemekte üstlerine yoktu. Aslında genel olarak ailemdeki *herkes* için aynı şey söylenebilirdi.

"Gelinin anne babası ve benimle ilgili niyetlerin ciddiyse –ki kesinlikle öyle– *müstakbel* kayınvalide ve kayınpederin?"

"Christina ve Javier," dedi hemen. "Kibar davranmalıyım ama ilk isimleriyle hitap etmeliyim yoksa kırılırlar ve benim kasıntı götün teki olduğumu düşünürler." Aaron, daha önce ona söylediklerimi bire bir tekrarlamıştı. Öyle bir oturmuştu ki geniş koltuğun bile küçücük ve sıkışık görünmesine neden oluyordu. "Javier bir üniversitede tarih profesörü ve İngilizceyi akıcı bir şekilde konuşabiliyor. Christina bir hemşire ve İngilizcesi... o kadar iyi değil. Ama asıl sakınmam gereken o. Beni anlamıyormuş gibi göründüğü durumlarda bile her söylediğimi dikkatle tartıyor olabilir."

Başımı salladım, çaktırmasam da etkilenmiştim. Her soruma doğru cevaplar veriyordu, hem de ikinci kez. Şaşırdığım yoktu tabii. Geçmişte, görev ne olursa olsun başarıya ulaşmak için bütün sınırları zorlayabileceğini görmüştüm. Aaron hiçbir şeyi baştan savma yapmazdı; her zaman en iyi sonuçları sunardı. Her zaman.

Güzel. Söz konusu Martín ailesi ve düğündeki diğer herkes olduğunda bu kararlılığa ihtiyacı olacaktı.

Ama bu tamamen tatmin olduğum anlamına gelmiyordu tabii. Henüz değil.

"Damadın anne babası?"

"Juani ve Manuel," dedi Aaron yine hiç duraksamadan.

Başımı sallarken dudaklarının aralanmasını izledim, birazdan oradan ne çıkacağını biliyordum. Bahsettiği isimler doğal olarak damadın abisinin de anne babasıydı. Ki kendisi eski sevgilim oluyordu.

"Tamam, sıradaki soru," dedim çabucak. "Durumu kontrol etmek için yanında olmadığım sürece ne olursa olsun uzak durman gereken kuzen?" Koltuğumda iyice ona dönüp bir bacağımı altıma aldım.

Baskı altında ne tepki vereceğini görmek için en iddialı yüz ifademi takındım.

Aaron'ın çenesi seğirdi, kafası karışmış gibi görünüyordu.

Lanet olsun. Tekliyor muydu? Bunu yapamazdı.

Tam çıkışacaktım ki kendine gelip benden önce davrandı. "Charo." Kuzenimin ismini, yoğun Amerikan aksanıyla bezenmiş hâlde Aaron'ın ağzından duymak tuhaf gelmişti.

Telaffuzunu eleştirmek üzere ağzımı açtım ama öyle bir şey yaptı ki vücudum bir şok dalgasıyla sarsıldı.

Kolunu havaya kaldırdı ve o koca elini yavaşça yüzüme doğru getirdi. Bakışlarım ellerinden yüzüne kayınca gözlerini dudaklarıma diktiğini fark ettim. Ve daha ben durdurmaya fırsat bulamadan başparmağı tenime dokundu. Çok yumuşak bir şekilde.

Yavaşça yanağımı okşuyordu. Dudaklarıma çok yakındı.

Aklıma doluşan her şikâyet, parmağı tenime değdiği an yok olup cennetin yolunu tutmuştu.

Başparmağının hareketine odaklanmış bir şekilde dalgın dalgın konuştu. "Charo," diye tekrar etti aklı başka yerde.

O sırada ben... resmen donup kalmıştım. Tenimdeki bu basit temasın bütün vücudumda yangınlara dönüştüğünü hissediyordum.

"Meraklı yeşil gözleriyle hiç utanması olmayan kızıl saçlı bir kadından kaçmam gerektiğini söyledin. O kişi Charo'ydu."

Bu kadar yumuşak bir temasın cildimi böyle alevlendirmesine akıl sır erdiremiyordum. Aralanan dudaklarımdan titrek bir nefes kaçtı.

O sırada Aaron'ın gözleri benimkileri buldu.

Kaynayan kanım boynuma, yanaklarıma ve şakaklarıma hücum ediyordu. Şimdi daha bir koyulaşmış mavi gözlerine bakarken resmen eriyordum.

Tam parmağını çektiği sırada Aaron başını çevirdi ve ben de az da olsa rahatladım. Ama rahatlamam uzun sürmedi çünkü bakışlarım havada duran eline kayınca parmağının ucunda bir çikolata parçası olduğunu dehşetle fark ettim.

İkisi de saniyeler önce benim yüzümdeydi.

Ah, Tanrım.

Yine de az kalsın koltuğumdan kayıp uçağın halı kaplı zeminine yapışmama neden olacak şey başkaydı. Küçük bir sonsuzluk sayılabilecek kadar uzun bir süre boyunca ağzımın kenarında çikolata parçasıyla konuşmam değil. Hayır. Ya da bunu, gelecekte muhtemelen bana karşı kullanacak olan Aaron'ın önünde yapmam değil. Hayır. Eğer emniyet kemerim bağlı olmasaydı neredeyse yere düşmeme neden olacak şey Aaron'ın parmağını ağzına götürmesi, çoğu zaman keyifsiz bir şekilde birbirine bastırılmış olan dudaklarını aralayıp çikolata parçasını ağzına atmasıydı.

Az önce ağzımın kenarından aldığı çikolata parçasını.

Yutkunduğu sırada boğazının hareket edişini, yüzünde tatmin ifadesinin belirmesini izlerken karnımda isyankâr hisler fır dönmeye başlamıştı.

Ve ben... *lanet olsun.* Ben ona resmen... mest olmuş hâlde öylece bakıyordum. Şoke olmuştum.

Dehşete kapılmış olmam gerekirdi. Ama öyle olmamıştı. Kahverengi gözlerimi Aaron'ın ağzına dikmiştim, az önce yüzümde hissettiğim sıcaklık vücudumdaki gerçekten ilginç yerlere doğru yola çıkarken bir an olsun kırpmadığım gözlerimi aynı yerde tutuyordum. Yani onun dudaklarında.

Aaron'ın parmaklarını benim masamda duran peçeteye titizlikle sildiğini göz ucuyla gördüm.

"Haklıymışsın, pasta gerçekten *o kadar* güzelmiş." Hiçbir şey olmamış gibi boğazını temizledi. "Söylediğim gibi, kuzenin Charo'dan kaçınmamız gerek."

Kendimi fena hâlde sıcaklamış, bunalmış ve *tuhaf* hissederek gözlerimi bir şekilde onunkilere çevirmeyi başardım.

"Charo'nun bizden ya da anlaşmamızdan hiçbir şekilde şüphelenmemesi gerektiğini düşünüyorsun."

Ben söylediği şeyi zar zor duyarken o elini yeniden havaya kaldırdı. Ardından başparmağını yeniden dudaklarımın kenarına götürdü. Bu seferki daha net hissedilebilir bir dokunuştu. Nazik dokunuşunu daha yoğun hissediyordum. Gözlerimi bir anlığına istem dışı kapadım.

"Sanırım tüm çikolatayı aldın." Öyle soluk soluğa çıkmıştı ki kendi sesimi tanımakta zorlanıyordum.

"Hepsini aldığımdan emin olmak istedim," dedi, bakışları dudaklarımın kenarındaki o lanet olası noktadan yeniden gözlerime kaydı. "Bir sonraki soru?"

"Sağdıç?"

Az önceki sıcaklığın yerini rahatsız edici hisler alırken koltuğumda iki büklüm oldum. Belki de bu konunun içimde çok da hoş hisler uyandırmamasındandı. Ya da az önce olanlardan ötürü tedirgin olmamdandı. Emin olamıyordum ama cevabını beklerken nefesimi tuttum.

"Daniel." Aaron'ın bakışları benimkilere kitlenirken çenesinde bir kas seğirdi. "Eski sevgilin ve damadın abisi."

Daha fazlasını yapmaya hâlim olmadığından başımı bir kez salladım.

Aaron koltuğunda kıpırdandı ve göz seviyeme gelmek için başını biraz aşağı eğdi. "Onun hakkında pek bir şey anlatmadın. Bunlar dışında bilmem gereken bir şey var mı?"

Bana sessizce, neredeyse beklentiyle bakarken gerçekten de tüm dikkatini bana verdiğini, pürdikkat dinlediğini görebiliyordum. Daha önce söylediği gibi. Ama bu sefer ciddiydi. İçimde her şeyi ona anlatıp içimi dökme isteği kabardı ve kendimden şüphe etmeme neden oldu.

"Hayır. Hepsi bu." Koltuğumda hafifçe dönüp gözlerimi kucağında duran ellerine indirdim. "Kendisi benim eski sevgilim ve Gonzalo'nun abisi, aralarında birkaç yaş var. Isabel'le de bi-

zim çıktığımız dönemde, bizim vesilemizle tanıştılar. Ve... sanırım hepsi bu kadar."

Aklım biraz başımda olsaydı, Aaron'a tüm hikâyeyi anlatırdım.

Ama son zamanlarda aptalca kararlar vermekte ısrarcıydım. O yüzden Aaron'a sadece bu kadarını söyledim.

Kendimi savunmam gerekirse, beni bu çıkmaza sürükleyen sebeple birkaç güne karşılaşacak olmak zaten yeterince zordu. Bir de üzerine Daniel hakkında konuşmak istemiyordum çünkü bu, berbat kararlar ve kalp kırıklıklarıyla dolu anılarıma geri dönmek anlamına geliyordu.

O yüzden hayır, sergilemek üzere olduğumuz şov açısından ne kadar kritik olsa da rahatlıkla konuşabileceğim bir konu değildi bu. Bir yanım bunu yaparak, Aaron'a bu parçamı göstererek kendimi ne kadar küçük hissedeceğimi kabul etmeye yanaşmasa da. Hatta bu ona yalan söylemek anlamına gelse de. *Tekrar* yalan söylemek. Aslında gerçeği söylememek demekti ama yine de sonradan gelip kıçımdan bir ısırık alması muhtemeldi. Tıpkı söylenen her yalan gibi.

"Bana güvenebilirsin," dedi yumuşacık bir sesle.

Belki de güvenebilirdim. Ama yine de malum konuda Aaron'a güvenmenin bana kolay geldiği anlamına gelmiyordu bu. Hayatımın o dönemi o kadar uzun zamandır kilit altındaydı ki belki de bu yüzden o kilit iyice paslanmış, bozulmuş ve bir daha açılamaz hâle gelmişti. Bu da buralara nasıl geldiğimi açıklıyordu. Atlantik Okyanusu üzerinde, yanımda normalde kafasına bir şeyler fırlatma isteği duymadan aynı havayı solumayı bile beceremediğim ve nasıl olduysa bütün New York'ta benim sahte erkek arkadaşım rolünü oynayabilecek tek adam olduğu ortaya çıkan bu adamla birlikte oturuyordum.

"Abuela'mın adı ne?" Gözlerimi mümkün olduğunca gözlerinden uzak bir yerde tutuyordum. Şu an ne hissettiğine dair tek bir ipucu bile görmek istemiyordum. Görürsem kendimi pek de iyi hissedeceğimi sanmıyordum.

"Catalina," dedi Aaron, kulağa fena hâlde acıma gibi gelen bir tonla.

O tondan nefret ediyordum. "Yanlış," dedim. "Abuela'mın adı Catalina değil, Aaron. Hayatta olan tek büyükannemin adını bilmen gerekiyor."

Konuyu saptırıyordum ama bu gerçekleri değiştirmiyordu. Gerçekten Abuela'mın adını bilmeliydi.

"Ee?" diye ısrar ettim. "Abuela'mın adı ne?"

Aaron başını yumuşak koltuk başlığına dayadı ve gözlerini bir saniyeliğine kapadı. "Abuela'nın adı Maria, tek kelime İngilizce bilmiyor ama bu bana zararsız olduğunu izlenimini vermemeli. Bir ihtimal bana yemem için bir şey verirse, çenemi kapatıp yemem gerekiyor." Kelimeler Aaron'ın ağzından, sanki haftalardır bu konuşmayı yapıyormuş gibi kolayca çıkıvermişti.

"Çok etkileyici." Başımı salladım.

Derin bir nefes aldı ve yalvaran gözlerle bana baktı. "Bunların üzerinden binlerce kez geçtik ve başıma ağrı girmesine neden oluyorsun." Kaşlarını çattı. "Biraz rahatlaman gerek. Benim de biraz dinlenmem. Hadi bunu yapalım. Birkaç saatliğine sessiz kalmayı başarabilir misin?"

"Öncelikle sadece üç kez üzerinden geçtik." Sadece daha net olmak için parmaklarımla da gösterdim. "Ve son sorulara gelmedik bile. Ayrıca ben tamamen ve kesinlikle rahatım. Son derece soğukkanlıyım. Sadece tüm bilgileri karıştırıp her şeyi berbat etmeni istemiyorum. Sen benim erkek arkadaşımsın..." Bir an ağzımdan çıkanları duyunca durdum. "İspanyol aşk aldatmacasındaki rolün bu. Sahte erkek arkadaşımsın. O yüzden kimsenin bunun gerçek olduğundan şüphe duymaması için birinci dereceden akrabalarımın isimlerini bilmelisin. Ve güven bana, bu kadar tereddüt edersen her şeyi çakarlar."

Bunun karşılığında çatılmış kaşlarla karşılaştım.

"Evet. Bana öyle bakma," dedim, kaşlarını işaret ederek. "İspanya'da kuzenler ve kardeş torunları birinci derece sayılır, tamam mı? Aynısı amcalar, halalar, teyzeler, dayılar, büyük am-

calar ve büyük halalar için de geçerli. Bazen komşular için bile." Bir an düşünerek durdum. "Ah, belki de fiziksel görünümlerinin üzerinden de tekrar geçsek..."

"Hayır," diye araya girdi Aaron, sesi az öncekinden de usanmış geliyordu. "Yapmamız gereken şey biraz dinlenmek. Ve sen bunu yapmak istemiyorsan, en azından benim dinlenmeme izin vermelisin. İndiğimizde huysuzluk yapmamı ister misin?"

"Sen her zaman huysuzsun."

Kaşları daha bir çatıldı. "Çok yorgun olduğum için *ekstra* huysuz olmamı ve insanlar üzerinde kötü bir izlenim bırakmamı ister misin?"

"Bu bir tehdit mi?" dedim nefesimi tutarak.

"Hayır," dedi, sanki suçlamam yüzünden kafası karışmış gibi. "Ama uyumama izin vermezsen olası sonuç bu."

"Sadece bir kez daha yapalım. Hızlıca. Sadece ilk dereceden kuzenler?" diye pazarlığa giriştim dudağımı bükerek.

Aaron dramatik bir şekilde içini çekti.

"Ya da temel şeylerin üzerinden geçebiliriz? En sevdiğim renk, beni ağlatan film ya da en çok korktuğum şey gibi."

Aaron yenilmiş gibi koltuğunda büzüldü.

Tekrar ağzımı açtığım sırada elini kaldırarak beni durdurdu. "Mercan rengi. *Not: Seni Seviyorum.* Yılanlar ya da onlara benzeyen her şey."

Vay canına bu... tamı tamına doğruydu.

Ardından gözlerini kapadı, tüm dünyayı ve beni dışarıda bıraktı.

Dilim tutulmuş hâlde ben de onun gibi kafamı koltuğun başına yasladım ve kendime o üç soruyu ne kadar doğru bildiğini düşünmek istemediğimi söyledim. Ama sessizlik kafamdaki tüm düşüncelerin ve endişelerin daha da gürültülü bir hâl almasına neden oluyordu.

Kıvranmama, iyice gerilmeme ve Aaron'ın yanındayken sıkıca tutmaya çalıştığım dizginlerin kontrolünü kaybetmeme neden olan o daha önceki duygu geri gelmişti.

"Sadece her şeyin mükemmel bir şekilde ilerlemesini istiyorum." Sesim ne kadar da zayıf çıkmıştı. "Başını ağrıtıyorsam çok üzgünüm."

Aaron, kabindeki uğultudan duyabildiğine bile emin olamadığım itirafımda bir şeyler yakalamış olmalıydı.

Gözlerini açıverdi ve kafasını bana döndürdü. "Neden her şeyi berbat edeceğimden bu kadar eminsin?"

Samimi bir soruydu. Ve bu da göğsümdeki bir şeylerin düğümlenmesine neden oldu.

Bu endişemin sebebinin, Tía-abuela'mın* adını hatırlamakta zorlanması olduğunu mu düşünüyordu?

Buradaki sahtekâr bendim, o değil. "Mesele o değil." Başımı iki yana salladım, doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. "Sadece... benim mutlu olduğumu düşünmelerini istiyorum."

"Mutlu değil misin, Catalina?"

Gözleri, sonunda tüm sırlarımı açığa çıkaracağına yavaş yavaş inanmaya başlamama neden olan bir yoğunlukla beni süzüyordu.

"Sanırım öyleyim," dedim derin bir nefes vererek ama çaktırmak istediğimden daha hüzünlü göründüğümü biliyordum. "Sanırım mutluyum. Sadece İspanya'daki herkesin de öyle olduğuma inanmasını istiyorum. Bunu başarmanın tek yolu bu olsa bile" –elimi ikimiz arasında salladım– "yani senin rolü hakkıyla sergilemen. Sergilememiz. Oradakilerin içimdeki bir şeyler kırılıp döküldüğü için yalnız ve bekâr olduğumu düşünmemesi lazım." Parçaları birleştirdiği gözlerinden okunuyordu, o yüzden sessizliği böldüm. "Onları –hepsini– birbirimize delicesine, körkütük âşık olduğumuza inandırmamız gerekiyor. Anlaşmamızı öğrenirlerse hayatı zehrederler bana. Sonuç, düğüne yalnız katılmamdan ve hayatımın sonuna kadar bana acımalarından daha beter olur."

Birini, hatta arkadaşım bile olmayan birini, erkek arkadaşımmış gibi *davranmaya* ikna ettiğimi öğrenirlerse hakkımdaki

* (İsp.) Büyük teyze –çn

düşüncelerini onaylamış olurdum. İçimde gerçekten de kırılıp dökülmüş bir şeyler olduğunu, geçmişe saplanıp kaldığımı ve tam da gördükleri acınası Lina olduğumu.

Aaron'ın gözlerinde anlayış olabilecek bir şeyler belirdi. Sanki nihayet anlamış gibiydi. Belki de beni harekete geçiren şeyin ardındaki gerçeği görmüştü? Öyle olmadığını umuyordum. Ama o şey her neyse çok uzun kalmadı çünkü dikkati dağıldı.

Bakışları tepemizde gezinip duran uçuş görevlisine kaymıştı.

Kadın Aaron'a pırıl pırıl bir gülümsemeyle bakıyordu. Ama Aaron'dan aynı karşılığı aldığı söylenemezdi. "İçecek bir şey ister misiniz, Bay Blackford? Bayan Martín?"

"İki cin tonik lütfen," dedi, uçuş görevlisine tekrar bakma zahmetine bile girmeden. "Uygun mudur, bebeğim?"

Son kelimeyle birlikte kafam hemen ona döndü. *Bebeğim.* "Evet, tabii," diye fısıldadım, yanaklarımın alev aldığını hissederken.

Tamam, bu daha... bu daha önce... Ben daha önce kimsenin *bebeği* olmamıştım. Ve midemdeki tatlı kıpırtılar da bunun hoşuma gittiğini gösteriyordu. Ah, Tanrım. Gerçekten bunu duymak hoşuma gitmişti. Her ne kadar sahte de olsa.

"Teşekkür ederim, şey..." Aaron'a, onu yiyecekmiş gibi bakan uçuş görevlisine bir bakış attım. "Teşekkür ederim, erkek arkadaşım."

Kadın gergin dudaklarında bir gülümsemeyle başını salladı. "İçeceklerinizi hemen getiriyorum."

"Farkında mısın," dedi Aaron, kadın yanımızdan uzaklaştığında fısıldayarak, "bugün hayatımda ilk kez duyduğum düzinelerce İspanyol ismini karıştırıp her şeyi berbat edeceğimden korkuyorsun ama bana *erkek arkadaşım* diye hitap ederek her şeyi muhtemelen çok daha çabuk ele vereceğin gerçeğini görmezden geliyorsun."

"Düzinelerce mi?" diye tısladım. "Daha çok bir düzine diyelim."

Aaron bana bir bakış attı.

"En fazla iki düzine. Ama haklı olabilirsin," diye itiraf edince bana şoke olmuş gibi baktı. "Sana nasıl hitap etmemi istersin?"

"Seni hangisi mutlu edecekse. Birini seç."

Bebeğim'in etkisi o an intikam almak için geri döndü. "Bilmiyorum," dedim, onu aklımdan çıkarmaya çalışarak. "Sanırım İspanyolca olması mantıklı olur. *Bollito? Cuchi cuchi?* Pocholito?***"

"*Bollito* mu?"

"Küçük çörek." Gülümsedim. "Şu yumuşacık, parlak minik ekmekler oluyor ya, öyle şirin oluyorlar ki..."

"Pekâlâ, hayır," dedi somurtarak. "İsimlerimizi kullanmamız en iyisi olacak," dedi ve geri dönen uçuş görevlisinden içkilerimizi alıp benimkini önüme koydu. "Ne anlama geldiğini bilmeden İspanyolca bir şey seçmene izin verecek kadar güvenmiyorum sana."

"Ben güvenilir biriyim, şimdiye kadar bunu anladığını düşünüyordum." Bir parmağımı çeneme dayayıp birkaç kez vurdum. "*Conejito*'ya ne dersin? Küçük tavşan demek."

Aaron derin bir iç çekerek o iri cüssesiyle koltuğuna iyice gömüldü.

"Haklısın, sen bir tavşan değilsin." Durdum. "*Osito?*" Sanki bu ismi üzerinde deniyormuşum gibi abartılı bir hareketle onu baştan ayağa süzdüm. "Evet, bu daha uygun oldu. Sen daha çok bir ayısın."

Bunun üzerine Aaron, iniltisi boğazında takılıp kalmış gibi bir ses çıkardı. Bardağını dudaklarına götürdü ve neredeyse yarısını içti. "Sadece şunu iç ve biraz uyumaya çalış, Catalina."

"Tamam." Önüme dönüp koltuğuma gömüldüm ve içkimden bir yudum aldım. "Sen öyle istiyorsan, *osito*."

Göz ucuyla Aaron'ın cin toniğini bitirmesini izledim.

Onu suçlayamazdım. Eğer ki bu işten sağ salim çıkmak istiyorsak bize cesaret verecek her türlü sıvıya ihtiyacımız olacaktı.

---

* (İsp.) Domuzcuk –*çn*

** (İsp.) Tatlı oğlan –*çn*

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Uçaktan inerken, gümrükten geçip valizlerimi almak için ilerlerken, her şeyin bulanık ve gerçekdışı göründüğü ama insanın derinlerde bir yerde aslında hiçbirinin gerçek olmadığını bildiği o garip rüyalardan birinde gibi hissediyordum.

Ama ne yazık ki bu sefer gerçekti. Ve kalbimin kulaklarımda gürültülü bir şekilde gümbürdeyen sesi de ne kadar gerçek olduğunun kanıtıydı.

İçimden bir ses birazdan uyanacağımı söylerken kalbim zaten uyanık olduğumu çığlık çığlığa haykırsa da, Gelen Yolcu kapısı ileride belirdiği an bütün vücudum bunun ne anlama geldiğini anlayarak donup kaldı.

Resmen olduğum yere kök salarken bavulumun tekerleklerinden acı bir çığlık yükseldi. Boğazıma takılan nefesimle, kapıların açılıp kapanışını ve önümüzde ilerleyen herkesin dışarı çıkışını izledim.

Yanımda yürüyen ancak aniden durduğum için şimdi birkaç adım ötemde olan Aaron'a baktım. Tıka basa dolu çantam yine omzunda asılıydı.

"Aaron," dedim çatlak bir sesle, kulaklarımdaki *güm güm, güm güm* sesleri daha da artmıştı. "Bunu yapamam."

Ciğerlerim çimentoyla doldurulmuş gibi bir elimi göğsüme götürdüm. "*Ay Dios,*" dedim zorlukla nefes alarak. "*Ay Dios mío.*"*

Bu işin buralara varmasına nasıl izin vermiştim?

Her şeyi elime yüzüme bulaştırırsam ne olacaktı?

Ya her şeyi daha berbat edersem ne olacaktı?

Deliydim. Hayır, basbayağı aptaldım. Yüzüme bir yumruk geçirmek istiyordum. Belki o zaman aklım başıma gelirdi.

Gözlerim çaresizce etrafta dolanıyor, büyük ihtimalle bir ka-

* (İsp.) Aman Tanrım –*ç.n*

çış noktası arıyordu. Bu işten sıyrılmak için bir yol. Ama ardında annemle babamın beklediği, yolcuların durmadan geçip gittiği kapıdan başka bir şey göremiyordum.

"*No puedo hacerlo,*"* diye mırıldandım, kendi sesim bile kulaklarıma yabancı geliyordu. "Bunu yapamam. Oraya çıkıp da bütün aileme yalan söyleyemem. İşe yaramayacak. Fark edecekler. Kendimi aptal durumuna düşüreceğim. Öyle bir aptal ki zaten..."

Aaron'ın parmakları çenemi tuttu ve gözlerine bakmam için başımı çevirdi. "Hey." Gözlerinin mavisi terminali aydınlatan floresanların ışığıyla parlıyor, tüm dikkatimi ona çekiyordu. "İşte, buradasın."

Tamamen dağılmadan tek kelime bile edemeyeceğimi bildiğimden başımı hafifçe salladım. Ama parmaklarını olduğu yerden çekmedi.

"Sen aptal değilsin," dedi, gözlerime bakmaya devam ederek.

Bir anlığına gözlerimi kapadım, zaten zar zor hâkim olduğum duygularla boğuşuyorken bir de bana bakışlarının barındırdıklarını görmek istemiyordum. "Bunu yapamam," diye fısıldadım, gözlerimi açıp onunkilere bakarken.

Sesi daha sert bir tona büründü. "Catalina, saçmalamayı kes." Parmaklarının nazik dokunuşunun aksine bunu sert bir şekilde buyurmuştu. Karşısında çıldırmak üzere olan bir kadın olduğunun bilincinde, duygusuz bir sesle söylemişti.

Ama yine de söyledikleri beni son bir dakikadır almayı unuttuğum o derin nefesi almaya zorlamış, daha doğrusu buna olanak sağlamıştı. Ben de öyle yaptım. Derin bir nefes alıp verdim. Bu sırada Aaron normalde gerginliğimin olduğu gibi geri gelmesine neden olacak bir şekilde bana bakıyordu ama onun yerine sakinleşmemi sağlamıştı.

"Biz bunu halledeceğiz," dedi kendinden emin bir şekilde.

Biz.

O tek kelime içinde diğerlerinden daha fazla anlam barındırıyordu bir şekilde.

* (İsp.) Bunu yapamam. –ç/

Ve sonra, sanki bunca zamandır duymaya hazır olmamı bekliyormuş gibi ölüm darbesini indirdi. "Artık tek başına değilsin. Ben varım. Bu işte beraberiz ve üstesinden geleceğiz."

Bir sebeple, asla açıklayamayacağım bir sebeple ona inanıyordum. Onu sorgulamayacak ya da bu konuda onunla tartışmayacaktım.

Sonrasında ikimiz de bir şey söylemedik. Ben endişeli kahverengi gözlerimi onun kararlı mavi gözlerine diktim ve sessiz bir anlayışla birbirimize baktık.

Biz. Çünkü biz, Aaron'la ben, az önce *biz* olmuştuk.

Aaron parmaklarını çenemden çekti ve göğsüme bastırmadığım elimi yakaladı.

Nazikçe elimi sıktı.

Hazır mısın? diye soruyordu sessiz bir şekilde.

Son bir nefes aldım ve ardından İspanya'nın küçük havalimanının Gelen Yolcu terminaline doğru ilerlemeye başladık.

Aileme doğru.

İçine dalmak üzere olduğumuz bu aşırı saçma duruma doğru.

Bu duruma... daha önce taktığım isim neydi? Ah evet, planladığımız bu İspanyol aşk aldatmacasına doğru.

Çünkü biz, Aaron ve ben, bunun üstesinden gelecektik.

Öyle demişti. Ve ona inanıyordum.

İkimizin de iyiliği için haklı olduğunu umuyordum.

★♡•♡★♡

"Papá, son kez söylüyorum, biz burada gayet iyiyiz." Gözlerim, bana destek çıkması için sahte erkek arkadaşımı fazla küçük odada arandı.

Dudakları saklamaya çalıştığı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Belki Abuela'yı ablanın evine taşırsak," diye devam etti Papá, "ikiniz büyük misafir odasını alabilirsiniz. Ama Tío José ve Tía mı orada kalacak, bilemedim. Bekle, onları bir arayayım..."

"Papá," diye araya girip koluna hafifçe vurdum. "Sorun de-

ğil. Bu daire gayet iyi. Bizi eve taşımana gerek yok. Abuela'yı rahat bırak."

Bir nostalji ve aşinalık dalgası ani bir şekilde üzerime çarptı. Eve gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu; her şey nefes almak kadar tanıdıktı ama aynı zamanda uzun zamandır hatırıma gelmeyen bir anıdan fırlamış gibiydi. Babam ve onun temiz yüreği, her zaman çok yardımsever olmuştu. Her şeyi fazla önemserdi. Sonunda yatak odası savaşları çıkacağını bilse de herkesin kendini evinde gibi rahat hissetmesini isterdi. Bu ânın korkusuyla kendimi öyle kaybetmiştim ki karşımda ailem olduğunu unutmuştum. Evimdeydim. Ve Tanrım, her şeye rağmen onları tüm kalbimle özlemiştim.

Annem tıkış tıkış yatak odasının girişinden şöyle bir bakıp durumu değerlendirdi. *"Ay, cariño,* baban haklı. *No sé*'..." Ne söyleyeceğini düşünürken bir an tereddüt etti. *"Este hombre es tan alto y ... grande."*" Bakışları Aaron'a döndü, onu hayranlık ve şüphe karışımı bir ifadeyle baştan ayağa süzdü.

Aaron'ın dudaklarındaki gülümsemenin biraz daha büyür gibi olduğunu görünce ona sorgulayan bir bakış attım.

"Grande ne demek biliyorum." Anneme doğru dönerken yüzündeki o sırıtış gitti ve yüzünü ifadesizleştirdi. "Endişelendiğin için teşekkürler, Christina. Ama burada rahatlıkla yatabiliriz. *Muchas gracias por todo de nuevo.*"""

Anneminkiyle birlikte neredeyse benim de çenem bugün ikinci kez yere düşecekti. İlkini havalimanında, Aaron'ın kendisini anne babama tanıtacak kadar İspanyolca bildiğini öğrendiğimde yaşamıştım. Adamın konuşmasında aksan bile yoktu resmen.

Hemen sonrasında Mamá'nın yüzünde dünya üzerinde çok az sayıda insanın görme şerefine nail olabileceği bir gülümseme belirdiğini görünce çenemi yerine toplayamadım.

Sonra yarı şaşkın, yarı teslim olurcasına bir nefes verişini iz-

---

* (İsp.) Bilmiyorum. –çn

** (İsp.) Bu adam çok uzun... ve iri. –çn

*** (İsp.) Her şey için tekrar çok teşekkür ederiz. –çn

ledim. Sanki Aaron İspanyolca konuşmaya devam ettiği sürece onun söylediği her şeyi itiraz etmeden kabul edebilir gibi görünüyordu. Ki bu da çok az insana verdiği bir ayrıcalıktı.

Pek şanslı ve son derece sahte erkek arkadaşım da ona kibar bir gülümsemeyle baktı.

"Catalina çok fazla yer kaplamıyor zaten," dedi Aaron birden. "Birbirimize sokulup yatarız. Değil mi, *bollito?*"

Kafam hızla ona doğru döndü. "Evet," dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Sokulup yatarız."

Bunu ona daha sonra ödeteceğimi düşünürken dehşet içinde babama baktım. Tam da korktuğum gibi onu sırıtırken yakaladım. Diğer yandan annem sadece başını salladı, gözleri bir bana bir Aaron'a bakıyor, kilo ve boy farkımızı ölçüyordu.

Neyse ki bu bir sorun olmayacaktı. Yoğun sezonda anne ve babamın turistlere kiraladığı daireler iki odalıydı. Dairedeki diğer her şey gibi odalar da küçük ve sadece gerekli şeyleri içerecek şekilde işlevseldi. Ama bu bizim, Aaron'la ikimizin, birbirimize *sokulup* yatmayacağımız anlamına geliyordu. Odayı bile paylaşmayacaktık.

Tanrı'ya şükür.

Ki bu da bana anne babamın artık gitmesi gerektiğini hatırlatmıştı.

"Pekâlâ, siz ikiniz. Teşekkürler, bu kadar karşılama yeter," dedim ve yanlarına gidip ikisini yavaşça dışarı ittirmeye başladım. "Bavullarımızı boşaltmamız ve bekârlığa veda partisine hazırlanmamız gerekiyor."

*"Vale, vale,"** dedi annem, kolumu yakalarken. "Gördün mü, Javier? Yalnız kalmak istiyorlar." Kaşlarını muzır bir şekilde oynattı. *"Ya sabes."***

Buna karşılık babam anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak nedenini öğrenmekle hiç ilgilenmediğini gösterdi.

Ben de annemin imalarını görmezden gelerek onlara koca-

* (İsp.) Tamam, tamam. –ç*n*

** (İsp.) Bilirsin işte. –ç*n*

man sarıldım ve kapıdan kışkışladım. Bu esnada Aaron da odada durduğu köşeden onlara –tam annemin hoşuna gidecek şekilde– İspanyolca teşekkür ediyordu.

Bizimkiler nihayet gittikten sonra arkamı dönünce Aaron'ın iki bavulumuzu da yatağın üstüne koyduğunu gördüm. Kendi bavulunu açtı ve kıyafetleriyle tuvalet eşyalarını çıkarmaya başladı.

"Aslında onu yapmasan iyi olur," dedim, kendi bavulumu açmaya tenezzül bile etmeden.

Aaron bir kaşını kaldırarak bana baktı.

"Ayrı odalarda uyuyacağız," diye açıkladım.

"Aa?" Ağzından çıkan tek şey bu olmuştu.

Bana attığı şaşkın bakışları umursamadan koridora çıktım ve ona kendi odasının yolunu gösterdim.

Kendi yatağının.

Aaron da birkaç saniye sonra odaya girdi.

"İşte!" dedim kollarımı açarak. "Burası senin odan. Senin dolabın. Ama banyo koridorda. Ve evet, bu da senin yatağın."

Odanın saçmalık derecesindeki boyutlarına bakarken bir yandan da tek kişilik yatağı gösterdim. Oda hatırladığımdan da küçüktü.

Aaron'a döndüğümde kollarını göğsünde kavuşturmuş, yatağı incelediğini fark ettim. Tıpkı birkaç dakika önce annemin yaptığı gibi onu baştan ayağa bir süzdüm.

Evet. Bu yatakla olmayacaktı.

"Pekâlâ," dedim, bu yatağa asla sığamayacağını kabul ederek. "Odaları değiştirelim. Diğerini al, o daha büyük. Ben tek kişilik yatakta yatarım."

"Sorun değil, Catalina. Burada yatarım."

"Hayır, yatamazsın. Bu minik yatağa sığmazsın," dedim zaten ortada olanı tekrarlayarak. "Çapraz yatsan bile sığmazsın."

"Sorun değil. Git eşyalarını yerleştir. Ben bir çaresini bulurum."

"Bulamazsın. Burada uyumana imkân yok," diye ısrar ettim, Aaron'ın omzunun üzerinden attığı pis bakışlara aldırmayarak.

"Bulurum."

İnatçı, dik kafalı adam, diye düşündüm.

"Buradaki tek dik kafalı sensin," dedi.

Aklımı okuyan bu adama gözlerimi kısarak baktım. "Madem öyle, ben de ayak diretiyorum," dedim yatağı işaret ederek. "Kanıtla. Bana bu yatağa sığacağını kanıtlarsan ben de seni rahat bırakırım."

Aaron kollarını çözüp bir elini suratına kapattı. "Gerçekten de sadece..." Bir an durdu ve başını iki yana salladı. "Biliyor musun? Sadece bu seferliğine sana uyacağım. Tüm hayatımızı ikimiz de birbirinin aynısı tekerlekli sandalyelere düşene kadar bu konu üzerinde harcamak istemediğimden."

Yanılıyordu, söz konusu Aaron Blackford olduğunda gelecek planlarımda asla birbirinin aynısı tekerlekli sandalyeler yer almayacaktı.

Benim sahte ve fazlaca uzun erkek arkadaşım iki adımda mütevazı tek kişilik yatağın önündeydi.

Sığmayacak. Bundan emindim. O yüzden geriye çekildim ve ne kadar haklı olduğumu kendisinin kanıtlamasını bekledim.

Aaron minik mobilyanın üzerine çıkar çıkmaz yatak ağırlığı altında şiddetle sarsıldı. Yüksek sesli bir gıcırtıyla birlikte sırtüstü yatıp vücudunu ayarlamaya çalıştı. Yatak ağırlığı altında gürültüyle sızlanırken birkaç kez pozisyonunu değiştirdi. Olmuyordu.

O. Yatağa. Sığmıyordu.

Yataktan daha kocaman olduğu net olarak görülebilen, ayakları yatağın çerçevesinden çıkmış, tavana ters ters bakan adamın oluşturduğu manzaraya kendimi daha fazla tutamayıp sırıttım.

Mesele benim başından beri haklı olmam değildi. Hayır. Tatmin olmuş hâlde kocaman sırıtmamın nedeni, küçük tek kişilik yatakta çaprazlama yatan ve kaşlarını ölümüne çatan Aaron'dı. En güzel yanı da, ona öyle söylediğim için bana uymaya karar vermiş ve haklı olduğumu kanıtlamış olmasıydı. Sırf ikimiz de eşit derecede inatçı olduğumuz için.

Ve bu... sırıtmamın daha da büyümesine neden oluyordu.

Yatağa yaklaşırken koca bir şehri aydınlatacak parlaklıktaki gülümsememi bozmadım. "Rahat mısın?"

"Hem de çok."

"Eminim ki hayatında hiç bu kadar rahat olmamışsındır."

Gözlerini devirdi. "Peki," dedi Aaron doğrulurken. Bu sırada basit ve –kabul edelim– ucuz olması muhtemel yatağın yayları ağırlığıyla ciyakladı. "Haklıydın," dedi, bir bataklığa dönüşüyormuş ve her hareketini yutuyormuş gibi görünen yatağın kenarına kayarak. "Şimdi lütfen..."

Daha ben ne olduğunu anlayamadan yatağın çerçevesinden bir çatırtı yükseldi ve Aaron'ın oturduğu kısmı yutuverdi.

Ellerimi şaşkınlıkla ağzıma götürürken minik bir çığlık attım.

"Tanrı aşkına," diye gürledi Aaron.

"Aman Tanrım, Aaron." Yatak çerçevesi ve yaylardan oluşan karmaşanın ortasında oturan ve her zamankinden huysuz görünen adama bakarken attığım kahkaha New York'tan bile duyulmuş olabilirdi.

Bana attığı pis bakışlardan hiç de iyi olmadığı belliydi.

Ama yine de sormadan edemedim. "İyi misin?" Kendimi toplamaya çalıştım, başardım da. Ama içimdeki gülme istediğini bastıramıyordum. O yüzden tekrar gülmeye başladım.

Sonra bu gürültülü bir kahkahaya dönüştü.

"Evet. Sorun yok," diye homurdandı. "Halledemeyeceğim bir şey değil."

"Tamam ama biz yine de..." Onu kaldırmak için elimi uzatmıştım ki dairenin kapısından biri seslenince ikimiz de olduğumuz yerde kaldık. O sesle birlikte sırtımdan aşağı bir ürperti iniverdi.

*"Hola!"** diye seslendi tiz ses.

Yoksa o...

*"Hay alguien en casa?"*** diye seslendi, tanıdığımı –ve akrabam olduğunu– fark ettiğim ses.

Hayır.

---

* (İsp.) Selam –çn

** (İsp.) Kimse var mı? –çn

İki saniye sonra göreceğimden emin olduğum kızıl saçlı kadın evde kimse olup olmadığını sormuştu. Sanki olduğunu çoktan bilmiyormuş gibi.

Charo. Kuzenim Charo daireye gelmişti. Ve topuklarının seslerine bakılırsa odaya girmesi...

"*Ay, pero mira qué bien.** Biri yatakta siftah yapıyor." Kulaklarıma hiç de hoş olmayan, hatta düpedüz şeytani bir kıkırdama geldi.

Sahte erkek arkadaşımın yüzünden kimin geldiğini anladığını görebiliyordum.

Benim cevabımı bile beklemeden kuzenim boşboğazlığa girişti. "Şu hâle bak," dedi. "Onca zaman bekâr kaldıktan sonra hamlamışsındır diye düşünmüştüm, Linita."

Yüzümü ekşiterek ona baktım. Ne güzel söyledin, *prima***. Elimde olmadan gözlerimi kapadım, boğazımdan yukarı alevler yükselmeye başlamıştı yine.

"Cidden ama, Daniel'le olanların üzerinden kaç yıl geçti? Üç? Dört? Belki daha fazla."

Tanrım, yer yarılsa da içine girseydim. Charo'nun bir selam bile vermeden bunları ortaya döktüğüne inanamıyordum. Hem de Aaron'ın karşısında. Ona bakamıyordum bile. Ondan tarafa dönmek istemiyordum. O kırık dökük yatak beni de içine alıp yutabilir miydi acaba?

Tam da o sırada dileğim gerçek oldu.

Aaron kolumu tutup beni yanına çekti ve tiz bir çığlık atmama neden oldu. Bir zamanlar yatak olan yere. Vücudumun büyük bir kısmı onunkinin üzerine kapaklandı. Ben daha neler olduğunu anlayamadan o kocaman kaslı kolları beni yakalayıp kucağına çekti. Beni kuzenimi görebileyim diye çevirirken vücudumun da kaskatı kesilmesine neden oldu.

Hassiktir, Aaron'ın kucağındayım. Boylu boyunca. Kıçım üstünde... evet. Kucağındayım.

---

* (İsp.) Bak, ne güzel. –ç*n*

** (İsp.) Kuzen –ç*n*

"Bunun suçunu ben üstleniyorum."

Kalın sesi fazlasıyla yakınımdan yükselirken ben de yavaşça kendi nispeten yumuşak vücut hatlarıma değen diğer vücut bölümlerini sayıyordum. Uyluklar, göğüs, kollar... hepsi sert bir şekilde sırtıma değiyordu. Ve de popoma. Baldırlarıma ve... Vücut bölümlerini düşünmeyi bırakmalıydım. "Kendime hâkim olmam çok zordu gerçekten." Sahte erkek arkadaşımın söylediklerini işittiğim sırada tam altımdaki kaslarının seğirdiğini fark ettim. "Değil mi, *bollito?*"

Aman Tanrım.

O az önce... Ben... Ben sadece...

"Evet," dedim boğuk bir sesle, "*osito.*"

Charo sergilediğimiz gösteriden yüzde yüz tatmin olmuş şekilde sırıttı. Daha daireye gireli beş dakika olmamıştı ve en az on yıl dinleyeceğim bir hikâye edinmişti. Lina ve erkek arkadaşının yatağı kırdığı gün. Eminim ki hiç olmamış şeyler ekleyecek, Aaron'ın çıplak falan olduğunu söyleyecekti.

Aklıma birden bir görüntü üşüştü. Aaron. Çıplak. Hissettiğim tüm kasları...

Hayır. Hayır. Hayır.

"*Ay,* baksana şunlara," dedi kuzenim, bir elini çenesinin altına koyarak. "Birlikte çok tatlı görünüyorsunuz. Ve Lina! Senin böyle çılgınlıklar yapabilecek biri olduğunu düşünmemiştim hiç." Charo muzırca kaşlarını oynattı.

Aaron elini dizime koyunca bu temas kot pantolonumun altındaki tenimi dağladı. Tanrım, adamı her yerimde hissedebiliyordum. Omurgamı azıcık rahatlatmayı başarabilsem, koynuna sokulabilirdim.

Bacağımı okşayan o sıcacık el.

Durmadan odağımı kaybediyordum ve görünüşe göre Charo da bir şey söylememi bekliyordu.

"Ah, evet," dedim elimden geldiğince hızlı bir şekilde. Buradan çıkmalıydım. Aaron'dan uzaklaşmalıydım. Oturduğumuz

pozisyon fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı. Çok ama çok kötü bir şekilde. "Şey. Evet, çılgın şeyler. Bundan şüphen olmasın! Tüm bunlar çılgınlık," dedim ve Aaron'ın kucağında kıpırdandım; beni içine çeken insan boyutundaki kara delikten kurtulmaya çalışıyordum. "Çılgınlık çünkü ben de çılgınım. Onun için çıldırıyorum." Bir kez daha kıpırdandım ama o kocaman bacakların arasında sıkışıp kalmıştım. *Konuşmaya devam et.* "O kadar çılgınlar gibi seviyoruz ki birbirimizi, yaptıklarımız da çılgınca oluyor, anladın mı ne demek istediğimi? Çok çılgınca..."

"Bence ne demeye çalıştığını anladı," diye fısıldadı sahte erkek arkadaşım ve tüm vücudumu saran bir ürpermeye neden oldu.

Kucağında durmadan kıpırdanıyor, altımdaki –daha doğrusu kıçımın altındaki– her şeyin ne kadar sert olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum. Hayır, sıcaktı. Bütün vücudu sıcaktı. Kas üstünde kas, onun üzerinde daha da fazla kas. Bazıları nafile çabalarım sonucunda daha da sertleşiyor gibiydi.

Aman Tanrım. *Oh, Dios mío.* Yoksa o... hayır. Olamazdı. Aaron... sertleşmiş olamazdı.

Kalkmak için çaresiz bir girişimde bulunmam sonucunda Aaron'ın dudaklarından bir homurtu çıktı. Ve enseme bir hava bulutu olarak çarptı.

"Kes şunu," dedi kulağıma doğru. "*Duruma* hiç de yardımcı olmuyorsun."

Hemen komutuna uyup vücudumu sakinleştirmeye çalıştım. *Tamam, kontrolüm altında. Onu bir sandalye olarak düşün. Ya da taht. Son derece kaslı bir adam boyutundaki bir taht.*

Kuzenime sahte bir gülümsemeyle baktım. "Ee, burada ne arıyorsun, Charo?"

"Ah, aslında hafta sonunda düğün için bir arkadaşımda kalacaktım ama dairenin banyosu falan mı taşmış ne, o yüzden burada kalmaktan başka çarem yoktu," dedi elini sallayarak. "Eminim ki buranın size kaldığını düşünmüştünüz, değil mi?" Kaşları yine oynadı. "Yemin ederim ayak altında dolaşmam. Burada olduğumu bile fark etmezsiniz."

Charo'nun evde merakla gezindiğini anlamamamızın tek bir yolu vardı ve bu da sert uyuşturucu maddelerin kullanımını içeriyordu.

"Harika. Eh, bizim bavullarımı açmamız lazım artık, sen de aynısını yapmalısın," dedim, Aaron tahtındaki yerimden. Boğazımı temizledim. "Evet, tamamdır. Hadi, yapalım o zaman," dedim ama ne ben kıpırdadım ne de Aaron. Bu sefer boğazımı çok gürültülü bir şekilde temizledim. "Biz de işe koyulsak diyorum, ne dersin, *osito?*"

Ben daha fazla bir şey diyemeden Aaron'ın kocaman elleri beni belimden yakaladı ve kucağından kaldırdı. Titrek bacaklarla kuzenimin önünde durdum.

Vay canına, tamam. Yani bu kadar kolay olabiliyormuş.

Gizemli bir şekilde her zamanki çevikliğini yeniden kazanan Aaron da aynısını yaptı ve ardında yaylardan ve ahşap çerçevelerden oluşan bir facia bıraktı.

"Kendimi tanıtmadım bu arada." Aaron, birkaç saniye önce belimi kavrayan ellerinden birini ileri uzattı. Bacağımı okşayan elini. *"Soy Aaron. Un placer conocerte."**

Annemden şimdiye kadar Aaron hakkında mümkün olan tüm bilgileri istediğini tahmin ettiğim kuzenim kendisine uzanan eli yakaladı ve onu kendisine doğru çekti. *"Ay y habla Español! El placer es mío, cariño."*** İki yanağına da birer öpücük kondurdu.

Evet, tabii, o zevk bana ait derken yalan söylemediğinden emindim.

Biraz afallamış gibi görünen Aaron'ı bırakan kuzenim beni de bir kucaklamayla sardı. "Gel buraya, *prima.* Sana da öpücüklerim var." Sonra da sadece benim duyabileceğim bir sesle ekledi. *"¿Dónde tenías escondido a este hombre?"*

Bu adamı nerede saklıyordun?

Minik bir kahkaha attım. "Ah, *prima,* bir bilsen."

---

* (İsp.) Ben Aaron. Tanıştığıma memnun oldum. –ç*n*

** (İsp.) Ay, bir de İspanyolca konuşuyor. O zevk bana ait, tatlım. –ç*n*

Kızıl saçlı akrabamdan bir adım geriye çekilirken belimde Aaron'ın avucunu hissedince bir an irkildim.

Şaşkınlıkla geriye zıplayarak tam da onun önüne temas ettim.

Aaron sorgular gibi bana baktı. "Sen odamıza git de bavulunu boşaltmaya başla. Ben de kuzenin için bu dağınıklığın icabına bakayım."

Bu çok... düşünceli bir hareketti. Ben bu karmaşayı tamamen unutmuştum. Görünüşe göre kuzenimi kırık bir yatakla bırakma meselesi öncelik listemde değildi.

"Uy, no, no." Ben özür dilemeye fırsat bulamadan Charo araya girdi. "Ben Tío Javi'yi ararım," dedi. Javi amca diye bahsettiği babamdı. "Siz gidin yerleşin. Yol yorgunu olmalısınız. Başka bir yatak daha kırmamaya çalışın sadece." Ardından bir kahkaha patlattı. "Ama bunun suçunu ben üstleneyim isterseniz? Babana açıklaması zor olabilir." Ardından göz kırptı.

Ona teşekkür edip odamıza yollandık.

Artık paylaşmamız gereken odaya.

Lanet olsun.

Bavulları boşaltmamız ve biraz rahatlamayı denememiz gerekiyordu. Bu, önümüzdeki günlerde başımıza geleceklerin bir göstergesi sayılırsa, hareketli günler bizi bekliyor olmalıydı.

Bavullar neredeyse boşaltılmış, tüm düğün kıyafetleri dolaba asılmıştı ve ben odamızdaki yatağa bakıyordum. Son on beş dakikadır durmadan bunu yapıyordum.

Ben sizi burada bekliyorum, der gibiydi ve mucizevi bir şekilde onun da parçalara ayrılıp yok olmasını dilemeye başlamıştım.

"Endişelenmeyi bırak. Seni rahatsız edecekse ben yerde yatabilirim," dedi Aaron alnını kırıştırarak.

"Endişelenmiyorum," diye yalan söyledim.

Aaron'la yatağı paylaşacağımızı hiç düşünmemiştim. Ya da planlamamıştım. Bizimkiler sadece dairede kalacağımızı söylemişti. Konukların çoğu civardandı ve öyle olmayanlar da düğün günü gelecekti.

"İkimiz de yetişkiniz ve birbirimizi neredeyse iki yıldır tanıyoruz. Medeni insanlar gibi yatağı paylaşabiliriz. En azından iki kişilik bir yatak. Üstelik sapasağlam ayakta."

"Sizinkilere diğerini halledeceğimi söyleyeceğim. Zararı karşılayacağım." Sesinde bir şey vardı. Neredeyse dalgın ve biraz da... utanmış gibiydi.

"Öyle bir şey yapmana gerek yok, Aaron." Bunda samimiydim. "Senin hatan değildi. O yatak çoktan ömrünü tamamlamıştı. Olur böyle... şeyler."

Bavulumdan birkaç tişört alıp onları silkelerken söylediklerimi düşündüm. Daha önce ilk elden böyle bir olaya hiç şahit olmamıştım ama böyle şeyler yaşanıyordu. Belki de Aaron'ın başına da böyle şeyler geliyordu. Bir sürü yatağı kırmış olabilirdi. Onları yaylardan ve kırık ahşaptan ibaret birer yığına dönüştürüyor olabilirdi. İri bir adamdı, cüsseliydi de. Yataklar onun gibi birinin ağırlığı altında pes edip kırılabilirdi. Belki üstlerinde fazla hareket ederse. Ya da kendisini birden güçlü bir şekilde üstlerine atarsa. Ya da yatağın çerçevesinin ve yaylarının dayanıklılığını test edecek birtakım aktivitelere girip...

Hayır, hayır, hayır. Kafamdan Aaron'ın o görüntüsünü atmaya çalıştım, terden sırılsıklam ve çıplak...

Hayır.

"Peki," dedi Aaron, boşalttığı bavulunu kapatırken. "Madem yatağı paylaşabileceğimizi düşünüyorsun, öyle yaparız. Şansımız yaver giderse bunu da kırmayız."

Şimdi de yeni bir görüntü bana işkence etmeye başlamıştı. Az öncekine çok benzerdi ama bu sefer içinde ben de vardım ve...

Hayır. Artık bu saçmalığa bir son vermem gerekiyordu.

"O zaman anlaştık," dedim, o istenmeyen düşüncelerden kurtulmaya çalışırken. "Yerde yatmak falan yok. Charo etraftayken yakalanma riskini göze alamayız. Çiftler aynı yatakta yatar."

"Nasıl yakalanacağız ki? Kuzenin etrafta gezinip kendisine ait olmayan yatak odalarına mı giriyor?"

"Ah, Aaron, sana onun öyle şeyler yapan biri olmadığını söylemek isterdim ama yalan söylemiş olurum."

Yıllar bana Charo'nun öngörülemez biri olduğunu öğretmişti.

"Pekâlâ," dedim konuyu değiştirmek için, "birkaç saat içinde Martín klanının en genç üyeleriyle bekarlığa veda partisi için buluşacağız."

"Önden biraz bilgi alabilir miyim?" diye sordu. Aaron bavulunu boşaltmayı bitirmişti –bense hâlâ boşaltmaya çalışıyordum– ve odanın köşesindeki gardıroba dayanıp tüm dikkatini bana verdi.

"Tüm günü dışarıda geçireceğimize memnun olacaksın bence. Tenlerimizde İspanyol güneşinin tadını çıkaracağız; mimoza kokteyllerimizi yudumlayıp masaj yaptırmakla hiç alakası olmayan bir şeyle zaman harcayacağız. Ki ben aslında öyle yaparız diye düşünmüştüm." Daracık şifoniyere gittim ve özenle katlanmış havlulardan çıkardım. "Ama baş nedimelik görevlerim en genç kuzenlerimden Gabi tarafından geçersiz kılındı." Havluları yatak örtüsünün üstüne koydum. "Bu da tek bir anlama geliyor olabilir." Dramatik etki için duraksadım. "Düğün Kupası."

"Düğün Kupası mı?" Aaron'ın dudaklarından minik bir kahkaha kaçtı.

Tuhaf bir şekilde bu ses içimde gülümseme isteği yaratmıştı. O isteği görmezden geldim ve günümüzü nasıl geçireceğimize özetlemeye devam ettim.

"Düğün Kupası'nda" –içimi çektim– "bekârlığa veda partisine davetli tüm kadınların yer aldığı bir Gelin Takımı'na karşı, davetli tüm erkeklerin yer aldığı Damat Takımı yarışır." Son kısmı alaycı bir şekilde söylemiştim. "Ne kadar değişik, değil mi? Erkeklere karşı kızlar, çeşitli oyunlar ve aktivitelerde yarışıyorlar. Yaşasın."

Aaron herhangi bir taraf tutmadan başını salladı. "Bunun için gerçekten *çok* heyecanlı olduğunu görebiliyorum. Devam et lütfen."

Ona bir bakış attım. "En çok puanı alan kazanır ve Düğün Kupası'nı alır."

"Peki bu kupa fiziki olarak var mı yoksa sembolik bir şey mi?" diye sordu Aaron, bu işi ciddiye almaya çalıştığını görebiliyordum. Ama başarısız oluyordu. Gülümsemesini zor bastırdığı belliydi.

"Dinle" –daha etkileyici görmek için ellerimi belime dayadım– "bunun başında olmadığımı söyledim. Ben daha çok temsili baş nedime sayılırım. Kuzenim Gabi şu fitness manyaklarından biridir ve her şeyi o organize ediyor. O yüzden sadece benimle aynı takımda olmadığına şükret." Tuvalet eşyalarımın ve makyaj malzemelerimin bulunduğu çantaları alıp mütevazı banyoya girdim, Aaron'a dalgın bir şekilde anlatmaya devam ederken bir yandan da daracık alana eşyalarımı yerleştiriyordum. "Bu olaydan hiç mutlu değilim, tamam mı? Bana kalsa biz kızlar spaya girerdik ve siz de... bir yerlerle erkek şeyleri yapardınız."

"Erkek şeyleri mi?" dedi Aaron odadan.

"Evet, göğüslerinizi yumruklardınız, yarın yokmuş gibi bira içerdiniz ya da striptiz kulübüne falan giderdiniz. Ben nereden bileyim." Biraz fazla basmakalıp konuştuğumun farkında olarak başımı iki yana salladım. "Ama hayır," diye devam ettim, seyahat boy şampuanımı tezgâha koyarken. "Tabii ki o kadar şanslı değiliz. Şaşırtıcı olan şey ise Gonzalo'nun da bu işin içinde olması. Kimin aklına gelirdi ki? Bekâr olduğun son günü böyle aptalca bir yarışmada harcamak. Şaşırdım da diyemem aslında. Çünkü ablama göz diktiği günden beri Gonzalo onun için yanıp tutuşuyor. O yüzden neden bir gününü bile ondan uzakta geçirsin ki, değil mi?"

Aralarındaki bağ gerçekti. Dürüst, sadakat dolu ve çok somut bir sevgiydi onlarınki. Mesafeleri, her türlü farklılığı ve tüm engelleri aşan. Kitaplara konu olacak türde bir şeydi. Bunları düşününce göğsüm sıcaklıkla ve bir gün sahip olup olamayacağımdan emin olmadığım bu şeye duyduğum özlemle doldu.

"Her neyse, Gonzalo bu Düğün Kupası için çok hevesli. Ve içimden bir ses seni görünce çok sevineceğini söylüyor. Böğürerek üstüne atlayıp kanka sarılmasıyla kıskacına alacak ve onun

yeni en iyi arkadaşı olacaksın. Eminim. Gon çok rekabetçidir, her zaman öyle oldu ve takımında Yunan tanrısından hallice biri olduğu için çok mutlu olacak. Olympos'tan fırlamış gibi," dedim alaylı bir homurtuyla.

Aaron gerçekten de o heykeller gibi görünüyordu. Düzgün ve simetrik hatlarıyla göze hoş gelen bir görüntüsü vardı. Gonzalo'nun Aaron'a bayılacağından...

Bir dakika.

Ben az önce ne dedim?

Az önce Aaron'a bir tanrı dediğimi fark edince gözlerimi kapadım. Yunan tanrısı demiştim. Olympos'tan fırlamış gibi demiştim. Sesli bir şekilde.

Ah, banyo duvarları, lütfen kalın ve yalıtımlı olun. Lütfen.

Arkamdaki bir yerlerde varlığını hissedince, odanın ve de banyonun boyutlarını da göz önünde bulundurarak yerimden hiç kıpırdamadım.

Sonra gözlerimi açıp önümdeki aynadaki aksine baktım.

Kapının çerçevesine dayanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Derin bir nefes alıp gözlerimi tezgâhın üzerindeki şeylerde gezdirmeye başladım ve sonunda yukarı doğru çevirince Aaron'ın aynadaki bakışlarıyla karşılaştım.

"Yatak odasından beni duymamış olma ihtimalin nedir?" diye sordum.

"Değişir," derken boğazının bir yutkunmayla oynadığını gördüm. "Yunan tanrıları ne kadar iyi duyabilir?"

İki seçeneğim vardı: Ya yetişkin bir kadın olarak bununla yüzleşecek ya da az önce olan şeyi bir ödlek gibi tamamen yok sayacaktım.

Az önce rafa dizdiğim her şeyi sessizce yeniden düzenlerken ikinci seçenekte karar kıldım, bu sırada bakışlarının hapsinde olduğumu hissedebiliyordum.

Birkaç saniye sonra Aaron'ın odaya geri döndüğünü hissettim ama uzaklaşmadan önce, "Ha, bu arada, Aaron?" diye ses-

lendim. Aynadan sırtının yansımasını görebiliyordum. "Kaybeden takım bu akşam koreografili bir dans sergilemek zorunda."

Cevap vermedi ama sonunda odaya geri dönerken gözlerinde rekabetçi bir ışıltının belirdiğini adım gibi biliyordum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ellerimi belime dayamış, mavilere ve yeşillere boyanmış önümdeki manzara karşısında biraz kaybolmuştum.

İspanya deyince insanların aklına acımasız yaz güneşinin altında tıklım tıklım plajlar, *sangría* bardaklarıyla dolup taşan masalar, *paella* dolu tavalar ve çeşit çeşit *tapas* geliyordu. Büyük ihtimalle bir de usta parmaklarıyla gitar tellerini tıngırdatırken serenat yapan koyu renk saçlı bir adam da. Aslında düşünüldüğünde çok yanıldıkları söylenemezdi. İspanya'da hepsini bulmak mümkündü. Ama bunlar memleketimin sadece küçük bir kısmını yansıtıyordu. Ne yazık ki İspanya'nın sunacaklarının yüzde onu bile sayılmazlardı.

Benim geldiğim küçük şehir yarımadanın kuzey kıyısında, fildişi rengindeki haşin Kantabria Denizi ile zümrüt yeşili dağlar arasında kalıyordu.

Yaygın kanının aksine ülkenin tüm yıl boyunca güneşli olduğu da söylenemezdi. Özellikle de kuzey bölgeleri. Hayır. İspanya'nın kuzeyi, sakinlerine yılın belli dönemlerinde birkaç saatliğine de olsa dört mevsimi de tattırmasıyla tanınırdı. Bu da meraları ve tepeleri ele geçiren vahşi ve gür bir bitki örtüsünün, söz konusu İspanya olunca kimsenin aklına gelmeyecek bir manzara oluşturmasını sağlıyordu.

O yüzden evet, kuzey bölgelerinde yaz her zaman çok keyifli olmayabiliyordu. Ama şaşırtıcı bir şekilde o gün gökyüzü pırıl pırıldı ve denizden esen yel nazikti. Bunun üzerine aklıma, hayatımız buna bağlıymış gibi olabildiğince tadını çıkardığımız zamanlar gelmişti. Gün doğumundan batımına kadar. Isabel ve ben. *Las hermanas Martín*. Martín kız kardeşler.

Düğün Kupası için toplananlara bakarken, bir yanım Aaron'ın kafasının içinde neler olup bittiğini merak ediyordu. Büyüyüşü-

me şahitlik eden bu yerler hakkındaki ilk izlenimi neydi? Ya da yakınlarım hakkındaki?

İlk tanışmalar iyi geçmişti. Zaten İspanyolların en iyi olduğu şeylerden biri dışa dönüklükleri ve misafirperverlikleriydi. Kimse sahte erkek arkadaşımdan şüphelenmemişe benziyordu. Aralarında bir *guiri* –turistlere verdiğimiz isim– olmasından ve paslanmış İngilizcelerini kullanmak zorunda olmalarından dolayı hissettikleri tuhaflık dışında bir şey yok gibiydi.

Gelin ve damadın ailelerindeki en gençler, onların partnerleri ve birkaç da yakın arkadaş hazır bekliyordu. Sadece vahşi ve özgür ruhlu kuzenimiz Lucas'ın nereye gittiğini bilen yoktu. Bir de sağdıç –yani Daniel, eski sevgilim, ilk ve tek ilişki yaşadığım adam; ailemin bir türlü unutmayı başaramadığımı düşündüğü adam– ortada yoktu. Henüz gelmemişti.

*"Aquí está mi hermana favorita."** Arkadan dürtülmeden bir saniye öncesinde ablamın sesini duymuştum.

"Aptal, ben senin tek ablanım. Tabii ki en sevdiğin ben olacağım." Ellerimi, köprücükkemiğime dayadığı kollarına sardım.

"Teknik kısımlara takılma. Yine de sen en sevdiğimsin."

Dilimi çıkararak omzumun üzerinden ona baktım. Kalp şeklindeki yüzlerimiz dışında benzeyen hiçbir yanımız yoktu. Isabel benden her zaman daha uzun ve zayıf olmuştu. Onun gözleri de benimkiler gibi kahverengiydi ancak ortalarında yeşil benekleri vardı –bu her zaman kıskandığım bir şey olmuştu– ve onun saçları tıpkı anneminkiler gibi daha kıvırcık ve koyuydu. Ama farklılıklarımız bu kadarla kalmıyordu. Ablam nereye koyarsanız koyun ilk denemede uyan bir yapboz parçası gibiyken ben her zaman yerini bir türlü bulamayan biri olmuştum. Her zaman bir köşesi eksik ya da fazla çıkıntılı olan ve bu yüzden daha uygun olabileceği yeri arayan kişiydim. Bu da sürekli yuvam diyebileceğim bir yer arayışında olmama neden olmuştu. Çünkü artık yuvamın İspanya olmadığını biliyordum. Yanımda Rosie ve gurur

* (İsp.) İşte en sevdiğim ablam. –ç*n*

duyduğum bir kariyerim olsa da orası New York da değildi. Her zaman kendimi... biraz yalnız hissetmiştim. Biraz eksik.

"Merhaba. Dünyadan Lina'ya," dedi Isabel, yanıma gelip kolumu çekiştirirken. "Senin neyin var bugün? Neden burada saklanıyorsun?"

Gerçekten de saklanıyordum, değil mi? Birkaç dakikalığına da olsa.

Ablam beni fazla iyi tanıyordu, o yüzden Aaron'la birlikte onun yanındayken daha dikkatli olmam gerekiyordu. Bu aldatmacayı görebilecek biri varsa o kesinlikle Isabel'di.

"Saklanmıyordum," dedim omuzlarımı silkerek. "Sadece canavar gelinden uzakta rahat bir nefes almak istemiştim. Yanlış ayakkabıları aldığı için neredeyse damadın kafasını koparıyormuş duyduğuma göre."

Ona bakabilmek için geri çekilip döndüm.

"Doğru duymuşsun." Çok yakında evlenecek olan ablam dehşete düşmüş gibi bir elini göğsüne dayamıştı. "Sadece bir tek şeyi seçecekti, Lina. Bir. Görsen, mutlu mesut eve geldi, elinde erkeklere karşı zevkimi sorgulamama neden olacak bir çift ayakkabı vardı." Başını iki yana salladı. "Onu *düğünüme* çağırmamama şu kadarcık kalmıştı."

"*Düğününüze* demek istedin sanırım," dedim gülerek.

"Evet. Öyle demedim mi zaten?" Dudaklarının bir kenarı muzır bir ifadeyle kıvrılmıştı. "Sanırım öğle yemeği arasına kadar yaklaşık bir saatimiz var. Sen hazır mısın?"

Aramızda bir bakışma geçti.

"Ölümüme mi? Her zaman."

"Hadi, seni drama kraliçesi," dedi Isabel ve kolunu benimkine geçirip diğerlerinin yanına çekiştirdi. "Geri dönme zamanı. Gabi seni getirmem için yolladı beni. Uyulması gereken bir plan var, biliyorsun."

Dudaklarımı büktüm.

"Ah, kes şunu. Çok eğlenceli olacak."

"Daha önce de eğlenceli olmamıştı, bundan sonra da olmaya-

cak," dedim, bir yandan ayağımı sürürken bir yandan onu takip ediyordum çünkü başka bir şansım var mıydı ki? "Gabi ürkütücü bir spor manyağına dönüşmüş ve herkes ondan korkuyor."

Isa alaycı bir nefes verdi. "O kadar kötü sayılmaz. Ayrıca hâlâ kazanabiliriz. O aptal enayilerden sadece üç puan gerideyiz."

"Sen az önce nişanlına *aptal enayi* mi dedin?"

"Tamam, Damat Takımı'ndan sadece üç puan gerideyiz. Oldu mu?"

"Oldu. Ama" –omzumun üzerinden ona ciddi bir bakış attım– "yine de bizi hamamböceği gibi ezecekler."

Başımı iki yana sallarken Gelin Takımı'nın erkek rakiplerimize kıyasla ne kadar da ham olduğunu düşünüyordum. Elde ettiğimiz birkaç puan da Gabi'nin ekibi motive etmek için verdiği acıma puanlarıydı. Ekipteki benim dışımdaki herkesi desek daha doğru olurdu tabii. Çünkü ben motivasyonumu çok uzun zaman önce kaybetmiştim. Günü sonlandırmak ve gidip ağzıma yemek tıkıştırmak için can atıyordum. Jetlag'den mustarip vücudum, bu saçmalıklar başlamadan önce bile açlıktan ölme moduna geçmişti zaten.

"Bunun için kendini suçlayabilirsin." Ablam işaretparmağını suçlar gibi bana doğrultmuştu. "Partiye Clark Kent'in ikizini getirmişsin resmen."

"Gerçekten de onun gibi görünüyor, değil mi?"

Isabel başıyla onayladı. "Ve bu arada..." Durdu ve ben daha kaçmaya ya da kendimi hazırlamaya fırsat bulamadan atkuyruğumu çekti. Sağlam bir şekilde.

"Hey!" Saçımı tuttum ve gelmesi muhtemel diğer saldırılardan korunmak için geri çekildim. "Neden böyle bir şey yaptın, *canavar gelin?!*"

"Bebek gibi davranma, hak ettin. Sen bunu" –Isabel, Aaron'ı işaret edince vurup elini indirdim– "benden saklamaya nasıl cüret edebildin?"

"Isabel," dedim uyarır gibi.

Ama beni umursamadan konuşmaya devam ediyor ve hâlâ

parmağıyla sahte erkek arkadaşımı işaret ediyordu. "Kız kardeşim biriyle çıkmaya başladığında tam bir rapor beklerim. Canlı tasvirler, fotoğraflar, videolar, yağlı tablolar... Artık her neyse işte. Hatta konuştuğumuz o penis fotoğraflarından, hani senin şu göndermediklerin."

"Isabel." Sesimi alçalttım. "Kes sesini. Seni duyacak."

Gruptan sadece birkaç adım ilerideydik.

Bir kaşını kaldırıp başını yavaşça eğerek bana baktı.

Lanet olsun.

"Siz birliktesiniz. Bunları ablanla konuştuğunu duymasında ne sakınca var ki? Penisini gördün sonuçta. Bunun üzerine konuşabiliriz." Gözlerini devirdi. "Aslına bakarsan bunu yapmamız gerekir zaten. Eminim ki arkadaşlarıyla senin *ikizlerini* konuşmuştur."

İçimden bir küfür savurdum.

Sanki tepkimi ölçmeye çalışıyormuş gibi bana bakıyordu.

Gergin bir şekilde Aaron'ın tarafına baktım. Gözlerimiz buluştu. Nereye gidersem gideyim beni bulan o mavi gözler uzun bir an boyunca bende takılı kaldı.

Tanrım, duydu mu yoksa?

Başımı hafifçe iki yana sallayıp yeniden ablama döndüm.

"Biliyor musun," dedi omuzlarını silkerek, "ondan sadece birkaç kez bahsettiğin için ciddi bir şey olmadığını düşünmüştüm. Ama şimdi o kadar da emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?" Söylemesinden korktuğum şeyi düşününce nabzım hızlandı.

Çifte kumrular gibi davranmaya, ellerimizi birbirimizin üzerinden çekemiyormuşuz gibi yapmaya ya da sıradan sevgililer gibi görünmeye pek fırsat bulamamıştık. Düğün Kupası saçmalıkları tüm zamanımızı ve enerjimizi sömürmüştü.

"Eh, öncelikle şu an burada," dedi Isabel. "Onu Mamá ve Papá'yla, hâliyle tüm kasabayla tanıştırmak için eve getirmen onun *gelip geçici* biri olmadığını gösteriyor. Onu özel kılan bir şey olmalı. Sadece takıldığın ya da öylesine zaman geçirdiğin

birini getirmezdin sen. Onun gibi görünse bile. Artık insanlara kolay kolay güvenmiyorsun."

Kendi düşüncelerimde kaybolmuş hâlde bir anda duruverdim.

Söyledikleri yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı. Söyleyebileceğim her şey boğazımda tıkanıp kaldı.

Sahtekâr. Bu suçlama kafamda çabucak belirdi. Böyle kocaman, pis bir yalancıyken nasıl belirmesindi ki?

Isabel sessizliğimi konuşmaya devam edebileceği şeklinde yorumladı. "Bir de buraya geldiğimizden beri gözlerini senden asla ayırmaması var.

Vay canına, ne?

"Ne kadar oldu? Birkaç saat, değil mi? Ve hâlâ tüm dikkati senin üzerinde, sanki gökkuşağı sıçıyormuşsun ve geride pırıltılı izler bırakıyormuşsun gibi seni izliyor, attığın her adımı gözetiyor. Ben de bu kadar âşık olmasaydım midem bulanırdı." Elimi yavaşça okşadı. "Ve güven bana, kardeşim, kıpkırmızı kesildin. Pek tatlı görünmüyor."

Yeniden Aaron'a doğru döndüm. Şişeden su içerken diğerlerinin yarısı kadar bile yorulmuş görünmüyordu. Gonzalo'yla birlikte Damat Takımı'nı sırtında taşımasına rağmen. Kolundaki kasların gerilmesini ve boğazının bir aşağı bir yukarı oynamasını izlerken düşüncelere dalmıştım. Acaba ablam tüm bunları hayal mi ediyor yoksa Aaron çok iyi mi rol yapıyor diye merak ediyordum. Belki de onu hafife almıştım.

"Her neyse," dedi, nihayet diğerlerinin yanına gittiğimizde, "bu konuda arayı kapatmalıyız ve bana bütün yaramaz detayları anlatmalısın. Ağzından zorla laf almaya çalışmıyorum diye onları duymak istemediğimi düşünme sakın." Isabel, baskı altında pes edene kadar daha sonra beni rahatsız edeceğine dair uyarıcı bir bakış attı. "Ama o zamana kadar ne yapıyorsan yapmaya devam et." Göz kırptı. "Çünkü *hermanita**, adam fena."

Dudaklarımdan istemsiz bir homurtu çıktı. "Evet, tabii."

Isabel bir kaşını kaldırıp bana baktı.

---

* (İsp.) Kardeşim –*ç.n*

Ah, lanet. "Adam tabii ki fena, Isa." Elimi havada salladım. "O benim erkek arkadaşım," diye telafi etmeye çalıştım ama kulağa hiç de inandırıcı gelmediğinin farkındaydım.

O yüzden ablam her şeyi çakmadan hızlı adımlarla yanından uzaklaştım. Şükürler olsun ki diğerlerinin yanına gittiğimde Gabi basılı programı havada sallayıp duruyor, herkesi toparlamaya çalışıyordu. Mükemmel bir daire oluşturmalarını söylüyordu.

Buna gözlerimi devirdim ve Düğün Kupası'nın arkasındaki deha olan kuzenimin herkese İspanyolca talimatlar yağdırmasını izledim. Bu esnada hepimiz, ablamın arkasından yaklaşıp onu sarıp sarmalayan Gonzalo'yu ve uygunsuz kaçacak kadar uzun süren öpüşüp oynaşmalarını görmezden gelmeye çalışıyorduk.

"Iyy," dedim sessizce. "O benim ablam."

Ama aynı esnada göğsümde adını koyamadığım bir şeyler sıkışmıştı. Bir yanımın, insan içinde yapılan bu sevgi gösterisini fazlasıyla özlem gibi hissettiren bir duyguyla gözlemlediğini fark ettim. Ve bu ezici his beni rahatsız ediyor; cevabını bulmakta zorlandığım bir dizi soruyu tetikliyordu. Bu soruların hepsi aynı konu etrafında dönüyordu.

Gonzalo ve Isabel'in yaşadığına benzer bir şey yaşayabilecek miydim? Kendime bunu yaşamak için izin verecek miydim?

Geri kalan her şeyin bir vızıltıdan ibaretmiş gibi gelmesine neden olacak kadar çılgınca âşık olacak mıydım?

Bakışlarım Aaron'ı aramaya başladı; Gonzalo'nun yaptığını yapmasını istediğimden değil, diğerlerinin bunu bekliyor olması ihtimalinden ötürü. Gabi'nin hiç de mükemmel görünmeyen dairesinin içinde görünmüyordu ve o, gruba arka arkaya talimatlarını yağdırmaya devam ederken ben de biraz endişelenmeye başlıyordum. Acilen buraya gelmezse kellesini uçuracaktım.

O sırada kolumdaki hafif bir dokunuş dikkatimi çekti. Başımı döndürünce, bana tuhaf bir şekilde bakan bir çift mavi gözle karşılaştım.

"İşte buradasın," diye fısıldadım, arka planda Gabi bağırmaya devam ederken. "Senin için endişelenmeye başlamıştım. Nereye gittin?"

"Onca zamandır buradaydım zaten."

Sesindeki o tuhaf ton hâlâ oradaydı. Ama pek üzerinde durmadım. Aaron'ın gözlerinde görmüş olabileceğim şeylerin üzerine uzun uzadıya düşünmeye zamanım yoktu. Onun yerine naylon şortuna ve kısa kollu gömleğine odaklanmaya çalıştım.

"Eğleniyor musun?" Bir şişe suyu nazikçe bana doğru uzattı.

"Ah, teşekkür ederim." Şişeye iki elimle birden uzanınca bir şekilde avucum onun parmaklarına değdi. Bununla birlikte kollarımdan yukarı kıvılcımlar yayılmaya başladı ve şişeyi çabucak çekip göğsüme bastırdım. "Bu çok... tatlı. Tam erkek arkadaşa yakışır bir hareket." Ona bakınca kaşlarını çattığını fark ettim. Ama şikâyet etmesine fırsat tanımadım. "Ve dürüst olmam gerekirse zerre eğlenmiyorum," dedim dudaklarımı bükerek. Ablama günü bitirmek istediğimi söylerken ciddiydim. "Şükürler olsun ki buradaki işimiz bitmek üzere. Yoksa bacağımı kırmışım ya da bileğimi burkmuşum gibi yapmak zorunda kalacaktım." Sonra sesimi biraz alçalttım. "Ya da Gabi'nin kafasına bir şeyler indiriverip kızı bayıltacaktım."

"Umarım öyle bir şey yapmamız gereken bir noktaya gelmeyiz." Dudaklarında minicik bir gülümseme belirmişti. "Ne kaldı peki?"

"Eh, Gabi en iyisini sona saklamış," dedim iç çekerek. "Asıl yarışma şimdi başlıyor." Büyük bir sürprizi açıklıyormuş gibi ellerimi havaya kaldırdım. "Düğün Kupası'nın yıldızı: Futbol maçı."

Aaron hımladı, bir an için düşüncelere dalıp gitmiş gibi göründü. "Daha önce hiç futbol oynamadım ben."

Birden neşem yerine gelmişti. "Hiç mi?" Başını salladı. Kazanma şansımız doğmuştu. "Yani bir kez bile mi?"

"Bir kez bile," dedi. Bir şey söyleyecek gibi ağzını açtı ama Gabi o sırada herkesi susturdu.

Tanrım, bu kadının bir sakinleşmesi gerekiyordu. Doğrulduk ve başlarımızı ters taraflara çevirdik.

Aaron sesini alçaltıp yandan sessizce sordu. "Sence sorun olur mu? Gabi biraz... kurallara bağlı gibi görünüyor."

"Ah, ben olsam onunla ilgili endişelenmezdim." Gözlerimi çevirmeden bir elimi havada salladım. "Ama sen? Yerinde olsam, olayı zamanında kapamayacağımdan endişelenirdim."

Aaron'ın hızla bana dönüp bir bakış attığını gördüm göz ucuyla.

"Ya hiç kapamazsam?"

Dudaklarımdaki gülümseme soldu. "O zaman Damat Takımı kaybeder. Acınası bir şekilde hem de."

Böyle bir şeyin yaşanacağını hiç düşünmezdim ama Aaron harika olmadığı bir şeyi itiraf etmişti. Ve bu yeni bir şeydi. Ona hızlıca bir bakış attım, başını hafifçe eğmiş ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Futbolda kötü bir iş çıkarır ve her şeyi mahvedersen herkes seni suçlar. Ama sorun değil; her konuda iyi olamazsın."

Kıpırdamadı, hiçbir şey söylemedi.

"Diğerleriyle dans etmekten korkuyor olamazsın, değil mi?" Bir bakış daha atınca suratında resmen *meydan okuma* yazdığını gördüm. Sırıttım. "Ah, belki de gerçekten korkuyorsundur. Senin bir tavuk olduğunu düşünmemiştim ama şimdi bakınca sana pek yakıştı gibi. Belki de sana *osito* yerine *pollito* demem gerekiyordur."

Başını yavaşça bana çevirdi. Bense elimde olmadan Gabi'yi unutmuş ona bakıyordum.

"Sen az önce bana tavuk mu dedin?" dedi, mavi gözleri alev alev yanarken. "Hem de iki dilde birden?"

"Ah, kesinlikle. Ben de olsam korkardım. Bizim takımımız güçlü." Hiç de öyle değildi. "Ayrıca bil diye söylüyorum, çok iyi bir defans oyuncusuyumdur." Kesinlikle öyle değildim. "Ama belki de bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsundur. Sorun de-

ğil. Sadece eskiden bana Amansız Lina dediklerini bilsen iyi olur." Bunun da gerçekle uzaktan yakından alakası yoktu.

Topla oynanan sporlar arasında en az futbolda berbattım. Ama geçmişte *amansız* diye nitelendirildiğim olduysa bunun sebebi bu oyunda çok iyi olmam değildi, amansız bir şekilde sürekli yere yapışmamdı.

"Defans demek?"

Başımı salladım. Gerçeği bilmesine gerek yoktu.

Aaron başını öne eğdi, sesini alçaltmıştı. "Beni spor terimleriyle etkilemeye mi çalışıyorsun, Catalina?"

İsmimi, daha önce duymadığım bir şekilde söylemişti. Tam olarak açıklayamazdım ama o dört heceyi söyleyişinde, diğer zamanlarda olduğundan daha farklı bir şeyler vardı. Ve bu da kollarımdan aşağı bir ürpertinin inmesine neden oldu.

"Seksi geldi ama asla beni etkilemen gerektiğini düşünme. Zaten etkilenmiş durumdayım."

Dudaklarım aralandı. Bir anlığına nefesim kesildi. *Seksi*. Bunu gerçekten sesli bir şekilde söylemiş miydi? İğneleme ya da şaka olması ihtimaline karşı dikkatli bir şekilde yüzüne baktım. Ama daha ben bir şey göremeden arkamızda bir patırtı koptu.

Arkamı dönünce patırtının nedeninin aramıza yeni katılan kişi olduğunu fark ettim. O çok iyi tanıdığım –ya da bir zamanlar tanıdığım– koyu renk saçları görünce mideme ağır bir şeyler oturuverdi.

Eski sevgilim gelmişti. Daniel. Ya da en azından hatırladığım adamın daha yaşlı bir hâli. Çıktığımız dönemde benim yaşımda olduğu zannedilirdi. Ama şimdi durumun değiştiğini görebiliyordum. Birbirimizi görmediğimiz sürede yaşı görünüşüne yansımaya başlamıştı. Ve iyi yaşlandığını da söyleyebilirdim. Zaman ona nazik davranmıştı. Benim olduğum tarafa doğru yaklaşan Daniel, ancak her gün üniversite öğrencileriyle dolu bir sınıfın önünden geçen birinin sahip olabileceği bir özgüvenle hareket eden, kırk yaşında çekici bir adamdı.

Ama o her zaman böyle özgüvenliydi, değil mi? Zaten en başta hocama abayı yakmama neden olan şey de bu değil miydi? Hem de girdiğim ilk dersinden itibaren. İçeri girmiş, boğazını temizlemiş ve gamzesini göstermişti. Zaten sonrasında pek de dayanamamıştım. Çoktan ayvayı yemiştim.

Fizik hocasına âşık, ezik ve zavallı bir kızdım. Ya da başta ben öyle düşünüyordum ama sonra mucizevi bir gelişmeyle o da benim ilgime karşılık vermişti. Aslında bundan fazlasını yapmıştı. Ben de aramızda gerçek bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Gonzalo ve Isabel'inki gibi sonsuza kadar sürecek bir şey.

Ve sonra her şey elimizde patlamıştı. Hayır, *elimizde* değil, hayır. Daniel o kâbustan nasibini almamıştı.

"Daniel mi o?" Aaron'ın fısıltıdan ibaret sorusu beni âna geri döndürdü.

Ona döndüm ama söyleyecek bir şey bulamayınca başımı sallamakla yetindim.

Bakışlarım yeniden eski sevgilime –ve sağdıca– dönmüştü ve ben, onun kardeşiyle kucaklaşıp sırtına vurmasını izlerken Aaron'ın bana biraz daha yaklaştığını hissedebiliyordum. Ama ben hiç hareket etmedim. Olduğum yere kök salmıştım sanki.

Aaron aramızdaki mesafeyi biraz daha kapadı, hemen arkamda duruyordu. Vücudundan sırtıma yayılan sıcaklığı ve içimdeki rahatsızlığı bir nebze olsun rahatlattığını hissetmek benim için şoke ediciydi. Kendimi güvende hissetmemi sağlamıştı. Onun varlığı. Neden ve nasıl olduğunu hiç bilmiyordum ama şimdi bunu düşünecek hâlde değildim. Özellikle de Daniel ve diğer herkes etrafımızdayken. O yüzden sadece o hisse tutunmaya çalıştım.

Derin bir nefes aldım ve sağdıcın herkesi kucaklayıp öperek dönüşünü izledim. Daire olmuş insanlar arasında ilerledikçe ortamdaki havanın çekildiğine yemin edebilirdim. Sanki etrafımdaki herkes, Daniel'in bana ulaşacağı âna kadar nefesini tutmuş gibiydi.

Bana çevrilmiş her çift gözle birlikte atmosferin ağırlaşma-

sından nefret ederken, zaten böyle şeyler yaşanmasını beklediğimi hatırlattım kendime. Herkes Daniel'le aramda yaşananları biliyordu. Ne kadar çirkinleştiğini ve benim için ne kadar zor olduğunu. Ve o zamanlar herkesin bana acıdığını. Şu anda da acıdıklarını ve acımaya devam edeceklerini biliyordum.

Daniel'in bana doğru son adımını atmasıyla birlikte içimde, midemin düğümlenmesine neden olan bir çalkantı başladı.

"Lina."

Adımı Daniel'in ağzından duymayalı yıllar olmuştu. Bununla birlikte her şey olduğu gibi geri dönmüştü. Paylaştığımız her güzel şey –gerçekten de muhteşem anılarımız vardı– aptallık edip sonsuza kadar süreceğini düşündüğünüz ilk aşkınıza duyduğunuz neşeyle kendini göstermişti ama bir de hepsinin bir incinmişlik okyanusuna dönüşmesinin verdiği acı vardı. Çünkü tamam, kalbimi kıran Daniel olmuştu ama gerçek hasarı diğerlerinin yaptıkları vermişti. İlişkimizi öğrenen ve sonra onu aptalca ve zehirli dedikodularla kirletip...

Hayır. Bunları düşünecek zaman değildi şimdi.

Daniel bir elini koluma koydu ve yanağımdan öptü. Arkamda Aaron'ın ne ara koyduğunu anlamadığım sıcacık avucunu hissetmeseydim geriye sendelemem işten bile değildi. İşte o arkadaşça öpücük beni bu kadar hazırlıksız yakalamıştı.

Bakışlarım diğerleri üzerinde gezinince, herkesin gözlerini bize diktiğini onaylamış oldum.

Daniel diğerlerinin bize aval aval baktığından habersizmiş, sanki yıllar sonra tekrar bir araya gelen eski dostlarmışız gibi bana gülümsüyordu. Ki ben tam olarak tam tersini hissediyordum.

Beni baştan ayağa şöyle bir süzdü. *"Dios, Lina. Cuánto tiempo. Mírate. Estás—"**

"Daniel," diye araya girdim hemen. "Bu Aaron," deyiverdim ve ondan uzaklaşıp sahte erkek arkadaşıma ve insan boyutundaki kişisel kalkanıma biraz daha yanaştım.

---

* (İsp.) Tanrım, Lina. Uzun zaman oldu. Sana bir bakayım. Bunlar... –çn

Daniel'in çattığı kaşları kafasının karıştığını gösteriyordu. Sebebi, sözde çıktığım kişiyi takdim etmemden çok birden İngilizce konuşmaya başlamam gibi görünüyordu.

"Merhaba. Ben onun erkek arkadaşıyım," dedi Aaron kibar bir şekilde, elini ona uzatarak. Daha net olması için Daniel'in hatırına, "*Su novio,*"* diye ekledi. Ki buna hiç gerek yoktu ve biraz ukalaca bir hareketti; paralel bir gerçeklikte bu sahne karşısında sırıtabilirdim bile. Ama şu anda tek yapabildiğim dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmaktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Daniel."

Eski sevgilim ve ablamın nişanlısının abisi, Aaron'a bir anlığına öylece baktı ama hemen sonra yüzünde candan bir gülümseme belirdi. "*Sí, claro.*"** Ben de tanıştığımıza memnun oldum, Aaron." Daniel nihayet Aaron'ın elini sıktı. "Lina'nın eski bir arkadaşıyım."

Daniel'ın bir zamanlar olan ilişkimizi tanımlarken kullandığı tanım midemde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu.

İki adam tokalaşmayı bırakır bırakmaz Daniel dikkatini yeniden bana çevirdi ve Aaron'ın avucu da belimdeki yerini aldı.

"Nasılsın, Lina? Sen çok... farklı görünüyorsun." Daniel'in gülümsemesi iyice genişledi. "Farklı ama güzel. Aslına bakarsan harika görünüyorsun."

Sanki karşısındakinin ben olduğuna inanamıyormuş gibi gözleri durmadan üzerimde geziyordu. Ve ben de bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini bilmediğimden zoraki de olsa dudaklarıma bir gülümseme kondurdum.

"Teşekkürler, Daniel. İyiyim, işlerle meşgulüm ve de... hayatla işte."

"Doğru," dedi eski sevgilim başını sallayarak. "Artık New York hayatını yaşıyorsun. Her zaman senin harika şeyler başaracak, kariyerinde ilerleyecek bir potansiyele sahip olduğunu biliyordum."

Doğru dürüst çıkmaya başlamadan önce bir yıl boyunca be-

* (İsp.) Erkek arkadaşıyım. –*çn*

** (İsp.) Evet, anladım. –*çn*

nim hocam olmuştu ve o zaman aralığında motivasyonu çok yüksek bir öğrenciydim. Başarı timsali. Ama sonrasında işler değişmişti.

"Ve öyle de olmuş."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Kafamda beliren itirazları bir kenara atmaya çalışıyordum. "Pek de önemli bir şey sayılmaz."

Aaron o sırada hafifçe boğazını temizledi. "Ama önemli," dedi sakince. Hatta öyle sessiz bir şekilde söylemişti ki sadece benim duymamı istiyor sandım bir an. Ama sonra devam etti. "Lina, New York'taki en başarılı mühendis danışmanlık şirketlerinden birinde oldukça büyük bir ekibe liderlik ediyor. O yüzden neresinden bakarsan bak, bu büyük bir şey."

"Vay canına." Daniel gergin bir şekilde gülümsedi. "Bu harika, Lina. Gerçekten." Sonrasında dudaklarını biraz da olsa gevşetti. "Tebrikler."

Hâlâ Aaron'ın söylediklerinden dolayı ateş basmış hâlde sessizce teşekkür ettim.

Uzun ve tuhaf bir sessizliğin ardından Daniel'in gözleri benle Aaron arasında gidip geldi. "O zaman bu o, ha? Amerikalı sevgili."

Bir anda başımı kaldırdım, Daniel'in kelime seçiminden dolayı şok olmuştum. Omuzlarım kaskatı kesildi ve ne demek istediğini sormak için ağzımı açtım ama o sırada Aaron'ın eli belimden yükselmeye başladı ve tam omuzlarımla boynumun arasında durdu. Başparmağını nazikçe tenimde gezdiriyordu. O dokunuş –boynumun kenarını okşayan o parmak– neredeyse bana karşımdakinin kim olduğunu, az önce ne söylediğini ya da hiç konuşup konuşmadığını unutturacaktı. Parmağını bir kez daha sağa sola doğru kaydırmasıyla omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Gözlerimi bir anlığına kapatıp ardından kendimi konuşmaya geri çektim ve Daniel'in son söylediğini umursamamaya karar verdim. "Nişanın için seni tebrik ederim." Yeniden gülümsedim. "Senin adına çok mutlu oldum, Daniel."

Daniel'in, Aaron'ın avucunun oralarda gezinen gözleri sonunda benimkilerle buluştu. Başını sallayıp geçmişten çok iyi tanıdığım o gamzeyi gözler önüne serdi. "Teşekkürler, Lina. Teklifimi kabul ettiği için çok mutluyum. Benimle uğraşmak her zaman kolay olmuyor. Çalışırken kendi kafamın içinde kayboluyorum resmen," dedi, ellerini ceplerine sokarken. "Eh, bunu sana anlatmama gerek yok tabii. Sen bunu zaten çok iyi biliyorsun."

Evet, biliyordum. Buradaki herkes de bildiğimin farkındaydı. Bunu söylemesine hiç gerek yoktu. Özellikle de geçmişimizi *eski arkadaşlar* olmaya indirgedikten sonra.

Sahte erkek arkadaşım avucunu açıp elini omzumdan kolluma ve oradan da elime indirdi. Bana dokunuşu öylesine dikkat dağıtıcıydı ki. Ama buna rağmen yine de daha aklı başında davranmamı sağlıyordu. Ne zaman aklım başka bir yerlere gidiyor gibi olsa Aaron ayaklarım yerden kesilmeden önce beni geri çekiveriyordu. Tenimdeki o nazik dokunuşların bir gücü olduğunu fark etmiştim. Ve sesimin ne kadar nefes nefese ve zayıf çıktığı düşünülürse bunun bir bedeli de vardı.

"Her şeyin gönlünüzce olmasını dilerim." Kendime rağmen bu söylediğimde samimiydim. "O da bize katılacak mı bugün?"

Aaron'ın parmakları benimkilerin arasına girince içimde dönüp ona bakma isteği uyandırdı. Ama o isteği bastırıp gözlerimi Daniel'den ayırmadım.

"Ne yazık ki Marta gelemeyecek. Son dakikada bir işi çıktı. O da bir profesör ve bir meslektaşının yerini alması için bir konferansa davet edildi." Daniel omuzlarını silkti.

Daha sonra bunu ablamla konuşmam gerektiğini kafamda bir kenara yazdım. Gelmeyecek biri varsa gelinin bunu bilmesi gerektiğini düşünüyordum.

"Ama sorun değil." Daniel'in gözleri bir kez daha Aaron'ın eline kaydı, dikkati dağılmış gibiydi. "Bir düğüne tek başına katılmak o kadar da kötü bir şey değil. Ayrıca kendimi ön plana çıkarmayı da istemezdim." Eski sevgilim bana bir bakış attı.

O bakışta gördüğüm şey... suçlama mıydı?

"Ben..." dedim ama kendimden şüpheye düşünce sustum. Yanaklarım alev almıştı ve şaşkınlıkla bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"O zaman bunun hakkında konuşmakla neden daha fazla zaman kaybedelim ki?" dedi Aaron, sesi o kadar kuru çıkmıştı ki insanlar sıkıldığını sanırdı. Ama ben ne olduğunu biliyordum. "Sırada ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum," diyerek beni şaşırttı. Ardından parmakları benimkileri sıktı. "Lina bana Gabi'nin en güzelini sona sakladığını söylüyordu. Değil mi, bebeğim?"

Eğildi ve omzuma bir öpücük kondurdu. Çok ufak. İnanılmayacak kadar ufak bir öpücüktü. Ama bütün vücudumun hayata dönmesini sağlamıştı.

"Evet," deyiverdim. Yaşadığım şokun ifademe yansımaması için uğraşıyordum.

Tanrım, hâlâ dudaklarının omzumda dokunduğu yeri hissedebiliyordum. O dokunuş nasıl olduysa bütün tenime yayılmıştı sanki.

"Ah, neymiş acaba?" diye sordu Daniel. Ya da en azından öyle sorduğunu düşündüm çünkü aklım bambaşka bir yerdeydi.

Aaron beni öptü. Omzumdan öptü.

Vücut ısım birkaç –hatta on– derece artmıştı.

Bu iyi bir şey. Çiftler de böyle yapar. Birbirlerini öperler. Birçok yerlerinden. Mesela omuzlarından.

"Futbol maçı. Birkaç dakikaya başlayacağız sanırım," diye açıkladığını duydum Aaron'ın. "Lina bana bütün taktiklerini göstereceğini söyledi. Yalan söyleyemem, hem meraklandım hem de biraz korktum."

Ben de ona uyum sağlamak için başımı Aaron'ın göğsüne yasladım. Ama başımın üstüne bir öpücük daha kondurduğunu hissettiğimde neredeyse yere yığılıverecektim.

"Evet," dedim, nefesimin boğazımda bir yerlerde takıldığını hissederek. "Amansız Lina gövde gösterisi yapacak."

Aaron gülünce başımın altındaki göğsünün titrediğini hissettim. Diğer elini ise kalçama koymuştu ve vücudumdaki tüm sinir uçlarına resmen dalga dalga elektrik şokları yayılıyordu.

Nefes al, Lina. Zaten böyle davranması gerekiyor.

Sakin bir şekilde durmaya çalışıyordum ama aslında içten içe yapmak istediğim bambaşka şeyler vardı. Mesela Daniel'i tamamen bir kenara bırakıp Aaron'a dönmek ve ne yaptığını sormak istiyordum. Neden omzumu öptüğünü. Ya da başımın üstünü. Ve tepkimin tek seferlik mi yoksa vücudumun onun dokunuşuna verdiği genel tepki mi olduğunu anlayabilmem için bunları lütfen bir kez daha baştan yapabilir miydi?

Daniel önce ağzını açtı, ardından hemen kapadı; büyük ihtimalle ulu orta sergilediğimiz sevgi gösterisinden rahatsız olmuştu.

Sahte sevgi gösterisinden, dedim kendi kendime.

Eski sevgilim ve hocam başını kaldırdı ve Aaron'ın, benimkinin hemen üzerinde duran yüzüne baktı. Gözlerinden, anlamını kavrayamayacağım kadar hızla bir şeyler geçti. Ardından başını salladı ve ufak bir gülümsemeyle bana döndü.

İki adam arasında nasıl bir şey alışveriş yaşandığını anlayamayarak nihayet başımı kaldırıp Aaron'a baktım.

Ve... hiç. Yüzünde yine o boş ifadelerden biri vardı.

O sırada ileriden biri Daniel'e seslendi. Tam zamanında başımı eğince eski sevgilimin Gonzalo'ya doğru gidişini izledim. Kardeşinin yanındaki yerini almıştı.

Havadaki garip gerginliği hissetmeye devam ederken sığ bir nefes çektim içime.

Off, ne kadar da tuhaf geçmişti. Kendimi şöyle güzelce silkelemek ve tenime yapıştığını hissettiğim bu berbat histen kurtulmak istiyordum. Ama o zaman tenimdeki o tatlı karıncalanmalar da giderdi. Ayrıca Aaron'ın kolundan, göğsünden ve vücudundan kendimi çekmem anlamına da gelirdi ve ben... henüz bunu yapmak istediğimden emin değildim.

İstiyorsun, seni aptal. Bunlar gerçek değil.

Ve gerçekten aptalca bir şeyler yapmadan önce bunu aklımdan çıkarmamam gerekiyordu.

★♡★♡★♡

Etrafımdaki kaostan bir anlam çıkarmam gerekirse, bir sorunumuz olduğunu söyleyebilirdim.

Kuzenim hiç de mükemmel görünmeyen bir daire oluşturmuş insanların arasında, *"No me lo puedo creer,"** diye bağırıyor, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi kollarını sallayıp duruyordu. *"No podemos jugar así. Se cancela todo. Esto un desastre. No, no, no, no."***

Ayaklarının dibindeki kutudan birkaç tişört aldı ve yere attı.

Vay canına.

*"Esos malnacidos..."****

*"Cálmate, prima,"***** diye araya girdi Isabel, onu sakinleştirmek için. *"Qué importa. Son solo unas camisetas."******

Kuzenim önce şaşkınlıkla bakakaldı ama ardından ablama öyle ayıp bir şey söyledi ki o da ona çıkışmaya başladı.

Aaron yana doğru eğildi ve sessizce sordu: "Neler oluyor? Koşmamız mı gerekiyor?"

Bense kıs kıs gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Gabi'yi daha fazla kızdırmak istemiyordum. Birazdan ya gözyaşlarına boğulacak ya da başımıza dişi Hulk kesilecekti ve sonuçta her iki durumla da bizim yüzleşmemiz gerekecekti.

"Maç için giyilecek tişörtlerde bir karışıklık olmuş," dedim iç çekerek. "Görünüşe göre Damat Takımı için en büyük yerine en küçük beden tişörtleri göndermişler."

"Üstümüzdekilerle oynayamaz mıyız ki?" diye sordu benim zavallı sahte erkek arkadaşım.

---

* (İsp.) Buna inanamıyorum. –*çn*

** (İsp.) Böyle de oynanmaz ki. Bırakın her şeyi. Felaket bu. Hayır, hayır, hayır, hayır. –*çn*

*** (İsp.) O piçler... –*çn*

**** (İsp.) Sakin ol, kuzen –*çn*

***** (İsp.) Bu kadar önemli mi? Sadece birkaç tişört işte. –*çn*

Gabi'nin başı jet hızıyla bize döndü. *"Qué ha dicho?"** diye cırladı.

*"Nada."*** Ellerimi havaya kaldırıp sonra da Aaron'a döndüm. "Sesini yükseltmesene. Kuzenim Matías ona neden tişörtleri daha önce dağıtmadığını sorduğunda neler olduğunu görmedin mi? Ya da Adrián bedenlerini neden daha *önce* tekrar kontrol etmeyi akıl etmediğini söylediğinde?"

Aaron hemen dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Kesinlikle. Neyse ki onların üzerine çullanmadan önce ablam araya girdi. Onlar da sağlam çocuklardır ama yine de kıyım olurdu." Başımı salladım. "Sen de sağlamsın ama sana tek parça hâlinde ihtiyacım var, tamam mı?" Ne söylediğimi fark edince durdum. "Düğünde dans etmemizi bekleyecekler."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Aaron. "Kuzenine karşı hayatta kalabilirim. İkimizi de kollayabilirim. Söylemen yeter."

Gözlerimi kaçırıp Gabi'ye döndüm. Isabel, kıpkırmızı kesilmiş bir suratla kutuyu Gabi'nin elinden almaya çalışıyordu. Ve kuzenim de kutuyu... nasıl desem... şiddetle çekiştiriyordu.

Ablam acı bir çığlık atıp geri çekildi ve iki elini de başına koydu. "Hayır, hayır, hayır, hayır." Ellerini havada sallayarak dairenin ortasına doğru yürüdü. "Bu futbol maçını oynayacağız. İşte bu kadar," dedi ve sonra Gabi'ye döndü. "Ben gelinim ve sizler de dediklerimi yapmak zorundasınız."

Bunu duyunca burnumdan gürültülü bir nefes verdim ama karşılığında ablamdan gelen tehditkâr bir bakışla karşılaştım. Olduğum yerde kaskatı kesildim.

Tanrım, bu düğün resmen sonumuz olacaktı.

Ablam kuzenime döndü. *"Gabi, no es el fin del mundo."* Dünyanın sonu değil, demişti ona. "Ve sen" –yeniden bana döndü– "bir sonraki düğünümde bu günü margarita içerek geçireceğiz."

Bir kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum ama evet, buna daha fazla katılamazdım.

---

* (İsp.) Ne dedin sen? –ç*n*

** (İsp.) Hiçbir şey. –ç*n*

"Pekâlâ. Yaz aylarındayız, güneş ne de güzel parlıyor ve aklıma şahane bir fikir geldi." Durdu, dramatik bir şekilde dairedeki insanlara şöyle bir baktı. "Damat Takımı'ndakiler... üstleri çıplak oynayacak!" Neşeyle ellerini havaya kaldırdı.

Kimseden ses çıkmadı.

"Hadi ama, beyler." Isabel'in ses tonu sertleşmişti. "Her zaman soyunan ve dekolte veren kadınlar oluyor. Bu sefer de o düğün vücutlarını gösterme sırası sizde."

Daha da yoğun bir sessizlik.

Isabel, diğerleri gibi bu fikri kafasında tartan damada döndü.

Gözlerini kocaman açtı ve bir parmağını havada döndürüp Gonzalo'ya kendine gelmesini işaret etti. "Bir şeyler yap!"

Müstakbel eniştem birden kendine geliverdi. "*Ah!*" Damat gömleğini sıyırıp kara kara kıllarıyla şanlı göğsünü gözler önüne serdi. Ardından kollarını kaldırdı. "İyi dedin, *cariño!*" diye kükredi. "Hadi bakalım, beyler. Tişörtler çıksın."

Ablam nişanlısını tezahürat yaparak ve heyecanlı bir şekilde el çırparak ödüllendirdi.

Sağdıç olduğu için sıradaki kişi Daniel'di. Ama başını iki yana sallamasına bakılırsa bunu pek de istemiyor gibiydi. Bakışlarım ister istemez ona kitlenmişti. Çok kaslı olmasa da –zaten hiçbir zaman öyle olmamıştı– vücudunun hâlâ ne kadar iyi durumda olduğunu görmek benim için pek de şoke edici bir durum değildi. Ama yine de... Hiçbir şey hissetmemiştim. Vücudumda şöyle minik bir kıpırtı bile olmamıştı.

Damat Takımı'ndakiler Gonzalo ve Daniel'in peşinden aynı şeyi yaparken gruptaki hareketlenme de büyüyordu. Eh, erkeklerin hiçbiri durumdan şikâyet etmiyordu çünkü muhtemelen hepsi, şimdi tişörtünü çıkaran her erkekten sonra alkış tutan Isabel'in tepkisinden korkuyordu. Ortamın havası hafifledikçe, Gabi bile grubun kontrolünü kaybettiği için duyduğu hüsrandan kurtulmuştu.

Hepsi Daniel ağzını açıp bütün eğlencenin içine edene kadar sürdü.

"Peki ya sen, Amerikalı çocuk?" Daniel, hâlâ tamamen giyinik bir hâlde yanımda duran adamı işaret etti. "Buna dahil olmayacak mısın?"

Amerikalı çocuk.

Gözlerim kocaman açıldı. Az önce erkek arkadaşıma... *sahte erkek arkadaşıma* diye düzelttim içimden.

Eski erkek arkadaşım az önce *sahte* erkek arkadaşıma *çocuk* mu demişti?

Tamam, Daniel ondan sekiz ya da dokuz yaş büyük olmalıydı. Ama ona *çocuk* demesi?

Başımı Aaron'a çevirdim.

Tam tepkisini görecek zamanda dönmüştüm. Çenesinde normalde olduğu gibi bir gerginlik yoktu ve hatta... dudaklarında bir gülümseme beliriyor gibiydi.

Ardından hiç tereddüt etmedi. Sahte erkek arkadaşım Daniel'e, başka birinin doğruca tabanları yağlamasına neden olacak, korkutucu derecede sakin bir bakış attı. Ofisteki namını borçlu olduğu ve uyarı işlevi gören o bakış. Bela geliyor, işler kızışıyor demekti bu.

Nefesimi tutarak Aaron'ın parmaklarının tişörtünün eteğine ulaşmasını izledim.

Aman Tanrım, yapacak. Sahte erkek arkadaşım ve müstakbel patronum gözlerimin önünde soyunacak.

Tişörtünü –fena hâlde çekici ve cennetten fırlamış gibi görünen model dışında her şeyin bulanık göründüğü parfüm reklamlarında olduğu gibi– tek bir hareketle çıkarıverdi.

Öylece bakakaldım.

*Madre de Dios.**

Aaron... O...

Siktir.

O... muhteşemdi – hayır, bundan çok daha fazlasıydı.

Aaron mutlaka görülmesi gereken bir şaheserdi resmen.

Ve inanılmaz, bu dünyaya ait olamayacak kadar güzel, rek-

* (İsp.) Yüce Meryem Ana –*çn*

lamlarda yer almaya layık üst bedeni o kadar kusursuzdu ki içimden neredeyse ağlamak geldi.

Ben sığ, çok sığ bir kadındım. Ama umurumda bile değildi.

Bakışlarım üstü çıplak Aaron'ı tüm gücüyle yiyip bitirirken havanın ciğerlerimden çekildiğini hissettim. Boyu ve cüssesinden her zaman etkilendiğimi –tamamen dürüst olmam gerekirse neredeyse büyülendiğimi– biliyordum. Ama bundan daha etkileyici ve büyüleyici bir şey varsa, o da her türlü sert kasla donatılmış boy ve cüsse olmalıydı.

Güzel Tanrım. Adamın karın kaslarını taştan falan mı oymuşlardı?

Aptal ve aç gözlerim geniş omuzlarından biçimli göğsüne gitti ve sonra hayal gücümün asla bu kadar mükemmel bir şekilde üretemeyeceği karın kaslarını geçip aşağı inmeye devam etti. Güçlü kaslarla çevrelenmiş kuvvetli kolları ne kadar da iyi görünüyordu. Açıkçası gerçek olup olmadığını görmek için adamı dürtesim gelmişti resmen.

O iş gömlekleri bu vücudun hakkını vermiyordu. Uçağa binerken giydiği günlük kıyafetleri de. Hatta bağış gecesinde giydiği smokin bile bu vücudun hakkını veremezdi.

Hayır, o... çok... güzeldi.

Evet, bu noktada resmen gözlerimi dikmiş ona iştahla bakıyordum ve gerçekten de umurumda değildi. Bu sefer değil. *Bu* tarihi bir andı. Aaron, kusursuz ve üstü çıplak hâlde önümde duruyordu, ilk kez ve muhtemelen yalnızca bir kez olacak şeydi bu. Ve bu görüntüyü hafızama kazımak istiyordum. Hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak olsa da buna razıydım.

Gürültülü tezahüratlar ve alkışlar beni içinde kaybolduğum o yerden çekip çıkardı. Gözlerimi kırpıştırırken Aaron'ın gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Bakışlarımız buluştu. O derin okyanus mavisi gözlerinin ardında istekli ve aç bir şeyler olduğunu görebiliyordum. Sanki zar zor kontrol ettiği bir şey. Ya öyleydi ya da kendi duygularımın yansımasına bakıyordum.

Yanaklarım kıpkırmızı kesilmiş bir şekilde ona bakarken bi-

razdan yapacağı şeye kesinlikle hazır değildim. Gözleri İspanyol güneşi altında parıldayan Aaron'ın dudaklarının bir köşesi kıvrıldı, ardından gülümseyip bana göz kırptı.

Küçücük ve muzır bir göz kırpma.

Onu görmemle içimdeki her şey yerle bir oldu. Beynim, göğsüm, karnım ve arada kalan her şey eriyip ayaklarımın etrafında göl oldu.

Hayır. Hazır değildim demek yanlış olurdu. Tamamen savunmasızdım.

Aaron kollarını göğsünde kavuşturdu, tatmin olmuş gibi görünüyordu. Ardından, sanki az önce tüm vücudumu ne yapacağımı bilmediğim bir pelteye çevirmemiş gibi başını Damat Takımı'ndakilerin durduğu tarafa çevirdi.

Kusursuz, üstü çıplak, mavi gözlü *alçak*. Adam resmen dengemi bozmuştu.

Tüm bunlara kendimi o kadar kaptırmıştım ki Daniel'in endişeli bakışlarını fark etmemiştim bile. Bir süre gözleri Aaron'la benim aramda gidip geldi, ardından birlikte olduğumu sandığı adam üzerinde durdu. Ama çok uzun sürmedi. Birkaç saniye sonra Daniel döndü ve Gonzalo'nun çıplak sırtına bir şaplak atıp üstünkörü kurulan oyun alanına koşmaya başladı.

Diğerlerine katılmadan önce Aaron, spor ayakkabılarımızın birbirine değeceği şekilde önümde durdu. Sonra sanki sadece benim duymamı istediği bir sırrı varmış gibi tehlikeli derecede yaklaşarak kulağıma eğildi.

Boğazım düğümlendi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, nefesi kulağımın içini gıdıklarken.

"Baya... iyisin," diye mırıldandım, tam bir aptal gibi.

Minik bir kahkaha attı. "Teşekkürler, sanırım. Ama onu sormuyordum."

Ah.

"Ama yine de bu iltifatı kabul edeceğim. Şimdilik."

"O... o zaman ne demek istedin?"

"Bence şimdiye kadar iyi bir iş çıkardık. Ne dersin?"

Ah, *onu* demek istemişti. Gösterimiz, tabii ki. Bunu sorması kesinlikle daha mantıklıydı.

Başımı salladım.

"İyi bir takım olduk, Catalina." Ve işte, yine ismimi söylemişti. Daha önce duymadığım... yeni bir şekilde.

Boğazımı temizlerken yüzümün taş gibi görünen o göğüs kaslarından sadece birkaç santim ileride olduğunu gerçeğini umursamamaya çalışıyordum. "Öyle olduk," diye mırıldandım.

Aaron sesini biraz daha alçalttı. "Kendimizi öyle bir şeyin içinde bulacağımızı hiç düşünmemiştim." Başını yana eğdi. "Biraz hazırlıksız yakalandım ama sorun değil. Anlamaya başladım."

Kafam karmakarışık olmuştu. Anlaşılacak bir şey yoktu ki. Tamam, Aaron'a anlatmadığım bir kısım vardı ve böyle yapmak pek akıllıca sayılmazdı ama onların hepsi geçmişte kalmıştı. Buradaki amacımızı etkilemiyordu.

"Yaptığın şeyi yapmaya devam et sadece," dedim ona, boğazımı tıkayan yumruyu yutkunmaya çalışırken. "Benim için deli oluyormuşsun gibi görünmeye odaklan, olur mu?"

Hımladığını duydum; çok sessiz ve kısacıktı ama yine de bir adım geri çekilip yüzüne bakmama sebep olmuştu. Gözlerinde o çok iyi tanıdığım kararlı ifade vardı.

"Güven bana, sadece ona odaklanmış durumdayım."

Ben başka bir şey diyemeden koşmaya başladı. "Ve unutma," diye seslendi, "aşkta ve savaşta her şey mubahtır, *bollito.*"

Etrafımdaki hemen hemen herkes gözlerini bana çevirmişti. Bakışlarım ablamınkilerle buluştu, o kadar kocaman sırıtıyordu ki düğün gününde çenesinin ağrıyacağından endişeleniyordum.

Bana bakanlara zoraki bir şekilde gülümseyip son derece sakinmiş ve aklım başımdaymış gibi davranmaya çalıştım. "Ah, ne şapşal," dedim. "Hatırlatmana gerek yok, *cosita mia!*" diye seslendim Aaron'ın arkasından.

---

* (İsp.) Benim miniğim. –*çn*

Ama Aaron çoktan diğerlerinin arkasından koşup gitmişti. Bense orada öylece kalmış, sırtındaki tüm kasların her adımıyla birlikte nasıl dans ettiğini izliyor ve söylediğinin ne anlama geldiğini merak ediyordum.

Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Aşkta ve savaşta her şey mubahtır."

Sanırım bir anlamda gerçekten de öyleydi. Ama çıkaramadığım bir şey vardı: Aşk *sahteyken* ve *düşmanların* güçlerini birleştirmekten başka çaresi yokken, bunun durumla ne alakası vardı?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Tüm engellere rağmen futbol maçının sonuna gelmek üzereydik ve durum berabereydi.

Üstü çıplak bir grup adama karşı oynamamız birçok insana dikkatimizin dağılabileceğini düşündürebilirdi. Ama oyuncuların büyük bir kısmıyla akrabaydım. Ayrıca içlerinden birinin de her şeyini görmüştüm: Daniel. Geri kalan iki erkekten biri de ablamla evlenmek üzereydi. O yüzden dikkatimi dağıtacak şeylerin sayısı büyük ölçüde azalıyordu.

Ama asıl ve tek dikkat dağıtıcım karşımdaydı.

Aslında gerçek dünyamızda onu görmezden gelmeyi son derece başarılı bir şekilde öğrenmiştim. Ama benim kız arkadaşı rolünde olduğum ve ona ağzımın sularını akıtarak bakma özgürlüğüne sahip olduğum oyun alanında işler tam tersi durumdaydı. Çünkü erkek arkadaş rolündeki Aaron da *Sports Illustrated* kapak çekimlerinden fırlamış gibi görünüyordu.

Evet, terlemiş, üstü çıplak Aaron, yeşil sahada topun peşinden koşarken tam olarak öyle görünüyordu.

Durum böyle olunca, benim inanılmaz sığ ve aptal gözlerim de sürekli onun üzerindeydi. Karşı konulmaz bir ışığın çekimine kapılmış iki aptal böcek gibi onu takip ediyordu. Ve tıpkı böcekler gibi, gözlerimin de kendini koruma güdüsü yoktu. Günün sonunda tüm bu manzara retinama kazınacaktı ve kurtulmanın hiçbir yolu kalmayacaktı.

Kahretsin, daha şimdiden kömürleşmiş bir böcek gibi hissediyordum kendimi. Sırtımdan terler süzülüyordu ve güneşin altındaki tenim yanıyordu. Üstelik açlıktan başım dönüyordu ve ne kadar oyuna odaklanmaya çalışsam da dikkatim sürekli sahanın bir tarafından diğerine koşturan Aaron'ın uzun bacaklarına kayıyordu. Hareket ettikçe gövdesindeki kasların nasıl gerildi-

ğine ve gevşediğine. Göğsünde gezinen küçük damlacıklara, o muhteşem göğüs kaslarına. Bakışlarımız her buluştuğunda kanımın nasıl kaynayıp yüzüme hücum ettiğine.

O yüzden evet, gergin, rahatsız ve fena hâlde sıcaklamış hissediyordum. Aynı anda.

Ama bir şekilde Gelin Takımı da erkekler kadar gol atmayı başarmıştı. Şaşırtıcı bir durumdu ama düşününce, ben ne anlardım ki? Ben sadece sahte erkek arkadaşımın kusursuz, terden parlayan vücudunu izlemekle meşguldüm. Gonzalo'nun kükremesi saha boyunca yankılanarak benim durduğum yere kadar ulaştı. "*Vamos!*" Bunu kazanmalarına izin veremeyiz!" Her kelimesiyle birlikte ellerini agresif bir şekilde çırpıyordu. "Beş dakika! Beş dakikamız var, çocuklar! Bu lanet şeyi kazanmak zorundayız!"

Erkekler kendi taraflarında bir araya geldiler ve Daniel'in Gonzalo ve Aaron'a yaklaşıp elleriyle bizim kalemizi işaret ettiğini gördüm.

"*Madre mía,*" dedi Isabel, kalecimiz olarak birkaç adım gerimde durduğu yerden. "Sanırım stratejik değişiklikler yapıyorlar. Bu hiç de iyi görünmüyor, *hermanita.*"

Erkeklerin hareketlerini ve sahada yer değiştirdiklerini görünce ablamın şüphelerinde haklı olduğunu anladım.

"Ayvayı yedik, Isa," dedim ona bakmadan. "Aaron'ı öne çekiyorlar. Onu forvet olarak kullanacaklar."

"*Mierda.* Clark Kent hücumda mı oynayacak?" Ablam yanıma geldi ve rakiplerimin olduğu tarafa bakarken gözlerini kıstı. "Hadi sen de tişörtünü çıkar. Bu onun dikkatini dağıtır."

Neredeyse boğuluyordum. "Ne? Hayır."

"Ama Lina..."

"Tişörtümü çıkarmıyorum. Sen neden bahsediyorsun, Tanrı aşkına?"

"Ama *ikizlerin* erkek arkadaşının dikkatini dağıtacaktır."

"Öyle bir şey olmaz, inan bana." Söylediğim şeyin hiç de kız

---

* (İsp.) Hadi, gidelim! –*çn*

arkadaşlara yakışır bir şey olmadığını fark edince açıklamaya giriştim: "Zaten görülecek her şeyi gördü. O yüzden unut gitsin."

"O zaman dans et ya da poponu salla. Artık dengesini ne sarsacaksa."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Hayır."

"Peki. O zaman kaybedeceğiz."

"Mücadele etmeden olmaz," dedim ona ve sonra ellerimi ağzıma siper edip ben de takımımı motive etmeye koyuldum. *"Vamos, chicas! Todavía podemos ganar!"**

Ancak cesaret verme çabalarım nafileydi; bu maçı kazanmamızın yolu yoktu. Aaron hücumdayken mümkün değildi. Isabel'in önerdiği gibi ona kendimi teşhir etsem bile.

Ablama dönüp parmağımı ona doğrulttum. "Kaybedenlerin, ki şüphesiz biz olacağız, akşam herkes için dans etmeye mecbur kalacağı bu ânı unutma. Bir dahakine iddiaya girip namımı tehlikeye atmak istiyorsan soru cevap gecesi yap lütfen. Aptal bir futbol maçı değil. Şimdi şu maçı elimizden geldiğince gururlu bir şekilde bitirelim."

Diğer takımın karşısına dikildiğimde erkekler harekete geçti. Bakışlarımı, bir oyuncudan diğerine geçen topa odaklamıştım ama Gelin Takımı'nın her üyesi teker teker geride kalıyordu. Çok geçmeden topun, iri cüssesine rağmen inanılmaz bir çeviklik ve beceriyle hareket eden Aaron'ın ayaklarına geldiğini gördüm.

Daha önce hiç futbol oynamamış birine göre bu işi fazla hızlı kapmıştı doğrusu.

Aaron baş döndürücü bir hızla, mesafeyi resmen yiyerek bana yaklaşıyordu. Beynimin uzuvlarıma harekete geçme komutunu vermesi için fazla hızlıydı.

Mierda.

Çıplak kalmamı içermeyen bir yöntemle topu –ya da onu– durdurma amacıyla ondan tarafa atıldım. Şimdilik ne olsa razıydım. Ama ne yazık ki çabam hiç de umduğum şekilde sonuç-

---

* (İsp.) Hadi, kızlar bastırın! Hâlâ kazanabiliriz! –ç*n*

lanmadı. Tam ona yetişeceğim sırada ayağım sahadaki küçük bir tümseğe takıldı ve sendeleyip öne doğru savrulmama neden oldu.

Maçı gururla bitirmek buraya kadarmış.

Kendimi acı verici bir düşüşe hazırlarken gözlerimi istemsizce kapadım. Karanlık tarafından yutulmuştum ve çimlere çakılmak için kalan saniyeleri ve milisaniyeleri sayıyordum. *Üç, iki, bir...*

Hiçbir şey olmadı. Düşüş yaşanmamıştı. Bir saniye önce gözlerim kapalı uçuyor, yüzümü yerden kazımaları gerekeceğini düşünüyordum ve sonraki saniye resmen zamanda asılı kalmıştım. Hayır, havada asılı kalmıştım daha doğru olurdu. Neler olduğunu anlayamamış hâlde gözlerimi kırpıştırarak açtım ve o sırada dudaklarım arasından bir hırıltı kaçıverdi.

Gövdem sert bir şeye çarpmıştı.

Ardından parıldayan, pürüzsüz bir ciltle karşılaştım. Kusursuz bir sırt. Bakışlarım aşağılara, spor şort içindeki sıkı popoya ve kaslı baldırlara kaydı.

Birinin üzerinden sarktığımı fark etmem birkaç saniyemi aldı. Birinin omzundan... daha net olmak gerekirse Aaron'ın omzundan sarkıyordum.

Neler oluyor?

Alkışlar ve tezahüratlara bakılırsa herkes bu hamleye katılıyordu. Arkamızdaki küçük gürültü patırtıyı umursamayan Aaron belimi nazikçe ama sıkıca kavrayarak beni omzunda hafifçe oynattı. Dudaklarımdan bir şikâyet çığlığı yükselecek gibi olsa da o hızla koşmaya başlayınca hemen kayboldu.

"Aaron," diye cırladım telaşla.

Adam omzunda beni lanet olsa bir patates çuvalı gibi taşıyarak etrafta koşturuyordu.

Bu sırada sırtındaki kasların hepsi simetrik bir şekilde geriliyordu. Poposundakiler de. Ve dikkatimi dağıtıyordu.

Lanet olsun, Lina. Hayır. Odaklansana.

"Aaron," diye tekrarladım ve beni yine duymazdan geldi.

"Sen. Ne. Yapıyorsun?" Konuşmam, vücudunun her hareketiyle birlikte bölünüyordu. Uzun bacaklarının her hareketiyle top ablama doğru gidiyordu. "Aaron Blackford!"

Güldü. Ardından kalçamın altına hafifçe vurdu. "Kız arkadaşımın yere yapışmasına göz yumamazdım, değil mi?" dedi pislik herif sakince, bunca koşturmaya rağmen nefes nefese bile kalmamıştı.

"Aaron," diye gürledim. "Şeytana andım olsun ki..."

Biraz daha sert sekince lafım yarıda kaldı. Belimi daha sıkı tutmaya başlamıştı. Bu da bacaklarımdan aşağı bir farkındalık dalgasının yayılmasına neden oldu. Diğer avucu hâlâ uyluklarımdaydı ve tenime gömülen parmaklarını hissedebiliyordum. Tanrım, altımda hissettiğim her şey ne kadar sıkı ve sıcaktı.

Lanet olsun.

İnanamıyordum ama hem sinirliydim hem de... hem de... hem de...

Siktir. Bu güç gösterisinden dolayı biraz tahrik olmuştum.

Aaron'ın belimdeki kavrayışı yer değiştirip beni tüm koluyla sabitlediğinde, bu son düşünce kafama yeni yeni dank ediyordu. Pazılarını yan tarafımda hissedebiliyordum. Karım fır dönüyordu ve bunun baş aşağı olmamla hiçbir ilgisi yoktu.

"Kendini hazırla, kız arkadaşım. Bu maçı kazanacağım ve sen başımın etini yemeden önce midene yiyecek bir şeyler girdiğinden emin olacağım."

"Onu yapmamı engelleyebilecek hiçbir şey yok. *Erkek arkadaşım.*"

Aaron'ın onlara maçı kazandıracak gole ne kadar yakın olduğunu görebilmeyi dileyerek vücudumu elimden geldiğince ön tarafa doğru büktüm. Arkamızda birçok kişi telefonlarını çıkarmış, tüm bu lanet olayı kaydediyordu.

Ah, Tanrım, lütfen bu görüntüler TikTok'a düşmesin.

Son bir kez daha sekti ve o koşmayı bırakırken arkada bir tezahürat tufanı koptu.

"İndir. Beni. Yere." Kelimelerimi, sırtına indirdiğim zayıf

yumruklarımla vurgulamaya çalıştım. Ama tepkisizliğine bakılırsa onları hissetmiyor bile olabilirdi.

"Hey." Arkasını dönerek bana hâlâ kalenin içinde olan ablamı gösterdi.

Az önce golü yemiş olabilirdi ama yine de gülümsüyordu.

Aaron, "Patronluk taslamayı sevdiğini biliyordum ama bu kadar şiddete eğilimli olduğunun farkında değildim," dedi.

"Daha hiçbir şey görmedin," dedim sıktığım dişlerimin arasından ama o omzuna attığı kadının ağırlığından hiçbir şekilde etkilenmemiş gibi hâlâ rahat bir şekilde dikiliyordu.

Kalçalarıma ve bacaklarıma değen göğsü inip kalkıyordu.

Gülüyor muydu bu adam?

Ne cüretle?

Artık duruma olağanüstü önlemlerle yaklaşmanın vakti gelmişti. O yüzden toparlayabildiğim tüm maharetimle iyice aşağı uzandım ve poposunu çimdikledim.

Evet. Ben, Lina Martín, Aaron Blackford'un poposunu çimdikledim.

Ve yaptığım şeyden ânında pişman oldum.

Öncelikle o çimdiklediğim popo Aaron'a aitti. Yüzünü işyerinde –haftanın her günü– görmek zorundayken ve kısa bir süre sonra patronum olacağını bilirken, bu yaptığımı nasıl unutacaktım?

Ayrıca o popo öyle düzgün ve sıkıydı ki, sırf bir poponun o kadar sert olabileceğinden emin olmak için aynı şeyi yeniden yapasım gelmişti. Sırf bir popoda o kadar kas olabilir mi diye çabucak bir kontrol etmek istiyordum.

Ve bu iki sebep birleşince akıl sağlığımı sorgulamama neden oluyordu.

Benim kafamda bunlar dönüp dururken Aaron'ın da düşmanca çimdik attığımı fark ettiğini anladım. Anlamıştım çünkü aniden donup kalmıştı. Sahte erkek arkadaşımın –hâlâ kalçamın, midemin ve bacaklarımın altındaki– vücudu, parmaklarımın kıçıyla etkileşim hâline geçtiği saniyeden beri çok hareketsiz duruyordu.

Nefes alıp almadığını ya da onu da kendimi olduğu kadar

şaşırtıp şaşırtmadığımı kontrol etmek için poposunu yeniden çimdikleme isteği belirmişti içimde.

Ardından Aaron'ın elleri şaşırtıcı bir özenle belime gitti. Beni omzundan kaldırıp tam göğsünün önüne indirdi ama hâlâ beni tutmaya devam ettiği için ayaklarım çimenlere basmıyordu. Başlarımız aynı hizadaydı, bakışlarımız çaresizce birbirine kenetlenmişti.

Yüzü, sanki içindeki tüm duyguları çekip almışım gibi yine okunamayan boş bir maskeye dönüşmüştü.

O anda şakacı Aaron'ı, hissettiklerini saklayana tercih ettiğimi fark ettim. Ama belden aşağıda vücutlarımızın tamamen birbirine yapışmış olduğunu fark edince, bu düşünce arka planda bir yerde kaldı.

Biraz başım dönüyordu, o yüzden kollarımı Aaron'ın omuzlarına koymuştum. Gözlerimiz bir an olsun birbirinden ayrılmıyordu. İkimizin de gözlerini bile kırptığını sanmıyordum.

Aaron kolları arasında beni hafifçe kıpırdatırken göğsünün benimkine sürtündüğünü hissedebiliyordum. Tenindeki teri ellerimin ve kollarımın altında hissedebiliyordum. Ama her şeyden öte, güneş ışığının altında elmaslar gibi parlayan o mavi gözlerin esiri olmuştum. Nefesim boğazımda kalmıştı, orada öyle duruyor ve hiçbir yere gitmiyordu. Tıpkı benim gibi.

Yüz yıl düşünsem kendimi böyle bir pozisyonda dururken hayal edemezdim. Üstsüz bir Aaron tarafından sıkıca tutulmuş olmak ve elimden geldiğince hızla uzağa kaçmak istememek. Şok edici bir şekilde, tam tersini yapmak ve hiç acele etmeden teninin görebildiğim her bir noktasını incelemek istiyordum. Olduğum yerde kalmayı, belki de beni günün geri kalanını geçirebileceğimiz bir yere götürmesini.

Ve bu düşünce beni korkuttu.

Hayır, dehşete düşürdü.

En azından öyle hissettirmeliydi çünkü tam o anda doğrudan Aaron'ın tenine doğru çarpan kalbimin çılgınca atışı dışında hiçbir şeyi umursamıyordum.

Aaron nihayet nefes nefese kalmış gibi bir sesle, "Kıçımı çimdikledin, Catalina," dedi.

Öyle yapmıştım. Ve üzgündüm. Yani öyle sayılırdım.

Bu da yüzümde oluşan utanmaz, düpedüz neşeli sırıtışı mazur göstermiyordu. O anda kendimi resmen tanıyamıyor, onun da bana aynı şekilde karşılık vermesini umut ederek böyle kocaman gülümseme ihtiyacımı bir türlü kavrayamıyordum. Bir kahkaha bile alabilirdim belki.

"Sessizlik hakkımı kullanıyorum," dedim sonunda aptalca gülümsememle. Hâlâ kollarındaydım. "Ayrıca bir ihtimal biri kıçını çimdiklemişse, bunu kesinlikle hak etmiş olabilirsin."

"Öyle mi?" dedi, dudaklarının bir kenarı hafifçe kıvrılırken.

İşte, neredeyse başarmıştım. "Evet. Yüzde yüz hak ettin hem de."

"O farazi kişiyi muazzam bir düşüşten kurtarmış olsam bile mi?" Aaron'ın gözleri, görmeyi umduğum gülümsemeyle kırışmıştı ama dudakları ifadesiz duruyordu. Hâlâ.

"Muazzam mı? Yeri sıyırıp geçecektim sadece. Son derecede kibar bir şekilde, lütfen ama."

"Sen çok saçma, imkânsız bir kadınsın, bunu biliyor musun?"

Biliyordum ve bunu kabul etmeye de hazırdım ama sonra Aaron'ın suratında beklediğim o sırıtış belirdi. Dudakları açıldı ve yüzünü tamamen değiştiren yakışıklı gülümseme ortaya çıktı. Daha önce sadece bir kez gördüğüm ve kalbimin göğsümde çıldırmış gibi atmasına neden olan gülümseme. Bu manzara karşısında benim de gözlerim parlıyor olmalıydı.

Haklıydı, ben saçma bir insandım. Tüm bu olanlar da çok saçmaydı.

"Hey, çocuklar." Yakınlardan Daniel'in sesi duyuldu ve içinde bulunduğum mutluluk balonunu delip geçti. "Yemekler hazır, biz de başlamak üzereyiz. Hadi."

Daniel'in uzaklaşan ayak sesleri duyduğumda sırıtmamın kaybolduğunu biliyordum.

Bu anı, Daniel ve diğerlerinin görmesi için mi paylaşmıştık?

Büyük ihtimalle. Hayır, kesinlikle öyleydi. Bunlar çiftlerin yaptığı şeylerdi. Muzır elleşmeler, kocaman gülümsemeler, hararetli dokunuşlar.

Ve bütün bunlar benim... budala gibi hissetmeme neden oluyordu. Gülümsemesinin kıymetini bir nebze yitirmesine. Ve kendi gülümsememin de aptalca bir hâl almasına.

Sanırım o sırada Aaron'ın yakışıklı gülümsemesinin de kaybolması iyi olmuştu. Ama Daniel orada dururken bile bakışlarını benden hiç ayırmamıştı. Kollarını yeniden belime dolayıp beni üstünden yavaşça indirirken bile. Ya da ben kendime öyle söylüyor olabilirdim çünkü aşağı yavaşça kaydığım sırada Aaron'ın göğsündeki her kıvrımı ve şişkinliği hissettiğim için gözlerimi kırpıştırmış ve görüşümü bir anlığına da olsa yitirmiş olabilirdim.

Bacaklarım çok da güven verici olmayan bir şekilde yere indi. Vücudumda dans eden ezici hislerle başım dönerken, Aaron'ın elleri belimde kaldığı için minnettardım.

Yere yığılmayacağımdan emin olduğu an ellerini çekti. Ama önce atkuyruğumdan çıkan küçük bir saç tutamını yerine soktu.

Kalbim görünüşe göre yere yığılma işini vücudumdan devralmıştı.

Başını bana doğru biraz daha eğdi. "Bir Yunan tanrısına göre hiç de fena sayılmaz, değil mi?" Sesi birkaç dakika önce olduğu kadar şakacı gelmiyordu. Daniel balonumu patlatmadan önce olduğu gibi. Ama söylediğinin ardından göz kırptı.

O göz kırpma, dudaklarımda küçük de olsa bir gülümsemenin belirmesini sağladı ama hemen başımı iki yana sallayarak saklamaya çalıştım.

Bu etrafta dolaşıp bana göz kırpan ve gülümseyen adam da kim?

Müstakbel patronum, kim olacak?

Bu, göğsümdeki aptalca çırpınışı karşıma alıp ciddi bir konuşma yapmam için yeterince sağlam bir sebep değil miydi? Tüm bunların bir gösteriden ibaret olması yeterli sayılmalıydı zaten. Ama çok yakında departmanın –benim departmanımın– başına geçecekti ve bunu aklımdan çıkarmamam gerekiyordu.

"Hadi," dedi, ben sessiz kalınca. "Midene yiyecek bir şeyler girdiğinden emin olacağımı söylemiştim ve ben sözünün eriyimdir."

Evet, öyleydi gerçekten de. Ve bunu unutmamam gerekiyordu.

Aaron, erkek arkadaş rolünü oynayacağını ve bunu mükemmel bir şekilde yapacağını söylemişti. Ve şimdiye kadar inanılmaz bir iş çıkarmış, diğerleri dışında beni de New York'tan tanıdığım o adamdan çok daha farklı biri olduğunu konusunda ikna etmeye başlamıştı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kıvrılıp masanın altına girmemek için kendimi zor tutuyordum. Ama Isabel biraz daha Aaron ve Lina sorularına devam ederse, böyle yapmaktan başka bir çarem kalmayacaktı. Yoksa son çare olarak, atıştırdığımız çeşitli *pincho*ların bulunduğu metal tepsilerden biriyle gelini bayıltmaya başvuracaktım. Sonuçta yemekler ziyan olacaktı ve burada bulunmamızın nedeni de onun bekârlığa veda partisiydi ama yapacak başka bir şey yoktu. Isabel güçlü bir kadındı, eminim ki düğüne kadar kendine gelmeyi başarırdı.

Memleketimin en popüler barlarından –*sidrerías*– birindeydik ve etrafımız normalde de gürültücü olan insanlarla ve yerlere dökülmüş *sidra*nın, yani yerel elma şarabının ekşi kokusuyla çevriliydi. Böyle yerleri, İspanya'nın kuzeyindeki her şehirde veya kasabada bir köşede bulmak mümkündü. Her türde ve yaşta insan bu tip mekânlarda toplanırdı. Kimisi bizim –gelin, damat, sağdıç, Aaron ve ben– yaptığımız gibi yüksek masaların etrafına geçerdi. Kimileri yemek yemek için oturur, kimileri de barda dikilir, garsonlarla neşeli bir şekilde sohbet ederdi.

Sakinleşmek için ciğerlerime yavaş ve derin bir nefes çekerken düşüncelerimi toparlamaya çalıştım, belki de böylece Isabel'in son sorularından kaçmayı başarabilirdim.

"Hadi ama. İkinizin tanışma hikâyesinde daha fazlası olmalı." Isabel'in gözleri merakla parlıyor, bir bana bir de dikkatimin büyük bir parçasını çalacak kadar yakınımda oturan sahte ve mağrur erkek arkadaşıma bakıyordu. "Ağzından zorla laf alıyoruz, Lina."

"Tüm hikâye bu kadar, gerçekten." İçimi çekerken gözlerimi masanın pürüzsüz yüzeyinde duran ellerime çevirdim. Parmaklarım boş bardağımla oynamakla meşguldü. "Aaron InTech'te çalışmaya başladı ve öyle tanıştık. Bilmek istediğin başka ne var ki?"

"Bana anlatmadığın detayları istiyorum."

Ablamın, her zaman insanları pes ettirmeyi ve ona istediği her şeyi vermelerini sağlayan sinir bozucu ve ısrarcı sızlanmasının başlamak üzere olduğunu anlayabiliyordum. Ben de buna maruz kalmıştım – hem de birçok kez.

Başını eğdi. "Hey, ilk görüşte şehvet durumu olduysa ve önce takılıp sonra çıkmaya başladıysanız sorun değil. Utanılacak bir şey yok. Ayrıca bu da etrafta dolanan yatak kırma dedikodularını açıklar."

Dudaklarım aralandı ve gözlerim kocaman açıldı. "Charo umduğumdan da hızlı çalışıyor," diye söylendim.

Aaron'ın yanımda kıpırdanarak kollarımız arasındaki küçük mesafeyi de kapattığını hissedebiliyordum.

Ama ona bakmadım ve ablam da devam etti: "Ben Mamá değilim, Lina. Bana anlatabilirsin." Ablam gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu ve Gonzalo'nun da boğazını temizlediğini duydum. "Ya da tüm grupla paylaşabilirsin, her neyse işte." Nişanlısına dönüp gözlerini devirdi. "Hadi ama. Seni dinliyoruz. Öncesinde takıldınız mı? Öyleyse de kaç kez?"

İyi vakit geçiren birine göre fazlasıyla sessiz olan Daniel gürültülü bir şekilde içini çekti. "Bence o kadarını grupla paylaşmanızın gereği yok."

Bakışlarımı ona çevirince donuk bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

"Teşekkürler, Dani," dedi Isabel, sıktığı dişleri arasından. "Ama seks kaçamaklarını bizimle paylaşıp paylaşmayacağına bırak da *kardeşim* karar versin."

Ah, Tanrım, o az önce seks kaçamağı mı dedi?

Isabel'in ses tonundaki değişimle birlikte Gonzalo kollarını onun omzuna dolayarak biraz daha yanına çekti. Isabel'in vücudunun ânında sakinleşmesini, nişanlısının abisine yıllardır duyduğu kinin etkilerinin geri çekilmesini izledim.

Sessizce iç çekerken göğsüme bir suçluluk duygusunun yayıldığını hissettim. Bu eşsiz bir durumdu ve kendimi sorumlu

tutmak için hiçbir nedenim yoktu ama aynı zamanda yükün bir kısmını sırtlanmam gerekiyormuş gibi geliyordu.

İdeal bir dünyada sağdıç eski sevgilim olmazdı tabii. O dünyada ben, geçmişte yalnız başıma kısılıp kalmışken onun nişanlandığını öğrendiğimde paniklemez, aileme yalan söyleme ihtiyacı hissetmez ve kendi ellerimle ördüğüm aldatmacalar ağının ortasına düşmezdim. Belki de o ideal dünyada yanımda oturan adam, onunla bir anlaşma yaptığım için değil, beni gerçekten sevdiği için orada olurdu.

Ancak bu senaryolar faraziydi ve hâliyle de gerçekdışıydı. Ulaşılamaz senaryolardı. Ve her biri gerçekten son derece uzak bir resim çiziyordu. Gerçek hayatta, verdiğim her kararın bir sonucu vardı. Yaptığım her seçimin. Hayatın düzgün ve ideal bir şekilde ilerlediği bir dünya yoktu. Hayat karmakarışık ve sıklıkla zordu. Kimsenin yolda karşısına çıkacak engelleri önceden görmesini ve hazır olmasını beklemiyordu. Direksiyonu kapmalı ve hayatınızı doğru yola yönlendirmeliydiniz. Ben de öyle yapmıştım işte. Beni olduğum yere getiren de buydu. İyisiyle kötüsüyle.

Gonzalo'nun DNA'sını paylaştığı adamın sadece eski sevgilim değil, aynı zamanda bir zamanlar ev dediğim her şeyi geride bırakmama neden olan ilişkinin diğer yarısı da olması talihsiz bir durumdu. Ama onunla birlikte olma kararını veren *bendim*. Üniversite hocamla birlikte olmayı. Ablamı hayatının aşkıyla tanıştıracak adamla birlikte olmayı.

Çünkü hayat ideal değildi. Her şey eğilir bükülürdü. Bir an yüzünüze gülüyor gibi görünür ve hemen ardından kıçınıza koca bir tekme koyardı.

Çoğu kişinin düşündüğünün aksine, ayrılığımızın elimde patlamasından bir yıl sonra, beni New York'a götüren yurtdışı programına başvurduğumda kaçmaya çalıştığım şey Daniel değil, ilişkimizin beni soktuğu durumdu. Tabii o esnada kalbimi fena hâlde kırmıştı. Herkesin gördüğü de buydu. Aşağılanmış, kalbi kırık kaçak kız. Ama verdiği zarar, basit bir ayrılıktan çok daha fazlası olmuştu. O ayrılığın ardından hayatımın en kötü

yılını geçirmiştim. Neredeyse üniversiteyi bırakıp eğitimimi bir kenara atacak hâle gelmiştim. Onunla birlikte geleceğimi de. Hayatımın bir döneminde arkadaş olarak gördüğüm insanlar hakkımda iğrenç yalanlar uydurduğu için. Bunun tek sonucu beni yaralaması olmamıştı, ailem de bu durumdan etkilenmişti.

Bir kere, herkesin benimle eş gördüğü o hüzün zamanla üzerime yapışmıştı. Eve yalnız döndüğüm birkaç seferde daha da güçlenmiş ve somutlaşıp ağırlık kazanarak sürekli kendimle taşıdığım bir yük olmuştu.

Bir bakıma anne ve babam bile aynı şeyi yapmıştı. Bu ayrılıktan sonra kendimi toparlayamayacağımı düşünmüşlerdi. Ama bu düşünce çok aptalcaydı. Daniel'i atlatmıştım. Ve bekârlığımın onunla hiçbir alakası yoktu. Ben sadece... birine kendimi tamamen adayacak kadar güvenmekte sorun yaşıyordum. Bana zarar verme potansiyeli olan her şeyden kendimi birkaç adım geride tutmayı başarmıştım. Ve bunun da iki genel sonucu olmuştu. Ya arkasını dönüp giden ya da arkada bırakılan oluyordum. Ama en azından bir bütün olarak sağ çıkmayı başarıyordum.

Isabel'e gelince, başlarda ona Gonzalo'yu verdiği için sevdiği Daniel'i taşaklarını kesmekle tehdit edecek duruma gelmişti. Tekrar tekrar. Ablam benim azılı koruyucum ve en büyük destekçim olduğu zamanlarda bile Gonzalo'yla ilişkilerinin temeli hiç sarsılmamış, ayrılığı hiç düşünmemişlerdi. Bu da birbirilerini ne kadar çok sevdiklerinin ve birbirlerine taptıklarının bir göstergesiydi. Ayrıca yıllar içinde, hatalı olduğu noktalar olsa da Daniel'in, eski bir öğrencisiyle çıkmak gibi dile getirilmemiş bir kuralı çiğnemek dışında bir şey yapmadığını kabullenmeyi öğrenmişti. Asıl zararı veren toplum olmuştu.

Ki bunların hiçbiri bana –Isabel'e ya da Daniel'e– Gonzalo'yu bir taraf seçmeye zorlama hakkı vermezdi. Bu Isabel'in kabul ettiği bir şeydi. Eninde sonunda. Kendince.

"Seks kaçamağı yok, Isa." Başımı hafifçe iki yana sallayıp tüm bu düşünceleri ve anıları bir kenara atmaya çalıştım.

"Bir tane bile mi? Hadi ama. Siz birlikte çalışıyorsunuz. Ve futbol maçında sizi gördüm. Sen..."

"Son derece sıkıcı ve olaysız bir tanışmaydı," diye böldüm onu. "Müstehcen şeyler aramayı bırak."

Isabel'in dudakları aralandı ve sahte erkek arkadaşımı dürtmekten başka çarem kalmadığını anladım.

Belki Aaron'ın teyidi onu biraz olsun sakinleştirirdi.

"Doğru," dedi Aaron ama sesinden bu durumdan keyif aldığını anlayabiliyordum. "Seks kaçamağı yaşanmadı."

Ablamın dudaklarının yeniden kapandığını gördüm.

"Ne yazık ki," diye ekledi Aaron.

Bu sefer çenesi kapanan bendim. Ya da sonuna kadar açılıp yere yapışmış da olabilirdi, bilemiyordum.

Ona bakma. Şoke olmuş gibi görünme. Tüm bunlar oynadığınız oyunun bir parçası.

Ablama odaklandım ve Aaron'ın son söylediğini duymazdan gelerek gülümsedim, doğal bir gülümseme olduğunu umuyordum.

Isabel *sidra* şişesine uzandı ve bardağıma bir *culín,* yani sadece dibini dolduracak kadar döktü. Geleneğe göre *sidra*nın böyle servis edilmesi gerekiyordu. Bana bir *culín* koyduktan sonra Aaron'ın bardağına geçti. "Bana söylemediğiniz bir şey var." İçkileri bize doğru iterken gözlerini iyice kısmıştı. Ardından dikkatlice bana baktı. "Gözlerinde görebiliyorum. İç."

Blöf yapmadığını düşünüyordum. Yalan söylemek çok da iyi olduğum bir konu değildi ve ablamın da ciğerimi bilmek gibi bir kardeş kabiliyeti vardı.

Avuçlarım terlemeye başlamıştı. Ablam bir şeylerin peşindeydi. Konuşmam, ona herhangi bir şeyler sunmam gerekiyordu.

"Pekâlâ, tamam." Boş bardağı masaya koydum. "Tamam, Aaron'la tanıştığımız gün..." diye başladım, gözlerim istemsizce Aaron'ın yüzüne kaydı ve bana yepyeni bir merakla baktığını fark ettim. Sonra yeniden Isabel'e döndüm. "22 Kasım'dı, soğuk ve karanlık bir gündü..." Durdum, neden tarihi bu kadar net

hatırladığımı açıklamam gerekiyordu. "Hatırlamamın sebebi doğum günüm olması, yoksa şeyden değil..." Yeniden kendimi durdurdum. Sonra başımı iki yana salladım. Daha yeni başlamıştım ve şimdiden berbat bir iş çıkarıyordum. İşte tam da bu yüzden *asla* yalan söylememeliydim. "Her neyse işte, kasım ayıydı."

Aaron'ın eli çok hafifçe sırtıma değdi. Dokunuşu başta beni tedirgin etse de az sonra ihtiyacım olan özgüveni elde etmemi sağlamıştı. Daha önce de olduğu gibi. Bunu yapmayı nasıl başardığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama parmaklarını bluzumun ince kumaşı üstünden kürekkemiklerime doğru kaydırırken kendimi eskisi kadar düzenbaz hissetmiyordum.

"Ama sanırım bu önemli değil," dedim ve boğazımı hafifçe temizledim çünkü sesim biraz titrek çıkıyordu. "Aaron'la, patronumuzun onu yeni ekip lideri olarak tanıttığı gün tanıştık."

Aaron'ın dokunuşu belli belirsiz bir hâl aldı ve ardından tamamen kayboldu.

Dikkatimi hikâyeye vermeye ve tenimde bıraktığı ürpertiyi unutmaya çalışarak devam ettim. "Kapıdan soğuk bir özgüven ve kararlılıkla girdi. O uzun bacakları ve geniş omuzlarıyla olağanüstü heybetli görünüyordu ve yemin ederim ki toplantı odasındaki herkes suspus oluverdi. Oradaki herkesin onun daha birkaç kelime söylemesine kalmadan ona... kelimenin tam anlamıyla saygı duyacağını ânında anlamıştım. Sırf etrafa bakışından, karşısındaki durumu değerlendirme şeklinden. Sanki olası tehditleri gözlüyormuş ve açığa çıkmadan önce hepsini ortadan kaldırmanın bir yolunu arıyormuş gibiydi. O zaman bile bu yeni adam herkesi büyülemiş gibiydi."

Herkesin yakışıklı ve haşin yeni elemana önce şaşkın şaşkın baktığını ve sonra beğeniyle başını salladığını çok iyi hatırlıyordum. Başta ben de onlardan biriydim. Bunu asla itiraf edecek değildim ama o zamanlar o derinden gelen ses tonunu her gece uyumadan önce dinleyebileceğimi ve ömrümün sonuna kadar mutlu mesut yaşayabileceğimi düşünmüştüm.

"Evet, yani bütün iş arkadaşlarım resmen mest olmuştu.

Ama ben değil. Ben tuzağına o kadar çabuk düşmedim. Jeff ve Aaron'ın yaptığı konuşmalar boyunca, kim bilir ne kadar gergindir diye düşünüp duruyordum. Omuzlarının hafifçe dikleştiğini ve gözlerinde... güvensiz bakışların belirdiğini görüyordum. Sanki o kapıdan kaçıp gitmemek için kendini tutuyormuş gibi. O yüzden orada öyle dikilirken, göründüğü kadar da soğukkanlı olmadığı sonucuna vardım. Olamazdı. Gergin olmalıydı. Kimse kasıtlı olarak böyle bir enerji yayamazdı. Sonuçta işyerindeki ilk günüydü ve bu lanet olası göz korkutucu bir şeydir. Sadece doğru yöne doğru birazcık itilmesi gerektiğini düşündüm. Ortama alışması için dostça bir karşılamaya ihtiyacı vardı."

Sonra çok aptalca ve düşüncesizce bir şey yapmaya başladım. Her zaman bir şekilde başardığım gibi. "Daha fazla yanılamazdım herhâlde," dedim acı acı gülerek. "Belki de Aaron gergin değildi – bunu bilemezdim. Ama herhangi bir itilmeye falan ihtiyacı yoktu. Arkadaş aramıyordu. Ve nasıl bir izlenim bıraktığının da tamamen farkındaydı." Yeniden şimdiki zamana dönmemle, bana bakan üç çift şaşkın gözle karşılaştım. Boğazım kurumuştu. "Yani tabii ki o durum değişti. Eninde sonunda," diye ekledim ama pek de ikna edici olamamış gibiydim. "Çünkü biz birbirimize çok âşığız, yaşasın!" Kontrolü yeniden kazanmak için kollarımı neşeyle havaya kaldırdım ama hiç de umduğum havayı yaratmadı.

Isabel'in suratı biraz düştü ve tam kaşlarını çatmak üzereyken Aaron yardımıma yetişti.

"Catalina haksız değil. O gün biraz gergindim," diye itiraf etti ve bunu duyunca başım hızla ona döndü.

Aaron'ın gözlerinin ablamın üzerinde olması iyiydi çünkü onun tüm ilgisini verip cazibesini konuşturarak hasar kontrolü yapması gereken çaresiz bir durumdaydık. Ama aynı zamanda onu izlerken yüzümdeki ifadeyi de görmemesini istiyordum. Hafızamda çıktığım yolculuk, o günle ilgili aslında neler hissettiğimi saklamakta zorlanmama neden olmuştu.

"Arkadaş edinmek gibi bir planım ya da umudum yoktu, ne o gün ne de daha sonrasında," diye devam etti.

Eh, bunu duymak beni şaşırtmamıştı, özellikle de son iki yıldır bu söylediğinin sonuçlarına katlandığım düşünülürse.

"Ve bu düşüncemi saklamıyordum da. İstediğim son şey birinin yanlış bir fikre kapılması ve orada elimden gelenin en iyisini yapmaktan başka bir amaçla bulunduğumu düşünmesiydi. Ve benim kitabıma göre bu, şakalar yapmak veya aileyle ilgili hikâyeler anlatmakla olacak bir şey değildir. Ama o gün Lina ofisime geldi. Saat beşi biraz geçiyordu." Bakışlarını ellerine çevirdi ve gözkapakları kısacık bir anlığına da olsa gözlerinin mavisini örttü.

O ânı hatırlamamla birlikte açıklayamadığım bir nedenden ötürü kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. *Utanç*. Aaron'ın sözleriyle birlikte o utanç verici ânı yeniden yaşayacak olmanın getirdiği fiziksel bir tepki olmalıydı.

"Yanakları kızarmıştı, saçında ve montunda hâlâ kar taneleri vardı. Minik parti şapkaları deseni olan bir hediye paketi tutuyordu. Onu içeri çağırdığımda yanlış ofise geldiğinden emindim, bana bir hediye getirmiş olmasının imkânsız olduğunu düşünüyordum. Belki de o ofiste benden önce çalışan adamı arıyor diye düşünmüştüm."

Söyledikleri, dinleyenlerin tüm dikkatini ona kitlerken o hafifçe boğazını temizledi.

"Ona da söyleyecektim ama fırsat bulamadım. Ardından New York'un kışları ne kadar soğuk olduğunu, kar yağdığında insanların ne kadar sinir bozucu olabildiklerini, aslında huzurlu olması gerekirken her şeyin ne kadar kaotik bir hâl aldığını anlatmaya başladı. 'Sanki New Yorkluların kardan nefret etmesinin sebebi benmişim gibi,' dedi. 'Sanki soğuk beyinlerini uyuşturuyor ve aptallaşmalarına neden oluyor.'" Aaron mahcup bir şekilde gülümsedi. Kısacık bir an için. Hemen ardından geldiği gibi kayboldu.

Bense yandan onu izliyor, ağzından çıkan her kelimeyi silip süpürüyordum. İster istemez o güne dönmüştüm.

O anda kalbim dışarı çıkmak isteyen vahşi bir şeymiş gibi giderek artan bir hızla göğsümde tepiniyordu. Kafamda beliren

tüm soruları sormam için yalvarıyor, ben yapmazsam kendisi yapmakla tehdit ediyordu.

"Paketi masama koydu ve açmamı söyledi. Ama soğuk benim de beynimi uyuşturmuş olmalı ki öyle yapmak yerine ona öylece bakmaya devam ettim. Resmen taş kesilmiştim ve... meraklanmıştım. Pakete bakıyordum ve onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu."

Gerçekten öyle yapmıştı ve onun bu tepkisi panik yapıp kriz kontrolü Lina'sına dönüşmeme neden olmuştu. Ki bu da o gün yaptığım ikinci hataydı.

"Ben açmayınca elini pakete soktu ve içindekileri kendisi çıkardı," dedi Aaron minik bir kıkırdamayla ama gülmüyordu. Çünkü sesi neredeyse hüzünlü geliyordu.

Ben de gülmüyordum. Yaşanan her şeyi hatırlıyor olmasını sindirmeye çalışıyordum. Hepsini. Her bir detayı. Kafamda milyonlarca soru beliriyordu.

"Bir kupaydı. Üzerinde de bir espri yazıyordu. *Mühendisler ağlamaz. Köprü inşa eder ve üzerinden geçip giderler*, yazıyordu."

Biri espriye güldü. Isabel ya da Gonzalo'ydu, emin değildim. O kadar hızlı bir şekilde atmasıyla kalbim bir yolunu bulup boğazıma ve şakaklarıma çıkmış gibiydi. O yüzden onun gürültüsünden ya da Aaron'ın sesinden başka bir şeye odaklanmayı başaramıyordum.

"Ve ne yaptım biliyor musunuz?" diye devam etti, acı bir ses tonuyla. "İçimden geldiği gibi gülmek, yanında geçirdiğim kısacık güne rağmen herkese özgürce dağıttığını gördüğüm o gülümsemelerden biriyle cevap vereceği komik bir şey söylemek yerine tüm o duyguları bastırıp kupayı masama koydum. Ardından ona teşekkür ettim ve başka bir şey olup olmadığını sordum."

Bunda utanmam gereken bir şey olmadığını biliyordum ama yine de utanmıştım. Tıpkı o zaman olduğu gibi, hatta daha da fazla. Saçma sapan bir şey yapmıştım ve onun da bunu elinin tersiyle öyle kolayca itmesi kendimi ufacık ve aptal hissetmeme neden olmuştu.

Gözlerimi kapattığım sırada devam etti. "O kadar zahmet edip bana bir hediye almıştı ve ben onu resmen ofisimden kovdum." Aaron'ın sesi alçalmış, sert bir tona bürünmüştü. "Lanet olası bir hoş geldin hediyesi."

Tam gözlerimi açtığım sırada başını bana çevirdiğini fark ettim. Bakışlarımız buluştu.

"Tıpkı kendimi göstermeye çalıştığım gibi koca bir pislik olduğumu kanıtlayıp onun kaçmasına neden oldum. Ve bugün bile, o an ne zaman aklıma gelse pişmanlıkla doluyorum. Ona her bakışımda." Konuşurken gözlerini bile kırpmıyor, doğruca bana bakıyordu. Ben de gözlerimi kırpmıyordum. Hatta nefes bile aldığımdan emin değildim. "Aptalca ziyan ettiğim zamanları düşünüyorum. Onunla geçirebileceğim zamanları."

Sidreria'nın masasına dayanmıyor olsaydım kesin yere yığılırdım. Bacaklarım artık ağırlığımı taşımıyordu. Vücudum resmen uyuşmuştu. Aaron bana bakıyordu... hayır, ta içime bakıyordu sanki. Ve karşılığında benim de aynısını yapmama izin veriyordu. Nasıl olduğundan emin değildim ama o anda yemin ederim, bir parçasını tüm çıplaklığıyla gözlerimin önüne sermişti. Bana idrak edebileceğimden emin olmadığım bir şey söylemeye çalışıyordu. Değil mi? Ya da tüm bunların saçmalıktan ibaret olduğunu hatırlamam için bana yalvarıyor muydu? Yoksa bunlar saçmalık olsa da söylediklerinde gerçeklik payı olduğunu mu göstermeye çalışıyordu?

Ama öyle bir şey çok anlamsız olurdu, değil mi?

Evet. Her şey anlamsızdı. Benim merak ettiklerim ve söylediklerinde ya da gözlerinde gördüğümü sandığım her şey.

Özellikle de kalbimin serbest kalıp bir yıkım güllesine dönüşmesi ve önüne çıkan her şeyi parçalayarak geriye bir yıkıntıdan başka bir şey bırakmaması.

"Peki, sonra ne oldu?" diye sordu tanıdık bir ses.

"Sonra," dedi Aaron ve bir elini kaldırıp tersiyle yanağını okşadı, "bir süre daha bir ahmak –kime sorduğuna göre aptal da olabilir– gibi davranmaya devam ettim."

Gözkapaklarım istemsizce kapanıp onunkilerle teması kesti. Kanın vücudumdaki her yere hücum ettiğini hissedebiliyordum. Dokunuşunun bıraktığı izleri elmacıkkemiğimde hâlâ hissedebiliyordum.

"Ve en sonunda bir şekilde benimle yeniden konuşmasını sağladım. Bana ihtiyacı olduğuna ikna ettim onu. Sonra da ona gerçekten öyle olduğunu gösterdim – hayır, kanıtladım."

Gözlerim kapalıydı. Açmaya cesaret edemiyordum.

Aaron'ı görmek istemiyordum. Yüzünü, dudaklarını, ciddi hatları olan çenesini. O mavi gözlerinin derinliklerinde saklı sırlar var mı, bilmek istemiyordum.

Orada tek bir şey bile bulamamaktan korkuyordum. Ya da bulmaktan. Her şeyi, herhangi bir şeyi. Ben... tam anlamıyla dehşete kapılmıştım. Kafam karmakarışıktı.

Ardından biri alkışlamaya başladı. Ve ablamın sesini duydum.

"Sen," dedi gözlerimi açtığım sırada. Isabel'in sesi bir sürü duygu ve öfkeyle titrek çıkıyordu. Hepsi bir aradaydı.

O anda umurumda olduğundan değildi tabii. Ben yeniden Aaron'ın gözlerine bakıyordum. Ve o da bakışlarını üzerimden çekmemişti.

Neler oluyor? Biz ne yapıyoruz böyle?

Ablam devam etti: "Çok güzeldi, Aaron. Ve sen Catalina Martín Fernández." İki soyadımızı da kullanması hayra alamet değildi. "Artık seninle kardeş falan değiliz. Tüm bunları benden sakladığına inanamıyorum. Ben de tutmuş tutkudan, seks kaçamaklarından bahsediyorum ama gerçek, bu yüzeysel zırvalardan çok daha iyiymiş."

Gerçek. O minicik kelime midemin fena hâlde ekşimesine neden oldu.

"Erkek arkadaşının daha aklı başında olması iyi. Burada olduğu için çok şanslısın."

Aaron gözlerini benden ayırmadan, "Gördün mü? İyi ki buradayım," dedi.

Bunu duyunca kalbim yeniden deli gibi atmaya başlamıştı.

"Ah, Aaron." Ablam titrek bir nefes verince ağlamak üzere olduğunu anladım. Ya da gelip kıçıma bir tekme basacaktı. İkinin de gerçekleşmesi eşit derecede olasıydı. "Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin. Alabileceğim en iyi düğün hediyesi bu, kardeşimin nihayet..." Sesi titredi. "Bunca zaman sonra bu..." Hıçkırık. "Ah, Tanrım. Neden onun kıçını tekmelemek isterken ağlıyorum ki? Sebebi... sebebi..." Yeniden hıçkırdı.

Ah, Tanrım.

Gözlerimi Aaron'dan ayırıp isteksizce ablama döndüm. Böğürerek ağlıyordu resmen. Aynı zamanda fena hâlde sinirli görünüyordu.

"Düğün stresinden olmalı," diye mırıldandı.

Yanımızda olduğunu bile unuttuğum Daniel sessizce bir şey söyleyip *sidra* şişesine uzandı. Ama şişe boş olduğu için yeniden masaya koyup bara gitmek için ayaklandı.

*"Ven aqui, tonta."** Gonzalo uzanıp ablamı kolları arasına aldı ve çenesini onun başına yasladı. Ardından başının üzerinden bize dudaklarını oynatarak, *Daha fazla alkol,* dedi.

Evet. Gelin ağlamaya başladıysa geceyi kurtaracak tek şey alkol olabilirdi.

Özellikle de gerçek olmayan bir hikâyeye ağlıyorsa.

Çünkü gerçek olamazdı.

Hepsi yalan. Bir aldatmaca.

Aaron sadece gerçeği biraz çarpıtmıştı. Tam da yapmasını istediğim gibi. Olayları azıcık süslemiş ve sergilediğimiz gösteriye uyması için biraz değiştirmişti. Dahası yoktu. Biz hâlâ New York'taki Aaron ve Lina'ydık.

Ve ek olarak Aaron yakında patronum olacaktı.

Duydun mu aptal ve hayal dünyasında yaşayan kalbim? Tuhaf şeyler yapmak yok.

Konu Aaron Blackford olunca her şey bir rolden ibaretti.

---

* (İsp.) Gel buraya, şapşal. –*çn*

★♡★♡★♡

Gecenin bir sonraki durağı olan kulübe –kalabalığın gece yarısı ikiye katlandığı mütevazı ve ufak bara kulüp demek ne kadar doğru olursa– geldiğimizde çakırkeyiflik sınırını geçip sarhoşluk diyarına geçtiğimden yüzde doksan dokuz emindim.

Kalan yüzde bir biraz karışıktı. Kanıma karışmış onca bardak *sidra*yla birlikte, hissettiklerimin tamamen alkolle mi yoksa yanımda beni bir şahin gibi gözleyen adamla mı alakalı olduğunu kestirmek zordu.

Aaron, Isabel'in musluklarını açması ve bekârlığa veda partisine katılacak diğer insanların da *sidrería*'ya gelmesiyle içmeyi bırakmıştı. Ki bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim. Tamamen ayıktı ve bu da gecenin her detayını yarın hatırlayacağı anlamına geliyordu. Ve bu hiç iyi bir şey değildi. Bana her dokunuşuyla vücudum yeniden can bulurken resmen erimem de hiç iyi değildi. Özellikle de başını eğip bana iyi miyim, eğleniyor muyum diye her sorduğunda kalbimin göğüs kafesim yeterince geniş değilmiş gibi midemin dibine yapışması hiç ama hiç iyi değildi.

Gerisi mi? Eh, çoğunlukla karanlık mekânda kalabalığın arasından ilerlerken kulaklarımı doldurup kalçalarımdan ayaklarıma kadar yayılan gürültülü müzikle meşguldüm.

Mekândaki insan denizinde gruptaki diğerlerinin peşinden ilerlerken –yoksa onları kesinlikle kaybederdik– bir anda birkaç adım sendeledim. Hemen arkamdan gelen Aaron araya giriverdi. Kolunu belime doladı ve bir avucunu kalçama koydu.

Tek bir hızlı hareketle beni kendisine dayamıştı.

Tıpkı o gece defalarca olduğu gibi, sırtım onun göğsüne değdiği anda tüm sinir uçlarımdan bir elektrik akımı geçer gibi oldu. Vücudumun onunkine değen her bir noktası alev almıştı sanki. Bluzumun incecik kumaşı ve onun gömleğinin üstünden bile.

Uzun, güçlü parmakları kalçamı sıktı.

Yüzüne bakmak için ona döndüğümde dudaklarımın aralan-

mış olması ve gözlerimin biraz puslu ve bulanık –tıpkı hissettiğim gibi– görmesi umurumda bile değildi. Saklayabileceğimden de değildi. Sebebi ne olursa olsun –bünyemdeki alkol ya da Aaron'ın bu kadar yakın olması– saklamayı başaramıyordum işte.

Bu yüzden ilk defa, kendime bundan zevk almak için izin verdim. Dikkatimi tamamen ona verdim. Vücutlarımızın birbirine dokunduğu yerlere ve bana bakışlarına konsantre oldum. Barın içinde yolu iyice tıkarken Aaron'a ve beni kendisine dayalı tutuşuna *odaklandım*.

Omzum üzerinden ona bakarken sırtımı iyice ona yasladım. Gözlerinde kıpırdanan bir şey olduğunu görebiliyordum. Gülümseyeceğini düşünmüştüm ama dudaklarını ciddi bir ifadeyle birbirine bastırmıştı.

"Yakaladın beni," dedim bas bas bağıran müziğin arasından. "Kurtarıcım. Her zaman yardımıma koşuyorsunuz, Bay Kent."

Bir parçam bunların büyük kısmının alkolden kaynaklanan konuşmalar olduğunu biliyordu. Ama Aaron cevap vermedi. Boğazının kıpırdamasını izlerken dudakları hâlâ mühürlü duruyordu. O sırada arkadan biri bize seslendi. Veya aşırı kalabalık barın ta öteki ucundan da seslenmiş olabilirdi. Bilmiyordum ve umurumda da değildi. Tam Aaron'a görmezden gelmesini söyleyeceğim sırada beni tutup iyice yanına çekti. Aynı zamanda o kocaman ellerinden birini de etrafıma sarmıştı.

Bu çok hoşuma gitmişti. Hem de çok. O yüzden şikâyet etmedim.

Aaron, sanki gençliğimizde sayısız gecesini burada geçiren oymuş gibi mekânın içinde bizi yönlendiriyordu. Bar tam da hatırladığım kadar kasvetliydi ve her köşesi dans eden bedenlerle doluydu. Müzik hâlâ son ses gümbürdüyordu ve yerler dökülen içkilerden dolayı yapış yapıştı.

Buna bayılıyordum.

Bu gece Aaron'ın yanımda olmasına da bayılıyordum. Beni kazara –ya da alkolün etkisiyle– iten ya da çarpan insanlardan korumasına bayılıyordum.

O sırada bayıldığım çok fazla şey vardı. Ve hepsini ona da söylemeliydim.

Durup ona döndüm ve parmak uçlarımda yükselip Aaron'ın kulağına yakın bir yerlere erişmeye çalıştım çünkü koltukaltına falan girmem fena hâlde utanç verici olurdu. "Burayı sevdin mi sen de? Ben bayılıyorum. New York'un süslü kulüplerine hiç benzemiyor, değil mi?"

Aaron eğildi, dudakları tam kulak kepçemin üzerinde dolanıyordu. "Çok... otantik." Durdu ama dudaklarını olduğu yerden çekmedi. Bunun üzerine sırtımdan bir ürperti geçti. "Başta biraz temkinliydim. Yalan söylemeyeceğim."

Dudaklarımda ufak bir gülümseme belirdi. Evet, burası kesinlikle Aaron'ın tarzı değildi.

"Ama şimdi..." diye devam etti, dudakları kulağımın hassas noktasına değiyor ve hem erimemi hem de daha da canlanmamı sağlıyordu. "Şimdi gün doğana kadar burada kalabilirim gibi geliyor. Hatta belki daha da uzun bir süre."

Dudaklarım aralandı ve tam konuşacağım sırada arkamdan biri beni itince kelimeler dilimin ucunda kalıverdi. İyice Aaron'ın vücuduna doğru yapışmıştım ama bu sefer yüz yüzeydik. Ve bugün gün ışığı altında parladığına şahit olduğum o sert uzuvlarını ve kaslarını *ânında* üzerimde hissettim.

Tenimin altında bir şey sanki bir elektrik şoku yemişim gibi karıncalanıverdi.

Bedenim aramızdaki son küçük mesafeyi de kapamam için beni zorluyordu. Bunu yapmayı bu kadar çok istemem deliceydi. Resmen kanımın kaynadığını hissedebiliyordum. Sanki kalbimin her atışıyla vücuduma saf delilik pompalanıyor gibiydi. Bu da benim daha da pervasız olmama neden oluyordu. Öyle ki kollarım kendiliğinden yükseldi ve Aaron'ın ensesinde birleşti. Gözlerinin bir anlığına kocaman açılmasını ve hemen ardından bakışlarında bir şeyin kaynayıp parlamasını izledim. O mavi bakışlardaki şaşkınlık hemen silindi ve yerine ancak açlık olarak tarif edebileceğim bir şey geldi.

Etrafımızdaki herkes puslu zihnimin bir yerlerden hatırladığı bir ritimle dans ediyordu. Latin ezgileriydi, İspanya'da yaz gecelerinin vazgeçilmezi olan hareketli, eğlenceli bir müzikti. Nasıl olduğunu anlayamadan kalçalarım ritme ayak uydurmaya başladı. Aaron'ın elleri de belime kaydı. Ve dans etmeye başladık. Bunu onunla kısa bir süre önce de yaptığımızı hatırlamak bir anlığına beni gafil avladı. Bu kadar kısa bir süre sonra kendimizi yeniden aynı durumda bulmak ve bu sefer tamamen farklı iki insanmışız gibi gelmesi ne kadar ironikti.

Hiç mantıklı gelmiyordu.

Ama umurumda değildi. En azından bu gece için.

Kalçalarımız Latin ritimleriyle sallanırken parmaklarım Aaron'ın ensesindeki kısacık saçlarla oynuyordu. Çok yumuşaktı, saçları inanılmaz derecede yumuşaktı. Tam hayal ettiğim gibiydi. Neden bilmiyorum ama o saçları hafifçe çektim. Karşılığında Aaron belimdeki parmaklarını biraz daha sıktı ve kanımın ısınıp dönmesine, çok ilginç yerlere hücum etmesine neden oldu.

Kendime engel olamadan parmak uçlarımda biraz daha yükseldim, yüzünü daha yakından incelemek için bir bahaneye ihtiyaç duymuyordum artık. Kaşlarını çatmamıştı, gülümsemiyordu ama yüz hatlarında farklı görünmesine neden olan bir şey vardı. Dizginlenemez bir şey. Evet, işte buydu. Normalde onun yüzünde görmeye çok alışkın olduğum o kendini kontrol altında tutma duygusundan eser yoktu. Ve bu da onun daha önce hiç şahit olmadığım kadar yakışıklı görünmesini sağlıyordu.

Belki de ona bunu söylemeliyim.

Dudaklarım söylemeyi düşündüğüm şeylerle aralandı ve bakışlarının hemen oraya kaydığını gördüm. Gözlerindeki bakışlar, midemde bir kelebek sürüsünün havalanmasını sağlamıştı.

"Aaron," dedim ama bana bakışı dikkatimi fena hâlde dağıtıyordu. Artık dans etmiyordum sanırım. *Ne söyleyecektim ki?*

"Bana güveniyor musun, Catalina?" diye sordu.

Evet. Cevap zihnimde ânında belirmişti ama söyleyemedim.

O dört harfli kelimenin önüne geçen bir şeyler vardı. Hatırlamam gerektiğinin belli belirsiz farkında olduğum bir şeyler vardı.

Aaron'ın parmakları açıldı ve parmak uçlarını bluzumun kumaşı üzerinde gezdirmeye başladı. Sonra parmaklarından biri kumaşın altına girdi. Bu basit dokunuş tüm tenimin saf bir farkındalıkla uyanmasını sağlamıştı.

"Güvenmiyorsun, henüz değil," dedi kulağıma doğru ve ardından dudakları yanağımın üzerine doğru kayınca nefesim tekler gibi oldu. "Ama güveneceksin, güvenini kazanmak için her şeyi yapacağım."

Ben... söylediğini anladığımdan tam olarak emin değildim. Ne o zaman ne de yakın zamanda anlayacağımı sanmıyordum. Ama asıl önemli olan, ağzının ne ara benimkine bu kadar yaklaştığıydı. Dudakları belli belirsiz dokunuşlarla çenemin etrafında geziniyor, beni çılgına çeviriyordu. Azıcık kıpırdarsam, başımı hafifçe eğersem...

Bir ciyaklamayla birlikte biri koluma yapıştı ve zihnimde beliren tüm düşüncelerin dağılmasına neden oldu.

Sonra bir baktım ki Aaron'dan uzaklaştırılıyordum. Başka tiz bir ciyaklamayla arkamdakinin, kolumu çekiştirenin kim olduğunu anladım.

"Lina, nuestra canción!" diye bağırdı ablam müziğin üzerinden ve ikimizi, dans edecek yer bulduğu dar bir alana çekti.

Bizim şarkımız mı?

Kulaklarım hoparlörden yayılan şarkıyla dolarken beynim durumu yavaşça çözmeye başladı.

Bu ritmi çıkarmamam imkânsızdı. Birlikte aynı şarkıda dans ettiğimiz o rezil video son yirmi yıldır aile yemeklerinde ve Noel'de tekrar tekrar oynatılırken nasıl hatırlamazdım? Hem müzik hem de koreografi sonsuza kadar beynime kazınmıştı. *Sonia y Selena*'dan *"Yo Quiero Bailar"* çalıyordu ve bu tek bir anlama gelebilirdi.

"Borcunuzu ödeme zamanı!" diye bağırdı Gonzalo.

Ardından herkes Isabel ve benim için ortada yer açarken, Gelin Takımı'ndaki diğerleri de Düğün Kupası'nı kaybetmenin bedelini ödemek üzere arkamıza geçti.

Vücudum aşina olduğum ritimle hayat bulmuştu sanki.

"Bunu ödeyeceksin, *canavar gelin*," diye bağırdım müziğin üzerinden, meşhur koreografiyi gerçekleştirmek için yerlerimizi alırken.

"Ben mi?!" diye bağırdı popolarımızı senkronize bir şekilde sallarken. "Bana sonra teşekkür edersin."

Kollarımızı yukarı kaldırarak döndük ve ardından yavaşça aşağı doğru kıvrılmaya başladık.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum kalçalarımızı aptal müziğe uygun bir şekilde birbirine çarparken.

Gelin Takımı'ndaki diğerlerinin arkamızda doğaçlama bir şekilde dans ettiklerinin farkındaydım. Ellerinden geldiğince bizim hareketlerimizi tekrarlamaya çalışıyorlardı. Ve ne yazık ki ablamın ya da benim sarhoş çırpınmalarımızı taklit etmenin çok da kolay olduğunu sanmıyordum.

"Demek istediğim..." Tekrar birbirimize yaklaştık, ardından karşı karşıya gelip başlarımız üzerinden bir beşlik çaktık. Sonra şarkının ritmiyle, baştan çıkarıcı olması gerekirken muhtemelen sadece beceriksizce görünen bir şekilde aşağı doğru kaymaya başladık. "Erkek arkadaşının için için yanan gözlerine bakarsak, bu gece yatakta fazlasını alacağın kesin."

Kelimeleri kulaklarıma zar zor ulaştı ve dediklerini tam popomun üzerine oturmak üzereyken idrak ettim.

Başımı yana çevirdim ve etrafımızdaki seyircilere bir göz gezdirip ânında aralarından o bir çift gözü seçtim. Isabel'in dediği gibi, *için için yanan gözleri*. Vücudum sadece kas hafızasına dayanarak hareket ederken bakışlarımı o delici mavi gözlerden ayıramıyordum.

Dans hareketlerini neredeyse dalgın bir şekilde, başka hiçbir yere bakamadan yapıyordum. Işıkla vurgulanmış gibi görünen o iki mavi noktaya kilitlenmiştim. Bunun için kanımda dönüp du-

ran alkolü suçlayabilirdim ama onun mazeretinin ne olduğunu çözemiyordum.

Her hareketimi, sanki yıllar önce bir çift gencin yarattığı aptalca bir rutinden daha fazlasıymış gibi gözleriyle yiyip bitiriyordu. Bana, saçma ve tuhaf bir şekilde dans eden yetişkin bir kadından daha fazlasıymışım gibi bakıyordu. Sanki izlediği şeye doyamıyor gibiydi. Her an kalabalığı yarıp en küçük hareketimin bile tadını çıkarmak için aramızdaki mesafeyi kapatacak gibi görünüyordu.

Daha önce bana hiç böyle bakılmamıştı. Hiç.

Şarkı sona erip on yıl önceki başka bir popüler parça çalmaya başladığında, Aaron'la aramızda yaşanan şey midemde çalkalanmaya başladı. Korkunç bir şiddetle. Öyle ki başımın dönmesine ve telaşlanmama neden olmuştu, kusacak gibiydim.

Zihnimde, onunkine bastırdığım vücudumun hatırası canlandı. Üstelik sadece birkaç dakika önce olan bir şeydi.

Nefesimi kontrol etmeye, kendimi toplamaya çalışırken kalbim göğsümde son hız atıyordu. Sırtımdan ve kollarımdan aşağı ter iniyor, kuvvetli bir his tüm vücuduma yayılıyordu.

Temiz havaya ihtiyacım vardı. Temiz hava her zaman iyi gelirdi.

"Ben birkaç dakikalığına dışarı çıkıyorum," dedim Isabel'e, onu çabucak kucaklayıp.

Ablam yeni favori şarkısı çaldığı için dalgınca başını salladı. Ben de Aaron'a tekrar bakmaya cesaret etmeden kapıya doğru ilerlemeye başladım. Yapamazdım. Ona bir kez daha... bakamazdım.

Kafamı toparlamam gerekiyordu.

Dans eden insan denizini geçtikten sonra kendimi nihayet dışarı attım. Ilık ve nemli bir geceydi, denizden esen hafif yelin tenimde gezinmesinden keyif alıyordum.

Rahatlamam ani ama kısa ömürlüydü. Şimdi bacaklarım, ekstra kırkar kiloluk yük taşıyormuş gibiydi.

Ama içeride hissettiğim onca şeye bunu tercih ederdim. Ayrıca bu gece içtiğim her içkiden de pişmandım. Belki burada neler döndüğünü daha ayık bir zihinle anlayabilirdim. Özellikle de neden kalbim bana bir tuzak kuruyormuş gibi hissettiğimi.

En azından bacaklarımı dinlendirmek için kendimi yolun kenarına bıraktım. Burası yaya alanıydı ve sadece mekândakilerin arabalarıyla buradan geçmesine izin vardı. Gecenin üçü olduğu düşünülürse ezilme şansım çok düşük olmalıydı. Bu yüzden hiç acele etmeden, tenimin karıncalanıp alev almasına neden olan şeyi yatıştırmaya çalıştım.

Gözlerim kapalı, ellerim dizlerimde, bardan yayılan boğuk müziğe odaklanmaya çalıştım.

O sırada, arkamda kalan kapı açıldı ve hemen ardından kapandı.

Bir şey söylemeden önce de orada duranın o olduğunu biliyordum. Söylemesine gerek yoktu zaten. Bu adamla eşleşmiş gibiydim. Varlığı, benimle sözlerinden daha derin bir şekilde iletişimde olan bu sessiz adamla. Arkama dönmeden yavaş ayak seslerinin ilerlemesini ve hemen yanımda, oturduğum sıcak kaldırımın dibinde bitmesini dinledim. Aaron da kendini kaldırımda hemen yanıma bırakıverdi. Uzun bacaklarını öne uzattı, benim iki katım yer kaplıyor olmalıydı.

O sırada bir şişe su yavaşça kucağıma indi.

"Muhtemelen içmek istersin," dedi.

Dışarı çıkmama neden olan o bunaltıcı his hâlâ kaybolmamıştı ve doğru düzgün düşünmemi engelliyordu.

Diziyle bacağımı dürtüp beni harekete geçirmeye çalıştı.

Kucağımda duran şişeye baktım. Aniden fena hâlde yorgunluk basmıştı ve şişeye uzanıp açmayı bile beceremeyecek kadar ağırlaşmış hissediyordum kendimi. Bütün vücudum aynı durumdaydı. Aaron çok yakınımda oturuyordu, kocaman ve sıcacıktı, beni resmen başımı koluna yaslayıp bir dakikalığına gözlerimi kapatmak için davet ediyor gibiydi. Kısacık bir şekerleme yapmak için.

"Uyumak yok, bebeğim. Lütfen." Aaron şişeyi bıraktığı yerden aldı, açtı ve elime tutuşturdu. "İç hadi," dedi yavaşça.

Bacağıyla beni yeniden dürttü.

O nasıl güzel bir bacaktı. Muhtemelen sadece kuadriseps-lerinde benim bütün vücudumda olduğundan daha fazla kas vardı. Şişeyi dudaklarıma götürürken bacaklarını incelemeye devam ettim.

Çok güzel bir sağ uyluk, diye düşündüm şişeyi yeniden kucağıma bırakırken.

Küçük bir kahkaha atınca dönüp ona baktım. Dudaklarında beliren çarpık gülümseme dikkatimin dağılmasına neden oldu.

"Teşekkürler," dedi, gülümsemesi daha da genişlerken. "Bacağımın özellikle o bölgesine iltifat eden olmamıştı daha önce."

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

Onu sesli mi söyledim?

Hay lanet.

Sessizce ona bakarken biraz daha su içmeye karar verdim. Etrafta dolanıp aklıma geleni sesli bir şekilde söylüyorsam beynim fena hâlde susuz kalmış olmalıydı.

"Daha iyi misin?" diye sordu Aaron yanımdan.

"Henüz değil," dedim ona titrek bir gülümsemeyle. "Ama çok teşekkür ederim."

Bunun üzerine kaşları tam da alışkın olduğum gibi çatıldı ve alnının kırışmasına neden oldu. "Seni daireye geri götüreceğim. Hadi." Hayranlıkla baktığım bacakları vücudunu kaldırmak üzere gerildi.

"Hayır, bekle." Elimi o güzel –ve Tanrım, çok sert– uyluğuna koyup onu durdurdum. "Henüz değil, lütfen. Biraz daha burada kalabilir miyiz?"

Aaron'ın mavi gözleri muhtemelen nasıl olduğumu anlayabilmek için dikkatle üzerimde gezindi. Ama yanımda oturmaya devam etti.

"Teşekkürler." Bakışlarım yeniden öne uzattığı bacaklarına kaydı. "Sana söylemem gereken bir şey var. Bir itiraf." Ona bak-

mıyordum ama gerildiğini hissedebiliyordum. "Seni Google'da arattım, sadece bir kez. Ama yaptım."

Aaron bir an bunu düşündü. Ama üzerine bir şey söylemedi. Onun yerine uzanıp kucağımdaki su şişesini aldı ve biraz daha içmem gerektiğini ima eder gibi açtı.

Ben de sessiz komutuna uyarak şişenin içinde kalan suyu açtım. Ardından boş şişeyi elimden aldı, o sırada bir şey mırıldandığını zannettim ama tam olarak da emin değildim.

"Seninle ilgili bir sürü şey buldum, biliyor musun? Bu yüzden kendime Google'lamak için sadece bir kez izin verdim," dedim mahcup bir gülümsemeyle. "Senin hakkındaki düşüncelerimi değiştirecek bir şey bulmaktan korkuyordum."

"Buldun mu peki?"

"Evet ve hayır." Bulduklarım Aaron'ın kafamdaki resmini değiştirmiş miydi? Buna cevap verebileceğimden tam olarak emin değildim. "Google'ın bana gösterebileceği bir şey kalmayana kadar fotoğrafların arasında gezindim durdum."

"Baya gezinmiş olmalısın o zaman."

"Sanırım öyle oldu," dedim omuzlarımı silkerek. "Ne bulduğumu duymak ister misin?"

Cevap vermeyince ben de yine de anlatmaya başladım. "Bir sahanın ortasındaki fotoğrafın vardı; sırtını kameraya dönmüştün ve elinde altın rengi bir kask vardı. Sadece sırtını görebiliyordum ama yemin ederim yüzündeki ifade gözümün önünde canlandı. Sinirlendiğinde ama kimsenin bunu fark etmesini istemediğinde yaptığın gibi, kaşlarını alnını kırıştıracak kadar çattığını ve çeneni kastığını biliyordum."

Aaron iyice sessizleşmişti, ben de ona kaçamak bir bakış atmaya karar verdim. O da bana bakıyordu ve ifadesinden şaşırdığını görebiliyordum.

Ama bu gece kendini tutmayan Lina'ydım ve fazla konuşup istemediğim kadar çok şeyi açık etmek umurumda bile değildi. "Sonra bir de yazılar vardı," diye devam ettim. "Aslında bir sürü vardı ve hepsinde ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu yazıyordu.

NFL'de oynayacak kadar iyi. Ama sonra hepsi sona ermiş. Sanki bir anda yeryüzünden silinmişsin gibi."

Aaron'ın gözleri bomboş bakıyordu, sanki artık benim yanımda, büyüdüğüm İspanyol kasabasındaki bir kaldırımda yanımda oturmuyormuş gibiydi.

Ayrıntılar için ona baskı yapmak istediğimden değil, sadece kendimi açıklamayı bir türlü bırakamadığım için devam ettim. "Orta ölçekli bir teknoloji şirketinde geçen, pek de muhteşem olmayan hayatımız için kaskını bir kenara bırakacak, gelecek vadeden çok futbolcu olduğunu sanmam." Üniversitede futbol oynamaya dair çok bir bilgim yoktu ama Google'da geçirdiğim zaman bana çok da yanılmadığımı söylemişti. "Bana futbol oynadığından bahsettiğinden beri, seni böyle bir karar vermeye iten şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Sakatlık mı? Tükenme mi? İnsan böyle bir şeyden diğer tarafa nasıl geçiş yapar?"

Parmaklarımı alnında gezdirdim. Bunun onu irkilteceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı. Onun yerine diğer eliyle benimkini aldı ve birbirinin içine geçen parmaklarımızı uyluğunun üstüne koydu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorsan sorun değil." Elini sıktım. Gerçekten sorun değildi ama yine de hüsrana uğrayacağım gerçeğini değiştirmiyordu. "Bana anlatmak istemezsen yani."

Aaron uzun bir süre bir şey söylemedi. Ben de bundan yola çıkarak bana asla açılmayacağı sonucuna vardım. Onu bu yüzden suçlamıyordum tabii. Ben de geçmişim konusunda ona tamamen dürüst davranmamıştım. Ama her ne kadar kendime aksini söylemeye çalışsam da göğsümdeki baskı, aslında nasıl hissettiğimi görmezden gelmemi zorlaştırıyordu. Bilmek istiyordum. Geçmişiyle ilgili her şeyi ortaya çıkarmak ve öğrenmek istiyordum çünkü onun bugün olduğu adamı anlamanın anahtarının bu olduğunu derinlerde bir yerlerde biliyordum. Ve bana izin vermemesi de herkesten bir farkım olmadığını hatırlatıyordu.

"Catalina," dedi sonunda ve derin, yorgun bir iç çekti. "Sana anlatmak istiyorum. Sana kendim hakkında her şeyi anlatmak istiyorum."

Kalbim bu gece uğraştığım tüm o saçmalıkları yeniden ortaya çıkarmaya karar vermişti. *Bana kendisi hakkında her şeyi anlatacak.*

"Ama ayakta zor duruyorsun. Benimle bunları konuşacak kadar uyanık kalabileceğini sanmıyorum."

"Kalabilirim," dedim çabucak. "Sarhoş değilim. Dinleyeceğim, söz veriyorum." Kendimi biraz daha iyi hissediyor olsam da, fazla hızlı hareket edersem suratımın üstüne yapışmam olasıydı. Ama bu beni durduramazdı. "Sana kanıtlayabilirim. Bak." Bacaklarım vücudumu titrek bir şekilde ayağa kaldırdı. Ama önemi yoktu. Aaron'a çok iyi olduğumu kanıtlamam gerekiyordu.

Şansın bir miktar sarhoş olan parmaklarım ya da bacaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyecektim...

Bir çift el araya girerek beni belimden yakaladı.

"Dur bakalım. Ayakta durmayı minimuma indirelim," dedi Aaron, beni az önce oturduğum yere kolayca geri yerleştirirken. Bu sefer ona biraz daha yakındım sanki. Ki bu da şikâyet edeceğim bir şey değildi. "Bu kadar çok mu bilmek istiyorsun?"

"Evet. Her şeyi bilmek istiyorum," diye itiraf ettim, kontrolsüz Lina'nın peşinden giderek.

Alaycı bir kahkaha attı. "Bu şekilde olacağını düşünmemiştim hiç."

Çakırkeyif kafam tam olarak ne demek istediğini anlamamıştı ama ona sormaya fırsat bulamadan devam etti. "Kendimi bildim bileli futbol oynuyordum. Neredeyse yirmi yıldır bildiğim tek şey buydu. Babam Washington'da, futbol koçluğu ve yönetimi dünyasında tanınan biri." Aaron başını sallayınca o dağınık, kısa saç tutamları sokak lambalarının yumuşak ışığı altında yanıp söner gibi oldu. "Potansiyeli olan oyuncuyu nasıl bulacağını bilirdi, daha önce de milyonlarca kez yapmıştı. Bununla tanınıyordu zaten. Bende durmadan anlattığı o saf yeteneğin olduğunu görünce, tüm kariyerinin onu buna hazırladığını düşündü.

Daha en başından, mükemmel futbolcu olması için istediği gibi şekillendirebileceği bir oğlu vardı."

"Sana çocukluğundan beri o mu koçluk yapıyordu?"

Aaron bacaklarını uzattı ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Daha da fazlası. Beni kişisel projesine dönüştürdü. Kendi evinde, hayalini kurduğu her şeye sahip olma potansiyeline sahip bir çocuk vardı. Ve bunu mümkün kılacak araçlara ve deneyime sahipti. Başarısızlığa asla göz yumamazdı. Bacaklarım bir topun peşinden koşacak kadar güçlendiği ve ellerim topu tutacak kadar büyüdüğü andan itibaren beni özenle meydana getirdiği kusursuz bir futbol makinesine dönüştürmek için çalışmaya başladı." Aaron duraksadı. Önümüzdeki loş sokağa bakıyordu ve ifadesinin sertleştiğini yandan görebiliyordum. "İkimiz de bunu için çabaladık. Ve çok uzun bir süre bunu başarılı bir şekilde sürdürdüm."

Kolum ve omzum tamamen ona değecek şekilde yaklaşmıştım.

"Peki, ne değişti?" diye sordum, vücudumun biraz daha Aaron'a yaslanmasına izin vererek. "Ne zaman oynamaktan zevk alamamaya başladın?"

Göz ucuyla bana bakarken ifadesinin yumuşadığını görebiliyordum. "Az önce söylediğin fotoğraf var ya?" deyip başını çevirdi ve önümüzde uzanan boş sokağa baktı. "Oynadığım son oyunda çekildi." Duraksadı, sesinin durgunlaşmasından kendini toparlaması için biraz zamana ihtiyacı olduğunu anladım. "Annem vefat ettikten tam bir yıl sonra."

Kalbimin göğsümde sıkıştığını hissettim ve içimde, onu sesine de yansıyan acıdan koruyabilmek için sarıp sarmalama dürtüsü belirdi. Ama sadece sıcacık elini tutup parmaklarımı onunkilerin arasına sokmakla yetindim. Aaron birbiri içine geçmiş ellerimizi kucağına koydu.

"Orada durmuş, kalabalığın ve takım arkadaşlarımın umursamayı başaramadığım bir zaferi kutlamasını izlerken tamamen çekilmeye karar verdim. Ve bunu yaptım da."

Başparmağım sıcak tenini okşarken, "Bu seni çok incitmiş

olmalı," dedim. "Tüm bunlar, anneni kaybetmek ve hayatın boyunca çabaladığın bir şeyden vazgeçmek."

"Evet, incitti." Başını eğdi ve iç içe geçmiş ellerimize baktı. "Babam bunu anlamayı başaramadı. Anlamaya çalışmadı bile." Acı acı güldü. "Futbol kariyerim, anneme teşhis konulduktan sonra onun için mükemmel bir kaçışa dönüşmüştü. Bu da baba oğul ilişkimizi pekiştirmek yerine bizi koç ve oyuncu hâline Bundan fazlası yoktu."

Daha da fazla kayıp. Kalbim Aaron için sızlıyordu. Elini sıktım ve başımı yavaşça koluna yasladım.

Devam etti. "Hayatımı heba ettiğimi söyledi. Geleceğimi. Başarısız olacağımı. Hayatımı değiştirecek bir fırsatı tepiyorsam benimle bir alakasının olmasını istemediğini söyledi. O yüzden ben de mezun olup Seattle'dan ayrıldım."

Aaron elimi hâlâ kucağında tutuyordu ve konuşurken parmaklarını benimkilerin etrafında sıktığını hissedebiliyordum. Başımı çekmeden diğer elimi de koluna koydum. Yaşadıklarından dolayı ne kadar üzüldüğümü göstermemin tek yolu buydu; yoksa onu sıkıca kucaklardım ama sonra bir daha bırakabileceğimden emin değildim. En azından bu gecenin kalanında.

"Başka birinin senin ne olup olamayacağına karar verdiği şekilde yaşamak çok zor olmalı."

Dalgın dalgın parmaklarımla oynuyordu ve tenimde hissettiğim yumuşacık dokunuşları kolumun karıncalanmasına neden oldu. "Şimdi geriye baktığımda anlayabiliyorum. İçindeyken hiç fark etmiyordum ama işler böyle yürüyordu. Önüme birtakım hedefler sürülüyordu ve ben de onlara ulaşmaya çalışıyordum," dedi, başparmağı bileğimde ilerlerken. "Asla mutsuz olmamıştım, en azından tam olarak mutlu da olmadığımı fark edene kadar."

"Peki şimdi? Şimdi tam olarak mutlu musun, Aaron?"

Parmaklarının benimkiler üzerindeki yumuşak dokunuşları sona erdi ve hiç tereddüt etmeden, "Tam olarak mı? Henüz değil. Ama öyle olmak için canımı dişime takıyorum," dedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Yatak odasına ulaşmak için budalaca sarf ettiğim eforu gören herhangi biri, yere yapışmak üzere olduğumu tahmin edebilirdi. Ve pek de haksız sayılmazdı. Ayaklarımın yerde sürüklenmekten daha fazlasını yapamadığı göz önünde bulundurulursa, hareket edebilmem bile mucize sayılırdı.

İronik bir şekilde, vücudumda olan bitenin aksine kapının eşiğinden geçerken kendimi daha önce hiç olmadığım kadar ayık hissediyordum.

Kafam son sürat çalışıyor, Aaron'ın geçmişiyle ilgili söylediklerini işliyordu. Bir şekilde hafızamdan kaçıp kurtulmasınlar diye en küçük bilgi parçalarını bile aklıma iyice sabitlediğimden emin olmaya çalışıyordum.

Her adımı yalpalayarak atmama ve vücudumun yorgunlukla zonklamasına aldırış etmemem gerekirdi. Aaron'ın itirafı –çünkü şimdiye kadar koruduğu ve tüm gözlerden sakladığı bir şeyi ortaya sermiş gibi hissediyordum– kafamda küçük çaplı bir isyan başlatmıştı.

Ve göğsümde. Göğsümde de bir isyan olduğu ortadaydı. Sanki göğsüm iyice sıkışmış ve küçülmüştü de ben hâlâ aslında böyle hissetmemem gerektiği gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordum. Ya da bu hislere göre hareket etmemem gerektiği. Bir yanım umursamayacak kadar sarhoş ya da çakırkeyif olmayı özlüyordu ama Aaron'ın içmem için ısrar ettiği onca sudan ve o berbat mekâna geri döndükten sonra tek bir içki bile içmemden sonra artık o bahaneyi kullanma lüksünü de yitirmiştim. Saat sabahın beşiydi ve alkolün etkisi, kafamda yarının çok ama çok eğlenceli geçeceğini gösteren alçak bir vızıltıya dönüşmüştü.

Aaron arkasından kapıyı kapatınca, yatak odasının orta ye-

rinde durmuş öylece boş alana baktığımı fark ettim. Arkamı dönünce gözlerim doğruca elindeki bir bardak suya kaydı.

Birkaç parça eşyamı koyduğum komodinime doğru gitti ve bardağı oraya koydu.

"O benim için mi?" Sorunun cevabını tabii ki biliyordum ama bu minik jesti içimde bir şeylerin yine erimesine neden olmuştu. Bu akşam beni korumak için yaptığı onca şeyden sonra olduğu gibi. Onlar... artık o kadar da küçük şeylermiş gibi gelmiyordu. "Beni bu kadar kararlı bir şekilde kollamaya devam edersen normal hayatıma dönmem çok zor olur."

Belki de bunu söylememem ya da o şekilde söylememem gerekiyordu ama bu gece tüm olanlardan sonra Aaron'a karşı büyük bir dikkatle takındığım tavrım giderek yumuşamaya başlamıştı.

Aaron başını salladı, ifadesi ciddileşir gibi olmuştu. Ama sözlerim için herhangi yorumda bulunmadı. Onun yerine gömleğinin üst düğmelerini açtı ancak sonra kararını değiştirip saatinin kayışıyla oynamaya başladı.

Bacaklarımın –tamamen yanlış sebeplerle– yalpaladığını hissederek yatağın kenarına ilerledim, basit ve ipeksi yatak örtüsünün üzerine oturdum. Vücudum ânında üstüne yığılmasın diye çabalarken yorgunlukla bir nefes verip omuzlarımdaki gerginliği attım. Ama ben daha tam olarak rahatlamaya fırsat bulamadan aklıma gelen şeyle birlikte olduğum yerde dikiliverdim.

Yatak.

Bu gece bu yatağı paylaşacaktık.

Bu gerçek aklımdan çıkıp gitmişti. Ve geri dönüşüyle birlikte karnımda tuhaf şeyler olmaya başlamıştı. Komik değil, insanı heyecanlandıran türde tuhaf şeylerdi bunlar. Tenimin yeniden ısınmasına neden olan şeyler.

Eh, henüz yatağa bile yatmamış olmamıza rağmen kendimi böyle hissediyorsam, Aaron'la aynı yatak örtüsünün altında yatarken neler olacağını hayal bile edemiyordum. Yatağın sunduğu küçük alanı onun kocaman vücudu ve benim görece çok daha küçük vücudum kaplayacaktı.

Ve ben... *siktir.*

Dikkatimi dağıtmak için ellerimi meşgul etmeye karar verdim ve sızlayan ayaklarımdan ayakkabılarımı çıkardım. Ardından şakaklarımı ovalayarak kendime sakinleşmem gerektiğini çünkü bunun sorun olmayacağını söylemeye çalıştım. Biz yetişkindik. Ve bir yatağı paylaşmak üzereydik. Ne olmuş yani?

"Ne kadar kötü?" dedi Aaron, yatağın diğer tarafında dikilmeye devam ederken.

Hafifçe gülmeye çalıştım ama ses daha çok biri beni boğmaya çalışıyormuş gibi çıkmıştı. "Şey" –boğazımı temizledim– "bir yere yetişmeye çalışan çok kızgın ve ağır antilopların altında ezilmiş gibi hissediyorum."

Aaron önümde durarak görüş açıma girdi. "Mufasa'nın ölümüne mi gönderme yaptın?"

Şakaklarımdaki parmaklarım bir anda durdu. "*Aslan Kral*'ı sever misin?"

"Tabii ki."

"Peki ya diğer Disney filmlerini?" Şansımı zorladığımın farkındaydım.

Aaron'ın ciddi ifadesi değişmemişti. "Hepsini."

Lanet olsun. "*Karlar Ülkesi*'ni bile mi? *Karmakarışık? Prenses ve Kurbağa?*" diye sordum ve hepsine başını salladı.

"Animasyon filmleri çok severim. Kafamı dağıtmama yardımcı oluyor." Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Disney, Pixar... Hepsinin büyük hayranıyım."

Bu kadarı da fazlaydı. Önce çocukluğunda olanları paylaşmıştı ve şimdi de bu. Nasıl ve neden olduğunu sormak istiyordum ama daha acil olan başka bir mesele vardı. "Favorin hangisi?"

Lütfen bana kalp krizi geçirtecek cevabı verme. Lütfen onu söyleme.

"*Yukarı Bak.*"

Lanet olsun. Söylemişti işte. Kalbim bir an sendeler gibi oldu. Ve gece boyunca yavaşça yumuşayan o küçük nokta şimdi biraz daha büyümüştü.

"Ah." Kelime nefes nefese kalmışım gibi döküldü dudaklarımdan. Tek söyleyebildiğim bu olmuştu.

Gözlerimi kapayıp şakaklarıma masaj yapmaya devam ettim. Ama belki de göğsüme masaj yapsam daha iyi olabilirdi.

"O kadar kötü, ha?" Ona döndüğümde bir şeyi ölçer gibi bana bakıyordu. Büyük ihtimalle ne kadar ayık olduğumu.

"Merak etme," dedim elimi sallayarak. "Ben iyiyim. Artık ayıldım. Bütün gece üstüne kusmayacağıma söz veriyorum."

Buna karşılık bir cevap almasam da kelime seçimimden dolayı kendimi çimdiklemek istedim.

Aaron başka bir şey söylemeden küçük banyomuza girdi ve beni tuhaflığım ve düşüncelerimle orada bıraktı.

Düşüncelerim genel olarak Aaron –evinde animasyon filmleri, özellikle de *Yukarı Bak*'ı izlemesi ve belki de Carl'la benzerlikleri olduğunu düşünmesi– ve lanet yatak etrafında dönüyordu.

Yavaşça ayağa kalktım.

Bakışlarım yastıklarımıza kadar yatak örtüsünü çapraz bir şekilde kesen geometrik desenlerde dolanıyordu. *Başlarımız orada, birbirinden sadece birkaç santim uzaklıkta duracak.* Hissettiğim her şey beklenti ve... yeni bir hissin tuhaf bir karışımıyla yavaşça yer değiştiriyordu.

Sakin olmalıydım. Sadece bir yataktı işte. Yan yana yatmayı başarabilecek yetişkinlerdik biz. Artık biz... arkadaş mıydık? Hayır, öyle olduğumuzu sanmıyordum. Ama *sadece* iş arkadaşları da değildik. Yakında patronum olacağı gerçeğini bir kenara bıraksak bile, sadece birlikte çalışan, düzenli bir tartışma ritmine sahip, birbirine on dakikadan fazla tahammül etmekte zorlanan insanlar olarak nitelendirilmemiz doğru olmazdı. Yaptığımız anlaşma –oynadığımız bu aşk aldatmacası– bizi çok dikkatli bir şekilde tanımlanması gereken bir alana sürüklemişti. Bizi doğruca yepyeni ve keşfedilmemiş bir bölgeye atmıştı. Ve şimdi, daha önce olduğumuz şeyden çok daha fazlasıydık. Biz...

Bir yatağı paylaşmak üzereydik. Şu an net olarak bildiğim tek şey buydu.

Bu ve de bunun üzerine bu kadar düşünmeyi bırakmam gerektiği. Benim bu durumdan... etkilenmemem gerekiyordu. Evet. Eğer bu yatağı paylaşacaksak, bu çok büyük bir meseleymiş gibi davranmaktan vazgeçmem gerekiyordu. Büyük bir mesele olsa bile. Çünkü lanet olsun ki öyleydi. Aaron, yumuşak ama çıldırtıcı dokunuşları ve kendisi hakkında ele verdiği küçük parçalarla ne kadar kışkırtıcı olduğunu göstermişti.

Bir keresinde Rosie ne demişti?

"Hedefini evrende özgür bırak. Onu gözünde canlandır."

İşte yapmam gereken tam olarak buydu.

Bu yüzden ben de kendimi duygularından arınmış biri olarak hayal ettim. Endişesiz. Umursamaz. Kar fırtınasının ortasındaki bir buz kütlesiydim. Dimdik ve sağlam duruyordum. Hareketsiz ve soğukkanlı.

Evet.

Aklımda bunlarla dolaba doğru ilerledim ve üzerinde kalın sarı harflerle *Bilim Süperdir* yazan eski bir tişört ve şorttan oluşan pijamalarımı çıkardım. Odayla ilgili durum aniden değiştiğinden bir yanım bu konuya daha fazla kafa yormadığı için biraz pişmandı. Çok daha küçük bir yanım ise Aaron'ın tişörtümün üzerindeki yazıdan hoşlanacağını söylüyordu. Belki bana o çarpık gülümsemelerinden biriyle...

Hayır. Bunlar bir buz kütlesinin sahip olacağı düşünceler değildi.

Aaron sessizce banyodan çıktı, gömleği hâlâ üzerindeydi ama üstten iki yeni düğme daha açılmıştı – ki bunun beni zerre etkilemediğini söyleyip duruyordum kendime. Doğruca dolabın kendi tarafına gitti. Ben de sessizlikten istifade üzerimi değiştirip temizlenmek için banyoya giriverdim.

İşimi bitirip pijamalarımı giyince, enerji vermesini umduğum derin bir nefesi ciğerlerime çekip yatak odasına döndüm.

Ne görmeyi umuyordum, bilmiyorum ama Aaron'ın kendi pijamaları içindeki görüntüsüne hazırlıklı olmadığım kesindi. Ten rengine çok yakışan koyu gri pijama altı kalçalarında o ka-

dar aşağıda duruyordu ki iç çamaşırının bel kısmını görebiliyordum.

Bakışlarım yavaşça yukarıya tırmandı. İşte, bugün güneşin altında ter damlalarıyla parlayan o fevkalade göğsü...

Tanrım, hayır, hayır, hayır.

Ona bön bön bakmayı bırakmalıydım artık. Sanki daha önce çıplak erkek göğsü görmemişim gibi gözlerimle yiyordum adamı. Bu hiç sağlıklı değildi. Zihin sağlığım için böylesi daha iyiydi.

Biraz fazla hızlı bir hareketle ondan uzaklaşıp üzerimden çıkardığım kıyafetlerle oyalanmaya başladım. Göz ucuyla kısa kollu bir tişört giydiğini görebiliyordum.

Güzel. Bu kesinlikle güzeldi. *O biçimli göğüs ve karın kaslarını ört hadi.* Yukarı Bak'ı *seven akıl almayacak kadar kusursuz adam.*

Daracık şifoniyerin çekmecesini açtım ve boş boş içine baktım. İçinden alacağım bir şey olmadığını anlayınca yeniden kapadım. Ardından gardırobun kapısını açtım ve aynı lanet olası şeyin burası için de geçerli olduğunu fark ettim. Sergilediğim bariz aptallık gösterisine sessizce küfrederken Aaron'ın arkamda kıpırdandığını hissedebiliyordum.

Ellerim tuttuğum kıyafetleri tortop yapmıştı.

Kolumun arkasında hafif dokunuşunu hissetmemle, içimden yaptığım moral konuşması tamamen rayından çıktı; kendimi soğukkanlı ve *duygusuz* olduğuma ikna etme çabalarım yerle bir olmuştu.

"Sorun ne?" Parmakları kolumun arkasında bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. "Kıpırdanıp duruyorsun."

"Sorun yok. İyiyim ben," diye yalan söyledim ama sesimin titrediğini duyabiliyordum. "Ben... sakinim."

Hiç de öyle değildim.

Sırtım ona dönük durmaya devam ederken parmaklarını kolumda bir kez daha gezdirdi. Sanki bir şey bekliyor gibiydi ama sessizlik iyice uzayınca sonunda içini çekti. "Ben yerde yatarım."

Sesi öylesine yanlış geliyordu ki ona dönmek zorunda kaldım. Geri çekilmek üzere olduğunu görünce koluna uzandım ve

onunkilerin yanında ufacık kalan parmaklarımı bileğine doladım. Tenimde nabzını hissedebiliyordum.

"Hayır," diye fısıldadım. "Söyledim sana, öyle bir şey yapmana gerek yok. Yatakta yatacağız. İkimiz de." Boğazımda beliren yumrudan kurtulmak için yutkundum. "Endişelendiğim o değil." Aslında bu tamamen yalan sayılmazdı. Ben azıcık rahatsız görünsem Aaron'ın seve seve vücudunun yarısını o yataktan sarkıtarak uyuyacağından emindim. Hatta izin versem yerde de yatardı. "Ben sadece..." Başımı iki yana salladım, cümlemi nasıl bitirebileceğimi bile bilmiyordum. Cesaret edebileceğimden emin değildim.

Korktuğum şey benimle aynı yatakta yatman değil, demek istiyordum ona. *Kendimden, kafamda dönüp duran şeylerden ve göğsümün tam ortasındaki aptal organımdan korkuyorum. İçinde olduğumuz bu saçmalık, bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamama neden oluyor.*

Daha İspanya'ya ayak basalı bir gün bile olmamıştı ve Aaron'la aramızdaki *her şeyin* yirmi saatte, son iki yılda olduğundan daha fazla değiştiğini hissedebiliyordum.

Bu nasıl mümkün olabilir?

"Kafanda neler olduğunu anlat, bana güvenebilirsin." Diğer elini kaldırdı ve yüzümü avucunun içine aldı. "Bana güvenebileceğini göstermeme izin ver."

Ah, Tanrım, bunu yapmasını çok istiyorum. Fena hâlde hem de.

Ama bu bir uçurumdan atlayıvermek gibi geliyordu. Fazla cesur. Fazla pervasız. Kanımın donmasına neden oluyordu.

Bakışlarımız buluştuğunda, kendimi kaptırırsam o okyanus mavisi gözlerde boğulabileceğimi fark ettim. Ki bu da korkumun daha beter bir hâl almasına neden oldu. Sadece birkaç dakika önce olduğumu düşündüğüm buz kütlesi çoktan kaybolmuştu. Bu küçücük hareketi –yanağımı okşayan sıcak eli– eriyip dağılmama neden olmuştu. Geriye sudan başka bir şey kalmamıştı. Bu adamın üzerimde böyle bir etkisi vardı.

"Nasıl yapabileceğimi bilmiyorum." Yüzümü iyice avucuna

bastırdım. Sadece bir saniyeliğine. Kendime sadece bu kadarına izin verebilirdim.

Sonra Aaron'ın dokunuşu kayboldu ve elimde öylece unutulmuş duran kıyafetler alındı. Onları başka bir yere koydu. Yere, şifoniyerin ya da yatağın üzerine; tam olarak emin değildim ve açıkçası umurumda da değildi. Bakışlarında çok belirgin bir şekilde kendini gösteren o duygudan sonra hiçbir şeyi umursayamazdım. Kararlılık.

Çok derinlerde, ona güvenebileceğimi kanıtlayacağını biliyordum. Belki de o uçurumdan atlayacaktım ve sonuç iyi olacaktı. Belki de düşündüğüm gibi boğulmama izin vermeyecekti.

Odanın havasında bir değişim oldu. Yoğun ve tutku dolu bir şey küçücük odanın atmosferini değiştirmişti.

"Gözlerini kapa," diye rica etti. Ama aslında bir rica değildi. Pek de öyle sayılmazdı.

Ama öyle olup olmamasının bir önemi yoktu çünkü gözkapaklarım hiç vakit kaybetmeden kapandı.

Hayatımda ilk defa, Aaron'ın söylediği bir şeyi hiç karşı koymadan yapıyordum. Zaten vücudumda onun söylediğini yapmayı istemeyen tek bir nokta bile yoktu. Neyin peşinde olduğunu göstermesine izin vermek istemeyen tek bir hücrem bile yoktu.

Sorularına cevap vermenin ağırlığını ellerimden almak istemeyen.

Gözlerim kapalı dururken bana daha da yaklaştığını hissettim. Varlığı, kendimi sarıp sarmalamak istediğim sıcak bir battaniye gibiydi.

Beklerken geçen her an diğer duyularım yavaş yavaş güç kazanıyordu. Derin nefeslerimi, göğsümün inip kalktığını, kanın tüm vücudumda nasıl pompalandığını ve şakaklarıma artan bir basınçla ulaştığını duyabiliyordum. Aaron'ın iri vücudundan yayılan ve kalp atışlarımla mükemmel bir uyum içerisindeki sıcaklığı hissedebiliyordum.

Sessizliği aramızdaki mesafeyi doldururken beklemeye devam ettim. Beni sarıp sarmalayan karanlıkta, söyleyeceklerini,

dokunuşunu ve bir sonraki hamlesini daha önce hayatımda hiç olmadığı kadar büyük bir heyecanla bekliyordum. Sanki o ilk isteğinin devamı gelmezse tenimden sıyrılıp çıkıverecekmiş gibiydim. Biraz sonra olacak olan her neyse, beni ondan ayıran her saniyeden hem nefret ediyor hem de zevk alıyordum.

"Sana çok sabırlı olduğumu söylemiştim." Aaron'ın şakaklarıma vuran nefesi, boynumdan aşağı bir duygu dalgasının akın etmesine neden oldu. "İstediğim şeyi elde etmek için çabalamaktan korkmadığımı."

Daha yakındı. Artık düşündüğümden daha yakındı ve vücutlarımız birbirine dokunmasa da bu kadar yakın olduğu için sıcaklığı tenimi ısıtıyordu. Bunu kolaylıkla değiştirebilirdim. Elimi kaldırmamla, kulağıma çok yakın duran o dudaklara dokunabilirdim. Ya da onu itebilir ve bu işkenceye son verebilirdim.

Ama sonra, "Tamamen dürüst davranmamış olabilirim," dedi.

İkisini de yapmadım. Ona dokunmadım ya da onu ittirmedim. Onun yerine kanımın beklentiyle kaynamasına izin verdim. Aaron'ın bu seçimi elimden almasına izin verdim. Ve sanki aklımı okumuş gibi tam da onu yaptı.

Dudakları en sonunda tam kulağımın altına hafifçe değdi ve vücudumdan aşağı inen bir ürperti patlamasını tetikledi. "Ama kendimi beklemeye ikna etmek gerçekten çok zorlaşıyor." Dudakları aynı yere bir kez daha dokundu. "Aklımı yitirmeme neden olmaya çok yakınsın."

Dudaklarından ciddi bir gülüş sıyrıldı ve nefesi tenimi okşayıp gıdıkladı. Bir adım daha yaklaştığını hissedince kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

"Ama ben sözümün eriyimdir."

Dudaklarının boynuma bir kez daha değmesiyle ve bu sefer daha uzun bir süre orada durmasıyla nefesim boğazımda düğümlendi.

Aaron'ın parmakları kolumda gezindi, boynumun yanına ulaştı ve oradan da yüzümü elleri arasına aldı. Birkaç dakika

önce yaptığı gibi. "Geri çekilmemi ister misin?" Başparmağı yavaşça çenemi okşuyordu.

Dudaklarımı araladım ama tek yapabildiğim başımı zayıf bir şekilde iki yana sallamak oldu.

Aaron'ın dudaklarından bundan hoşlanmış gibi bir hımlama çıktı. Sadece o ses bile karnımda delice, tehlikeli şeyler belirmesine neden olmuştu.

"O zaman dokunuşumu istiyorsun."

İstiyordum. Tanrım, hem de nasıl istiyordum. Ama...

"Güzel."

Parmakları boğazımdan aşağı indi, tişörtümün yakasına ulaştı ve kafamdaki bütün mantıklı düşüncelerin eriyip gitmesine neden oldu. Ama zihnimde bir yerde, hatırlamam gereken bir uyarı yanıp sönüyordu.

"Aaron," diye fısıldadım.

Teni tenime öylesine nazik, öylesine narin bir şekilde değiyordu ki aklımı kaçırmama neden olabilecek böyle bir güce sahip olmasını anlayamıyordum. O dokunuşlar içimdeki bir şeyleri ateşliyordu. Bağış gecesinden beri kanıtladığı gibi.

"Aaron," diye yineledim.

Tam köprücükkemiğimin üzerindeki parmakları durdu ve geri çekildi. Dokunuşunun bıraktığı boşluğu ânında hissettim.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sordum, sesimin ne kadar çaresiz çıktığını duyabiliyordum. Ciğerlerimdeki tüm nefesi yavaşça boşaltırken, daha birkaç saniye önce hissettiklerimin yasını tutuyordum. Ama bu kısım önemliydi. Kendimi daha güvende hissetmek için bir şey söylemem gerekiyordu. Buna bir anlam kazandırmak için. Yoksa kendi ağırlığım altında ezilip giderdim. Öyle olacağını çok iyi biliyordum. "Biz hâlâ... rol mü yapıyoruz?" diye sordum yutkunarak. Ağzımdan çıkanlardan nefret etmiştim ama kendimi durduramadım. "Hâlâ pratik mi yapıyoruz?"

Kafamdaki yüksek bir ses çenemi kapamamı söylüyordu. Bu ânı mahvetmememi ve Aaron'ın vermeye istekli olduğu ne varsa almamı. Ama ölümüne korktuğum bir gerçek de vardı. İçten

içe titriyordum. Vücudumun her dokunuşuna ve sözüne verdiği tepkinin, yapacağı her şeye karşı duyduğum arzunun temelinde korku büyüyordu.

Aaron'ın iç çekişini tenimde hissettim ve geri çekilmemesi için ona sıkıca tutunmak istedim. Büyük ihtimalle her şeyi mahvetmiştim.

Ama geri çekilmedi.

"Bu kendini daha iyi hissetmeni sağlar mıydı? Eğer istediğin buysa, bir süreliğine daha rol yapabilirim."

"Evet." Kelime dudaklarımdan aceleyle fırlayıvermişti.

Daha sonra, er ya da geç bunu söylediğime pişman olacağımı biliyordum. Bu çok tehlikeli bir oyundu. Ama o anda önemli olan tek şey, etrafımızda yarattığım bu güvenli alanmış gibi geliyordu. Bana atması için yalvardığım ve canımı kurtarmak için sıkıca tutunduğum bu can simidi. Eğer Aaron'ın sözleri üzerine fazlaca düşünürsem gözlerimi açardım, beynim yeniden işlemeye başlar ve o zaman ağızlarımız konuşmakla meşgul olurdu.

Dudakları bir kez daha tenime değip kaldığı yerden devam etti. Ağzı çenem boyunca ilerlerken, onun dokunuşu olmadan durduğunu fark etmediğim kalbim yeniden hayata döndü.

"İsteyeceğin tek bir şeye bile karşı koyabileceğimi sanmıyorum, Catalina."

Ardından boynuma ıslak bir öpücük kondurduğunda dudaklarımdan neredeyse bir inleme kaçıverecekti.

Gözkapaklarım pır pır etmiş olmalıydı ki Aaron, "Hayır. Henüz açma," dedi.

Açmadım. Açamazdım da zaten. Vücudumun mutlak kontrolü Aaron'ın elindeydi.

"Aferin kızıma. Gözlerini kapalı tutmaya devam et." Ardından ödül verir gibi bir öpücük daha kondurdu. "Bir süre daha bu oyunu oynayacağız."

Buna cevaben midem bir takla attı.

"Tamamen pratik için," dedi ve yüzümü tutan eli, geçtiği yerleri yakarak kıyafetlerim üzerinden kalçama kadar indi. Başımın

dönmesine neden olmuştu. "Sana tam olarak nasıl olurdu onu göstereceğim."

Sanki kendini, daha fazlasını yapmaktan alıkoymaya çalışıyormuş gibi tişörtümü avucu içinde sıkıyordu. Ardından serbest bırakıp avucunu belime dayadı.

"*Gerçekten* benim olsaydın, bunu sürekli yapardım." Kalçamı saran uzun parmaklarıyla beni kendisine doğru çekti. Çok sıcaktı. Aramızdaki kumaş katmanlarına rağmen o kadar sıcak ve sertti ki resmen tenimi dağlıyordu.

"Benim olsaydın, bunun için can atardın." Sonra çok yavaş bir şekilde, aramızda kalan ufacık mesafeyi de kapattı. Vücutlarımız öyle yumuşak bir şekilde buluştu ki hem varlığına şükrettim hem de lanetler okudum. "Çok hoşuna giderdi. Bunu isterdin."

Zaten şimdiden istemiyor muydum?

Ben daha fazla düşünemeden Aaron iri bedeninin yönünü değiştirdi ve sırtımın sert bir yüzeye yaslandığını hissettim. Elimi dalgınlıkla üzerinde gezdirince gardırop olduğunu anladım. Beni gardırobun kapısıyla vücudu arasına hapsetmişti ve oraya nasıl geldiğimin farkında bile değildim. Hem de hiç. Ama dayanılmaz bir şekilde kendini üzerime kapıyor, beni etrafımızdaki dünyadan koruyordu. Daha önce de yaptığı gibi benim için insan boyutundaki kalkan rolünü üstlenmişti. Ayaklarımın yere daha sağlam basmasını sağlıyor ve tüm duyularımın kontrolden çıkmasına sebep oluyordu. Bu da umurumda değildi. Vücudum sadece daha fazla temas istiyordu. Arzuyla zonkluyordu.

"Senin olsaydım, sana dokunmadan hiçbir şekilde işlev göremezdim." Sözleri, göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu. "Bunu yapmadan bir dakika bile duramazdım," dedi ve eliyle kalçamı sıkarken başparmağını da tişörtümün içine sokarak nefesimin teklemesine sebep oldu. "Ya da şunu." Aaron biraz daha yaklaşıp kalçasını benimkine bastırdı.

Ağzımdan çaresiz bir inleme kaçıverdi.

Asi başparmağı tişörtümün altında birkaç santim daha yukarı kaydı ve beraberinde tişörtümü de yukarı kaldırdı.

Fazlasıyla titrek bir nefes verdim. Bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyordum çünkü zar zor nefes alıyor, bir sonraki dokunuşuna kadar nasıl ayakta kalacağımı düşünüyordum. Vücudumdaki her bir hücre birazdan alev alev kavrulacak gibi hissediyordum. Kanım kaynıyor ve beraberinde tüm damarlarımı ve organlarımı da yakıp kül ediyordu. Her şey yanıyordu.

Başka bir ıslak öpücükle ödüllendirilince yeniden inledim. Bu seferki öpücük şakağıma konmuştu. Yüzümün yanından aşağı doğru kayan dudakları geride sıcak bir iz bırakıyordu.

Ağzı, hâlâ kapalı olan gözkapaklarımda durdu ve dudaklarını bir saniye için orada tuttu. Öpmüyordu, tüy kadar hafif bir şekilde tenime dokunuyordu. Ve Tanrım, o dokunuşlar öylesine yumuşak, öylesine hassastı ki içimden neredeyse zırıl zırıl ağlamak geliyordu.

Ardından aşağı kaymaya devam etti ve burnumda durup o yumuşak dokunuşları tekrarladı.

Sonra aynısını sağ yanağıma yaptı. Ve sol yanağıma. Çeneme.

Aaron durduğu her noktada yumuşacık öpücükler bırakıyor, aklımı yitirecek gibi olmama neden oluyordu.

Dudaklarının gezindiği her noktada saf, katıksız bir arzu doğuyordu. Ağzımın kenarına ulaştığında, oraya dokunmazsa bir bomba gibi patlayıp kendimi imha edeceğimi düşündüm. Eğer o dudakları benimkilere bastırmaz ve beni öpmezse.

Bana yasladığı iri ve erkeksi vücudunun bir iç çekişle dalgalandığını hissettim. Dudakları tam benimkilerin üzerinde süzülüyordu.

İradem havaya karıştı ve elimi kaldırıp başımın hemen yanında gardırobun kapağına yasladığını fark ettiğim koluna koydum. Gerilmiş pazılarını hissederek parmaklarımı mümkün olduğunca sıcak ve gergin tenine sardım. Dokunuşum altında kasları daha da gerildi ve sıkılaştı. O sırada acaba iki kolunu da dolayıp beni havaya kaldırmamak için kendini tutuyor mu diye merak ettim. Beni vücuduna daha da sert bir şekilde bastırma-

mak için belki. Ya da yumuşacık dokunuşlardan ya da parmaklarının hafif temasından daha fazlasını yapmamak için.

İhtiyacı olan şeyin benim cesaretlendirmem olup olmadığını kestiremeden kolunu daha sağlam kavradım. Şimdi tırnaklarım hafifçe derisine gömülüyordu.

Aaron'ın dudaklarının arasından derin ve gırtlaktan gelen bir inleme çıktı ve doğruca bacaklarımın arasında yankılandı. Tam da durmadan artan bir arzunun toplandığı yerde.

Koluna daha sıkı sarılırken vücudum onunkine doğru kıvrıldı; artık kendimi zar zor tutuyordum. Yalvarmanın eşiğindeydim ve mecbur kalırsam bunu yapmaktan çekinmezdim. Bunun üzerine Aaron da bana daha fazla yaklaştı. Vücudunu benimkine daha sert bir şekilde bastırıyordu.

Tam karnımda nabız gibi attığını hissedebiliyordum.

"Lina." İsmim dudaklarından bir dua gibi dökülmüştü. Ya da belki de bir uyarı gibi. Tam olarak emin değildim. "Seni öpeceğim."

O iki kelime dudaklarıma çok yakındı. Bu yüzden, oracıkta dağılıvermeyeyim diye parmaklarımı koluna daha fazla bastırmaktan başka çarem yoktu. Öteki türlü kayıp gidecek ve ona dokunamadan kaybolacaktım. Bunu öyle çok istiyordum ki. Boynunu, dudaklarını, çenesini, kaşlarının arasındaki o minik kırışıklığı, her şeyi. Parmaklarımı kuzgun karası saçlarının arasından geçirmek ve göğsünden, kalın baldırlarına kadar indirmek istiyordum.

Aaron'ın sözünde durmasını istiyordum. Beni öpmesini istiyordum.

Dudakları bu sefer benimkilere hafifçe dokundu. Yumuşacık, dolu dolu, ağzımdan damlayan bal kadar tatlı bir dokunuştu. Daha fazlasını istiyordum... Hayır, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Lütfen Aar–"

Dairenin çarparak kapanan kapısının sesi dudaklarımdan çı-

kacak yalvarışı yarıda kesti. Aaron'ın daha tadına varmaya fırsat bulamadığım ağzı geri çekilirken gözlerimi açtım.

Karşımda, kontrolü kaybetmenin eşiğinde bir adam vardı. Puslu bakışlarından benim damarlarımda akan arzunun aynısı okunuyordu.

Aaron alnını benimkine dayadı. Göğsünün inip kalktığını, ciğerlerine büyük bir çabayla hava çektiğini fark ettim. Tıpkı benim gibi. Vahşi ve kontrolsüz nefeslerimizin sesiyle çevrili hâlde uzun bir süre öylece kaldık.

"Bana Lina dedin." Yaşanan onca şeyin ardından sersemlemiş beynim bunu söylemeye karar vermişti. "Sen bana hiç Lina demezsin. Sadece bir kez demiştin."

Hâlâ benimkine yaslı duran alnı titredi. Çok hafifçe. Ardından kulaklarıma nefes nefese bir kahkaha ulaştı. Onu duyunca ben de gülümsedim.

Ama beynimin mantıklı bir şekilde düşünmekle görevli kısmının yeniden işlemeye başlamasıyla dudaklarımdaki gülümseme kayboldu.

Lanet olsun. Neredeyse öpüşüyorduk.

Aaron öpeceği konusunda beni uyarmıştı ve sonra da bunu yapmaya yeltenmişti. Beni kolları ve tüm vücuduyla gardırop arasına hapsetmiş, parmak uçları ve ağzıyla bana işkence etmiş ve sonra da beni öpecek gibi olmuştu. Bana *Lina* dedikten hemen sonra. Ama...

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "O ses de neydi öyle?"

Aaron başını hafifçe kaldırdı ve o zaman gözlerinin, nerede duracağına karar veremiyormuş gibi az önce dudaklarıyla dokunduğu her yerde teker teker gezindiğini gördüm. En sonunda bakışları dudaklarımda durdu. İfadesinden ancak acı olarak tanımlayabileceğim bir şey geçer gibi oldu. "Umarım kuzenindir."

Charo.

Tabii ki. Bu... mantıklıydı.

Aaron yavaşça kendine geldi ve ifadesi de sonunda normale döndü. "Gidip bakayım," dedi, kendini üzerimden çekerken.

Vücudum ânında yokluğuyla acı çekmeye, onsuz soğuk ve dengesiz hissetmeye başladı.

Bacaklarımı güçlü olmaya zorlayarak tamamen uyuşmuş ve dağılmış bir şekilde Aaron'ın arkasından ilerlemeye başladım. Tam kapıyı açmadan önce dönüp bana baktı.

"Catalina." İşte yine aynı şey. Lina demişti. *Catalina.* "Seni öpmediğim için mutluyum."

Göğsümde bir şey sıkışır gibi oldu.

"Neden?" dedim, titrek bir fısıltıyla.

"Çünkü en sonunda o dudaklara dokunduğumda, rol yapmaktan daha fazlasını yapıyor olacağım. Sana, benim olsaydın neler olacağını gösteriyor olmayacağım. Sana bunun nasıl bir şey *olduğunu* göstereceğim. Ve bahse varım ki, sana ait olduğumda ne kadar iyi hissettirebileceğimi gösteriyor olmayacağım sana. Sen zaten bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor olacaksın."

Duraksadığında kendisini kontrol altında tutmaya çalıştığını görebiliyordum. Sanki kendini, üzerime atlayıp beni az önceki yerimize, gardırop kapısının sert yüzeyine yaslamaktan alıkoyuyormuş gibiydi.

"En sonunda seni öptüğümde, kafanda bunun gerçek olup olmadığına dair hiçbir şüphe kalmayacak."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Gözlerimi, ancak panjurlarına yürekten bağlı bir ülkenin sağlayabileceği mutlak karanlığa açtığımda yatağımda olmadığımı anlamıştım.

Normalde stüdyo dairemi dolduran parlak güneş ışınlarının aydınlığında uyanmaya alışkındım. Bir de altımdaki yüzey vardı. Farklı geliyordu. Vücudumun alıştığı yataktan daha yumuşak ve yaylıydı. Aynı şey başımı koyduğum yastık için de geçerliydi, fazla düz ve alçaktı.

Ama bunun benim yatağım –ve buranın Brooklyn, Bed-Stuy'daki dairem– olmadığını bas bas bağıran şey, belimin üzerinde duran şeydi. Ağırdı, sıcaktı ve büyüklüğüyle kesinlikle bana ait olamayacak bir uzuv gibiydi.

Kafamın her bir noktasında çalan davul sesleri de vücudumu saran bu mengenenin ne olduğuna dair bir fikir oluşturmama pek yardımcı olmuyordu. Ya da neden kendi odamın rahatlığında, banka hesabımı göçertmeme değen yatağımda dönüp durmadığımı açıklamama.

Birkaç kez göz kırpıştırıp uyuduğum sırada gözümün önüne düşen saçları geriye iterken gözlerim karanlığa alışmaya başladı.

Bakışlarım hemen gövdemdeki ağırlığın sebebinin ne olduğunu anlamak için aşağı kaydı.

Bir kol. Tam da şüphelendiğim gibi. Koyu renk tüylerle ve sıkı kaslarla çevrelenmiş bir koldu. O yüzden bana ait olmadığı belliydi. Gözlerim o kaslı ve uzun kolu takip ederek bağlı olduğu fazlasıyla erkeksi omuza ulaştı. O omzun devamındaki uzun boynun hemen üzerinde de...

Mierda.

Karanlıkta seçmeye çalıştığım vücut hafifçe kıpırdandı. Donup kaldım. Belime dolanmış o sağlam ve ağır kol hafifçe ha-

reket etti, eli yavaşça tişörtümün altına kaydı. Beş parmağı da tenimle buluştu.

Nefesim boğazımla ağzım arasında bir yerde sıkışıp kalmıştı.

Kıpırdamayı düşünme bile, Catalina, diye uyardım kendimi.

Ama o parmaklar tenimi böylesine yakıp bütün vücudumun karıncalanmasına neden olurken bu çok zordu.

Beni Aaron'dan sadece birkaç santim ayırıyordu.

Aaron.

Dün gece.

Kafamda birkaç bulanık görüntü yanıp sönerken içimden bir dizi küfür saydırdım.

Hayır, hayır, hayır.

O parmaklar tenimde bir kez daha dolandı ve yanımda yatan adamın dudaklarından kalın ve gırtlaktan çıkan bir ses döküldü.

Bir rüya. Tüm o görüntüler bir rüyaya falan ait olmalıydı çünkü neredeyse öpüşmüş olamazdık. Bu çok çılgıncaydı. Bu çok...

Ardından, tüm olanlar insanoğlunun deneyimleyebileceği en yüksek hızda kafamda netleşiverdi. Hafızamdan kopup geldiler ve gözlerimin önünde belirip her şeyi hatırlamamı sağladılar. Görüntülerin her bir parçası –anılar– acı verecek kadar yavaş çekimde zihnimde yeniden canlanmaya başladı.

İçtiğim onca *sidra.* Aaron'ın nasıl çıkmaya başladığımıza dair uydurduğu hikâye. Gözlerini tüm gece üzerimden ayırmayışı. Karanlık kulübün yapış yapış olmuş zemininde, etrafımız insan deniziyle kuşatılmış hâlde dans edişimiz. Benim ödümün koptuğu an. Aaron'ın kaldırımda yanıma gelmesi, beni gözetmesi, geçmişinden bahsetmesi. İçini açıp bana kendinden bir parça sunması. Beni gardıroba doğru bastırması. Vücudumun parmaklarının ve dudaklarının yumuşacık dokunuşlarıyla hayata dönmesi, alev alması. *Lina.* Aaron bana Lina demişti. Dudakları benimkilerle bir anlığına buluşmadan hemen önce.

Neredeyse öpüşüyorduk.

Hayır. Neredeyse beni öpmesi için Aaron'a yalvaracaktım ve daha fazlasını da yapabileceğimi biliyordum.

Çılgınlık balonumuzu patlatan kişinin Charo olup olmadığını kontrol etmeye gitmeden hemen önce, *"En sonunda seni öptüğümde, kafanda bunun gerçek olup olmadığına dair hiçbir şüphe kalmayacak,"* demişti.

Ben de yatağa uzanmış ve ânında kendimden geçmiştim.

Siktir, siktir. Mierda, joder.

Bir an önce bu yataktan çıkmalıydım. Düşünmek, anlamlandırmak için zamana ihtiyacım vardı. Aaron'dan uzaklaşmalıydım. Aptalca bir şey yapmadan önce. Ya da pervasızca bir şey. Onu öpmeye o kadar yaklaşmak gibi mesela.

Boğazımdan boğuk bir inilti yükselince elimi çaresizce ağzıma bastırmaya çalıştım. Ama ani hareket altımdaki yatağın sallanmasına neden oldu.

Lanet olsun.

Aaron yanımda hafifçe gerindi.

Uyanma, lütfen. Lütfen evren. Tanrım. Duamı duyacak herhangi biri. Sadece onunla yüzleşmeden önce kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var.

Aaron'ın vücudunun yeniden geriye yaslandığını ve nefesinin derinleştiğini fark ettim.

Kafamı yana doğru –çok yavaş bir şekilde– çevirirken evrene bu seferlik beni dinlediği için teşekkür ettim ve bunu telafi edeceğime söz verdim. Bir dahaki gelişimde Abuela'yla kiliseye gideceğime yemin ettim.

Tam bir korkak tavuk gibi davranıyordum ve sadece tek başıma kalabileceğim birkaç dakika istiyordum. Sırf kafamdan geçen her şeyi biraz olsun yatıştırmak için. Olanlarla bir şekilde barışmak ve aslında hiç yaşanmamışlar gibi devam etmek için. Ayrıca bir ağrı kesici bulup kafamdaki zonklamayı durdurmak için. Kahve de kulağa harika geliyordu.

İlk adım, Aaron'ın gözleri açılmadan ve kendimi kaybetmek üzere olduğumu görmeden, birkaç saat önce canım buna bağlıymış gibi tutunduğum o kolun altından sıyrılıp yataktan kalkmaktı.

Aaron'ın ağır kolunu elimden geldiğince yavaşça ve nazikçe kaldırıp yatağın kenarına kaydım ve ardından o kaslı kolu yatak örtüsünün üzerine bıraktım. Aaron kıpırdandı ve biraz önce benim üzerimde duran kolunu çekip başını üstüne dayadı.

Bu pozisyon pazılarının iyice gerilmesine, kocaman ve nefis görünmesine neden...

Ah, güzel Tanrım, Catalina.

Gözlerimi uyuyan adamdan ayırıp odada parmak uçlarımda ilerlemeye başladım. Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapadım. Bir anlığına başımı ahşap yüzeye yasladım ve gözlerimi kapadım.

Tiz bir ses mutfağın dışından beni, *"Vaya, vaya. Mira quién ha amanecido,"** diye karşıladı. *"Buenos días, prima."***

Vücudumdaki tüm kanın çekildiğini hissettim.

Bir rahat yoktu insana.

Dudaklarım zoraki bir gülümsemeyle kıvrıldı. *"Hola Charo. Buenos días,"* diye selamladım onu ve az önce odasından sıvışan biri gibi görünmemek için iyice doğruldum.

Rahat ve canlı olduğunu umduğum adımlarla mutfağa girdim.

Beyaz fayanslı zemine kök salmış, her hareketimi inceleyen kuzenimin yanından geçerek, sorgulamasına başlamadan önce vücuduma biraz kahve yükleme umuduyla dolapları ve çekmeceleri karıştırmaya başladım. Ya da Aaron uyanmadan ve onunla yüzleşmek zorunda kalmadan önce.

"He dejado una cafetera preparata," dedi Charo arkamdan. Benim için kahve hazırladığını söylüyordu. Bu da sadece tek bir anlama gelebilirdi: Bir şeyler karıştırıyor olmalıydı. *"Está ahí, mujer. En la encimera."* Kahve tezgâhın üzerindeymiş.

Sırtım ona dönük hâlde mırıldanarak teşekkür ettim ve o koyu renkli, mucizevi sıvıdan fincanıma biraz döktüm.

Akşamdan kalma kafamın çekeceği varmış ki –beni hiç şaşırtmayarak– monoloğuna devam etti ve ben kahvemden daha bir yudum bile alamamıştım.

---

* (İsp.) Vay vay, bakın kimler ortaya çıkmış. –çn

** (İsp.) Günaydın kuzen. –çn

"Hay suficiente para ti y para tu novio." Bana ve erkek arkadaşıma yetecek kadar kahve olduğunu söyledi. *"Imagino que no tardará en despertarse ¿no? Oye si quieres ir a llamarle para que no se enfríe el café,"* diye devam etti.

Aaron'ın ne zaman uyanacağını soruyor, hazırladığı kahvenin soğumaması için gidip onu kaldırmamı söylüyordu ama hiç şansı yoktu. Ben o odaya kendi isteğimle dönmeden önce bu kahve buz küplerine dönerdi.

"Menuda sensación ha causado en la familia. Tu madre no podía parar de..." Ve sonra, bu ülkede bulunduğu yirmi dört saatlik süre zarfında *sahte* erkek arkadaşım hakkında *ne zaman, nasıl* ve *ne* söylendiğini anlatmaya başladı.

Ki ne kadar kısa bir süre olduğu düşünülürse hakkında epey bir şey söylenmişti.

Charo'nun bizimle aynı yerde kalması işte bu yüzden çok tehlikeliydi. Hiçbir şeyi süzgeçten geçirmez ve insanların özel hayatlarına saygı duymazdı. Açıkçası günün değerlendirmesini birlikte yapmak için kendisini odamıza atıp sahte erkek arkadaşımı yataktan çıkarmamasına bile şaşırmıştım.

Ben başımı dalgın bir şekilde sallarken Charo'nun cır cır sesi bütün mutfağı inletiyordu. *"Y justo como le dije a tu madre, llegará un día en el que Lina tendrá que superar lo de Daniel."* Tam da annene söylediğim gibi, bir gün Lina, Daniel'i unutmak zorunda kalacak. *"Sino se va a quedar para vestir santos y..."*

Tanrım, kuzenim nefret ettiğim o İspanyolca deyimi kullanmıştı demin. Daha önce birçok kez bunun bana sessizce, fısıltıyla ya da onun yaptığı gibi yüksek sesle söylendiğini duymuştum. *Se va a quedar para vestir santos.* Azize kıyafetlerine bürünmek olarak çevrilebilecek bu deyim, ömrüm boyunca bekâr kalıp hayatımı Tanrı'ya adayacağım anlamına geliyordu.

Kendimi tamamen savunmasız hissederek kuzenimle baş başa dururken, uykudaki Aaron'ın bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğuna karar veremiyordum artık. Önceki gün o yanım-

* (İsp.) Ailede ne büyük sansasyon yarattı. Annen durmadan... —çn

dayken Charo, ablam, Daniel ve diğer herkes karşısında bunu yapmak daha kolay gibi gelmişti.

Her ne kadar onu İspanya'ya getirme amacım bu olsa da, aldatmacamızın işe yarayacağını hiç düşünmediğimi fark etmiştim. Gerçekten bir takım olabileceğimizi. Bana böylesine bir güç aşılayacağını –bunu her ne kadar aileme yalan söylemek için kullansam da– ya da bu işte yalnız olmadığımı hissettireceğini hiç düşünmemiştim.

Bu durumun en korkutucu, en dehşet verici kısmı da yaptığımız anlaşmanın satır aralarına sızmaya başlamasıydı. Hem de tek bir günde.

Kanıtı da dün geceydi. Neredeyse öpüşüyorduk. Hatta ondan çok daha fazlasını yapmıştık. Pratik ya da rol yapmaktan daha fazlasıydı o olanlar.

Çılgıncaydı. Çılgıncaydı ama gerçekti de. Kendime karşı bunu itiraf edecek kadar dürüst olabilirdim en azından.

Ama bu yüksek sesle itiraf edebileceğim anlamına gelmiyordu. Ben, yüzleşmek zorunda kalmadan önce odasından sanki kıçı alev almış gibi sıvışıveren korkağın tekiydim.

Üstelik aynısını yine yapardım.

Aaron çok yakında patronum olacaktı ve bu da her şeyi değiştirecekti. Onun burada –İspanya'da, memleketimde, sahte erkek arkadaşım olarak ablamın düğününe katılacak olması– zaten çok tehlikeliydi. Birinin bunu öğrenmesi fikrinin bile beni tir tir titretmesi gerekirdi. Garip şirket politikalarıyla ya da kınanarak parmakla gösterilen kişiye dönüşmemle hiçbir ilgisi yoktu bunun. Zaten geçmişte, otorite konumunda olmadığım buna benzer bir ilişkim olmuştu. Ve o nereye varmıştı? Beni ve uğruna çabaladığım her şeyi çarmıha germeden önce bir kez daha düşünmeye bile gerek duymayan insanların pis ve zehirli laflarıyla tek başıma uğraşmak zorunda kalmıştım. Ne uğruna peki? Birkaç kahkaha atmak için mi? Beni işaret edip ayıplamak için mi? Kendilerini biraz daha iyi hissedebilsinler diye beni yere çalmaları için mi?

Tarih kendini tekerrür edebilirdi ve bu kez suçlu ben olurdum. Aynı kayaya ikinci kez toslayan ben olurdum. Ve bu sefer sadece yaptığım işteki güvenilirliğimi, bir kadın olarak itibarımı ya da sosyal hayatımdaki yerimi kaybetmekle kalmaz, kariyerimi de riske atmış olurdum. Ve hepsinin sorumluluğu *benim* üstümde olurdu.

Kahvemden bir yudum daha alırken tüm bu düşünceleri bir kenara itmeye çalıştım.

Aaron'la aramda geçtiğini düşündüğüm şey her neyse... devam edemezdi. Bir an için bile.

Çünkü imkânı yoktu. Olamazdı. Zaten her şey bir yalandan ibaretti.

Sanki durmadan onun hakkında konuşan Charo'yu ya da durmadan onu düşünen beni duymuş gibi Aaron mutfağa girdi. Sanki bu dört duvar arasındaki tek şey benmişim gibi bakışları hemen beni buldu.

Kahve fincanım havada öylece kaldı. Bakışlarım onu yalayıp yutmaya hazır bir hâlde üzerinde gezinirken dudaklarım aralandı. Ama onu nasıl gözlerimle yemezdim ki? Geniş göğsünü kaplayan tişört, yıllar ve hatta on yıllar boyunca kusursuzluğa varıncaya dek şekillendiğini bildiğim o vücudu saklamak adına hiçbir şey yapmıyordu. Dün gece belinin iyice aşağısına indiğini gördüğüm pijaması hâlâ aynı yerde duruyordu. Aklımı alıyordu. Önceki gece o kalçaları enfes bir yumuşaklıkla nasıl bana bastırdığını hatırlamama neden oluyordu.

Ama midemde bir çırpınmanın –hayır, alev almanın– başlamasına neden olan şey gözlerindeki o bakışlardı. Yüz hatları uykuyla yumuşamış ve rahatlamış görünüyordu, saçları da sevimli bir şekilde dağılmıştı. Ama gözleri... Orada uykudan eser yoktu. O gözler bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Benim gözlerimde de parladığından neredeyse emin olduğum bir hikâyeydi o.

Ve bu görüntü, o çırpınmanın yayılıp tüm vücudumu ele geçirmesine neden oldu.

Tüm bu bakışlar ve gündüz düşleri beynime zarar vermeden

önce gözlerimi çevirdim ve o anda fena hâlde ihtiyaç duyduğumu hissettiğim oksijeni almaları için ciğerlerimi zorladım.

"*Ay!*" Charo'nın cırlaması irkilmeme neden olmuştu. "*Mira quién está aquí!*" Günaydın Aaron. Biz de tam senden bahsediyorduk."

Aaron'a bakınca gözlerinin bir anlığına kocaman açıldığını ama hemen ardından normale döndüğünü fark ettim.

"Günaydın," dedi odaya doğru, hâlâ biraz ürkek görünüyordu. Çok şirindi. Hayır, aslında Charo'nun parlak kızıl saçlarına far görmüş tavşan gibi kilitlenmemiş olması şaşırtıcıydı. "Umarım hakkımda güzel şeyler söylemişsinizdir," deyip o minik, yamuk gülümsemesiyle bize baktı.

"Tabii ki, tabii ki," dedi Charo elini havada sallayarak. "Senin uyanmanı bekliyorduk. Eminim ki Lina da seni özlemiştir."

Sırtım kaskatı kesilirken Aaron'ın başı da yavaşça bana döndü.

Lanet olsun, Charo. Dudaklarımda, elimdeki kupayla saklamaya çalıştığım gergin bir gülümseme belirmişti.

Kuzenim devam etti. "Taze kahve var. Sen de içmek ister misin? Sade mi içiyorsun? Süt alır mısın? Belki de şeker? Esmer mi beyaz mı kullanıyorsun? Ya da belki de kahve sevmiyorsundur? Lina hiçbir şey söylemediği için ben de kahve içeceğini düşündüm. Tabii içmiyorsan başka. Seni kahve içmeye zorlayamam."

Aaron sorular arasında kaybolmuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Kendine bir fincan al istersen," dedim.

Sahte erkek arkadaşım boğazını temizleyip kahve makinesine doğru ilerledi. "Ben... Kendime bir fincan alacağım sanırım. Teşekkür ederim, Charo."

Charo tatmin olmuş bir gülümsemeyle ona baktı.

Aaron fincanı aldı ve daha tam olarak dolduramadan Charo yine başladı.

"Ee, dün gece eğlendiniz mi, *parejita?*" Son kelimeyi resmen şakıyarak söylemişti. *Parejita,* küçük çift demekti.

Gözlerimi devirdim.

• (İsp.) Bakın kimler gelmiş. –ç*n*

"Keşke ben de gelebilseydim ama artık sizin gibi genç ve çılgın değilim. Dün diğerini gördükten sonra umarım sizin yatak hâlâ ayaktadır. Ama öyle bir şey olsaydı kesin anlardım. Duvarlar *çooook* ince." Ardından muzırca göz kırptı.

Gözümün ucuyla Aaron'ın hafifçe irkildiğini fark ettim. Onu suçlayamazdım. Ben de aynı durumdaydım.

"Her neyse," diye devam etti kuzenim, "dün gece baya geç saatte döndünüz. Kapının kapanmasını duydum."

"Evet, geç döndük. Kusura bakma, Charo." Bakışlarım, aramızdaki mesafeyi kapatıp mutfak adasının yanındaki yüksek taburelerden birine oturmaya karar veren Aaron'ın üzerindeydi. Tam da benim yanımdaki tabureye oturmuştu.

Ben sahte erkek arkadaşımın hareketlerini dikkatli bir şekilde izlerken kuzenim, "*Ay no*, merak etme," dedi. "Rahatsız olmadım. Aslında sağ salim döndüğünüzü bilmek iyi oldu."

O sırada Aaron taburesini benimkine yaklaştırdı ve kokusu bir kamyon gibi üzerimden geçip beni önceki geceye götürdü. Gözlerimi titrek bir şekilde kırpıştırıp bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

"Ah, tamam. Güzel. İyi olmuş," dedim dalgınca kuzenime, yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

"Zaten gece birkaç kez kalktım. Uykum çok hafiftir benim." Aaron'ın bu kadar yakınımda duran vücudunu hissederken Charo'nun konuşmaları arka planda giderek kaybolmaya başlamıştı. "O yüzden geceleri duyacağınız sesleri büyük ihtimalle evde dolanırken ben çıkarıyorumdur." Bir kahkaha attı. "Umarım yanlışlıkla sizi çıplak falan basmam."

Çıplak. Aaron *çıplak.* Aklıma o görüntü gelince bir anda beynim kısa devre yapar gibi oldu ve kıçım alev almış gibi tabureden fırlayıverdi.

Biraz mesafe. Temiz hava. Benim... bir şeylere ihtiyacım vardı. Beni bu durumdan kurtaracak herhangi bir şeye.

İşlevsel mutfağın boyutları düşünülünce çok da uzaklaşamadan dolap kapaklarını açıp kapamaya başladım, yüzüme hücum

eden kan olması gereken yere geri dönene kadar Aaron'ın yüzümü görmemesini sağlamalıydım.

Dolap kapaklarından biriyle kendimi yelledim. *Güzel, güzel. Bu daha iyi.*

Tabureden hiç de klas olmayan kaçışıma bahane olsun diye dolaptan bir paket çikolata parçacıklı kurabiye çıkardım.

Charo'nun arkamdan, "Bana her şeyi anlat, Aaron," dediğini duydum, ben paketi açmaya çalışırken. "Küçük kasabamız hakkında ne düşünüyorsun? New York'tan çok farklıdır, eminim. Bizim buralarda gökdelen falan bulunmaz ama gezilebilecek çok güzel yerler vardı. Doğal alanlar, güzel plajlar. Sahil kenarı gerçekten inanılmazdır. Yapılacak bir sürü güzel şey var." Duraksadığı sırada ben de paketten bir kurabiye çıkardım. "Bu arada kaç gün kalacaksınız? Sadece düğün için geldiğinizi duydum. Ne yazık! Tatil için bir şeyler ayarlayıp..."

O sırada çalan zil Charo'nun lafını böldü.

"Ah, ben açarım," dedi kuzenim hemen ve mutfaktan çıktı.

Gözlerimi kısarak arkasından baktım.

Ben gelmesini beklediğimiz biri var mı diye düşünürken –bu noktada kime ait olduğunu çok iyi bildiğim– bir kol beni belimden yakaladı ve geriye doğru çekti.

Popom sert ve sıcak bir şeyin üzerine oturuverdi; sanki ânında yerini bulmuş gibiydi.

Aaron'ın kucağı.

Nefesi kulağıma vurdu. "Günaydın demedin."

Berbat kaçış ânımı hatırlarken sırtım kaskatı kesildi. "Neredeyse kurabiyemi düşürmeme neden oluyordun, Bay Robot." Daha önce defalarca kez aynı şeyi yapmış olmama rağmen ona böyle seslenmek şimdi çok tuhaf ve yabancı geliyordu. Sanki o zamanlar tamamen farklı bir hayata aitmiş gibiydi. İki farklı insana aitmiş gibi.

Aaron'ın attığı minik kahkahayla boynum tatlı bir şekilde gıdıklandı. "Hiç öyle şey yapar mıyım? O kadar akılsız değilim."

Ellerimi, şimdi beni daha sıkı saran kollarına koymamak için tüm gücümle savaşıyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Charo her an dönebilirdi.

"Kendimi çok yalnız hissediyordum," diye itiraf etti ve benim aklım da ânında söylediği şeyin ardındaki imalara kayıverdi.

Aptal. Aptallık etmeyi kesmeliyim.

"Bu tek taraflı sorguya razı olacaksam en azından sen de yanımda olabilirsin. Ayrıca bana borçlu olduğun bir sohbet var."

"Şuracıktaydım." Sesim boğuk çıkmıştı. "Ve Charo da şu an burada değil."

Hımladı ve çıkan o ses doğruca karnımda bir şeyleri harekete geçirdi. "Ama birazdan dönecek. Ve her zaman hazırlıklı olmayı sevdiğimi bilirsin."

Biliyordum. Lanet olsun ki onu fazla iyi tanıdığımı fark etmiştim.

Aklımda tam bu düşüncelerin dolandığı sırada Charo'nun kafası beliriverdi. Önce gözleri kocaman açıldı ve ardından yüzünde saçmalık derecesinde geniş bir gülümseme belirdi.

Tanrım.

Ellerini çırpmaya başladı. "Ah, şu ikisine bir bakın! *Ay Dios mío.* Ne tatlısınız."

Aaron'ın göğsü bir kahkahayla gürledi ve o kahkahayı sırtımın her noktasında hissettim.

"Gördün mü?" diye fısıldadı kulağıma doğru.

Hayır, açıkçası bir bok görmemiştim. Aaron'ın kucağında sarmalanmış hâlde dururken herhangi bir şeye odaklanmak çok zordu doğrusu.

Bir şeyler söyleme umuduyla ağzımı açtım ama mutfakta beliren ikinci kafayla birlikte tüm söyleyeceklerim kaybolup gitti.

Charo, aynı parlak kızıl saçlarla kaplı kafanın olduğu tarafa döndü. "*No ves,* Mamá? *Te lo dije.*"*

---

* (İsp.) Görüyor musun, anne? Sana söylemiştim. –çn

"Tía Carmen?" diye mırıldandım. *"Qué haces aquí?"*[*] Charo'nun annesi burada ne arıyordu?

Kuzenimin daha yaşlı ve daha tombalak versiyonu olan teyzem bir parmağını bana doğrultmuştu. *"Venir a saludarte, tonta."*[**]

Selam mı vermeye gelmişti? Hiç sanmıyordum. Ertesi gün düğünde görecekti beni zaten.

Gözlerim, suçlu olduğu yüzünden okunan Charo'ya döndü. Tezgâhta bir şeylerle uğraşıyormuş gibi yapıyordu.

Aaron altımda kıpırdandı, bacaklarını esnetti ve tam belimi sıkıca tuttuğu sırada...

Vay canına.

Ayağa kalktı. "Sizinle tanışmadık," dedi teyzeme. Ardından öne çıktı. Bir şekilde beni de nazik ama becerikli elleriyle tutmaya devam ediyordu. "İlk fırsatta kaçmanı istemiyorum," diye fısıldadı kulağıma.

Nasıl yani...

"Soy Aaron. Encantado,"[***] dedi yüksek sesle teyzeme hitaben. Ama beni sıkı sıkıya tutmaya devam ediyordu.

Yani onunla konuşana kadar beni böyle yanında gezdirecekti. Önceki gece hakkında. Neredeyse öpüşecek olmamız hakkında. Gözlerimi kısarak dönüp ona bir bakış attım.

"No, no, no," dedi Tía Carmen ve ona doğru hareketlenen Aaron'ı durdurdu. "Oturabilirsin, *cariño*. Resmiyete gerek yok. Aile arasındayız."

Aaron karşı gelmedi ve ânında ikimiz de taburenin üzerine geri döndük.

Teyzemle olan konuşmamız sırasında mutfakta dönüp duran Charo o sırada mutfak adasının üzerine bir tepsi koydu. Tepside meyveler, kahvaltılık gevrek, fıstıklar, bir sürü çeşit peynir, *embutido*[****] ve birkaç dilim de ekmek vardı.

---

* (İsp.) Burada ne yapıyorsun? –çn

** (İsp.) Gel de bir selam var, şapşal. –çn

*** (İsp.) Ben Aaron, memnun oldum. –çn

**** Domuz eti ve haşlanmış yumurtayla yapılan bir köfte türü –çn

Bunların daireye nasıl ve ne zaman geldiklerini merak ederken kocaman açılmış gözlerle tepsiye baktım.

"Dün biraz alışveriş yaptım," diye açıkladı kuzenim.

Bir kaşımı kaldırarak bakışlarımı ona diktim. Bu, her şeyin planlandığı anlamına geliyordu.

"*Jamón** denedin mi, Aaron?" diye sordu, bakışlarımı görmezden gelerek.

"Denedim. Çok lezzetli ama..."

Tía Carmen tezgâha yaslandı. "*Chorizo*** da sever misin? Çok güzeldir gerçekten."

"Al," dedi kuzenim ve Aaron'ın cevabını beklemeden İspanyol şarküteri ürünlerinden birkaç dilimi küçük bir tabağa koydu. Tabağı da önümüze itti. "Dene hadi. Ben her zaman en kalitelisini alırım."

Sahte erkek arkadaşım teşekkür etti, tabağa bakarken büyük ihtimalle insanlar konuştuğunda bu ikilinin onları gerçekten dinleyip dinlemediğini merak ediyordu. Ona acıyıp hâlâ belimde duran koluna hafifçe vurdum.

"*Y qué intenciones tiene este chico con nuestra* Linita?" Tía Carmen, tepsiden bir dilim ekmek alan kuzenime, *Bizim küçük Lina'mızla niyeti neymiş?* diye sormuştu.

Çenem neredeyse yere yapışacaktı.

Charo bir an annesinin sorduğu soruyu düşünür gibi oldu. "*No lo sé*, Mamá."*** Bakışları arkamda –ya da daha doğrusu altımda– oturan adama döndü. "Aaron, Lina'yla ilgili niyetin nedir? Onunla gönül eğlendirmiyorsun, değil mi? Evlilik hakkında ne düşünüyorsun? Çünkü Lina otuzuna girmek üzere ve..."

"*Charo*," diye araya girdim. "*Ya basta*,"**** diye tısladım. "Ve ben daha yirmi sekiz yaşındayım. Tanrım."

---

* İspanya'da üretilen bir jambon türü –*çn*

** Domuz etiyle yapılan bir sucuk türü –*çn*

*** (İsp.) Bilmiyorum, anne. –*çn*

**** (İsp.) Bu kadar yeter. –*çn*

Aaron arkamda bir kahkaha attı. "Evlilik benim en sevdiğim kurumdur."

Bu sefer çenem gerçekten yere yapıştı.

"Her zaman evlenmek istemişimdir."

Ağzım bir karış açık hâlde dururken nefesim tekledi.

"Birkaç çocuk sahibi olmak. Bir de köpek."

Zorla yutkunurken, yaşadığım saf şoku elimden geldiğince çaktırmamaya çabalıyordum. Aaron'ın söylediklerileyle birlikte toz pembe görüntülere kayan aklıma hâkim olmaya çalışıyordum.

Gerçek değil. Sadece her ailenin duymak isteyeceği şeyleri söylüyor işte.

Ama sonra devam etti. "Köpeklere bayılıyoruz, değil mi *bollito?*"

Çenemi yerlerden toplamaya çalışırken zayıf bir sesle, "Evet," diyebildim sadece. Sonra başımı iki yana sallayıp biraz kendime gelmeye çalıştım. "O yüzden bir sürü köpeğimiz olacak. Çocuk yerine."

Kulaklarım attığı kahkahayla çınladı.

"Ama bunları konuşacak tonla zamanımız var," dedim sahte bir gülümsemeyle.

"*Ay que bien!*" Köpekler, bebekler, gerçek aşk. Yaşlanmaya başlamadan önce tam zamanında," dedi Charo ellerini çırparak ve karşılığında ona ters bir bakış attım. "*Mujer, no te pongas así.*" Öyle bakma bana, demişti. "*Jamón*'dan yedin mi, Aaron? Evlenirseniz ve İspanya'ya taşınırsanız istediğin kadar *jamón* yersin."

İspanya'ya taşınmak mı? Tanrım, ne istiyordu bu kadın? Aklımı yitirmemi falan mı?

Kuzenim devam etti: "Biliyor musun, Lina yıllar önce olan tüm o şeylerden sonra Amerika'ya taşınmak zorunda kaldı ve..."

"*Charo,*" diye araya girdim yeniden, burnumdan soluyordum artık. "*Déjalo ya, por favor,*"** diye yalvardım.

---

* (İsp.) Ay harika... –çn

** (İsp.) Kes şunu, lütfen. –çn

O sırada zil yeniden çaldı. Pek de sessiz olmayan bir küfür saydırdım.

"Ah! Geldiler işte!" diye bağırdı kuzenim.

Ne? Kim?

Ardından annesinin koluna girdi ve birlikte mutfaktan çıktılar.

Aaron'ın eli yavaşça kolumu okşarken ciğerlerimdeki tüm nefesi verdim.

Artık diken üzerindeydim. Evlilikle, çocuklarla ve köpeklerle ilgili az önce söylediklerini umursamayacaktım –hayır, hiç duymamışım gibi yapacaktım– çünkü tamamıyla alakasızlardı.

Parmakları bileğime iner inmez kafamdaki her şey gerçekten de kayboluverdi. Bu dokunuş –okşayış– öylesine yumuşak, öylesine ufacık bir şeydi ki bütün vücuduma yayılan bir ürpermeye neden olması anlaşılır gibi değildi.

"Sakin ol," dedi kulağıma. Parmakları bileğimde daireler çizmeye başlamıştı. Parmak uçlarının ağır hareketi sakinleştirici bir etki yaratıyordu. "İşte bu," diye fısıldadı, hareketine devam ederken.

Omuzlarım yavaşça gevşerken sırtım iyice onun göğsüne yaslandı.

Çenesini başımın üstüne dayayıp, "Bunu halledeceğiz," dedi.

Ona inanmak, bugünkü ve yarınki doğaçlama aile toplaşmalarından sahte erkek arkadaşımla sağ çıkabileceğimize güvenmek istiyordum. Ama en sonunda teslim olup vücudumun onunkine tamamen yaslanmasına izin verdiğim esnada olayın bundan çok daha fazlası olduğunu hissettim. Bir parçamın sadece *buna* inanmak istemediğini fark ettim. Çünkü bu mutfakta olmak, onun kucağında oturmak ve ailemin tuhaflıkları karşısında ayakta kalmaya çalışırken parmak uçlarının bileğimin üzerinde gezinmesi son derece doğru geliyordu.

Aaron'la *biz* olduğumuzu hissediyordum.

Ve önce annem, ardından Abuela'm, Tía'm ve son olarak Charo mutfağa girince farkına vardığım bu şey göğsümün or-

tasında iyice somut bir hâl aldı. Bir tuğla ya da çimentodan bir blok gibi. Ağır, sağlam ve görmezden gelmesi zor bir şeydi. Ama Aaron –kendini Abuela'ma tanıtmak için– kısa bir anlığına altımdan kalktığında o bloğun, Tetris'teki bir parçanın köşedeki doldurulmayı bekleyen yere girivermesi gibi yerine oturduğunu hissettim. Kolunu yeniden belime dolayıp beni kucağına oturttuğunda ve sadece bana aitmiş gibi görünen o gülümsemeyle bana baktığında, o lanet olası parçayı bir daha asla oradan çıkaramayacağımı anladım.

O parça oraya aitti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Şaşırtıcı bir şekilde her şey sorunsuz ilerliyordu. Şimdiye kadar tüm hayat seçimlerimi sorgulamama neden olan tuhaf ya da yüz kızartıcı bir an yaşanmamış; kimse yer yarılsa da içine girsem dememe sebep olacak uygunsuz bir şeyler söylememişti.

Şansım biraz yaver giderse bu yemeği sağ salim atlatabilirdim. Ve atlatabileceğimi de düşünüyordum.

Bu arada hissettiğim bu memnuniyetin az önce tıka basa yediğimiz yemeklerle alakası olmadığını umuyordum. Çünkü İspanyol ziyafetleri tam da bunu yapardı. İnsanın muhakeme yeteneğini gölgelerdi.

Bir restoranın denize bakan terasında, yuvarlak bir masanın etrafında oturuyorduk. Güneş, okyanusla göğün birleştiği o ince çizgiye ulaşmak ve batmak üzereydi; masadaki alçak sesli konuşmaların dışındaki tek ses, kıyıdaki kayalara çarpan dalgaların sesiydi.

Kısacası ortam harikaydı.

Kolumda hissettiğim dokunuşla birlikte sırtımdan aşağı bir ürperti iniverdi.

"Üşüdün mü?" diye sordu, her seferinde nefesimin kesilmesine neden olan o pes ses.

Başımı iki yana sallayıp ona döndüm. Aramızda sadece birkaç santimlik mesafe vardı. Dudaklarımızın arasında.

"Hayır, iyiyim." *Hiç de iyi* değildim. Aaron bana bu kadar yaklaşınca iyi olmaktan fersah fersah uzaklaşıyordum. "Sadece tokum. Fazla yemiş olabilirim belki."

"Tatlıya yer kalmadı mı?"

Sorusu karşısında kaşlarımı çattım. "Saçmalama, *osito*. Tatlıya her zaman yerim vardır. Her zaman."

Aaron'ın dudakları, gözlerine kadar yansıyan bir gülümsemeyle kıvrıldı ve yüzü tamamen değişti.

Vay canına. Midemdeki kelebeklerin ima ettiği şeye hiç hazırlıklı değildim doğrusu.

"Lina, Aaron, biraz daha şarap?" diye sordu babam masanın diğer tarafından.

Bizimkiler *sidra*nın, şarabın, *cava*nın* ve aklınıza ne gelirse sular gibi akacağı düğün yarın olmasına rağmen şarap sipariş etmemiz için ısrar etmişti. Tabii kimsenin bir itirazı olmamıştı. Önceki gecenin etkileri yüzlerinden okunan Isabel ve Gonzalo'nun bile. Ama şarabın diyarında yemeğe oturup da bir şişe şarap içmemek mümkün değildi tabii.

"Hayır, teşekkürler, sanırım hakkımı yarına saklayacağım," deyip kadehimi babamdan uzaklaştırdım. Şişeyi havaya kaldırmıştı bile.

Benim aksime Aaron geç kalmıştı. Daha bir şey söyleyemeden babam kadehini doldurmaya başlamıştı.

"Uyursan kaybedersin," diye fısıldadım ona doğru eğilerek.

Yeniden yüzünde beliren o gülümseme göz açıp kapayıncaya kadar dengemin bozulmasına neden olmuştu. Sandalyemin arkasına dayadığı kolu yavaşça uzanıp yan tarafımdan bana bir çimdik attı.

Olduğum yerde zıpladım, az kalsın masadaki bardakları deviriyordum.

Aaron kadehine uzanıp dudaklarına götürdü. "Şirinlik yapma," dedi kadehinin gerisinden ve sandalyemde rahatsız bir şekilde kıpırdanmama neden olan bir bakış attı. Ardından başını eğip devam etti: "Bir dahakine seni çimdiklemekten daha fazlasını yaparım yoksa." Nihayet dudaklarını kadehine götürüp bir yudum aldı.

Gözlerimi dudaklarına diktiğim sırada dişi üreme organlarımda bir şeylerin patlak verdiğine yemin edebilirdim.

Yanaklarım alev alırken kafamı hemen çevirip etrafımızda

* İspanyol şampanyası –ç.n.

bunu duyan biri oldu mu diye bakındım. Abuela'm hâlâ tabağındakileri silip süpürmekle meşguldü. Gonzalo ve Isabel de yorgunluktan ve daha tatlıya bile başlayamadan mide kanamasından bayılacak gibi görünüyorlardı. Anne ve babam masamızın yanında durduğunu bile fark etmediğim bir garsonla gevezeliğe girişmişti. Ebeveynleri ertesi gün erken saatlerde varacağı için tek başına gelmiş olan Daniel ise evrenin sırlarını saklıyormuş gibi telefonunun ekranına kitlenmişti.

Haftalar önce, Daniel'in nişanlandığını ve çok mutlu olduğunu öğrendikten sonra bir panik biriyle birlikte olduğuma dair bir yalan söylerken, aklımda tam da kendimizi içinde bulduğumuz bu manzara vardı. Yalnızca, boş sandalyenin benim yanımda olacağını düşünüyordum. Ya da o sandalyede Abuela'mın veya şansımı göz önünde bulundurursak, Daniel'in nişanlısının oturacağını tahmin ediyordum. Ama her durumda yanımdaki kişi, tek bir bakışıyla kalbimin daha hızlı atmasını sağlayan ya da sadece kendime sakladığım gülüşleri midemin taklalar atmasına neden olan biri olmayacaktı.

O yüzden Daniel'e doğru bakarken birkaç şeyin farkına vardım. Her şeyden önce, yalan söyleyerek ve kendimi –ve Aaron'ı– bu saçma planın içine sokarak aşırı tepki vermiş olabilirdim. Ancak verdiğim aşırı tepki bir kenara, Aaron'ın yanımdaki varlığı birçok şeyi tam olarak çözemeyeceğim kadar kolaylaştırmıştı. Ve son olarak –tam anlamıyla kavrayamadığım– oldukça büyük bir yanım, bunu yaptığım için hiç pişmanlık duymuyordu ve her ne kadar bu durumu görmezden gelmeye çalışsam da beceremiyordum.

Ki bu da ne kadar aptal olduğumu gösteriyordu. Çünkü etrafındayken kızarıp durduğum –ve yanımda olmasından dolayı pişmanlık duymadığım– bu adam çok yakında benim patronum olacaktı.

"Ee, Aaron," diyerek annem beni âna döndürdü, "Isabel nasıl tanıştığınızı ve çıkmaya başladığınızı anlattı." Gözleri ışıl ışıldı ama bunun şaraptan kaynaklandığına bahse girebilirdim. "Dün

gece *sidreria*da anlatmışsın onlara. Çok romantik bir hikâyeymiş, The Netflix'te izlediğimiz filmlerdeki gibi."

Annem tabii ki sohbeti oraya getirecekti.

"Sadece Netflix, Mamá," diye mırıldandım, masada ellerimle oynarken. "Ve evet. Tam romantik ofis hikâyesi, tıpkı filmlerdeki gibi, değil mi?"

"Ama bizimkisi gerçek," dedi Aaron.

Gerçek.

Birden aklıma söyledikleri geldi. *"Bana ihtiyacı olduğuna ikna ettim onu. Sonra da ona gerçekten de öyle olduğunu gösterdim – hayır, kanıtladım."*

Kalbim olduğu yerde bir takla attı.

"Peki, birlikte ne kadar çalışıyorsunuz?" Annemin bakışları Aaron'ın üzerindeydi ve dudaklarındaki gülümsemeden mümkün olan her şeyi öğrenmek için can attığını anlayabiliyordum.

"Farklı ekipleri yönetiyoruz, aynı projelerde çalışmıyoruz ama birbirimizi sıkça görüyoruz." Bana yandan bir bakış attı. "Ama öyle olmadığı zamanlarda, birbirimizi gördüğümüzden emin olmak için her şeyi yapıyorum. Öğlen aralarında onu yakalıyorum, koridorda çaktırmadan bakıyorum, sebepsizce ofisinin önünden geçiyorum. Günde birkaç dakikalığına aklında yer edebilmek için her şeyi yapıyorum."

Başımı eğip gözlerimi boş tabağıma diktim. Söyledikleri doğru muydu? Aaron'ın gerçekten de birdenbire ortaya çıkmak gibi bir huyu vardı. Kasıtlı mı yapıyordu bunu? Sinirlerimi zıplatmak pahasına da olsa. Bir şeyin gerçek olup olmadığını anlamak gibi basit bir şeyi yapmakta zorlanıyordum. Aaron'ın ağzından çıkan her şeyde bir doğruluk payı vardı – birlikte çalışmamız, birbirimizi iki yıla yakın bir süredir tanıyor olmamız. Ve bir de aldatmaca kısmı vardı – birlikteliğimiz ve birbirimize âşık olmamız. Ama bu iki taraf arasında kalan her şey –hem gerçeklere hem aldatmacaya kattığı tüm o süslemeler– nasıl tanımlayabileceğimi bilmediğim gri bir alana aitti.

*"Qué maravilloso,"** dedi annem gülümseyerek.

Ardından Aaron'ın anlattıklarını Abuela'ya çevirdi ve çabuk elektriklenen saçlarımı aldığım yaşlı kadın da gülümseyerek bize baktı. Açıkçası Aaron onu mutfakta selamlayıp iki yanağından öptüğünden ve ona torunuyla ne kadar gurur duyması gerektiğini söylediğinden beri Abuela ona bayılıyor gibi görünüyordu. Tabii karşımdaki manzara beni gülümseyen bir aptala çevirdi.

"Biliyor musun," diye araya girdi babam, "herkes Lina'mızı öyle kolay kolay idare edemez. Ailenin en büyük kalbi ondadır ama biraz..." Bir kaşı kalkarken duraksadı. *"Ay,* İngilizcede neydi o kelime?" Sinirle dudaklarını büzdü. "O şey olabiliyor..."

"Tam bir ahmak mı?" dedi Isabel, tabii ki en doğru zamanda ölümden dönmüş gibiydi.

"Oye!" diye bağırdım.

O sırada babam başını iki yana sallayarak, "Hayır. Hayır, o değil," dedi. Başının yan tarafını kaşıdı.

"Kısa boylu?" diye öneride bulundu Gonzalo. "Sakar?"

Kafam hızla ona doğru döndü.

Aaron hımlayarak araya girdi. "Saçmalık derecesinde inatçı?"

Ona dönmeye tenezzül bile etmeden dirseğimle dürttüm. Ama o kibarca kolumu yakalayıp elimi tuttu ve masanın üzerine koydu. Birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza bakarken az önceki öfkem uçup gitmişti.

Ardından başını eğip alçak bir sesle, "Dışında kalmak istemedim," dedi.

Ona bakınca dizlerimin çözülmesine neden olan o gülümsemelerden biriyle bana baktığını fark ettim. Karnımda bir şeyler çırpınıyordu. *Lanet olsun.*

"Gracias, hepinize," diye mırıldandım.

Babam ise hâlâ hatırlayamadığı kelimeyi düşünmekle meşguldü. "Söylediklerinizden hiçbiri değil. Durun da düşüneyim."

Daniel boğazını temizledi, nihayet sohbete dahil olmaya ka-

* (İsp.) Ne kadar güzel. *–çn*

rar vermiş gibiydi. "Sen bize kelimenin İspanyolcasını söylesen de biz çevirsek, Javier?" diye bir öneride bulundu.

Annem de başını salladı. "*Claro, usa el Google, Javier.*" Doğru, *The* Google'ı kullan, Javier.

"Papá," dedim içimi çekerek, "boş ver işte..."

"Maytap," diye söyleyiverdi birden. "Bizim Lina maytaba benzer."

Pekâlâ. O kadar da kötü bir şey dememişti.

"O yüzden ele avuca sığmaz olur. Sıklıkla."

Ah, öyle. Elim hâlâ Aaron'ınkinin içinde sandalyeme hafifçe gömüldüm.

"Her zaman sanki söylenecek çok şey varmış da zaman yetmeyecekmiş gibi konuşur durur. Ya da dünyanın yarısını uykusundan uyandırmaktan çekinmeyen kahkahalar atar. Bazen de küstah olur, inatçılığı tutar. Ama hepsi ateştendir. Tutkudan. Bizim Lina'mız böyledir işte. Bizim küçük *terramoto*muz." Bizim küçük *depremimiz.*

Babamın gözleri, güneş tamamen battığı için açılan birkaç lambanın ışığı altında parlamaya başladı. Göğsümde bir şeylerin sıkıştığını hissettim.

"Ve sonra bir dönem öyle olmamaya başladı. O neşesi silinip gitti ve kızımı öyle görmek hiç kolay değildi. Kalbimiz kırılmıştı. Ardından ülkeden ayrıldı, istediği ve yapması gerektiğini düşündüğü şey bu olsa da kalbimizi biraz daha kırdı."

O sırada gözlerime yaşlar hücum ediyor, babamın söylediği her şeyle birlikte arkalarındaki baskı artıyordu. Yeniden gün yüzüne çıkardığı tüm anılarla birlikte.

"Ama bunlar geçmişte kaldı. Şimdi burada ve çok daha iyi. Mutlu." Annem uzanıp babamın elini tuttu.

Kendimi daha fazla tutamadan kalktım ve titreyen bacaklarla masanın diğer tarafına gittim. Babama uzanıp onu sıkıca kucakladım ve yanağına bir öpücük kondurdum. "*Te quiero,* Papá."*

* (İsp.) Seni seviyorum, baba. –ç.n

Ardından aynısını anneme de yaptım. *"A ti también, tonta."** Bu sırada gözyaşlarımı, hayatım buna bağlıymış gibi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Ağlamayacaktım. Ağlamayı reddediyordum. "Ama artık kesin, tamam mı? İkiniz de. Yarına da bir şeyler saklayın."

Sandalyeme geri döndüğümde elimin doğruca Aaron'ınkine uzandığını fark ettim. Sanki elim onunki tarafından tutulmamayı düşünemiyormuş gibiydi. Kendi hareketime dalmıştım ki Aaron'ın eli benimkiyle havada buluşunca yüreğim hop etti, ardından parmaklarını benimkilere kenetleyip dudaklarını belli belirsiz elimin üzerine dokundurdu. Öylesine hızlı bir hareketti ki ellerimizi indirip yeniden masaya koyduğunda dudaklarının tenimde yarattığı etki sürmese, bunun yaşanıp yaşanmadığından emin olamazdım bile.

Annem konuşmaya başlayınca dikkatimi ona verdim. "Seni yeniden evinde görmek çok güzel, *cariño.*" Ardından bakışları Aaron'a döndü. "Seni *böyle* görmek." Gülümsemesi genişledi, hüznü dağılmaya başlamış gibiydi.

Onu öyle görünce içimi bir suçluluk duygusu parçaladı, hemen ardından boğucu ve yoğun bir şey çöktü üzerime. Pişmanlık ve umut tadında bir şeydi.

"Bir an için seni buraya getirmeyeceğini düşündüm, Aaron. Hatta gerçek olup olmadığını bile sorguladım." O minik bir kahkaha atarken ciğerlerimin bir anlığına çalışmayı kestiğine yemin edebilirdim. Yüzünde gülümsemesiyle bana baktı. "Bana öyle bakma. Ne görüştüğün kimseden bahsediyorsun ne de kırk yılda bir New York'tan gelirken yanında birini getiriyorsun. O yüzden bu... çok hızlı oldu."

"Gerçekten, *hermanita,*" diye araya girdi Isabel, konuya şüpheli bir şekilde ilgi gösteriyor gibiydi, "hayatını kedilere adayan o yaşlı kadınlardan biri olup çıkmandan korkuyorduk. Ama kediler yerine balıklar falan olabilirdi tabii. Ya da... kedi tüyüne

* (İsp.) Seni de şapşal. –*çn*

alerjin olduğu için gekolar da uyardı." Sırıttı. "Aile toplaşmalarında hep bundan bahsediyorduk."

"Bana olan inancınız için teşekkür ederim," diye homurdandım ve ablama dönüp ona dil çıkardım. Masada birlikte olduğumu düşündükleri bir adam otururken bunlardan bahsettiklerine inanamıyordum. Ya da daha da fenası, eskiden birlikte olduğumu bildikleri bir adam da aynı masadayken. "İyi ki varsınız."

Aaron'ın parmakları benimkileri biraz daha sıktı ve ben de aynı şekilde karşılık verdim.

"Hayır, öyle şeyler konuşmuyoruz," diye reddetti annem kibarca ve ablama pis bir bakış attı. "Kardeşinle uğraşmayı bırak, Isabel. Yarın evleniyorsun."

Isabel kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne ilgisi var şimdi bunun..."

Annem ablamı susturmak için elini havada salladı.

Isabel'in kollarını göğsünde kavuşturup oturmasını izlerken sırıttım.

"Tek başına kalacağını düşünmedik hiç, Lina. Ama yalnız kalmandan korktuk." Yumuşayan bakışlarını Aaron'a çevirdi. "Ve öyle olmadığını, sırtını yaslayabileceğin, birlikte evine dönebileceğin, belki bir gün yuvam diyebileceğin birini bulduğunu görmek geceleri daha rahat uyumamı sağlayacak artık."

Yanımda oturan adam hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Size bunun sözünü verebilirim." Söyledikleri kulaklarımı resmen okşamıştı. Kalbim göğüs kafesimde yeniden atsın diye uğraşırken her ne kadar söyleyeceği şeyleri duymak istemesem de kulak kesildim. "Ben her zaman yanında olacağım." Başparmağıyla elimin üzerini okşadı. "Henüz farkında değil ama başına kaldım."

Artık ona *bakmadan* edemezdim. Bu söylediğinden sonra onun yakışıklı yüzünü incelemesem olmazdı. Artık bu noktada bunların beni pek de şaşırtmaması gerekirdi. Sonuçta Aaron'ın üzerimde böyle bir gücü olduğu belli olmuştu. O yüzden ben de daha fazla direnmedim. Ona dönmek için kendime izin verdim. Bakışlarını çoktan bana çevirmişti.

O da bu çekimi hissediyor mu? Bulacağını düşündüğü cevaplar her neyse onlar için yüzümü dikkatlice inceleme arzusu duyuyor mu?

Kalbimi zaptetmeye çalışırken korkuyla o okyanus mavisi gözlerine baktım. Aynı zamanda beklentiyle. Ve korkunç bir şeyle karşılaştım. Tüm bunların uydurma olduğu ve bu yüzden söylediklerinin doğru olmaması gerektiği düşünülürse orada olmaması gereken –olamayacak– bir şeydi. Ama o duyguların tam karşımda, bakışlarından yayıldığını inkâr etmekte güçlük çekiyordum. Saf dürüstlük. İnanç. Güven. Verilen bir söz. Bunların hepsi Aaron'ın gözlerinden yansıyordu. Benim tarafımdan kabul edilmeyi bekliyordu.

Sanki sözü anneme değil, *bana* veriyordu.

Sanki az önce duyurduğu şey, aldatmacamızın bir parçası değildi.

Ama bunu kabul edemezdim. Her ne kadar kollarımı boynuna dolayıp bana herhangi bir cevap vermesi için yalvarmak ya da kendimizi bu gri alanın neresinde bulduğumuzu söyletmek istesem de kafamda dönüp duran, kalbimi düğüm düğüm eden sorularla oynamayı göze alamazdım.

Ya da belki de şu gibi soruların hiçbirinin cevabını duymak istemiyordum: İş arkadaşlarından, önce anlaşma taraflarına ve oradan da arkadaşlığa mı geçiş yapmıştık? Birbirinin yanında olmaya yemin etmiş iki arkadaş mıydık? Neredeyse öpüşmüş ve dudaklarının yumuşacık dokunuşlarını paylaşmış arkadaşlar? Gözlerinin inanmam için yalvarır gibi verdiği söz gerçek miydi? Yoksa bu da gerçeği süslemek için söylenen sözlerden biri miydi? Öyle değilse neden böyle bir şey söylemişti ki? Zavallı kalbimi hiç umursamıyor muydu? Artık bir şeyi diğerinden ayıramayacak duruma geldiğimi göremiyor muydu? Eğer bunlar gerçeği süslemek için söylediği şeyler değilse –rol ya da bu saçmalıkta kullanılan bir araç değilse– ne yapmaya çalışıyordu? *Biz* ne yapıyorduk böyle?

Artık Aaron'ın bakışlarından yansıyanların hapsinde kalmaya dayanamayarak ve kafamı dolduran tüm sorularla şüpheleri

sindiremeyerek ani bir hareketle ayağa kalkıp elini bıraktım. Geriye doğru savrulan sandalyem tiz bir ses çıkardı.

"Lavaboyu kullanmam gerek," deyip bakışlarımı Aaron'dan kaçırarak masadan kalktım.

Sonra da arkama bile bakmadan, elimden geldiğince hızlı bir şekilde yürümeye başladım.

Arkama dönmedim. Bir kez bile.

Ablamın, "Pekâlâ, artık o gittiğine göre benden bahsedebilir miyiz? Gelin olan benim, ilgi odağı ben olmalıyım. İhmal edildiğimi hissediyorum," dediğini duyduktan sonra bile.

Kafam böyle darmaduman olmasaydı kahkaha atardım. Büyük ihtimalle masaya döner ve kendini beğenmiş, bencil bir velet gibi davrandığını söyleyip saçını çekerdim ama şimdi sadece kaçmam gerekiyordu. Yeniden korkak bir tavuk gibi davranıyordum ve yaşananlara bakılırsa hafta bitmeden bu konuda uzmanlaşmış olacaktım.

Aynı zamanda hem hiçbir şeyi hem de her şeyi düşünürken, kendi aptallığımdan gına gelmiş hâlde dalgın dalgın ellerimi yıkayıp yüzüme biraz su çarptım.

Bu yüzden lavabodan çıktığımda yolda birinin durduğunu fark etmediğimden bir homurtuyla bir erkek göğsüne sertçe çarptım.

"Mierda," diye söylenip birkaç adım geriye çekildim. *"Lo siento mucho,"* dedim hemen, önümdekinin kim olduğunu görmeden önce. "Ah, Daniel."

Yüzüme düşen saçlarımı geriye atarken içten içe daha da gerildiğimi hissedebiliyordum.

Ama eski sevgilimin benim kadar rahatsız olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. "İyi misin?" diye sordu İspanyolca.

Sadece ikimiz olduğumuz ve Aaron da yanımızda olmadığı için ben de İspanyolca cevap verdim. "Evet, iyiyim. Bir şey olmadı. Minik bir çarpışma sadece." Boğazımı temizleyip plili eteğimdeki hayali tozları silkeledim. "Özür dilerim tekrar. Benim hatamdı. Dikkatim dağılmıştı da."

"Sorun değil, Lina." Yanağındaki gamze yeniden kendini göstermişti.

O gamzeye bakarken bir an için düşüncelere daldım. Yıllar önce yaşananları düşününce, her şeyi harekete geçiren şey o gamzeydi. Ama şimdi ona bakarken içimde tek bir sıcak duygu belirmiyordu.

"Sanırım bu akşam gelmemeliydim," diye itirafta bulundu Daniel birden ve âna dönmemi sağladı.

Yavaşça başımı sallarken birden ona karşı hissettiğim tuhaf sempatiyi kabullenmeye çalışıyordum. Haksız sayılmazdı. Yemek boyunca bir hayaletten farksız olmuştu. Bütün gece onunla doğru dürüst konuşan olmamıştı –ki geçmişimiz düşünüldüğünde bu son derece anlaşılır bir durumdu– ve kendisi de sohbete dahil olmaya çalışmamıştı. Kendimi onun yerine koyunca, ben de geldiğim için mutlu olmazdım.

"Hayır, burada olman gerektiğine inanıyorsan gelerek doğru kararı verdin." Ellerimle oynamamak için onları önümde sıkıca kenetledim. "Bunu Gonzalo için yaptın ve gerçekten çok cesur davrandın."

Acı acı güldü. "O masada seninle aynı fikirde olan kimse yoktur bence. Belki Gonzalo hariç ama o da *cesur* demezdi sanırım." Ellerini pantolonunun ceplerine soktu.

Yine haksız sayılmazdı. Bizimkiler mesafeli olsalar da ona kibar davranıyorlardı ama bunu sadece Gonzalo'nun hatırına yapıyorlardı. Ve de Isabel'in tabii. Daniel'in Gonzalo için ne kadar önemli olduğunu biliyorlardı ve o olmadan, canı yürekten sevdikleri Gonzalo'nun da hayatlarında olmayacağını biliyorlardı. Ama aradan geçen onca zamandan sonra bile kalbimi kırdığı için Daniel'i affetmediklerinden şüphem yoktu. Yaşadıklarımda onun da payı vardı.

"Dinle," dedi Daniel, derin bir nefes verdikten sonra. "Biliyorum çok geç kaldım belki ama yine de çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Sanırım o zamanlar bunu söylememiştim."

Hayır, benden hiç özür dilememişti.

"Ama hiçbir şeyin o şekilde sonuçlanmasını istemezdim. Öyle bir ihtimal olduğunu bile düşünmemiştim."

Tabii ki düşünmemişti ve sorunun bir parçası da bu değil miydi zaten? Beni peşinden sürüklemiş ve işlerin çirkinleşmeye başladığını görünce de arkasına bakmadan gemiyi terk etmişti. Beni de yaşananlarla batmaya bırakmıştı. Başıma tam da bu gelmişti, yüzeyin altına çekilmiş ve tekrar yukarı çıkabilmek için savaşmıştım. Tek başıma.

Özrünün vadesi geçeli çok olmuştu –hatta çok geç olduğu da söylenebilirdi– ama en azından o özrü almıştım. Bu kadarının da bir kıymeti vardı.

"Köprünün altından çok sular aktı," dedim ve bunda gerçekten samimiydim. Her ne kadar ömrümün sonuna kadar taşıyacağım bir yara almamda büyük payı olduğunu bilsem de. "Babamın söyledikleri için de endişelenme. Bu aralar biraz duygusal." Elimi havada sallarken bir anda kendimi durduruverdim çünkü Daniel'e tek bir şey bile borçlu değildim. Kendisini daha iyi hissetmesi için çabalamama gerek yoktu. Boğazımı temizledim. "Düğünlerin herkesin içindeki en iyi ve kötü hisleri ortaya çıkardığını bilirsin."

Ben de bunun canlı bir kanıtıydım, yanımda sahte erkek arkadaşımla aile masasında oturuyor, yeni nişanlanmış eski erkek arkadaşımla nihayet yüzleşiyordum.

Ama Isabel'in düğününe –bekâr, yanımda biri olmadan– gelmekle ilgili sorunum Daniel'i görecek olmam değildi. Sorun, bunu yaparken herkesin yanımda bulunacak olmasıydı. Benim büyümemi, âşık olmamı, kalbimin kırılışını ve bir süreliğine bir parçamı kaybedişimi, ardından yabancı bir ülkeye kaçışımı gören herkesin buna şahit olacağı düşüncesiydi. Ben hayatımı yoluna koyamamışken bunu başaran bir adamla yüzleşmekti. Beni harekete geçiren ve panik moduna geçmeme neden olan şey tam olarak buydu.

Ve yaptığım şey ne kadar aptalcaydı. Böyle bir şeyin yalan

söylememe neden olması. Onların gözünde eksiksiz ve mutlu görünmemi sağlayacak bir resim yaratıp onlara satmam.

Şimdi tüm bu karmaşanın sebebi olan adama bakarken ne kadar da aptalca davrandığımı görebiliyordum.

"Umarım bunu içinden gelerek söylemişsindir, Lina. Zaten her şeyin geçmişte kalması en iyisi." Daniel bir an için yere baktı, ardından başını salladı. "Şimdi mutlu musun? Hayatınla? Onunla?" Başını eğdi. "Tam anlamıyla mutlu değil gibisin."

Söylediklerini sindirmeye çalışırken boğazım kurudu ve gözlerim kocaman açıldı. "Tabii ki öyleyim," dedim ama sesimin nefes nefese çıktığının farkındaydım. Yalanımın yüzüme vurulacağına dair hissettiğim aptalca korku, saf şoka karışıp tüm vücudumu sarstı. "Mutluyum, Daniel," diye tekrar ettim ama o iki duygu bambaşka bir şeye dönüşüyordu. Çok daha acı bir şeye.

"Bundan emin misin?" diye sordu sakince. Kendinden emin ve tepeden bakan tavrı başımı geriye atıp ona bir bakış atmama neden oldu. "Sağlam bir tipe benziyor şu Aaron. Ama sanki biraz... tatsız biri gibi. Kibirli," diye devam etti, içim güçlü bir koruma içgüdüsüyle dolarken bir anlığına gözlerimi kapadım. "Ama sanırım sana iyi geliyor. Onunla tanıştığımdan beri dibinden ayrılmadı." Bir kahkaha attı. "Bu bekçi köpeği tarzı pek benlik değil ama neden çekici geldiğini anlayabiliyorum."

Eski erkek arkadaşımın ağzından çıkanlara inanamayarak ağzım açık ona baktım.

"Ama gerçekten mutlu musun, Lina? Seni tanıyorum ve karşımda gördüğüm o gamsız Lina değil. Burada bulunduğun kısa sürede seni hep gergin gördüm ve açıkçası senin için endişelenmeden edemiyorum."

Endişelenmek mi? Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Ardından yeniden kırpıştırdım ve yeniden ve yeniden.

Gergin miydim ki? Buna inanamıyordum. Tabii ki birçok kez gerildiğimi hissetmiştim. Ama... düşündüğü şeyin doğru olup olmaması önemli değildi. Önemli olan, ona söylediğim şeyi kabul etmeme hakkına sahip olduğunu düşünmesiydi.

Ben yavaş yavaş çileden çıkarken Daniel devam etti: "Eve geri dönmenin etkileri olabilir. Eminim ki üzerinde büyük bir baskı vardır. Ya da belki de Isabel evlenirken senin hâlâ bekâr olmandandır."

Nefesim boğazımda sıkışıp kalmıştı.

"Ya da belki de sebebi *odur*. Bilmiyorum ama..."

"Dur," diye tısladım. İçimde bir şeyler alev almıştı. Kocaman bir şenlik ateşi gibi. Parlak alevlerin çıtırdayıp cızırdadığını duyabiliyordum. Sabrımın son kırıntılarını da küle çeviriyordu. "Sakın bunu yapayım deme, Daniel."

Kaşları alnında yükseldi ve kafası karışmış gibi bana baktı. "Neyi yapmayayım?"

"*Neyi yapmayayım?*" diye tekrar ettim, bir oktav yükselen sesimle. Gözlerimi kapayıp kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım. "Sakın umursuyormuş ve beni hâlâ tanıyormuş gibi davranmaya çalışma. Mutluluğumu yargılamaya ya da ondan şüphe etmeye zerre hakkın yok artık." Nefesim hızlanmıştı ve öfkem yatışacak gibi görünmüyordu. "O yüzden bildiğini ya da gördüğünü düşündüğün şeyleri bana satmaya çalışma. O hakkı çok uzun zaman önce kaybettin."

Başını iki yana sallayıp sesli bir şekilde iç çekti. "Sana her zaman değer verdim, Lina. Ve her zaman da vereceğim. O yüzden senin için endişeleniyorum. Bu yüzden seninle konuşmaya çalışıyorum."

"Bana her zaman değer mi verdin? *Her zaman da* verecek misin?"

"Tabii ki," dedi hışımla. "Seni kardeşim gibi görüyorum. Çok yakında bir aile olacağız."

İçimde, çok derinlerde bir şey buz kesiverdi. İliklerime kadar donmuştum ve bu da olduğum yere kök salmama neden oldu.

"Demek beni artık kardeşin olarak görüyorsun?" Söylediği şey ağzımda berbat bir tat bırakmıştı. "Benimle taşak geçiyor olmalısın, Daniel."

Yüzü, dayatıcı bir ifadeye büründü. Otorite kurmaya çalışıyor gibi. O ifadeyi sınıfta karşısında oturduğum zamanlardan tanıyordum. "Böyle davranma, Lina."

"Nasıl davranmayayım?"

Cıklayıp yoğun bakışlarla beni süzdü. "Çocuk gibi davranma. Artık ikimiz de yetişkiniz. Öyle konuşup davranabilirsin bence."

Artık. Adam *artık* demişti. Neye kıyasla? Birlikte olduğumuz zamanlara mı?

"Birlikte olduğumuz zamanlarda ben çocuk muydum, Daniel? Benimle çıktığın zamanlarda? Kendimi özel hissetmemi sağladığın, beni sevdiğini söylediğin zamanlarda?" Çenesinin gerildiğini fark ettim. "Belanın sana doğru geldiğini görünce beni öylece ortada bırakırken de senin için bir çocuk muydum? Sanırım bu mantıklı. Artık yetişkin olduğum için beni nihayet buna layık görüp özür dilemeni açıklar."

Hiç kıpırdamadan bana bakarken bir adım geri attım, kalbimin kulaklarımda attığını duyabiliyordum.

"Biliyor musun? Artık bitti benim için." Başımı iki yana sallarken acı acı güldüm. "Sana tek bir şey bile borçlu değilim. Ve sen de bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bana hiçbir zaman değer vermedin, Daniel. En azından yeterince. Yoksa beni çiğ çiğ yemelerine izin vermezdin." Darbeler indirip feryat eden, serbest bırakılmak için can atan o hatıraları bir kenara koymaya çalışarak yutkundum. "Keşke bunların hiçbirini söylemeseydin. Keşke. Çünkü şu son bir iki dakika, sana duyduğum saygının son kırıntılarını da sildi süpürdü."

Önümde hiç kıpırdamadan dikildiğini görünce geriye bir adım attım.

Ağzını açtı ama, "Lina," demekten fazlasını yapamadı.

"Sorun değil," dedim. "Senden hiçbir şey beklemiyorum. Söylediğim gibi, köprünün altından çok sular aktı."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırırken omuzları kabullenmeyle çöker gibi oldu.

"Ama sana şu kadarını söyleyebilirim: Ben *gerçekten* mutluyum."

Ve *gerçekten* öyleydim. Dürüst olmam gerekirse, biraz da şaşkındım. Evet, kalbimdeki her şey birbirine girmiş ve yolunu şaşırmış olabilirdi. Hatta dahası dehşete düşmüştü. Ama o zavallı ve hırpalanmış organı kaplayan korku kabuğunu çatlaklardan sızarak yırtıyormuş gibi görünen, izin verirsem tüm bu şüpheleri yok etmek isteyen bir güç vardı. Bana güven ve huzur müjdeliyordu.

Ama bu, Daniel'e borçlu olduğum bir konuşma değildi. Bu konuşma başka birine aitti.

Yeniden yanına dönmem gereken birine.

Arkamı dönüp tam da bunu yapacağım sırada, yüzümde her zaman bir gülümseme belirmesini sağlayan kişi köşede belirdi.

"Neden bu kadar uzun sürdü, *cariño?*" diye sordu Abuela İspanyolca, ardından Daniel'i gördü. "Ah, şimdi anladım." Ona yan gözle pis bir bakış atıp ardından hiç orada değilmiş gibi davranmaya başladı. Yeniden bana döndüğünde dudaklarında muzır bir gülümseme vardı. "Masada oturan erkek arkadaşın terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi görünüyor." Kolunu benimkine geçirirken kendimi şimdiden daha rahatlamış hissettim. "Sana tatlı sipariş etti, biliyor musun? Ve her an kalkıp seni almaya gelecekmiş gibi arkandan bakıyordu."

Midemde bir şeyler takla atarken içimde pır pır eden bir duygu uyandı. "Öyle mi?"

Abuela kolumu okşadı. "Tabii ki öyle, *boba.*" Dilini şaklattı ve beni restorana doğru çekiştirdi. "İki kaşık bile istemedi, yani tatlını paylaşmanı istememesi gerektiğini biliyor." O sırıtarak bana bakarken ben de şimdi göğsüme yayılan o duyguya aldırmamaya çalışıyordum.

"O... gerçekten mükemmel biri," diye mırıldandım, kendimi şaşırtarak.

"Evet," dedi Abuela hiç düşünmeden. "O yüzden onu bu kadar uzun süre yalnız bırakmaman lazım. Bu kadar yakışıklı olması onun hiç hayrına değil."

Benim hayrıma da değildi.

"Yarın beni dansa kaldırır mı sence?"

"Bence kaldırır." Kaldıracağına hiç şüphem yoktu. "Kibarca rica edersen olur, Abuela."

Kıkırdayınca bir an sahte erkek arkadaşımdan ilgi görmek için kendi büyükannemle savaşmam gerekebileceğini düşündüm.

Ardından, yatmadan önce bana milyonlarca kez gizlice çikolata veren kadın beni tüm ailenin neşeyle sohbet ettiği masaya götürdü.

Tam masaya ulaşmadan önce sesini alçalttı. "Benim zamanımda böyle erkekler yoktu. Abuelo da yakışıklıydı ama böyle değil. Ama beni kazanmasını sağlayan şey görünüşü değildi tabii." Göz kırptı. "Anladın sen beni."

"Abuela!" diye fısıldadım.

Ardından hafifçe koluma girdi. "Bilmezden gelme şimdi. Ben yaşlıyım. Anlarım bu işlerden. Git şimdi."

Bir çift mavi göz ânında beni buldu. Ardından Abuela'ya ve sonra da arkada bir yere kaydılar. Dönüp bakınca Daniel'in bizden birkaç adım geride olduğunu fark ettim.

Büyükannemle ayrıldıktan sonra ona doğru giderken gözlerimi sahte erkek arkadaşıma diktim. Aaron'ın yakışıklı suratındaki endişeyi görebiliyordum. Çenesi gerilmiş, alnı kırışmıştı. Gözleri yeniden bana döndüğünde orada sorular ve az önce Daniel ondan bahsettiğinde hissettiğim koruma duygusunun aynısının bulunduğunu fark ettim. Parlak bir yaz günü gibi açık ve net ortadaydı.

Aaron endişelenmişti. Sanki beni yarı yolda yakalayıp neler olduğunu sormamak için kendini zor tutuyor gibiydi. *Değer veriyordu.* Bana değer veriyordu. Bana kalkan olur, sıkıca tutar ya da yanımda öylece dururdu, sadece sormak için ağzımı açmam yeterdi. Biliyordum. Hatta ben sormadan bile yapardı.

Saf, içten bir endişeydi. Daniel'in iddia ettiğinin aksine.

Yavaşça sandalyeme geçerken zorla da olsa sakin bir gülümseme takınmak için kendime bir an verdim. Doğal bir ifade. Ama

dudaklarım tam tersini söylüyor, yüz hatlarım Daniel'le konuştuklarımızdan sonra içimde dönüp duran her şeyi ele veriyor olmalıydı. Çünkü Aaron'a döndüğümde gözlerinin daha da yoğun bir şekilde parladığını gördüm.

Dudaklarımı daha büyük bir gülümsemeye zorlayınca çenesinde bir kasın seğirdiğini fark ettim.

O sırada ablam bir şeyler anlatıyordu ama ne olduğunun hiç farkında değildim. Kafam tamamen başka bir yerdeydi.

Aaron'ın avucunu üstünde hissettiğimde ellerim kucağımda duruyordu. Bu akşam ikinci kez parmaklarını benimkilere dolamıştı. Parmaklarının her biri benimkilerin arasındaydı. Ama bu sefer ellerimizi olduğu yerde, bacaklarımın üzerinde bıraktı. Sanki bana bu şekilde –onları masanın altında, gözlerden uzak tutarken– bunun sadece *bizim için* olduğunu söylüyor gibiydi. Aldatmacanın bir parçası değildi.

Elimi nazikçe sıktı, parmakları benimkileri iyice sararken tenimde sıcak tenini hissediyordum. *Sadece bizim için,* diye güven veriyordu bana. Bunu vadediyordu.

Ve evrendeki en büyük aptal olarak, o beş uzun parmağın arasında en derin huzuru buldum. O sıcak avucun içinde. O yüzden ellerimizi karnıma doğru çekip ben de onun elini sıktım.

★♡★♂★♡

Kaburgalarımın arasına patlamak üzere olan bir bomba yerleştirilmişti sanki.

"Kafanda dönen çarkları duyabiliyorum resmen," dedi Aaron, karnımda delice şeyler belirmesine neden olan o pijamayla odada gezinirken. Aynısı tişört için de geçerliydi. Dün gece giydiklerini giymişti yine.

En azından *giymişti.* Aaron'ı üstü çıplak kaldırabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim ama kafam Daniel'le yaptığım konuşmanın durmadan tekrar etmesinden dolayı zonkluyordu. Restorandan ayrıldığımızdan beri başa sarıp duruyordu.

"Sadece büyük günden önce yapmam gereken şeyleri düşünüyordum."

Ki aslında gerçekten bununla meşgul olmam gerekirdi.

Üzerimde pijamalarımla iki çift topuklu ayakkabıyı –giymeyi planladığımı ve yedek olarak getirdiğimi– yere koydum. Duvarın tam dibine. Titiz bir şekilde her tekin arasında aynı boşluğu bırakmıştım.

Geri çekilip çıkardığım işe baktım. *Yok.*

İkna olmayıp diz çökerek yeniden düzelttim.

Aklımı kurcalayan bir şey olduğunda yaptığım iki şey vardı. Ya yemek yer ya da bir şeyleri düzenlemeye çalışırdım. Kısa süre önce yemek yediğimiz ve şifoniyerin üzerinde mükemmel bir düzende duran eşyalarla düzgünce katlanmış kıyafet yığını düşünülürse, bu sefer seçimim ikincisinden yana olmuştu.

Göz ucuyla Aaron'ın kendisini onun boyutlarında bir adamın asla yapmaması gereken bir rahatlıkla yatağa attığını gördüm.

"Kulaklarından dumanlar çıkıyor." Sırtını yatağın başlığına yasladı ve ahşap çerçeve ânında ağırlığıyla gıcırdadı.

Yeniden ayakkabılara uzanıp onları biraz sola kaydırdım. "Hiç sanmıyorum," dedim resmî bir tonla. Sonra iki çift ayakkabıyı da minicik sağa kaydırdım. "Öyle olması için bir şeyi fazlaca düşünüyor olmam lazım. Ama hiç de öyle bir şey yapmıyorum."

"Ah, yapıyorsun ama," dedi yataktaki duruşunu bozmadan. "Anlat bana."

Ona cevap vermeye tenezzül etmedim. O içini çekerken ben de işime yoğunlaştım.

Eğer tam olarak duvara bakarlarsa...

"Catalina," diye seslendi Aaron.

Adımı söyleyişindeki bir şey dönüp ona bakmamı sağladı.

"Buraya gel." Elini yatağın üzerine vurdu.

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Gel, bir süre benimle otur, sonra o ayakkabıları mükemmel bir şekilde yerleştireceğim diye kendine işkence etmeye devam edebilirsin," dedi içini çekerek. "Birkaç dakikalığına sadece."

Ardından elini yeniden yatak örtüsünün üzerine koydu. Sonra benim bir şey söylemediğimi ya da kıpırdamadığımı görünce, sanki ona sadece bunu vermezsem kalbi kırılacakmış gibi, "Lütfen," diye ekledi.

O *lütfenle*, o lanet olası lütfenle ve onu söyleme şekliyle birlikte doğruldum.

Ben daha ne yaptığımı düşünemeden popomu yatağın üzerine, tam onunkinin yanına koymuştum bile. Ne konuşmak istediğini biliyordum. O duygular, hatıralar ve sorular karışımı çoktan kafama üşüşmeye başlamıştı bile. Beraberimde daireye kadar getirdiğim ve ağzımı açtığım anda ortalığa dökülüvereceğini bildiğim her şey. Ama bu, Aaron'a sırrımı açıklamak ve hatırlamaktan zerre hoşlanmadığım geçmişin bir parçasını onunla paylaşmak anlamına gelirdi. Beni daha iyi anlamasını –tanımasını– sağlayacak bir anahtarı eline teslim etmek olurdu. Peki bunu yapmayı istiyor muydum? Bunu başımı göğsüne dayamadan ve ondan bir avuntu beklemeden yapmam mümkün müydü?

"Hayatımın melodramlarıyla seni sıkmak istemiyorum, Aaron," dedim iç çekerek ve bunda ciddiydim de. Ona söylemediğim şeyse, tüm bunların altında sadece korkunun yattığıydı. "Benim için endişelenmene gerek..."

Tek bir hareketle Aaron beni kaldırıp açık bacaklarının arasına oturttu. Dudaklarımdan bir iç çekiş daha çıktı ama bu seferkinin yorgunluğumla ya da kafamda kaynayan şeylerle hiç ilgisi yoktu.

"Benim için seni rahatsız eden her şeyin önemi var ve dinlemek istiyorum," dedi, şimdi arkamda otururken. "Seninle ilgili sıkıcı hiçbir şey yok ve hepsi beni ilgilendiriyor, her zaman. Anladın mı?"

Başımı salladım ve sanırım, "Evet," diye de mırıldandım. Kalbim kulaklarımda öyle gürültülü bir şekilde gümbürdüyordu ki başka hiçbir şey duyamıyordum.

Aaron devam etti. "Eğer olanları konuşmak istersen o zaman öyle yaparız." Ellerini, gardımı indirmeme neden olacak kadar

yumuşak bir şekilde omuzlarıma koydu. Ardından saçlarımı bir kenara alıp parmaklarını enseme götürdü. "Konuşmak istemiyorsan da başka şeylerden bahsedebiliriz. Ama rahatlamanı istiyorum. Birkaç dakikalığına da olsa."

Sustu ama parmakları omurgam boyunca masaj yapmaya başladı. Yaralı bir hayvan gibi inlememek için kendimi zor tutuyordum. Acı çektiğimden değil tabii.

"Aklına yattı mı?"

"Evet," dedim, dokunuşundan dolayı daha fazlasını söylemekten aciz bir şekilde.

Bir anlık sessizlik oldu ve Aaron'ın parmakları enseme çıkıp oradaki gergin kaslar üzerinde çalışmaya başladı. Boğazımdan başka bir ses yükselir gibi oldu, neredeyse dudaklarımdan kaçıverecekti. Ama çıkmasına izin vermedim.

"Babanın yemekte söyledikleri aklıma annemin küçükken bana söylediği bir şeyi getirdi." Aaron'ın parmakları tenimde hareket etmeye ve omuzlarımdaki gerginlikten daha fazlasını rahatlatmaya devam ediyordu. O pes sesi, beni kafamdakilerden yavaş yavaş uzaklaştırırken kendimi oda sıcaklığında yumuşayan bir kalıp tereyağı gibi hissediyordum. Bir kez daha bana kendisine ait bir parçayı paylaşacak kadar güvendiğini gösteriyordu. "O zamanlar çok da anlamıyor ve umursamıyordum. Biraz daha büyüdükten, ona teşhis konduktan ve aramızdan ayrılma ihtimali gerçek gelmeye başladıktan sonra anlamaya başladım. Bana, dünyaya geldiğim anda karanlığın içinde hayatının ışığını bulduğunu söylerdi. Ne olursa olsun ışığı yanmaya devam eden o deniz fenerini. Geceyi aydınlatan ve ona *yuvasının* yolunu gösteren. Çocukken bunun çok klişe ya da fazla dramatik olduğunu düşünürdüm." Alçak sesle acı bir şekilde güldü.

Kalbim onun için yeniden bin parçaya bölünmüştü, dönüp ona elimden geldiği kadar teselli vermek için yanıp tutuşuyordum. Ama olduğum yerde kaldım. "Onu çok özlüyor olmalısın."

"Özlüyorum, her gün. Öldüğünde ve gecelerim daha karanlık bir hâl aldığında ne demek istediğini anlamaya başladım."

Bu, uzun bir süre tecrübe etmeyi istemeyeceğim bir kayıptı.

"Ama babanın söyledikleri – içinde o ateşi taşıman, rahat ve hayat dolu olman ve bir süreliğine bunun sönmesi..." Duraksadı, yutkunduğuna yemin edebilirdim. "Bu sadece..." Sanki söyleyeceklerinden korkuyormuş gibi sustu. Ki Aaron aklına gelenleri paylaşmaktan hiçbir zaman korkmayacak bir insandı. O asla korkmazdı. "Sen osun, Catalina. Sen ışıksın. Ve tutkusun. Sadece bir gülüşün bile keyfimi yerine getirebilir, birkaç saniyede günümün güzelleşmesini sağlayabilir. O gülümseme bana olmasa dahi. Sen... gittiğin her yeri aydınlatabilirsin, Catalina. Böyle bir gücün var. Ve bu, senin sen olmanı sağlayan bir sürü şeyden kaynaklanıyor. Her biri, hatta beni hayal edemeyeceğin kadar çıldırtanlar bile. Bunu asla unutmamalısın."

Kalbim bir anlığına tekler gibi oldu. Sonra o an uzadı. Biraz daha uzadı. Ta ki nefes alıp verişim durana ve kalbimin tümden atmayı bıraktığını anlayana kadar. Çok uzun bir süre zamanda asılı kaldım, artık kalbim düzgün bir şekilde çalışmadığı için buradan asla çıkamayacağımı düşünmeye başlıyordum ama hey, gözlerimi hayata kapamadan önce duyacağım son sözler bunlarsa mutlu olurdum.

Ardından kalbim kaldığı yerden devam edince ne yazık ki içim rahatlamadı. Hiç ummadığım bir hiddetle göğüs kafesimi zorlarken rahatlamam mümkün değildi.

Bazı insanlar başka birinin kendileri için yapabileceği en güzel şeyin onlara şiir yazması, şarkı bestelemesi, ölümsüz aşkını büyük bir jestle ortaya koyması olduğunu iddia edebilirdi. Ama o sırada Aaron'ın bacakları arasına tünemiş otururken, bunların hiçbirine ihtiyacım olmadığının farkına vardım. Öyle büyük bir ilan-ı aşkla karşılaşmasam da sorun değildi. Çünkü söyledikleri, şüphesiz hakkımda söylenmiş en güzel şeylerdi. *Bana.* Ve benim için.

Vücudum ona doğru dönmek istiyor, beynime buna izin vermesi için haykırıyordu. Ama eğer öyle bir şey yaparsam, yüzünde göreceğim şeyin *her şeyi* değiştireceğini biliyordum. Aramızdaki her bir lanet şeyi.

Ve... lanet olsun. *Bu adam.* Bu adam bana durmadan ne kadar mükemmel olduğunu gösterip duruyordu. Kendisiyle ilgili başımı döndüren, beni deli eden ve daha fazlasını istememe neden olan güzel taraflarını ortaya seriyordu.

Bense hâlâ bir uçurumun kenarında duruyormuşum ve gözleriyle aynı tonda suların köpürdüğü bir okyanusa bakıyormuşum gibi hissediyordum. Atlamaya cesaret edebilir miydim?

"Daniel'e üniversitedeki ikinci yılımda âşık oldum," dedim ona dönmeden. Uçurumdan kendimi bırakmaya cüret edemedim. Tamamen değil. "On dokuz yaşındaydım. Fizik hocamdı. Fakültedeki diğer öğretim üyelerinden çok daha gençti, o yüzden aralarında sıyrılıyordu. Öğrenciler arasında popülerdi, özellikle de kadın öğrenciler arasında. Başlarda aptalca bir şeydi. Derslerine hevesle katılıyordum. Ve belki giyimime de ekstra özen gösterip ön sıraya oturmaya çalışıyordum. Ama aynı durumda olan sadece ben değildim. Kızların neredeyse hepsi –ve birkaç erkek öğrenci de– yanağındaki o gamzeden ve sınıfta gezinirken etrafına yaydığı o kendine güven duygusundan etkileniyordu. Hem de onunki, aldığımız en zor derslerden biri olmasına rağmen."

Aaron, boynumda ve omuzlarımda yer etmiş gerginlik üzerinde çalışmaya devam ediyordu. Sessizleşmişti ve parmakları dışında kıpırdamayı tamamen kesmiş gibiydi.

Ben de devam ettim. "Bakışlarının, diğerlerine olduğundan daha uzun bir süre üzerimde kaldığını fark ettiğimde yaşadığım şaşkınlığı düşün. Ya da gözleri benim üzerimdeyken o gamzenin daha sık ortaya çıktığını." Aaron'ın elleri omurgamda biraz daha aşağı ilerlediğinde gözlerimi kapadım.

"O yıl işler bir şekilde ders aralarında ya da etüt saatlerinde kaçamak dokunuşlara dönüştü. Çok... heyecan vericiydi. Hatta bana hayat katıyordu. Bana kendimi özel hissettiriyordu, ona hayran diğer kızlardan farklıymışım gibi." Sesimin yavaşça alçaldığını, kafama üşüşen anılar arasında kaybolduğumu fark edince toparlanmaya çalıştım. "Her neyse, ikinci sınıfta ondan aldığım dersler bitene kadar çıkmaya başlamadık. Resmî ola-

rak, herkese birlikte olduğumuzu duyurmaktan bahsediyorum. Kampüste ya da o çevrede yan yana gelmiyorduk ama bunun dışında normal bir çift gibi dışarı çıkıyorduk. Gonzalo ve Isabel'i o tanıştırdı ve onlar da tek bakışta birbirlerine deliler gibi âşık oldular."

Isabel ve Gonzalo'nun bakışlarının birbirine kenetlendiği anı düşününce dudaklarımda bir gülümseme belirdi; sanki bunun olmasını bekliyorlarmış gibiydi. Sanki farkında olmadan birbirlerini bekliyorlarmış gibi.

Aaron bacaklarının duruşunu değiştirip beni iyice kucağına çekti. Ya da belki durmadan ona daha da yanaşan bendim. Tam olarak bilemiyordum ama şikâyetim ya da ondan uzaklaşmak gibi bir isteğim yoktu.

"Ben de âşıktım. Sahip olamayacağım bir şeyin hayalini kurduğum, çaresizce umutlandığım bir senenin ardından ona nihayet sahip olmanın baş döndürücü sarhoşluğunu yaşıyordum. Ona benim demenin sevincini."

Elleri bir anlığına, sanki bir sonraki hamlesini yapmakta tereddüt ediyormuş gibi duraksadı. Ardından omuzlarımı ovalamaya devam etti.

"Birkaç ay sürdü. Ardından ilk dedikoduyu, bütün mutluluğumun kararmasına neden olan o ilk çirkin ve zehirli dedikoduyu duydum. Onun ardından devamı da geldi. Fısıltılar, bütün kampüs koridorlarını dolduran yüksek sesli konuşmalara dönüştü. Facebook'ta, Twitter'da paylaşanlar oldu. Asla doğruca bana yazılmıyordu ama benim hakkımda olduklarını biliyordum. En azından başta böyleydi." Dizlerimi kendime çekip onlara sarıldım. *"Profesörle yatan fahişe,* diyorlardı. *Bu kadar hızlı yükselmesi çok normal tabii. Öğrencilerin yarısı kalırken onun fiziği geçmesinin nedeni de bu. Onu becerdi ve üniversite hayatı boyunca da becermeye devam edecek."*

Aaron'ın verdiği derin nefes boynuma vurdu. Ellerinin gerildiğini ve bocalar gibi olduğunu hissedebiliyordum.

"Beni çok yaraladı." Sesimin değiştiğinin, biraz daha boş ve

acı çıktığının farkındaydım. Ve bu aklıma hatırlamak istemediğim Lina'yı getiriyordu. Ya da geride bırakmak istediğim Lina'yı. "Hakkımda söylenen şeyler hızlıca parmakla göstermelere, yüzümü fotoşopladıkları mide bulandırıcı fotoğraflara dönüştü. Gerçekten çok... çirkin şeylerdi."

Aaron'ın parmakları tenimde hafifçe hareket etmeye, beni sakinleştirip rahatlatmaya ve bana, *Buradayım, yanındayım,* demeye devam ediyordu.

"Yüksek not almak için hocasını ayartıp aklını çeken kötü kadın olduğum iğrenç bir hikâyeye dönüştü. Tüm çabalarım ve ders çalışarak geçirdiğim uzun geceler hiçe sayıldı ve sebebi de... Sebebi neydi bilmiyorum. Kıskançlık mı? Gülüp eğlenmek için mi? Ama sınıftaki erkek öğrencilerden biri olsaydım ve Daniel de kadın bir hoca olsaydı aynı şeyleri yaşar mıydık, emin değilim. Profesör genç erkek avcısı ilan edilir, öğrencinin de sırtı sıvazlanırdı. Ama durum tam tersi olunca neredeyse okulu bırakmama neden oluyorlardı. Derslerden hiçbirine girmek istemiyordum. Evden çıkmak istemiyordum. Evleri kampüse yakın olduğu için hâlâ ailemin yanında yaşıyordum ve onlarla bile konuşmak istemiyordum. Tüm sosyal medya hesaplarımı sildim. Hayatımdaki herkesle arama mesafe koydum, ablamla ve hâlâ arkadaş diyebileceğim diğerleriyle bile." Aaron'ın tenimdeki yatıştırıcı, beni ona ve âna bağlayan dokunuşlarına odaklanmaya çalıştım. "Yaşadıklarım çok fazlaydı. Çok... utanıyordum. Kendimi çok değersiz hissediyordum. Yaptıklarımın hiçbir değerinin olmadığını düşünüyordum. Tabii ki sonuç olarak notlarım ve derslerdeki performansım düştü ve ortalamam çakıldı. Ama umurumda bile değildi."

Fazlasıyla uzayan bir sessizlik ânı, Aaron'ın konuştuğum süre boyunca tek kelime bile etmediğini fark etmemi sağladı. Beni yargılamadığını biliyordum ama acaba ne düşünüyordu? Acaba bana bakışı değişmiş miydi?

"O ne yaptı?" diye sordu sonunda. Sesi kaskatı ve sertti. "Sana yapılan bunca şey karşısında Daniel ne yaptı?"

"Eh, işler onun için de pek iyi görünmüyordu. Onun eski bir öğrencisiyle çıkmasını yasaklayan bir kural yoktu. Ama işlerin aldığı hâl onun için fazla olmaya başlamıştı."

"*Onun* için mi?" diye tekrar etti sertçe.

"Evet. O yüzden bağımızı kopardı, işin fazla karıştığını ve ilişkilerin bu kadar çetin ya da içinden çıkılmaz olmaması gerektiğini söyledi."

Aaron'ın parmakları kalakaldı, artık hareket etmiyorlardı. Sadece tenimin üzerinde öylece duruyor gibiydiler.

"Birbirimize çelme takıp düşürmememiz gerektiğini ve işler o raddeye geldiğinde birlikte olmanın bir anlamı kalmadığını düşünüyordu. Ve bence... haklıydı da. Sanırım haklıydı yani."

Aaron hiçbir şey demedi. Dudaklarından tek kelime dökülmemişti ama ona bir şey olduğunun farkındaydım. Hızlanan ve daha da derinleşen nefeslerinden çıkarabiliyordum bunu. Ve ellerinin omzumda donup kalmasından.

"Hâlâ sık sık nasıl mezun olabildiğimi düşünürüm ama bir şekilde başardım. Ayrılıktan bir süre sonra kendime geldim. Sınavlara girip geçmeyi başardım. Ardından uluslararası bir yüksek lisans programına kaydoldum ve Amerika'ya geldim."

Aaron'ın avuçları kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı. Hareketleri çok nazikti ama ellerinin omuzlarımda olduğunu hissedebiliyordum. Başladığımızdaki gibi değildi ama en azından yeniden dokunuyordu bana. Ve o dokunuşa ihtiyacım vardı, itiraf etmek istediğimden daha çok hem de.

"Ondan kaçmıyordum, biliyor musun? Herkes öyle yaptığımı sanıyordu ama aslında öyle değildi. Daniel kalbimde büyük bir hasara yol açmıştı ama ondan kaçmıyordum. Diğer her şeyden kaçıyordum. Herkes bana daha farklı bakmaya başlamıştı. Değişmişim ya da bana bakışlarında bir şeyler değişmiş gibi. Sanki artık kırık dökük bir şeymişim gibi. Daniel'in terk ettiği, hırpalanmış, alay edilmiş biri. Herkes, *Ah, zavallıcık. Bunların ardından kendisini nasıl toparlayacak?* diye fısıldıyordu. Bana hasarlı bir eşyaymışım gibi bakıyorlardı. Hâlâ da öyle görüyorlar. Ne

zaman buraya tek başıma dönsem bana acıyan gözlerle bakıyorlar. Yalnız olduğumu her söyleyişimde başlarını sallayıp üzgün bir şekilde gülümsüyorlar." Başımı iki yana sallayıp ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttım. "Bundan nefret ediyorum, Aaron." Sesimdeki duyguların kelimelerimi boğduğunun farkındaydım çünkü bundan gerçekten nefret ediyordum. "Bu yüzden mümkün olduğunca az gelmeye çalıştım."

Ve düşündüklerinin bir kısmında gerçeklik payı olduğundan korkmaktan nefret ediyordum. Yoksa neden kimseye gönülden güvenmeyi beceremediğimi ki?

"Yaşadığım her şey beni çok yaraladı, izlerini bıraktı ama yenilmedim." Kendi söylediklerime inanmak isterken boğazımdaki kocaman yumruyu yutkundum. "Yenilmedim."

Arkadan kalın ve boğuk, acı dolu bir ses yükseldi. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Aaron'ın kolları omuzlarımı sardı ve beni sıkıca kucakladı. Göğsüne yasladı. Sıcacıktı, kendimi güvende ve... daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu. Birkaç dakika önce olduğundan çok daha tamamlanmıştım.

Aaron başını boynuma gömdü ve içimde ânında onu rahatlatma dürtüsü uyandı. Ben de öyle yaptım.

"Yenilmedim, Aaron," dedim fısıldayarak, belki de daha çok kendimi ikna etmeye çalışıyordum. "Yenilemem."

"Yenilmedin," dedi dudakları tenime değerken. Beni daha sıkı tutmaya başlamış, iyice kendine çekmişti. "Ve yenilmene neden olacak bir şey yaşasan da –çünkü hayat bu ve kimse yenilmez değil– senin yine tüm parçalarını bir araya getirip gördüğüm en parlak şey olarak kalacağından eminim."

Ellerim, aksi takdirde buharlaşıp kaybolacakmışım gibi omuzlarımı sıkıca saran, beni göğsüne iyice çeken kollara uzandı. Ve ben de benzer bir çaresizlikle ona sıkıca tutundum. Sanki bir sonraki nefesim buna bağlıymış gibi.

Uzun bir süre o şekilde oturduk. Ve yavaşça, çok yavaşça vücutlarımız gevşeyerek birbirine karıştı. Birlikte eridi. Bense Aaron'ın nefesine, ânın samimiyetine ve sırtımda hissettiğim

kalp atışlarına, onun gücüne odaklandım. Sanki bir hiçmiş gibi bana kolaylıkla sunduğu her şeye. Sanki o vermeye hazırdı ve ben de onlar üzerinde hak edebilecek bir konumdaydım.

Zaman sessizlik içinde akarken birbirimize tutunuşumuz, uykuyla mücadelemiz karşısında yumuşamaya başladı.

Gözkapaklarım sonunda kapanırken, karanlık beni tamamen sarıp sarmalamadan önce Aaron'ın fısıldadığını duyar gibi oldum. "Kollarımda tamamlandın. Sen benim yuvamsın."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Amma da aptaldım ama.

Kocaman, budala, ahmak bir aptal.

O sabah hava aydınlandıktan hemen sonra alarmımın çalmasıyla birlikte Aaron'ın kollarının arasından sessizce –ama panik yapmadan– sıyrıldım ve ablamla düğünden saatler önce buluşmayı kabul ettiğim için ânında pişman oldum. Her şeyi toparlamıştım ve çıkmaya hazırdım, onu uyandırmamak için –her ne kadar o zamana kadar ölü gibi uyuduğunu çözmüş olsam da– kapıdan sessizce süzülmeden önce yanına gidip eğildim ve çenesine minicik bir öpücük kondurdum. Çünkü aslında hiç ama hiç gidesim yoktu ve konu o olunca zayıf, çok zayıf bir kadına dönüşüyordum.

Her ihtimale karşı Aaron'a birkaç saate görüşeceğimizi, düğün için Isabel'le hazırlanacağımı söyleyen bir not bıraktım. Onu düğün mekânına Charo götürecekti.

Güçlü dur, sakın yenilme, diye ekledim.

Sevgiler, Lina, diye de imzaladım.

Kelime seçimimden dolayı kalp atışlarım hızlandı ama çok da büyütülecek bir şey olmadığını düşünüp notu bıraktım.

Evden ayrılmamın üzerinden bir saat bile geçmeden onu özlemeye başlamıştım. Resmen uzaklara dalıp gidiyor, ne yaptığını düşünerek iç çekiyordum; o yüzden mesaj atmaya karar verdim.

Lina: Notumu aldın mı?

Aradan birkaç dakika geçmeden cevap yazdı.

Aaron: Evet, banyoda saklanıyorum. Charo telefonuyla gizlice fotoğrafımı çekmeye çalışıyordu. Martinler dur durak bilmeyen yaratıklar.

Mesajını okuyunca öyle sert bir şekilde burnumdan soludum ki makyöz farı boydan boya alnıma sürdü. Sakin görünmeye çalışıyordu ama sinirlendiğini görebiliyordum.

Ama kocaman, budala, ahmak bir aptal olduğumu düşünmeme sebep olanlar bunlar değildi.

Nasıl olduysa, kadifemsi açık kahverengi topuklularımla zarif, uçuş uçuş bordo elbisemi giydikten sonra kafamda sorular dönüp durmaya başlamıştı. Önemli sorular. *Kalabalığın içinde Aaron'ı bulabilecek miyim?* Ve ayrıca: *İyi olacak mı? Mekânda yerini bulabilecek mi?* Ve şovun yıldızı: *Tören bitene kadar onu görmeyeceğim. Ya onu bulamazsam?*

Ama bu muhteşem yaz gününde, büyüyüp yetişkin kadınlar olmamıza şahit olan herkesin karşısında, pudra pembesi ve inci beyazının her tonunda şakayıklarla süslenmiş alanda gelinin yanındaki yerime geçtiğimde hemen başımı çevirdim.

Bakışlarım hiç vakit kaybetmeden bir çift okyanus mavisi gözle buluştu.

Ve kafamdaki tüm sorular ânında kayboluverdi.

Gözlerimin saniyeler içinde Aaron Blackford'a çekilmeyeceğini düşünecek kadar kocaman, budala, ahmak bir aptaldım. Nasıl olabilir de o gözleri kaçırabilirdim ki?

Lacivert takım elbisesiyle güneşin altında dikilirken göz kamaştırıyordu. Ve yalnızca bana gösterdiğini düşünmeye başladığım o kocaman ve kaçamak gülümsemesine bakarken, gözlerimi kırpmazsam kör olabileceğime yemin edebilirdim. O gülümseme –Aaron'ın gülümsemesi, yakışıklı suratı, bir bütün olarak her şeyi– dizlerimin çözülmesine ve göğsümün sıkışmasına neden oluyordu.

Bu yüzden seremoni bittiğinde ve Gonzalo herkesin gözü önünde Isabel'in suratını âdeta yemeye koyulduğunda ben de titrek bacaklarla döndüm. Gelin ve damat koridorda yürümeye başlayınca kalabalık pirinç ve konfeti atarak onları izledi. Ardından onlar yemek öncesinde yaptıracakları fotoğraf çekimi için sarı Volkswagen Beetle'a atlarken herkes restoran kısmına geç-

meye başladı. Ağzımdan çıkmaya çalışıyormuş gibi atan kalbimin gürültüsü dışında tatlı bir sessizlik kalmıştı geride.

Aaron elleri lacivert pantolonun cebinde, ceketi hafifçe açılmış hâlde çıkışın yanında bekliyordu. Saçına birkaç minik konfeti düşmüştü.

Ben koridorda sanki kumda yürüyormuş gibi ağır ve sarsak hareketlerle ilerlerken gözlerini benden ayırmıyordu.

Tam ona ulaşmak üzereyken bana bir adım yaklaştı; öylesine hızlı ve aceleyle atmıştı ki o adımı, sanki koşarak bana gelmemek için kendini zor tutuyormuş gibiydi.

Boğazının kıpırdamasını, gözlerinin yukarıdan aşağıya, sonra yeniden yukarıya kayıp karşısındaki şeyi süzerek yiyip bitirişini izledim.

"Rüya gibisin."

Gerçek olamayacak kadar güzel görünen oyken bana böyle demesi ne kadar saçmaydı. Burada bulunduğuna, göğsümün anlam veremediğim duygularla dolmasına neden olduğuna inanamıyordum.

Başımı iki yana sallayıp kendimi cevap verecek kadar toparlamaya çalıştım. "İnanılmaz görünüyorsun, Aaron."

Bakışları bir anlığına yüzümde gezindi ve gördüğü her neyse gülümsemesini sağladı. Yine o gülümsemeydi. Sadece benim için olan. Ben ne şanslı bir kaltaktım böyle!

Aaron kolunu uzatınca oracıkta kendimi onun üzerine atmamak için tutmam gerekti. "Bu şerefi bana bahşeder misin?" diye sordu yavaşça.

Dudaklarımın arasından boğuk bir kahkaha çıktı. Ben de yavaşça kolunu tuttum. "Bak işte şimdi fazla zorluyorsun."

Kolunun kıvrımına koyduğum elimin üzerine avucunu dayadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece romantik eserlerdeki kahramanlar böyle şeyler söyler. Ve hem de Jane Austen romanlarından falan bahsediyoruz. Sıradan romans kahramanları bile böyle süslü laflar etmez," diye

açıkladım, büyük ihtimalle herkesin çoktan birinci –ya da ikinci– şarabını içtiği restorana doğru ilerlerken.

"Benim kitabıma göre, koluma girmiş çok güzel bir kadın olması bir şereftir."

Makyözün ikinci bir kat daha sürmek zorunda kaldığı fondötenin kızaran yanaklarımı kapatabildiğini umuyordum. "Söylediğin şey gelinin kulağına giderse, başın fena hâlde belada demektir." Güldüğünü duydum ama söylediğinden caymadı. "Seni düğünden atar ve benim de yapabileceğim hiçbir şey olmaz. Fark ettirmeden içeri sokamayacağım kadar uzun ve irisin." *Ve lanet olsun ki fazla yakışıklısın,* diye düşündüm ama o kısmı kendime sakladım.

Aaron yeniden güldü ve o ses omurgamdan aşağı inip her yerimin ürpermesine neden oldu. Parmaklarımın altındaki kolunu hissetmenin ve onun yanında böyle yer almanın ne kadar güzel olduğunu görmezden gelemiyordum.

Tam herkesin toplandığı açık alana varmadan birkaç adım önce Aaron, "Buna değerdi, biliyor musun?" dedi.

Başım ona döndü ve o karşıya bakarken profilden onu inceledim.

"Seni bu elbise içinde gördükten ve herhangi bir yere benim kolumda girdikten sonra her şeye katlanabilirim."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, Aaron'a tutunuyor olmasam büyük ihtimalle yere devrilir ve yolun kalanını bir masaya da sandalyeye çarpana kadar yuvarlanarak giderdim.

"Ablanın öfkesine bile."

Hemen ardından tam yüzlerimizin önünde bir flaş patladı ve beni girdiğim transtan çıkardı.

Gözlerimin önünde beyaz noktalar belirirken karşımızda bir kamera olduğunu gördüm.

"*Maravilloso!*" diye ciyakladı çok iyi tanıdığım tiz bir ses. "Ne güzel bir çift olmuşsunuz."

Ağzımı kapadım ama hemen ardından tekrar açtım. Henüz

görüşüm tam olarak yerine gelmemişti ve parlak kırmızı saçları seçene kadar gözlerimi kırpıştırmaya devam ettim. *Charo.*

"Ah, bebekleriniz dünya tatlısı olacak."

Ben içimden küfrederken Aaron'ın şaşırtıcı bir şekilde rahat göründüğünü fark edince gerginlikle gülümsedim. O anda kafamda gelmiş geçmiş en aptalca görüntü belirdi. Aaron o koca kolları arasında tombik, mavi gözlü bir bebek taşıyordu.

Kuzenimin yörüngesinden çıkıp şaraba yönelerek kendimi toparlamaya çalıştım.

"Ve işte başlıyor," diye mırıldandım sessizce. Aylardır korktuğum gün.

Ancak tam o anda, gülümseyerek bana bakan Aaron'ın kolunu parmaklarımın altında hissederken beni korkutanın hiç de beklemediğim bir şey olduğunu fark ettim.

★♡★♡★♡

Ablamın düğün için bir öpücük kamerası tuttuğunu bilseydim hasta olduğumu söyler ya da kendimi banyoya kilitlerdim. Ayrıca ironik olarak, bu kadar yalan söylemek zorunda kalmamış olurdum. Hayatımın en sancılı otuz saniyesinin başlamak üzere olduğunu duyuran melodiyi ne zaman duysam yediğim yemek geri çıkıverecekmiş gibi oluyordu. Cehennem azabı çektirecek kadar uzun gelen o otuz saniyede, kamera restoranın yemyeşil bahçesindeki masalarda oturan kalabalığı tarıyor ve sonra çiftlerden birine yaklaşıp projektöre –bir kalple çevrelenmiş– görüntülerini aktarıyordu.

Kameranın sahte erkek arkadaşım ve benim üzerimden her geçişinde kalbim önce yavaşlıyor, hemen ardından deliler gibi atmaya başlıyordu.

Görünüşe göre Aaron'la ilk öpüşmemizin tüm ailemin göreceği bir ekranda yayınlanması düşüncesi kalp krizi geçirmeme neden olacaktı.

Ve sanki düşüncelerim bir şekilde onu çağırmış gibi triton melodi yeni turun başladığını duyurdu: *Lina bu gece gerginlikten*

ve beklentiden ölecek mi? Yoksa kafayı kırıp kameraman katili mi olacak?

"Ah, ne eğlenceli bir fikir bu, Isabel!" diye bağırdı annem heyecanla masanın karşısından.

Ablam, sanki mümkünmüş gibi kendisiyle daha da gurur duyar göründü. "Biliyorum." Sersem gibi gülümsedi. "Hatta her öpücüğü bir araya getirip montajlayacaklar ve bana gönderecekler," dedi, arkada amansız kıyamet melodisi bas bas bağırırken.

Bir gözüm projektörde, kameranın yakınlarda gezinmesini izliyordum.

"Bunun için ekstra bir paket almam gerekti ama kesinlikle değer."

Kamera bizim masada dolanmaya başladı ve ekranda Aaron'la benim yüzüm belirdi.

Betim benzim atıverdi. Çatalım titreyen elimden düşüverdi. Almak için fazla hızlı bir şekilde masanın altına dalarken neredeyse bir bardağı deviriyordum. Sessizce küfrederek masanın altından çıkarken kameranın ilerlediğini gördüm.

Kıl payı. Kıl payı kurtuldum.

Şarap kadehime uzanırken ciddi ciddi buradan sıvışıp bu işkenceye bir son vermeyi düşünüyordum. Ama bu kaçmak olurdu. Korkaklık etmek. Yeniden. Son zamanlarda sıkça yaptığım bir şeydi bu.

Eğer kamera sizin üzerinizde durursa Aaron'ı öpeceksin, dedim kendime, şarabın kalanını kafama dikerken. *Dudaklarına minik bir öpücük. Öyle filmlere yaraşır bir şey olmasına gerek yok. Sadece bir öpücük.*

Ama içsel motivasyon konuşmam hiç de işe yaramıyordu. Sadece göğsümün sıkışmasına ve midemin gerginlikle kasılmasına neden oluyordu.

Birkaç dakika sonra öpüşme ihtimalim olan adama dönüğümde çenesinde bir kasın seğirdiğini fark ettim. Ona daha dikkatlice bakınca Aaron'ın... yeniden New York Aaron'ı gibi göründüğünü fark ettim. Son günlerde görmeye alıştığım rahat ve

muzır Aaron'dan eser yoktu. Gözlerini ekrana dikmişti, ifadesi hiçbir şey ele vermese de –en azından benim gibi Aaron'ı okuma konusunda ustalaşmış olmayanlara– onun da göründüğü kadar iyi olmadığını sezebiliyordum.

Bir kez daha kamera üzerimizde gezindi, gergin bir dakika boyunca yüzlerimiz ekranda göründü ama ardından yoluna devam etti.

Kalbim yeniden atmaya başlamıştı.

Ama daha ben rahatlamaya fırsat bulamadan kamera, sanki özellikle benim için hazırlanmış bir dansı sergiliyormuş ve kalbimin durmasına neden olmadan peşimi bırakmayacakmış gibi geri dönüverdi. Ensemde küçük ter damlalarının belirdiğini hissedebiliyordum. Aaron yanımda sessizce, hiç kıpırdamadan oturuyor, gözlerini ekrandan ayırmıyordu. Endişenin onu ele geçirdiğini görebiliyordum.

Kamera yeniden masamızın üzerine gelip hızını azaltırken kalabalıktan *"Oooo!"* diye bir tezahürat yükseldi.

Aaron'a bakarken, onun dışındaki diğer şeyleri fark etmek pek de kolay değildi. Kahrolası öpücük kamerasının melodisiyle birlikte masamızdakilerin nasıl canlandığını, alkışların ve ıslıkların koptuğunu zar zor fark edebiliyordum. Gözlerim, Aaron'ın sıkıca birbirine bastırdığı dudaklarına kaymıştı. Karnımın derinliklerinde kaygı ve beklenti –evet, çok güçlü, ipeksi bir beklenti– yoğunlaşmaya başlamıştı. Bakışlarım mağrur bir şekilde yanımda oturan vücudunu süzdü. Etrafımızdaki tüm o kaosa rağmen yine de dizinin hareketini yakalayabildim. Gerginlikle inip kalkmıştı. Sadece birkaç saniye sürmüştü belki ama görmüştüm.

Gözlerim yeniden yüzüne tırmandı.

Aaron... gergin miydi? Beni öpeceği için gerilmiş miydi?

Olamaz.

Beni o dudaklar için yalvaracağım bir noktaya getirdikten sonra öpmesine ramak kalmışken şimdi gerilmiş olamazdı.

Ona baktığımdan habersiz, dizi yeniden inip kalkmaya başladı ve çenesindeki kas da onunla uyumlu bir şekilde seğirdi.

Aman Tanrım, gerçekten de gerilmiş.

Aaron gerilmişti. Resmen diken üzerindeydi ve sebebi de bendim. Beni öpmek zorunda kalması ihtimali. *Beni.*

Kaburgalarım arasında bir şey harekete geçti. Kendine böylesine güven duyan, böylesine soğukkanlı –sadece yumuşacık dokunuşlarıyla tüm vücudumu harekete geçiren ve *şarkılar söylemesini* sağlayan– bu adamın beni öpeceği için endişelendiğine inanamıyordum. Göğsümdeki çırpınma güçlendi ve içimde, uzanıp ona...

Etrafımızdan yükselen tezahüratları duyunca dikkatim dağıldı.

İnsanlar, *"Que se besen! Que se besen!"* diye bağırıyordu. *Öpüşün! Öpüşün!*

Gözlerim çaresizce etrafta gezinirken kalbim ağzımda atmaya başlamıştı. Herkes bize bakıyordu.

Yapacağım. Onu öpeceğim.

Yeniden ekrana baktığımda gördüğüm şey mideme bir şeyin oturmasına neden oldu.

Babam anneme doğru uzandı ve dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Rahatlamamıştım. Vücudumu delip geçen şey hayal kırıklığıydı. O kalplerle çevrili aptal çerçevede olmadığım için şaşırtıcı ve açıklaması zor bir hayal kırıklığı duyuyordum. Çünkü öpücük kamerası annemle babamı hedef almıştı. Bizi değil.

Aaron'ın yanımda kıpırdandığını hissettim. Ona doğru döndüğümde gözlerim çaresizce yine dudaklarına kaydı. Ağzına. Az önceki hayal kırıklığı zerresi büyüyor, diğer her şeyi yok ediyor, dilimde yoğun ve ağır bir tat bırakan bir şeye dönüşüyordu. Kalbimin hızlanmasına neden olan bir şeye.

Bunun arzu olduğunu anladım. Hissettiğim şey ihtiyaçtı. Onun beni kollarının arasına almasını ve söz verdiği gibi beni öpmesini istiyordum.

"Çünkü en sonunda o dudaklara dokunduğumda, rol yapmaktan daha fazlasını yapıyor olacağım."

Böyle söylemişti. Ve en derinlerde hissettiğim –ortaya dökülmeye ve hayatımı kökünden değiştirmeye hazır olan– şey yalan olmaktan çok uzak değil miydi? Sadece rol yapmaktan?

Öyleydi. Sonuçların canı cehenneme.

Bu aldatmaca olayını geride bırakmıştım artık. Ve bunu anlamamla birlikte göğsümde patlayan duygu bombası tüm vücudumu sarstı ve önüne gelen her şeyi devirdi. Gerçekti, hissettiklerim gerçek olmalıydı.

"En sonunda seni öptüğümde, kafanda bunun gerçek olup olmadığına dair hiçbir şüphe kalmayacak."

Bunun gerçek olmasını istiyordum. *Gerçek, gerçek, gerçek.*

Aaron da bendeki değişimi fark etmiş olmalıydı. Ki *Lina'nın El Kitabı*'nın kopyasına sahip tek kişiymiş gibi beni kolaylıkla okuyabildiğinden bu normaldi. Dudaklarının hafifçe aralanmasını hayretle izlerken bakışları yüzümde gezindi.

Tam o anda, bir şeyin nihayet yerine oturduğunu, dizginlemeye çalıştığım her şeyin çözüldüğü hissettim.

Nasıl ya da neden olduğunu bilemezdim. En ufak bir fikrim bile yoktu. Ve zaten bu da hayatın gizemlerinden değil miydi? Bunu nefes kesecek kadar heyecan verici yapan? Aynı zamanda beklenmedik derecede güzel kılan? Duygularımızı kontrol altına alıp ehlileştiremiyorduk.

Aaron için hissettiklerim, beni acımasızca avlayan vahşi bir canavara dönüşmüştü.

İşte bu yüzden Aaron sessizce elimi tutup beni ayağa kaldırdığında hiç sorgulamadan peşinden gittim. Son birkaç günde beni durduran her şey, etrafımızda oluşan kaos içinde yok olup gitti. Alanı boylu boyunca geçmek, neşeli bir şekilde dans eden insanlardan sıyrılmak, bize doğru yönelen, yanakları kızarmış ve saçları dağılmış akrabalarımdan kaçınmak, herkesi dans pistine davet eden müziği duymazdan gelmek zorundaydık. Ama umurumda mıydı? Beni her nereye götürüyorsa bu adamın peşinden oraya gitmek dışında hiçbir şeyi umursamıyordum.

Bir bardak gibi damla damla doluyordum. Bana sunduğu her

şeyi –yumuşacık ve kışkırtıcı dokunuşları, sadece bana gösterdiği gülümsemeleri, gücü, bana olan inancı– bir araya getirirken dolup taşıyordum, hissettiğim her şeyle tıka basaydım. Neredeyse devrilecek gibiydim. İçimde tutmak için çok uğraştığım şeyleri her an etrafa saçmanın eşiğindeydim.

Hâlâ dışarıda bir yerde, belki de restoranın avlularından birindeydik. Partiden yükselen müzik, mesafeden dolayı boğuk olsa da kulaklarıma ulaşıyordu. Bahçenin bu kısmını aydınlatan tek ışık kaynağı, binanın en uzak ucundaki tek bir lamba olduğundan büyük oranda karanlıktaydık.

Aaron durdu ve nihayet dönüp bana baktı. Yine çenesi gerilmişti ve yüz ifadesi hiçbir duyguyu ele vermiyordu.

Ama biliyordum. *Biliyordum.*

Ayaklarım altlarındaki çakılda kıpırdandı ve topuklu ayakkabılarımın birkaç saniyeden fazla hareketsiz kalamamasından buranın konukların uğrak yeri olmayacağını anladım.

Ama belki de dik duramamama neden olan şey vücudumun tir tir titriyor olmasıydı.

Aaron bir adım atıp vücudunu benimkine yaklaştırdı. Enfes bir şekilde etrafımı sarıyordu, sırtımı duvarın sert yüzeyine bastırana kadar beni geriletti.

"Selam," dedim çatlak bir sesle, sanki uzun zamandan sonra ilk kez görüşüyormuşuz gibi. Ve Tanrım, neden gerçekten de öyleymiş gibi geliyordu? Sanki nihayet buradaymışız gibi. Nihayet *yuvamıza* gelmişiz gibi.

Aaron'ın boğazının kıpırdayışını izledim ve ardından burnundan derin bir nefes aldı. "Selam." Avucunu çeneme koyup yüzümü elinin içine aldı. "Bana ne düşündüğümü sor."

Cevabını daha önce hiç yaşamadığım bir heyecanla beklediğim soruyu sorma ihtimaliyle kalbim delice hızlandı. Ama bu, bana benim ne düşündüğümü sormasından iyiydi.

"Ne düşünüyorsun, Aaron?"

Boğazından derin ve boğuk bir hımlama çıktı. O ses doğruca

göğsümde bir yere saplandı. "Seni öpmemi istediğini düşünüyorum."

Söylediklerinyle birlikte kanım kaynamaya başladı. *İstiyorum. İstiyorum.*

"Ve ayrıca yakın zamanda seni öpmezsem aklımı kaçıracağımı düşünüyorum."

Avucunu yüzümden çekti ve bir parmağını kolumdan aşağı gezdirdi. Hiçbir şey demedim. Konuşabileceğimi de sanmıyordum zaten.

Bakışları boğazımdan aşağı indi ve tenimde bir ürpertinin gezinmesine neden oldu. "Ama nihayet dudaklarından öptüğümde ne anlama geldiğini anlayacaksın derken ciddiydim."

Bir adım daha yaklaştı, şimdi ayakkabısının ucu benimkine değiyordu ve vücutlarımız birbirine yaslanmak üzereydi. Koluna daha sıkı tutundum çünkü nasıl titrediğime bakılırsa ayakta durabileceğime inanmıyordum.

"Artık anlıyor musun, Catalina?" Şakağıma değen burnuyla birlikte nefesim kesilir gibi oldu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Aaron'ın elmacıkkemiğime sürtünen dudağı, yay gibi gerilip omzumun duvara daha bir bastırmasına neden oldu. Dudaklarım aralandı, cevabım boğazımda bir yerlerde düğümlenmişti.

Titrek bir nefes verdi, dizginlemeye çalıştığı vücudu iyice gerilmişti. "Cevap ver, *lütfen.*"

Alnını benimkine yasladı ve gözkapaklarının, izin verse seve seve içinde boğulacağım o okyanus mavisi gözleri sakladığını fark ettim. Gözleri kapalı hâlde biraz daha yaklaştı, dudakları neredeyse benimkilerin üstündeydi.

"Acıma bir son ver, Catalina," dedi, titreyen parmaklarıyla başımın arkasını tutarken.

Kalbim –zavallı kalbim– sesindeki çaresizlikle kendini tamamen kaybetti. O seste apaçık duyulabilen ihtiyaçla.

"*Gerçek,*" dedim en sonunda dudaklarına doğru. "Bu gerçek," diye tekrar ettim, bu sözleri iyice duymaya, doğruluklarını

tenimde hissetmeye ihtiyacım vardı. "Öp beni, Aaron," dedim nefes nefese. "Bana öyle olduğunu kanıtla."

Aaron'ın dudakları arasından bir hırıltı –inanılmaz derecede alçak bir hırıltı– sıyrıldı. Ve o sesin içime, en derinlerime, iliklerime kadar sızdığını düşünmeye fırsat bulamadan Aaron'ın dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Beni sanki çok uzun zamandır açlıkla sınanmış gibi öpüyordu – Aaron beni öpüyordu. Beni bir çırpıda silip süpürmek isteyen bir canavar gibi. Sert vücudunu benimkine bastırmış, ona vermeye hazır olduğum her şeyi almaya çalışıyordu.

Kocaman avuçları vücudumun yanında gezinirken dudaklarımız iyice aralandı ve birbirimizin ağızlarını kasıp kavurmaya başladık. Elleri aşağı, daha da aşağı inip belimin hemen altında durdu. Ben de ellerimi göğsüne dayayıp ne kadar sıcak, mükemmel, sert ve sadece benim için olduğunu düşünerek bunun tadını çıkardım.

Kalbim göğüs kafesimi zorlayarak atıyordu ve parmak uçlarımla Aaron'ınkinin de aynı hâlde olduğunu hissedince boğazımdan bir inleme yükseldi.

O ses, Aaron'ın kalçalarını bana daha sıkı bastırmasına neden oldu. Ardından karşılık olarak vahşi bir hırıltıyla ödüllendirildim. Elleri kalçamı kavradı ve beni kendisine çekti. Ne kadar sertleştiğini karnımda hissetmemle birlikte dudaklarımdan bir inilti daha sıyrıldı.

Vücudum duyusal olarak bir aşırı yüklemeyle sarsılırken zihnimde, *Aaron, Aaron, Aaron,* diye çığlıklar yükseliyordu.

Dudakları benimkilerin üzerinde dans ederken elleri de elbisemin üzerinden vücudumda geziniyor ve sırtımdan aşağı doğru iniyordu.

Kalçalarını bir kez daha bana bastırmasıyla vücudumun kontrolden çıkmasına neden oldu ve uyluklarımın arasında bir ısı patlaması yaşandı.

Aaron'ın dudakları geri çekilince onun da benim kadar nefes nefese kaldığını anladım. Dudakları hiç vakit kaybetmeden

boynumla çenem arasındaki noktaya indi. Karanlık gökyüzüne bakarak boynumu tamamen ona sundum. O sırada ağzımdan fırlayan bir inleme daha denizden esen rüzgâra karışıverdi.

"Bu ses," dedi Aaron tenime doğru nefes vererek. "Bu ses beni deli ediyor."

Delilik, hissettiğim buydu işte. Kanımda kaynayan şey delilikti.

Öpücüklerle boğazımdan yukarı, kulağıma doğru çıktı ve geride kanımın gürlemesine neden olan küçük ısırıklar bırakmaya başladı.

Ellerim geniş göğsünde gezinip ensesine ulaştı. O kulağımın altındaki noktayı hafifçe ısırırken ben de parmaklarımı saçlarına doluyordum. Dişlerini tenimde hissetmemle saçlarını hafifçe çektim.

"Tutun bana, bebeğim." Tek bir hareketle Aaron beni havaya kaldırdı ve bacaklarım beline, kollarım da sıkıca boynuna dolandı.

Zihnimin gerilerinde bir yerlerde, elbisemin kumaşının onu hissetmemi engelleyecek kadar kalın olduğundan endişeleniyordum. *Aaron'ı. Tamamıyla.*

Ama vücudunu bir kez daha bana bastırdığında kafamdaki tüm şüpheler kayboluverdi. Sırtım duvara sert bir şekilde dayanırken penisini bacaklarımın arasında hissedebiliyordum.

Alev alevdi, çok sıcak ve sertti.

"Bu yeterli değil. Daha fazla," diye inledim. Daha çok, daha çok istiyordum. Mecbur kalırsam elbisemi bile parçalamaya hazırdım.

Yıldızları saymamı sağlayacak sert bir hareketle kalçalarını bana bastırırken dudakları tekrar benimkileri buldu ve inlemelerimden birini daha bastırdı.

"Beni mahvediyorsun, Catalina," dedi dudaklarıma doğru.

Boynunu daha sıkı sarıp onu iyice kendime çekmeye çalıştım. *Daha fazla.*

"Biliyorum," dedi nefes nefese ve kalçalarını oynatarak kendini tam açıklığımın arasına yerleştirince neredeyse kontrolden

çıkmama neden oluyordu. Aaron kendini sertçe bana bastırdı ve sertliğinin sıcaklığı aramızdaki kıyafetler üzerinden yayıldı.

"Daha," diye yalvardım. Artık utanmıyordum. Tekrar yalvarırdım. Tekrar ve tekrar.

"Ne kadar talepkârsın." Boğuk bir kıkırtı dudaklarımı okşadı. "Elimi elbisenin altına soksaydım," dedi ağzıma doğru, bana sürtünüyor ve bacaklarım arasında nabız gibi atıyordu, "seni ne kadar ıslak bulurdum, bebeğim?"

Ne kadar ıslandığıma inanamazdı. Daha önce hiç bu kadar tahrik olduğumu, bu kadar uyarıldığımı ve daha fazlası için çaresiz hissettiğimi hatırlamıyordum.

Aaron dudaklarını hafifçe benimkiler üzerinde gezdirdi ama bu dokunuş beni yatıştıracak gibi değildi. "Bunu yapmayacağım." Boğuk sesi, tüm vücudumu ele geçiren ihtiyaçla yanıp tutuşuyordu. "Şimdi değil."

"Neden?" diye sordum nefes nefese.

"Çünkü kendimi durduramam," diye inledi kulağıma. Kalçasını bir kez daha bana bastırdı ve beni arkamdaki sert yüzeye yapıştırdı. "Ve içine ilk kez, duvara karşı çabucak bir sikişle girmeyeceğim."

Söylediklerini duyunca inledim. Kafamda çok net bir şekilde belirmesini sağladığı o şeye ulaşamamanın hayal kırıklığıyla inledim. Onu içimde hissetmek için her şeyi yapabilirdim. Belki o zaman göğsümün tam ortasındaki bu boşluk biraz dolardı.

Alnını yeniden benimkine dayadı. Her hareketi, acı verici bir şekilde sona ermişti. "Senin şuracıkta boşalmanı sağlayabilsem mutlu bir adam olarak ölürdüm," diye fısıldayınca titredim. "Ama her an biri gelip bizi görebilir ve bu, şu an sadece kendim için istediğim bir ayrıcalık."

İçimi çekerek parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve ardından çenesini avuçlarımın arasına aldım. Kendime gelmeye başlamıştım. "Haklısın."

Dudaklarım bir somurtmayla büküldü.

Daha önce görmediğim kadar parlak olan mavi gözlerinin

kenarları bir gülümsemeyle kırıştı. "Şuna bak," dedi beni sertçe öpmeden önce. Ama tatmin olmamı sağlayamayacak kadar kısa bir öpücüktü. "Söylediklerime bu kadar çabuk katılırsan aklıma aptalca, çılgınca fikirler üşüşmeye başlayacak."

Bunu duyunca yüzüm asılır gibi oldu ama hemen ardından ona gülümsedim. Ne kadar yandığımı ve heyecanlı olduğumu hatırlayınca dudaklarımı yeniden büzmeyi düşünüyordum ki başını eğip öpücüğüyle beni engelledi.

"Hadi, gidelim. Ailen büyük ihtimalle nerede olduğumuzu merak ediyordur." Beni yavaşça yere indirdi. Ardından yolunu kaybeden birkaç saç tutamımı düzeltti, elinin tersiyle yanağımı hafifçe okşadı. Beni baştan ayağı süzerken, "Mükemmel," dedi.

Bu söz doğruca göğsümün ortasında yerini buldu.

Uzattığı elini bir saniye bile bekletmeden tuttum. Görünüşe göre ben, muhtaç bir kadındım. Ve konu Aaron olunca, bana vermeye razı olduğu her şeyi almaya istekliydim. Ve sonra belki daha fazlası için yalvarabilirdim.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Alev almış. İşte tam olarak böyle hissediyordum.

Aaron'ın bana yaptığı şey buydu. Beni ateşe vermişti. Yeni fark ettiğim üzere uzun zamandır tenimin altında saklı olan bir şeyi ortaya çıkarmıştı.

İçimdeki durmadan uğuldayan şey birkaç dakikada ortaya çıkmamış ya da aşırı yoğun fiziksel temasımızdan sonra oluşmamıştı. Bu ayaklanmaya neden olan şey zaten oradaydı, derinlerde gömülüydü. Onu *ama*ların, korkuların ve şüphelerin altına saklamıştım. İnatçılığımla bastırmıştım. Ama şimdi ihtiyaç, istek ve insana hem hayat veren hem de kesinlikle ürkütücü bir şeyle karışmış hâlde yüzeye çıkmıştı ve artık dönüşü olmayan bir noktaya ulaştığımı biliyordum. Onu yeniden bastıramaz, kenara itemez ya da görmezden gelemezdim.

Ve bunları yapmak istediğimi de sanmıyordum.

Benim olabilecek şeyin tadını aldıktan sonra yapamazdım. Ve sadece Aaron'ın dudaklarından da bahsetmiyordum. İspanya'ya vardığımızdan beri ilk kez her dokunuş, bakış, gülümseme ve kelime *gerçek* bir hâl almıştı. O öpücükten sonra, Aaron'ın elinin tersiyle koluma her dokunuşunun nedeni bunu gerçekten *istemesiydi*. Omzuma kendisini tutamadığı için minik öpücükler konduruyordu. Ve beni kendisine çekip kulağıma bir şeyler fısıldamasının nedeni, ailemin bizi izliyor olması ya da oynamamız gereken rol değildi. Çünkü bana ne kadar güzel göründüğümü ve kollarında olduğum için kendisini ne kadar şanslı hissettiğini söylemek istiyordu.

Bu sefer, kafamızda hiçbir mesele olmadan saatlerce dans ettik ve sadece bana mahsus o gülümsemeyi öptüm. Hem de defalarca. Açıkçası onu öpmeden duramıyordum.

Bu akşam için bu güvenli balonun içinde kalmaya ve New

York'ta bizi bekleyen şeyle orada yüzleşmeye karar vermiştim. Bu gece bize aitti.

Aaron arkasından kapıyı kaparken yatağın ucunda oturduğum yerden onu izledim. Daireye yeni dönmüştük ve o mutfaktan su alırken ben de titreyen bacaklarımın ve zonklayan ayaklarımın acısına bir son vermeye karar vermiştim.

Kollarından birinin arkasında durduğunu görünce merakla başımı eğdim. Gülümsedi, ardından elindeki ortaya çıkardı. Zavallı, zayıf kalbime daha nazik davranması için neredeyse çığlık atacaktım. Çünkü bundan sağ çıkamayacağını biliyordum.

İçi çikolatalı kremayla doldurulmuş glazeli bir donat vardı elinde. Bunları düğünde geç saatte atıştırmalık olarak servis etmişlerdi. Ve büyük ihtimalle yemem gerekenden çok daha fazlasını mideye indirmiştim.

"Aaron Blackford," dedim, göğsümdeki bir şeyin yumuşacık olduğunu hissederek. "Düğünde cebine donat mı sokuşturdun?"

Gülümsemesi bir sırıtışa dönüştü. Mahcup ve yakışıklı bir sırıtışa. Ve zavallı kalbim daha fazlasını görmek için can atıyordu. "Acıkacağını biliyordum."

"Acıktım gerçekten," diye itiraf ettim ama sesim kendi kulağıma son derece yanlış gelmişti. "Teşekkür ederim."

Odayı geçti ve donatı bir peçeteyle birlikte şifoniyerin üzerine koydu. Bense çok geç olmadan ve yokuş aşağı yuvarlanmadan önce kalbime azıcık sakinleşmesini söylüyordum.

Aaron, sanki kendimi toparlamak için bir dakikaya daha ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi arkasını döndü. Ama öyle yapmak yerine arkasından onu ağzım açık izlemeye başladım. Takım elbisesinin ceketini dikkatle çıkarıp odadaki tek sandalyenin arkasına asışını izledim. Kafamda tehlikeli düşünceler belirmeye başlamıştı ve hızla karnıma doğru iniyorlardı. Aaron kravatının düğümünü çözerken nihayet bana döndüğünde, o tehlikeli, gözü kara düşünceler yüzümden net bir şekilde okunuyor olmalıydı.

Bakışlarımız buluştu ve boynumdan yukarı kontrol edilemez bir sıcaklık yükselip yanaklarımı esir aldı. Birkaç saat önce o

dudaklara nasıl gömüldüğüm düşünülürse, şimdi bir bakışının beni böylesine altüst etmesi ne kadar da ironikti.

Tedirgin ve ter basmış hâlde bakışlarımı ondan kaçırdım ve eğilip sağ ayağıma uzandım. Parmaklarım beceriksiz bir şekilde çok hoş ama aynı zamanda acı verici yüksek topuklu ayakkabılarımın tokasını açmaya çalışıyordu. Sabırsızlıkla nefes vererek utanç verici bir süre boyunca bileğimdeki ince bandın tokasıyla oynayıp durdum.

Ben ayakkabımı açmaya çalışırken Aaron'ın yaklaştığını, doğruca bana doğru geldiğini hissettim. Çırpınışımı komik ya da saçma bulduysa da bir şey demedi. Onun yerine önümde diz çöktü ve avucunu elimin üstüne koyup beni durdurdu.

"Bırak ben yapayım," dedi. "Lütfen."

Ben de bıraktım. Sorduğu müddetçe istediği her şeyi yapmasına izin vereceğimi fark etmeye başlamıştım.

Aaron'ın güçlü parmakları tokayı açtı ve ayakkabıyı yavaşça çıkardı. Bana –bir ömür de yaşasam– doyamayacağım bir nezaketle işkence ediyordu resmen. Eli ayağımı yakaladı ve uyluğunun üzerine koydu. Sadece bu hareketi bile, ayağımın bacağında duruyor olması, çözülmemi sağlayacak güce sahipti.

Öyle de oldu. Aaron'ın parmakları bileğime uzanıp ovalarken ve tüm ağrıyı alıp götürürken nefesim kesilir gibi oldu.

Ah, o eller... O ellerin bu basit hareketle bile bacaklarımdan yukarı, karnımın aşağısındaki ihmal edilmiş noktaya doğru bir elektrik dalgası göndermesi...

Zihnimdeki düşman, biriyle böylesine yakınlaşmayalı uzun zaman olduğunu hatırlatmak için böyle anların çok uygun olduğunu düşünüyordu. Ve Aaron... Eh, birinin onun benden daha deneyimli olduğunu çıkarması için ona tek bir bakış atması yeterdi. *Herkes* bunu görebilirdi. Daniel'den sonra çok az insanla çıkmıştım ve...

"Rahatla." O tok ses beni yeniden âna getirdi. Aaron'ın parmakları nazikçe bileğimi ovalıyor, gerilen kasları rahatlatıyordu. "Senden bu akşam tek bir şey bile beklemiyorum, Catalina." Ba-

şını kaldırınca bakışlarımız buluştu. O masmavi gözlerde inanılmaz bir samimiyet vardı. "Bugün seni öperken biraz kendimi kaptırdım. Fazla istekli davrandım, özür dilerim."

Dudaklarım aralandı ama hiçbir şey söyleyemedim.

"Bir şey söylemelisin, bebeğim. Çok sessizsin ve bu ödümü koparmaya başladı."

Bebeğim. O *bebeğim* deyişleri bana öyle şeyler yapıyordu ki. Çok hoşuma gidiyordu. Fazla hoşuma gidiyordu.

"Özür dilenecek hiçbir şey yok." İçimde kabaran o aptal özgüvensizliği bastırmak için çok çabalıyordum. "O yüzden, lütfen özür dileme." Gözlerine baktım. "Sen mükemmeldin. Sen... gerçekten öylesin."

Son kısım dudaklarımın arasından neredeyse bir fısıltı olarak çıkmıştı.

Aaron'ın mavi gözleri parladı ve kararlılıkla karardı. Uzun bir an boyunca öyle kaldı ve ardından boğazını temizleyip yaptığı şeye geri döndü.

Diğer ayağıma geçip aynı şeyi tekrarladı, ayakkabımı diğerinin yanına koydu. Sol ayağımın topuğuna masaj yaptı ve ardından parmakları bileklerime çıktı. Oradaki kasları ve tendonları da ovaladıktan sonra, "Tamamdır. Hadi elbiseni çıkaralım, sonra da yatmak için hazırsın," dedi.

Ve işte böylece kendimi bıraktım.

Alçakgönüllü sözleri, ayaklarıma gösterdiği şefkat ve oturduğu yerden, burada bulunmasının tek amacı sadece bana ilgilenildiğimi hissettirmekmiş gibi bakışı. Hepsi içimde bir şeylerin parçalanmasına neden oldu.

Odadaki sessizliği bölen bir çatırdama duyduğuma bile yemin edebilirdim.

"Hayır."

Doğruldu ve bakışlarımız buluştu.

"O zaman söyle." Çenesi kasılmıştı. "Ne istediğini söyle bana."

İsteğimi dile getirmek yerine uzanıp elimi ensesine doladım.

Onu kendime yaklaştırmak için çektim. Ve Aaron da kendisini, olmasını dileğim yere getirmeme izin verdi. Suratlarımız arasında sadece birkaç santim vardı. Dudaklarının tadına dair anılarım öylesine güçlüydü ki artık dayanamayacağımı hissediyordum.

Dizlerinin üzerinde durmaya devam ederek bana biraz daha yaklaştı. Gövdesini uyluklarımın arasına ve ellerini de yanıma yerleştirdi. Tam kalçamın üstüne.

"Başka?"

Sesindeki o ihtiyacı duyabiliyordum. Neredeyse tadının bile alabiliyordum.

Kendimi tutamadan parmak uçlarım boynundan yukarı, kuzguni saçlarına ilerledi. Saçlarını hafifçe çekişim, *Seni*, demekti ama kelimeyi dile getiremedim.

"Söylediğini duymam lazım," dedi dudaklarıma doğru. Aramızdaki mesafeyi kapatmıyor, acı verici boşluğu doldurmuyordu.

Diğer elimi kolunun üst kısmına koydum ve hemen o biçimli kasların gömleğin kumaşı altında nasıl gerildiğini fark ettim. Sanki fiziksel olarak yaklaşmamak için kendini tutuyormuş gibiydi. Bakışlarım kolundan aşağı eline uzandı ve kalçamın hemen yanında, örtüyü avucunda sıktığını fark ettim.

"Ne istediğini söyle," diye tekrar etti hırıltılı bir nefesle.

"Seni," dedim, bir barajı yıkarak. "Bana vermeye hevesli olduğun her şeyi istiyorum." Daha da yakınlaşmasını ve aramızdaki mesafeyi tamamen kapatmasını istiyordum. Vücutlarımızın dış hatları iyice bulanıklaşana kadar üzerime çıkmasını. "İstediğim *sensin*."

Soluğum kesilmiş hâlde söylediğim bir şeyin böylesine büyük bir güce sahip olacağını hayal dahi etmemiştim. Aaron'ın vücudundan bir hırıltı yükseldi, gözleri vahşi bir hâl aldı. Daha önce –öpüşmemiz sırasında bile– tanık olmadığım bir açlık yüzüne yerleşerek neredeyse acılı bir ifadeye dönüştü.

"Sana dünyayı vereceğim," dedi ağzıma doğru. "Ay'ı. Lanet olası yıldızları. Ne istersen senindir. *Ben seninim*."

Ve ardından tüm dünyam havaya uçtu. Aaron'ın dudakları

nihayet benimkilerle buluşmuştu ve tenimi yakan bu temas öncekiler gibi yumuşak değildi. Dudaklarımı aralayıp dilini içine sokarken elleri de sırtımdan yukarı kayıyordu.

Beni kendine çekip popomun yatağın kenarına kaymasını sağladı. Bacaklarımı beline dolamıştı ama en çok arzuladığım ve bana sözünü verdiği yıldızları görmemi sağlayacağından emin olduğum noktanın biraz fazla yukarıdaydım.

Güçlü vücudunun uyluklarım arasındaki baştan çıkarıcı, sarhoş edici ve kışkırtıcı etkisini hissedince başım döndü. Sonsuza kadar burada, Aaron dizleri üzerindeyken vücudum beline dolanmış hâlde kalmak istiyordum. Dudakları benimkilere yapışmış hâlde. Elleri saçlarımda.

Hayır. Daha fazlasını istiyordum ama önce tüm kıyafetlerin aradan çekilmesi gerekiyordu.

Aaron'ın beni göğsüne çekmesiyle vücudum titreyerek, hissetmek için can attığı sürtünmeyi arandı.

Öpüşmemizi ya da vücudumdaki tutuşunu hiç bozmadan güçlü bacaklarının üzerinde doğruldu ve beni de beraberinde kaldırdı. Bacaklarımı beline dolayarak beni tam da bulunmak için can attığım yere çekti ve penisini tam uyluklarımın arasında hissetmek vücudumdaki her hücrenin bir zevk girdabına kapılmasını sağladı. Kıçımdaki ellerinin sıcaklığı elbisemin kumaşının altına sızıyor, bacaklarımın arasındaki sertliği nabız gibi atıyordu. Öyle sıcaktı ki tenim alev alacak gibi hissediyordum.

Aaron iki adımda beni duvara yasladı. Tek bir kez sürtünmesiyle acı dolu bir inilti koparmama neden oldu.

"Durmamı istiyorsan söyle," dedi dudaklarıma doğru, vücudu ellerimin altında kaskatı ve kaya gibi dururken. "Bana neler yapabileceğimi söyle."

Beni duvara dayalı tutmak için kalçalarını öne ittirdi ve ellerini vücudumun iki yanında gezdirirken gözlerimin önünde yıldızlarla süslü bir deliliğin belirmesini sağladı. Memelerime ulaştığında durdu ve parmakları onları örten ince kumaşın üzerinde gezindi.

"Bu hoşuna gidiyor mu, bebeğim?" dedi nefes nefese.

Başımı sallarken yay gibi gerilip memelerimi ellerine bastırdım. Elleri, teklifimi kabul etmek için bir saniye bile beklemedi. Memelerimi yavaşça okşarken başparmağı da meme uçlarımı örten kumaşın üzerinde dolanıyordu. Elbisemi parçalama isteği, bu sefer bir intikam arzusuyla geri dönmüştü. Ellerime karşı fiziksel bir savaş veriyordum ki bana dokunsun diye soyunmayayım. O aptal elbiseye değil. Bana, bana. Sadece bana.

Sanki aklımdakini okumuş gibi Aaron'ın elleri omuzlarıma kaydı. Elbisemin askılarını tuttu ve bir an kumaşla oynayıp, "Bunları indirebilir miyim?" diye sordu.

Dikkati, rahat olduğumdan emin olmak hiç usanmadan gösterdiği gayreti göğsümdeki bir şeyin paramparça olmasına neden oluyordu ve o şeyin bir kez kırıldığında bir daha asla eskisi gibi olmayacağından ölesiye korkuyordum.

"Evet," dedim. Sesimdeki sabırsızlığı duymuş olmalıydı.

Aaron'ın elleri beni tamamen hazırlıksız yakalayarak aşağı kaydı ve benden bir adım geriye gitti. Beni yere indirince boynundaki ellerim göğsüne kaymıştı.

Bu mesafeden dolayı kaşlarımı çatarak ona baktım. Aaron'ın yumuşak kahkahasını duyarken kalçalarımdaki o kocaman elleri arkamı dönmemi sağladı. Tek bir hareketle.

Ellerim duvara yapıştı.

Nefesi boynumda geziniyor, bütün vücudumun ürpermesine neden oluyordu. Güçlü parmakları elbisemin bel kısmının hemen üstündeki fermuara ulaştı. O fermuarı çekerken, ne kadar aşağı indiğini doğru hatırlıyorsam iç çamaşırım da ortaya çıkacak olmalıydı. Aaron'ın boğuk bir ses çıkardığını duyunca yutkundum.

Parmakları yavaşça omurgamda gezindi ve ardında bir karıncalanma bıraktı. Omuzlarımdaki askılara ulaşıp onları indirdi. Vücudumdan kayıp ayaklarımın dibinde toplanan elbise beni iç çamaşırımla bıraktı. Tanrım, kendi sutyeni olan bir elbise giydiğime hiç bu kadar mutlu olamazdım herhalde.

Omzumun üzerinden ona bakınca yakışıklı yüzünde tedirgin

bir ifade olduğunu gördüm. Vücudum bilinçsizce ona dönmeye çalıştı ama Aaron'ın kolları beni durdurdu. Bir eli belime giderken diğeri karnıma doğru kaydı. Beni kendine çekince vücudunu çıplak sırtımda hissettim ve tüm duyularım dile geldi.

Çenesini omzuma dayadı. "Bana bir dakika ver," dedi kulağıma.

İkimizin de hiç kıpırdamadığı, ârı sindirmeye çalıştığı birkaç saniyenin ardından dudaklarını boynumda hissettim.

"Ağırdan almaya çalışıyorum, Lina. Yemin ederim ki çok çabalıyorum," dedi, eli karnımdan yukarı doğru çıkarken. Başparmağı göğsümün üzerinde gezindi. "Ama aklımı başımdan alıyorsun."

Parmağı meme ucumda gezinirken dudaklarımdan derin bir inilti koptu. O da aynı şekilde karşılık verdi. Belimde duran elini kalçama doğru, tam iç çamaşımın yanına indirdi. Vücudumdaki tüm sıcaklığın biriktiği noktadan birkaç santim ötedeydi.

"Vücudunun her bir noktasını öğrenmek için can atıyorum." Meme ucumu başparmağıyla işaretparmağı arasına alıp hafifçe çekti.

Yeniden inledim. Mahvolmuştum.

"Seni ezberlemek için." Sesi, benim de karnımın hemen altında hissettiğim aynı çaresizlikle dolup taşıyordu. "Bunu ister misin?"

"Evet." Sesim, beni reddederse akıl sağlığımın alacağı hâl gibi kırılgan çıkıyordu. "Bana dokunmana ihtiyacım var."

Aaron homurdanınca göğsü de bu sesle titredi. Vücudum ona teslim olmak için geriye doğru yay gibi gerilirken ellerim de omuzlarını kavradı.

Beni daha yakınına çekip çıplak sırtımı göğsüne bastırdı.

Kalçasını benimkine sürttü, ardından eli boylu boyunca uyluğumda gezindi. "Aç kendini benim için," dedi boynuma doğru, bir yandan da daha kolay erişebilmek için diziyle bacaklarımı aralıyordu. "Nihayet ne kadar ıslak olduğunu göreyim."

Parmakları çamaşırımın kenarından girdi, tüylerin ve tenimin üzerinde gezinirken yoğun temasın etkisiyle zevkten sarsılmama

neden oldu. Aaron kalçamı sıkı sıkı kavrarken aramızdaki kıyafetlere rağmen aletinin arkamda ne kadar sert olduğunu, nasıl da nabız gibi attığını hissettim. Parmakları yoluna devam ederek nihayet ıslanmış kıvrımlarıma ulaşıp bir an orada durdu ve sonra yavaşça aşağı kaydı.

Vücudumdan tırmanıp çıkmak için can atan bir inlemeyle dudaklarım aralandı. Hayatım boyunca hiç bu kadar ıslanmamıştım.

"Siktir," diye küfretti Aaron nefes nefese. "Hepsi benim için mi?"

Olumlu bir cevap verebildiğimden emin değildim. Ama cevabım her neydiyse, Aaron'ı tatmin ettiği belliydi. Çünkü parmakları ıslak kıvrımlarımda bir aşağı bir yukarı geziniyor, her yeri zevk suyumla kaplıyor ve kanımı erimiş lava dönüştürüyordu.

"Parmaklarımı içine sokarsam kontrolümü kaybedeceğim," dedi boğuk ve karanlık bir sesle. Bir uyarı. Bir vaat. "Böyle bir şeye hazır mısın?" Parmağı klitorisimin üzerinde gezinmeye başlayınca dizlerimin bağı çözülür gibi oldu.

Sırtım yeniden yay gibi gerildi. "Aaron."

Sesini daha da alçalttı. "Bu bir cevap değil, bebeğim." Parmakları daha da hızlanınca başım döndü. "Boşalmanı sağlayıp uyuyana kadar sana sarılmamı mı istersin?" Diğer eli mememi tutup ucuyla oynamaya başladı. "Yoksa bunu sikimle mi yapmamı istersin?"

Çok hükmedici ama yine de kahrolasıca düşünceli bir tavrı vardı. Değer veriyor, beni büyülüyordu. O, ihtiyacım olan her şeydi. Vücudumun hasret olduğu ve kalbimin özlediği her şeydi.

Yakında ortaya çıkacağı üzere, bu gece son kez ona duymak istediği şeyi söylüyordum. Çok derinlerde saklı tuttuğum gerçeği. "Hazırım, Aaron." Elimi, çamaşırımın altında kalan elinin üzerine koydum. "Al beni. Her şeyimi." Elini daha sıkı tuttum ve merkezime doğru bastırdım. "Beni ele geçir."

Aaron hiç vakit kaybetmedi. Parmaklarından biri hızlı bir hareketle içime kaydı ve bu zevk dolu istila karşısında göğsümün derinliklerinden bir inilti yükseldi.

Tanrım. Orada kendi parmaklarım dışında bir şey hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

"Sırılsıklamsın, bebeğim. Tamamen benim için." Aaron bir parmağını daha içime sokunca gözlerimin önünde parlak ışıklar belirdi. "Tamamen benimsin."

İçimdeki bir şey çözülüyordu, ortadan ikiye ayrılıyordum. Vücudumu uçuruma doğru sürüklüyordu. "Aaron. Bu... bu çok fazla."

Nefes nefeseydim. Öyle hızlı soluyordum ki vücudumun kontrolünü yitirmek üzereydim.

"Çok fazla değil. *Gerçek* işte tam da böyle hissettiriyor," diye fısıldadı boynuma doğru, diğer eli mememi okşarken.

Yok olmaya çok yakındım. Aaron'ın dokunduğu her noktadan yayılan milyonlarca farklı his vücudumda geziniyordu. Tenime damgalanıyordu. Parmaklarını içime sokuşu. Ya da memelerimi okşayışı. Parmaklarını içime daldırmasıyla eşzamanlı olarak oynayan kalçaları. Hepsi çok fazlaydı. Çok fazla.

"İşte bu. Parmaklarımın etrafında kasıldığını hissedebiliyorum." Söyledikleri beni uçurumun kenarına daha da yaklaştırıyordu. Bu keyifli işkencenin her bir saniyesi zevkten kör ediyordu beni. "Kullan onları, bebeğim. Parmaklarıma boşal."

Ve öyle de yaptım. Ah, Tanrım, hem de nasıl. Uçurumdan aşağı yuvarlandım. Başım dönüyordu ve vücudumdaki tüm gücü yitirmiştim. Ben inleyip Aaron'ın ismini zevkle haykırırken parmakları içime girip çıkmaya devam ediyordu. Bir süre daha bana eşlik ettikten sonra hâlâ nabız gibi atan vajinamın içinde durdu.

Saniyeler, belki de dakikalar sonra Aaron parmaklarını içimden çıkardı. Başımı ona çevirdim çünkü yüzünü görmek istiyordum. Yakışıklı yüzünü ve okyanus mavisi gözlerini. Bana yepyeni bir gülümsemeyle baktığını fark ettim. Daha önce hiç görmediğim bir gülümsemeydi bu. Açlıkla, gereksinimle ve başka bir şeyle doluydu. Bunlardan çok daha güçlü bir şeyle.

Ona muhtemelen bitkin ve mutlu bir ifadeyle bakarken, saniyeler önce içimde olan parmaklarını kaldırıp ağzına götürdüğü-

nü gördüm. Gözlerini kapadı ve yüzünde asla unutmayacağım bir ifade belirdi. Hayatımın geri kalanında aklımdan çıkmayacak ve bundan sonra göreceğim ıslak rüyaları süsleyecekti.

Aaron bir inlemeyle gözlerini açıp bana baktı. "Sadece tadınla bile boşalabilirim. Sen böyle kollarımdayken."

Çok ilkel, çok basit ve çok *ateşliydi*.

Verecek bir cevabı bırak, hareket etmeyi bile beceremiyordum. Bunu görmüş olacak ki kollarından birini bacaklarımın altından geçirdi ve diğerini de belime koydu. Beni yerden kaldırıp yatağa taşıdı ve nazikçe yumuşacık yatak örtüsünün üzerine bıraktı.

Yatağın kenarında dururken parmakları gömleğinin düğmelerini açmaya girişti.

Düğmelerden birini açınca kumaşın altındaki göğsü ortaya çıktı. Parmaklarım resmen ona dokunmak için karıncalanıyordu. O sırada beni mutlu transımdan çıkaran bu oldu. Bunu benden almasına izin vermeyecektim. Onu soyma ayrıcalığını ben *istiyordum*. Gözlerimi bir sonraki düğmeye dikerek yatakta ona doğru emeklemeye başladım. Dizlerimin üzerine doğrulup ona uzandım.

"Bunu ben yapmak istiyorum." Ellerinin yerini benimkiler aldı ve sonsuz bir zevk alarak parmaklarım düğmelerini çözmeye koyuldu. Gövdesi üzerinde teker teker aşağı indim. Göğsünün nasıl yükselip alçaldığını, nasıl derin nefesler aldığını görebiliyordum. Son düğmeyi de hallettikten sonra nihayet gömleğini çıkarıp yere attım.

Göğsünü ilk gördüğüm gün kusursuz olduğunu düşünmüştüm ama şimdi –diğer her şeyle, tenimin altında uğuldayan bütün güçlü duygularla birlikte– cennet çıkma gibi görünüyordu. Avuç içlerim sıkı teni üzerinde gezerken ben de kendimi cennette hissediyordum.

Parmak uçlarım her girintiyi ve çıkıntıyı, teninin her noktasını ezberliyordu. Ne kadar da sıkı, pürüzsüz ve görkemliydi.

Ve tamamen bana aitti.

Tırnaklarımı göğsünde gezdirip karnına indim. Aaron do-

kunuşlarım altında titriyordu. Tatmin olmayarak parmaklarımı koyu renk tüylerinin izini sürerek daha aşağılara indirdim. Gözlerim, büyülenmiş bir şekilde her bir hareketimi hayranlıkla izliyordu. Tanrım, bu manzaradan sıkılmama neden olacak kadar zaman yoktu dünyada. Ellerimi üzerinde gezdirmekten bıkmam mümkün değildi.

Pantolonuna inerken başımı kaldırıp ona baktım. Tam Aaron'ın çenesinin kasıldığı ve gözlerinin mavisinin iyice parladığı anda. Parmak uçlarım daha aşağı kayınca pantolonunun koyu renkli kumaşı altındaki sertliğini ve sıcaklığını iyice hissettim. Hafifçe inleyip kendini elime doğru bastırdı.

Avuçlarımı üzerinde gezdirirken başım dönüyor, dizlerim ağırlığım altında titriyordu.

Aaron başını eğip dudaklarını şakağıma koydu ve oraya bir öpücük kondurdu. Ardından ellerini benimkilerin üzerine koydu. Düğmeyi birlikte tutup açtık. Ardından fermuar vardı ve ben...

Tereddüt ederek durdum. Donup kalmıştım.

O fermuarı açmazsam patlayıverecekmişim gibi hissetsem de tereddüt ediyordum. Parmaklarım aklıma hücum eden düşüncelerle birlikte titriyordu.

Bunu yapıyoruz. Ve lanet olsun... Bu seksten fazlası gibi geliyor. Çok daha fazlası gibi.

"Sorun ne, bebeğim?" diye fısıldadı Aaron şakağıma doğru.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Tüm cesaretimin ölüverdiğini ona nasıl söyleyebilirdim ki? Ellerimin arzuyla titrediğini ama aslında ne yaptığımdan bihaber olduğumu fark ettiğimi nasıl söyleyebilirdim? Biz ne yapıyorduk ki?

Aaron nefesini verirken çenesi kararlılıkla kasılır gibi oldu. Gözlerinin ardında bir şeyler yerine oturmuştu sanki.

Ellerimi alıp göğsünün ortasına yerleştirdi. "Kalbim saniyede milyon kez atıyor. Hissediyor musun?"

Başımı sallarken korkularımın bir kısmının dağıldığını hissedebiliyordum.

Ardından ellerimi sertliğinin üzerine götürdü. "Bunu da

hissediyor musun, Lina? Pantolonumun içinde nasıl da sert olduğumu hissediyor musun?" Sorularını, kalçalarını avuçlarıma bastırarak vurguladı.

Bu yoğun temastan dolayı derin bir nefes verdim.

"Evet. Hepsinin sebebi sensin. Bu kadar sertleşmesine neden olan *sensin*. Ve minicik bir dokunuşunla ya da basit bir bakışınla bile kalbimin göğüs kafesimde çıldırmasına neden olan da *sensin*. Korkacak bir şey yok. Bu işte birlikteyiz, unuttun mu?"

Sözleri içimde bir şeyleri ateşleyip, aniden üzerime çöken özgüvensizliğin –şüphelerin ve korkuların– altında hissettiğim ihtiyacı ortaya çıkardı.

Başımı eğip kalbinin üzerine bir öpücük kondurdum. "Öyleyiz." Ardından ellerim pantolonuna ve sertliğine geri döndü. Çok yavaşça.

Aaron inledi ve dudakları yeniden şakağıma dokundu. Oraya cesaret verici bir öpücük kondurdu. "Dışarı çıkar."

Bunu yapmaya mecburdum. Onun insafına kalmıştım. İstediği her şeyi yapardım. Bu yüzden, baksırındaki şişkinliğe odaklanarak pantolonunun fermuarını açtım. İstediği gibi hem pantolonunu hem de iç çamaşırını aşağı sıyırdım. Tam da aletini ortaya çıkaracak kadar. Parmaklarım onu sardı ve bir kez sıvazladı.

Aaron'ın vücudundan boğuk bir ses yükseldi. "Tanrım, bu çok iyi."

Onu bir kez daha sıvazlarken parmaklarımın altındaki hem yumuşak hem sert, nabız gibi atan aletinin zevkine vardım. Dilimde nasıl hissettireceğini de merak ediyordum. Aceleyle dürtümü takip ederek eğildim ve Aaron'ın duruşumu aniden değiştirmem karşısında nefesinin kesildiğini duydum. Dudaklarımı aletine dayadım ve sonra ağzıma alıp dilimle dokundum.

Tanrım. Vücudumdaki tüm kan aşağılara toplanmış gibiydi ve her bir duyum, hissettiğim bu arzuyla titriyordu.

Aaron saçlarımdan tutup hafifçe çekti. "Bebeğim." Sonra yeniden saçımı çekti. Bu sefer geri çekilip durmama sebep oldu. "Bunu istiyorum –hem de çok– ama bu akşam ağzına boşalmayacağım."

Ellerini omuzlarıma koyup beni kaldırdı. Ardından çılgınca hızlı bir hareketle beni sırtüstü yatırdı ve pantolonuyla baksırından kurtuldu.

Aaron çıplak.

Ona dair her şey eksiksiz ve nefisti. Kocaman. Güçlü. *Mükemmel.*

Ve hepsi benim.

Bu düşünceyle nefesim kesildi.

İçinde seve seve kaybolacağım o mavi gözler yatakta uzanırken vücudumda gezindi. Ben de sıkı kollarının ve göğsünün her kıvrımını, dudaklarımı yalamama neden olan kocaman aletini ve her zaman aklımı başımdan alan kalçalarını ezberlemek ister gibi onu izliyordum. Hepsini beynime kazımak istiyordum. Sonsuza kadar benimle kalmalarını istiyordum.

Aaron yatağın yanındaki küçük şifoniyere gidip üzerinde duran çantasından bir paket çıkardı.

Sonra yatağa doğru gelip kondom paketini örtünün üstüne, tam yanıma attı. Bense büyülenmiş gibi gözlerimi ondan ayıramıyor, hareket edemiyordum.

Yakıcı bakışlarla bana bakarken Aaron elini aletine götürdü ve bir kez sıvazladı. Sert bir şekilde.

"Bunu nasıl ağırdan alacağım bilmiyorum," dedi boğuk bir sesle, aletini bir kez daha sert bir şekilde sıvazlarken.

"O zaman ağırdan alma," diye yalvardım, önümdeki manzaraya hayranlıkla bakarken. Kendimi onun üzerine atmamak için zor duruyordum. "Ağırdan alma. Her şeyini istiyorum. Seni hissetmek istiyorum. İçimde. Her yerimde."

Kendi söylediklerimi sindiremeden Aaron üzerimdeydi ve ağzımı ele geçirmişti. Beni ele geçirmişti. Kalçaları, açıp etrafına doladığım bacaklarımın arasındaydı. Zonklayan sertliğini tam bacak aramda hissedebiliyordum.

"Bunun çıkması lazım. Hemen," dedi Aaron kulağıma doğru, elleri incecik iç çamaşırımla uğraşırken.

Az sonra çamaşırım yerdeydi, Aaron bacaklarımın arasına yerleşmişti ve artık aramızda hiçbir şey kalmamıştı. Tam olmasına ihtiyaç duyduğum yerdeydi. Tam da ait olduğu yerde. Dizleri üzerinde dururken kocaman ve sert vücudunun manzarasının keyfini çıkarıyordum.

Nefesim hızlanmıştı. Kanım kaynıyordu.

Kondoma uzanıp paketi yırttı ve gözlerini benden ayırmadan aletine taktı.

"Orada öyle yatarken gördüğüm en güzel şeysin. Sadece bana ait." Bakışları yumuşadı, kalbimde bir şeylere uzanıp onu çıkardı ve ardında küçük bir boşluk bıraktı. Bir daha doldurabileceğimden emin olamadığım bir boşluk.

Aaron eğildi ve dudakları kalçamın yanında gezindi, uyluklarımın kesişimine kadar tenimi okşadı. Oraya bir öpücük kondurdu. Ardından bir tane daha. Bir tane daha. Sanki kendine hâkim olamıyormuş gibi inledi ve daha da aşağı inip dilini bacaklarımın arasına soktu.

Kısacık bir temastı ama tüm duyularımı harekete geçirip dudaklarımdan bir inlemenin kaçmasına neden oldu.

O noktada korkunç bir zevk patlaması oldu. Elektrik gibi tüm vücuduma yayılıp her bir sinir ucunu çarptı.

Aaron'ın tepkisi hiç gecikmedi, tüm vücudu canlanıp hareketlendi. Dudakları, ardında alev alev yanan bir iz bırakarak öpücüklerle yoluna devam etti. Çeneme, boynuma ve omuzlarıma yumuşacık öpücükler konduruyordu. Ve nihayet tüm ağırlığıyla üzerime eğildiğinde tek yapabildiğim yüzünü ellerimin arasına almak oldu. Onu çekip öpmeye başladım. Yavaşça ama kararlılıkla. İkimizi de nefes nefese bırakarak.

"Aaron," diye fısıldadım kesik nefeslerimiz arasından, "bu gerçek mi?" Çünkü inanamıyordum, bunun bir rüya olduğunu düşünüyordum. Her an uyanabilirmişim gibi.

Aaron gözlerimin içine, çok derinlerdeki bir yere baktı. Benim bile erişemediğim bir yere. Ama karşılığında kendisi de bana aynı şeyi sundu. Hissettiğimiz, bastırmaya ve inkâr etmeye

çalıştığımız her şey gün yüzüne çıkmıştı. Bariz ortadaydı. Daha önceki tüm numaralarımızdan kurtulmuştuk. Açığa çıkmıştık.

"Hiç olmadığı kadar. Bir şey ne kadar gerçek olabilirse." Dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu.

Sözleri, mavi gözlerindeki saf samimiyet, vücudunun sıcaklığı, beni sarıp sarmalaması... Hepsi kalbimin patlayacak gibi olmasını sağlıyordu. Her bir hücremin şiddetle sarsılıp milyonlarca parçaya bölünmesine neden oluyordu.

Sanki Aaron da aynı şeyi hissetmişti çünkü hemen ardından vücutlarımız sislerin arasından sıyrılıp bir çılgınlığın içine girdi. Parmakları ve dili tüm vücudumda geziyordu. Dudaklarım, boynum, köprücükkemiğim, memelerim. Her şey Aaron'ın dudakları altında yanıyordu. Kalçalarını oynatıyor, aletini iyice bacak arama yerleştiriyor ve her hareketiyle ucu açıklığıma daha da yaklaşıyordu.

Dudaklarını kavrulmuş tenimden ayırıp bana baktı. Konuşmadan benden izin istiyordu.

"Evet. *Evet.*" Cevabımla birlikte kalçamı da onunkine iyice bastırdım. "Lütfen," dedim nefes nefese, yeniden bastırarak. Aletinin içime nasıl kaydığını hissedebiliyordum. Ama bu yeterli değildi.

Köprücükkemiğime bir öpücük kondurduktan sonra Aaron nihayet tamamen içime girdi. Beni bütünüyle doldurup zihnimi, bedenimi ve ruhumu bambaşka bir galaksiye gönderen yavaş ama derinden bir hareketle.

"Tanrım," diye mutlulukla inledim.

Aaron'ın inlemesi de tam şakağıma vurdu. "Ah, lanet olsun, bebeğim." Kalçaları hareket ediyor, geri çekilip daha güçlü bir şekilde geri bana çarpıyor, benden zevk çığlıklarının yayılmasına neden oluyordu. Dudakları boynumda gezindi. "Bu ses, Catalina." Yeniden içime girdi. "Bu ses benim sonum olacak." Ardından tekrar sertçe girdi.

Ellerimi saçlarına götürüp hafifçe çekerek kalan kontrolünün son kırıntılarını da yok etmeye çalıştım.

Ve öyle de oldu. Başka bir homurtuyla Aaron daha sert bir şekilde içime girip bütün vücudumun yukarı kaymasına neden oldu. Vücudumu sarsan zevk dalgaları arasında boğulacağımdan emin bir şekilde inledim.

"Yatak başlığına tutun," diye gürledi Aaron ve bileklerimden tutup yukarı götürdü.

Ben de itaat ederek başlığın demirine tutunup saldırımızdan sağ çıkmasını umut ettim.

"Buna ihtiyacım var," diye inledim. "Daha fazlasına."

Aaron yatağın başlığına tutunarak içime daha sert bir şekilde girdi. Hızı, kontrolünün son kırıntılarını da silip süpürdü. "Bana ihtiyacın var," diye inleyip daha da sert girdi.

Karşılık olarak vücudum bir yay gibi gerildi.

"*Buna* ihtiyacın yok." Aletini içime sertçe soktu. Ardından yeniden. Daha sert bir şekilde. "İhtiyaç duyduğun şey *benim*."

Tanrım, öyle olduğu –acı verecek kadar– bariz değil miydi?

Yeniden kendini sertçe ittirdi. "Söyle."

"Evet," diye inlerken, zevk dalgaları arasında vücudum tüm gücünü yitiriyordu. "Sen, Aaron. İhtiyacım olan *sensin*."

Son söylediğim, akıl sağlığının tutunduğu son kaleyi de yıkmış gibiydi. İtişlerinin tüm ritmi bozuldu. Şimdi daha sert ve daha hızlıydılar, daha derine iniyorlardı. Aaron zincirini koparmışçasına içime giriyordu. Ben yatak başlığına tutunurken ve vücudumun üzerindeki nefis hareketlerini izlerken tenlerimiz çarpışarak buluşuyordu. Aleti içime girip çıkıyor, tüm kasları seğiriyordu. Omuzları iyice kasılmıştı. Tüm bunları izlerken aynı uçuruma yeniden sürükleniyordum.

"Boşaldığımı hissetmeni istiyorum, bebeğim," dedi Aaron, ağzımı ele geçirmeden önce. Bir elini mememe götürdü ve pembe uçlarıyla oynadı. "Benim için boşal," dedi boğuk bir sesle. "Sikime boşal."

Sözleri, vahşi ritmi, benimkine kenetlenen vücudu – hepsi gözkapaklarımın titreşerek kapanmasına neden oldu. Bedenim yandı. Her itişiyle alev aldı.

Dudaklarımdan çaresiz bir yalvarış çıktı. "Aaron."

"Bana bak. Bana bakmanı istiyorum."

Beni kaldırıp göğsüne yasladı. Beni hareket ettiriyor, aşağıdan kendisini en derinlerime itiyor, vücudumu kaldırıp sonra kendine doğru indiriyordu. Kollarımı boynuna dolarken yükselişin yaklaştığını hissettim. Saçlarını çektim. Sertçe.

Aaron kollarımı arkama çekti ve tek eliyle bileklerimi tuttu. Geriye doğru gerildim.

"Baksana, benim insafıma kaldın." Kalçalarımın ritmini, beni aletinde zıplatışını hızlandırdı. "Bunca zaman olmanı istediğim yerdesin."

Derin ve sert bir itişin ardından Aaron'ın çenesi kasıldı ve aynı anda diğer eli aramıza uzanıp vücutlarımızın bağlandığı noktaya indi. Daireler çiziyor, orayı okşuyordu. Ve ben bir şey yapamadan uçuşa geçtim. Tam da Aaron'ın içimde titrediğini hissettiğim anda.

Hayvansı bir hırlamayla adımı haykırdı. Kalçalarının hareketi devam eder ve itişleri yavaşlarken ikimizi de doruğa çıkaran katıksız bir mutlulukla sarsıldım. Beni kollarıyla sardı, yüzünü boynuma gömüldü ve kalçaları durana kadar bedenlerimizin dış hatları bulanıklaştı.

Orada öylece, zamanda asılı kalmış gibi durduk. Tenlerimizin altındaki kalplerimizin atışı ve dokunuşum altındaki nabzının yatıştırıcı ritmi vardı sadece.

En sonunda Aaron içimden çıktı ve bana sarılmaya devam ederek yana yığıldı. Beni göğsüne bastırırken artık başka birinin beni asla tatmin edemeyeceğini biliyordum. Başka hiçbir şey bununla boy ölçüşemezdi.

Saçlarıma bir öpücük kondurdu. Ardından dudaklarını şakaklarıma bastırıp bir süre orada tuttu. "Çok mu fazla oldu?"

Başımı göğsüne çevirdim ve dudaklarımı kalbine dayadım. "Hayır, asla." Samimiydim. "Ben..." deyip sustum, sesim bir fısıltıya dönüştü. "Kontrolünü kaybedişini sevdim. Hem de çok."

"Dikkat et." Elinin saçlarımda olduğunu hissettim, dağılan

buklelerimi düzeltiyordu. "Biraz daha mükemmel olursan, sadece benim için yaratıldığını düşüneceğim."

Bunu düşününce dudaklarım sersem bir gülümsemeyle kıvrıldı, aklıma gelen şeyi söylememek için dudaklarımı iyice göğsüne bastırdım. *Beni bırakma. Gerçekten öyleysem yapabileceğin en güzel şey bu olur.*

Birkaç dakika sonra Aaron kıpırdandı. Ama kollarımı boynuna daha sıkı sardım. "Kondomu halletmem lazım, bebeğim."

Geri çekilmeye çalıştı ama gitmesine izin vermek istemiyordum.

Hafif ve neşeli kahkahası göğsüme bir darbe yemişim gibi hissetmeme neden oldu. O gülüş dikkatimi dağıtınca kollarımdan sıyrılıverdi.

Hayal kırıklığına uğramış, üşümüş bir hâlde inledim. Sanırım söz konusu kucaklaşma olunca açgözlü bir kadın oluveriyordum.

Ya da söz konusu o olunca.

"Göz açıp kapayıncaya kadar döneceğim, söz."

Neyse ki gerçekten de öyle oldu. Odada ilerlerken kusursuz çıplaklığıyla hediye ettiği manzara da işime geldi. Yatağa döner dönmez beni sarıp sarmaladı ve yanına çekti. İnce örtüyü üzerimize çekerken dudaklarından derin ve tutkulu bir hımlama yükseldi.

Evet, diye düşündüm. *Ben de aynı durumdayım.*

"Gördün mü?" dedi saçlarıma doğru. "Bir dakika bile olmadı."

Göğsüne doğru bir iç çektim. "Ben muhtaç bir kadınım, tamam mı?" diye itiraf ettim hiç utanmadan. "Ve sadece sarılmaya da değil. Ben düpedüz örümcek maymunu sayılırım." Bacağımı üzerine, kolumu göğsüne attım ve vücutlarımızı birbirine iyice dolayarak savımı doğrulamaya çalıştım.

Yüzüm boynuna gömülü hâldeyken bile bir şekilde gülümsediğini hissedebiliyordum. Ardından göğsü sarsıldı ve gülümsemekten daha fazlasını yaptığını anladım.

"Kötü talihime gülüyor musun?"

"Öyle bir şey yapar mıyım? Sadece bana karşı doyumsuz olmanın tadını çıkarıyorum, örümcek maymunu." Avucu sırtımdan aşağı gezinip belimde durdu. Orayı hafifçe sıktı. "Ama uslu durmazsan bu akşam uyku yüzü göremeyiz. Ve çok acı verici olsa da yanımdaki tek kondom da oydu."

Tutuşumu biraz gevşettim. "Bunun... yaşanmasını bekliyor muydun?" diye sordum, bavuluna bir prezervatif attığını düşünerek. Tenim beklentiyle karıncalanır gibi oldu.

"Hayır," dedi yavaşça. Parmakları yeniden yukarı kaymaya başlamıştı. "Sana yalan söylemeyeceğim; büyük bir parçam olmasını ümit ediyordu ve belki de bu yüzden onu orada bıraktım. Çok uzun zamandır çantamdaydı zaten, zararı olmaz diye düşündüm."

"Bırakmana sevindim," dedim ona dürüstlükle ve o sırada eli boynuma kaydı. Parmaklarını saçlarımın arasına daldırıp oynamaya başladı. "Ama daha fazlasını koymayı akıl edememen çok kötü."

Aaron'ın boğazından çıkan o ses yeniden hayat bulmamı sağladı. "Öyle mi?"

Retorik olduğunu umduğum soruyu –çünkü akıllara durgunluk veren seksin daha fazlasını kim istemezdi ki?– yanıtlamak yerine aklımda beliren başka bir soruyu sormak istedim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim, yüzüne bakabilmek için geriye çekilirken.

Aaron'ın başı da geriye çekilip gözlerimi buldu. "Ne istersen sorabilirsin."

"İspanyolcayı nasıl bu kadar iyi konuşabiliyorsun?"

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ciddiyim," dedim, cevabımı almak için ısrar ederek. "Daha önce bir kelime bile İspanyolca konuştuğunu duymadım. Bu kadar iyi olduğunu söylememiştin hiç." Gözlerinin iltifatımla parladığını gördüm. O gözlerde böyle bir etkim olmasını seviyordum. Onu güldürmeyi sevdiğim gibi. "Sana taktığım o isimlerin hepsini anladığını hiç düşünmemiştim."

İçini çekerken yanakları kızardı. "Anlamıyordum ki."

"Nasıl yani?"

"Her şeyin mükemmel olması gerektiğini söylemiştin."

Bu söylediğinin ardındakini görebilmek için ifadesini dikkatlice inceledim. "Ne yani sen... Buraya gelmeden önce ders mi aldın?"

Şaka yapıyor olmalıydı ama Aaron omuzlarını silkti.

Yavaşça bunu sindirdim. "Aman Tanrım, öyle yaptın," diye fısıldadım. *Benim için. Bunu benim için yapmıştı.*

"Daha önceden hiç bilmiyor değildim. Okulda biraz öğrenmiştim." Yeniden saçlarıma uzandı ve dalgın bir şekilde bir buklemi işaretparmağına doladı. "Artık her şey için bir uygulama var. Buradakiler üzerinde iyi bir izlenim yaratacak kadar öğrendim. Hâlâ öğreneceğim çok şey var."

Bir şey yüzümden net bir şekilde okunabiliyor olmalıydı – bunun tam da şu anda ona hissettiğim hayranlık olmadığını umuyordum– çünkü Aaron'ın gözleri bir anda beni dikkatlice incelemeye koyulmuştu.

Ardından beni göğsüne daha da yaklaştırdı ve sıkıca tutup omzuma bir öpücük kondurdu. Dudaklarının o dokunuşu altında, güneşin altında bırakılmış tereyağı gibi eridiğimi hissettim.

"Eminim ki hâlâ öğrenmem gereken ilginç kelimeler vardır," dedi düşünceli bir şekilde. Omzuma bir öpücük daha kondurdu. "En iyi kelimeler."

"Ah." Dudaklarım, sohbetin gidişatından hoşnut bir şekilde kıvrıldı. "Sana tüm terbiyesiz kelimeleri öğretmemi mi istiyorsun?"

Ona baktım ve kaşlarımı oynattım. Aaron, üzerimde olsaydı külotumun sırılsıklam olmasına neden olacak çarpık bir gülümsemeyle bana baktı.

"Eh, çok şanslısın, ben harika bir öğretmenimdir."

"Ben de kendini her şeyiyle dersine adayan bir öğrenciyimdir." Bana göz kırptı. Ve o lanet olası göz kırpma, kalp atışlarımın sekmesine neden oldu. "Ama arada bir dikkatim dağılabilir."

"Anlıyorum." İşaretparmağını göğsüne dayayınca Aaron'ın bakışları bir anlığına aşağı kaydı, ardından hemen yüzüme döndü. "Belki de ilgini canlı tutacak bir motivasyona ihtiyacın vardır."

Parmağımı göğüs kaslarından boynuna, oradan çenesine ve en son dudaklarına kaydırdım. Ağzı sığ bir nefesle aralandı.

"Bu..." Kendimi kaldırıp dudaklarını nazikçe öptüm. "Bu İspanyolcada altı harfli bir kelime. *Labios. Tus labios.* Senin dudakların."

Verdiği tek cevap dudaklarımı yeniden ele geçirmek oldu. Sanki kelimeyi öğrenmesinin tek yolu dudaklarımın tadına bakmakmış gibi.

"Ve bu," dedim dudaklarını aralayıp daha tutkulu bir öpücükle dilimi onunkine dolayarak, "başka bir altı harfli kelime. *Lengua,* dil."

"Bu çok hoşuma gitti." Aaron başını eğdi ve en sevdiği yeni kelimeyi memelerime doğru tekrar etti. "Peki bu? Buna ne diyorsunuz?" dedi, ağzını meme uçlarımda gezdirirken.

Cevap veremeden bir kıkırdama, inlemeye dönüştü. "Beş harfli bir kelime. *Pezón.* Meme ucu."

Aaron dilini mememin üzerinde gezdirip ufak öpücükler bırakırken hımladı.

"O zaman beş ve altı harfli kelimeleri çalıştık." O öpücüklerden birkaç tane daha kondurdu. "Sırf yöntemine sadık kalmak için, dört harfli kelimelerin de üzerinden geçmemiz lazım. Bana bir tane öğretir misin?" Aaron'ın isteği tenime dokunur gibi oldu.

Dört harfli bir kelime. Bu o kadar da karışık olmamalıydı. Anadilimde büyük ihtimalle milyonlarca dört harfli kelime vardı. Ama beynim hainin tekiydi ve bana ihanet ediyordu. Sıklıkla. Ve aklıma gelen tek kelime de pek ünlü bir tanesiydi. Çok uzun olmamasına rağmen her şeyi değiştirme gücüne sahip bir kelime. İnsanların hayatlarını değiştiren bir kelime. Dağları oynatacak ve savaşlar başlatacak kadar güçlü bir kelime.

Vücudumdaki her moleküle hissetmeden kimseye söyleme-

yeceğime dair kendime söz verdiğim büyük bir kelimeydi. Güvende olduğumdan emin olmadan söylememeye.

Sessizliğimden istifade Aaron da tenimi keşfetmeye devam ediyordu. Dudakları, kalbimin gümbür gümbür atmasına neden oluyordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım dalgınlıkla. Korkmuş ve aynı zamanda tahrik olmuştum.

Tenime kondurulan öpücükler nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Sorun değil," dedi ve bunda *gerçekten* samimiydi. "Kuralları çiğneyebiliriz. Bunun sihri, o kuralları bizim koymamız zaten."

Ağzımı hevesle ele geçirdi ve aklımın mutlulukla dağılmasını sağladı. Ve nefeslenmek için ayrıldığımızda başını biraz daha eğdi ve kalbimin üzerine ıslak bir öpücük kondurdu. "*Corazón*," dedi yavaşça. Öyle yavaşça söylemişti ki kelime resmen kanıma karışmış ve bir daha kaybolmamak üzere benimkiyle bütün olmuştu. "Kalp. Bu senin kalbin. Yedi harf."

Gözlerine uzun bir an boyunca baktım ve orada dile getirmediği her şeyi gördüğüme yemin edebilirdim. *Kalbini benim kılacağım.* Benim söyleyecek kadar cesur olmadığım da onun gözlerinden yansıyordu. *Al senin olsun.*

Aaron nihayet konuştuğunda bir söz verdi. "Dört harfli kelimemi kazanacağım."

Kazanacağına hiç şüphem yoktu. Ama bedeli ne olacaktı?

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabaha Aaron'ın yanında uyanmanın, önceki iki sabah gözlerimi açıp onu yatakta benimle yatarken bulmakla alakası bile yoktu.

Öncelikle çıplaktık. Buna çok çabuk alışabileceğimin farkındaydım. Hiç çabalamadan hem de.

Bir de bu sabahı diğerlerinden ayıran minicik bir şey daha vardı. Aslında teknik bir detaydı. O da yüzümdeki heyecanlı gülümsemeydi. Aptal gülümsemem kocamandı ve bu şekilde uyuduğumdan şüpheleniyordum. Çok saçma olduğunu biliyordum. Ama Aaron Blackford hemen yanımda, kocaman, çıplak ve yenmeye hazırken kim utanırdı ki?

Ben değil.

Ve özellikle de bacağıma dayanmış hiç de minicik olmayan şey nabız gibi atarken.

Aaron homurdandı, kıpırdanıp vücudunun o zonklayan parçasını bana biraz daha bastırdı.

Ah, merhaba yeni favori organım.

"Günaydın," dedi boğuk bir sesle. Sesi hâlâ uykunun etkisiyle yoğundu ve onun koynuna girmem için yalvarıyor gibiydi.

"Mmm," diyebildim sadece.

Belki de çok kaba bir hareketti ama ben daha önemli işlerle meşguldüm. Göğsünün her bir noktasını parmak uçlarımla keşfetmek gibi. Ya da karın kaslarını. Ve aralarından inen o incecik koyu renk tüyleri. Evet, o kısımla da içli dışlı olmam gerekiyordu.

"Sizinkiler bizi almaya gelecekler," dedi, neredeyse nefes nefese.

"Evet." Farkındaydım. "Ama bir saat altmış dakika ve bavullarımızı beş dakika toparlarsak ve duşu da... üç dakikada halletsek? O zaman bize koca bir elli iki dakika kalır." O zaman

zarfında Aaron'ın vücudunu biraz daha yakından tanımayı planlıyordum. "İnsan bu kadar çok dakikada pek çok şey yapabilir. Zaman yönetimi meselesi sadece."

Parmaklarım aşağıya, daha aşağıya kaymaya başladı. Nihayet aletine ulaşıp etrafını sardı.

"Bebeğim." Kelime dudakları arasından nasıl da boğuk çıkmıştı. Ama aletini aşağı yukarı sıvazlamaya devam ettim. "Beni öldürmek mi istiyorsun?"

Bunu, sanki cevabı bendeymiş gibi sorup duruyordu.

"Hayır," dedim, tamamen kafam karışmış hâlde. "Evet?"

Kalçalarını yeniden elime bastırdı.

"Soru neydi?"

Aaron inledi ve elini sırtıma yerleştirip beni –sertçe– yanına çekerek tam kalçasının üzerine oturtturdu. Bilinçsizce, içgüdüsel olarak, bir rahatlamaya ermek için ona sürtünmeye başladım. Tıpkı Aaron'ın elime yaptığı gibi.

O sırada bavulları, ailemi, eve dönüş uçuşumuzu, işi, hayatı ve bu yatak dışındaki her şeyi unutmayı düşünüyordum. Aaron olmayan her şeyi. Çünkü geri kalan hiçbir şeyi umursamaz hâle gelmiştim artık.

Ve sonra ne olduğunu anlayamadan havadaydık. Daha doğrusu, *ben* öyleydim.

Aaron beni kollarının arasında taşıyarak sadece birkaç adımda banyoya vardı. Beni yere indirmeden duşun suyunu açtı.

"Kötü haber vermek istemem ama elli iki dakika sana yapmak istediklerim için kesinlikle yetmez. O yüzden çoklu görev moduna geçmemiz gerekiyor," diye açıklayıp beni sıcak suyun altına soktu. Vücudumu baştan aşağı tarayan mavi gözlerindeki açlık açık ve net bir şekilde görülebiliyordu.

"Zaman yönetimi ve çoklu görev," dedim, benimle birlikte suyun altına geçişini izlerken. "Çok etkileyici bir özgeçmişiniz var, Bay Blackford."

Elleri kalçalarıma indi. Parmaklarının talepkâr bir tutuşu vardı. Neredeyse çaresiz. "Ve zorluklar karşısında yılmam. Lütfen

bunu da ekleyin." Vücudumu soğuk ve pürüzsüz fayanslara yasladı. "Duş alırken seni sadece dilimi kullanarak boşaltmam gerekiyor." En sevdiğim yeni kelime ortaya çıkmış ve altdudağında gezinmeye başlamıştı.

Siktir, lanet olasıca ateşli!

"Ve belki sonra da bavullarımızı hazırlarken. Hepsi elli iki dakika içinde. Ama başarabileceğimden eminim."

Ah, Tanrım. Hiç *başaramadığı* olmuş muydu ki?

★♡★♂★♡

Her şeye rağmen zamanında hazırlanmayı başardık.

Aaron'ın sosyal becerilerinin gerçekten etkileyici olduğu ortaya çıkmıştı.

Anne ve babam bizi havalimanına götürdüğünde terminalde kahvaltı yapacak zamanımız bile vardı.

Uçağa biner binmez Aaron bir kolunu omzuma attı ve ben de ona yaslandım. Başım boynuna gömülüydü; burnuma harika kokusu çalınıyor ve dudaklarımın arasından mutlu iç çekişlerin yükselmesine neden oluyordu. Aramızda doğan bu yeni normallik duygusu, kalkıştan önce bile bayılmama neden olacak kadar sakinleşmemi sağlamıştı.

Ama Amerika topraklarına iner inmez o aşina olduğum alarmlar kafamda ötmeye başlamıştı. *Şu* konuşma. Biraz akıllı olsaydım, aynı alanda durduğumuz o uzun zaman dilimini konuşmayı yapmak için kullanırdım. Aramızdaki şey her neyse onu belirlemek için çizgiler çizmemiz, tanımlamamız ve bir çerçeveye sokmamız gerekiyordu. Onunla... ne yapacağımıza karar vermek için bunları yapmamız şarttı. Aaron sıradan biri olsa böyle bir baskı altında olmazdım. O sadece rasgele görüşmeye başladığım ve inanılmaz, akıllara durgunluk veren bir seks macerası yaşadığım adam değildi. O Aaron'dı. *Benim* Aaron'ım. İş arkadaşım. Müstakbel patronum. Ve bu gerçek de buna farklı bir yaklaşım getirmemiz gerektiğini avaz avaz bağırıyordu. O bunun ne olmasını istiyorsa. Biz bunun ne olmasını istiyorsak.

Ve bunun için de konuşmamız gerekiyordu.

Elini omuzlarımın arasına koyup parmak uçlarıyla tişörtümün üzerinde daireler çizmeye başladı. Ona dönünce bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim. Lanet olsun, bu gözler hızla dünyadaki en sevdiğim şeyler olma yolunda ilerliyordu. O üç çikolatalı brownieyi bile geçebilirlerdi.

Varış salonunu geçince kendimizi terminalin ortasında bulmuştuk. New York topraklarındaydık. Bizi havalimanının dışında bekleyen şeyden birkaç adım ötedeydik sadece. Artık o her ne ise.

"Lina," dedi yavaşça.

Adımı söyleme şekline, yaptığı vurguya bakılırsa bana önemli bir şey söyleyecek olmalıydı. Ama dudakları arasından dökülen o basit kelime –ismim, Catalina değil de *Lina*– bana bir şeyler yaptı. Göğsüme, beynime.

"Bunu duymayı çok seviyorum. İsmimi." İtirafım, sanki bir düşünce olarak kalması gerekiyormuş gibi sessizce dudaklarım arasından döküldü. "Bana yeterince sık Lina demiyorsun."

Aaron hiç konuşmadan uzun süre gözlerime baktı. Ani yorumuma bir karışık vermedi. Neredeyse hiçbir şey söylemeyeceğini –havalimanından sessizlik içinde ayrılıp yollarımıza dağılacağımızı– sanırken, "Benimle gel. Benim evime," dedi.

Hazırlıksız yakalandığım için gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Sersem bir sessizlik ânı boyunca, onunla biraz daha vakit geçirmeyi ne kadar çok istediğimi düşündüm. Gerçek hayata dönmeden önce kendimi biraz daha onda kaybetmeyi. Aramızda değişen her şeyi güçlendirecek –ya da güçlendirmeyecek– o konuşmayı yapmadan önce.

Her geçen dakikayla birlikte daha da korktuğum o konuşma.

Şansımı denemek istiyordum. Fena hâlde istiyordum. Ama tecrübelerim bana tersini yapmamı, aynı hatayı ikinci kez yapmaktan kaçınmamı söylüyordu.

Ve bundan sonra toparlanmanın –Aaron'ı kaybettikten sonra ya da tarih kendini tekrar ederse, yıllarca uğruna savaştığım her şey pis ve haksız iddialar karşısında harap olduktan sonra– kolay

olmayacağını biliyordum. Bu, hayatım boyunca yapmam gereken en zor şey olabilirdi. Ve daha şimdiden bunun farkındaydım.

Tüm bunlar kafamda dönüp dururken Aaron'ın ifadesinde endişe ve korku karışımı bir şeylerin dans ettiğini fark ettim.

"Benimle gel, Lina."

Bir anlığına gözlerimi kapadım.

"Sana yemek yediririm ve bütün hafta jet lag derdi çekmeyesin diye seni ayakta tutarım. Yarın da sabah erkenden senin evine gideriz, neye ihtiyacın varsa alır sonra da işe gideriz." Duraksadı. "Birlikte."

Söyledikleri kulağa rüya gibi geliyordu.

Tıpkı onun gibi. Beni onunla bir yere gitmem için ikna etmesi gerektiğini düşünüyorsa öyle olmalıydı. Ben de fena hâlde onunla gitmek istiyordum. İstemesi yeterdi, onunla her yere giderdim. Ama...

Ama... Her zaman bir ama vardı, değil mi?

"Aaron," dedim, "sana karşı dürüst olacağım." Bunu ona –ve kendime, bize– borçluydum. "Ben... çok korkuyorum. Ödüm kopuyor. Sen terfi alacaksın. *Benim* departmanımın başına geçeceksin. Ve bu da her şeyi değiştirecek."

Burnumdan bir nefes verip gözlerimi kaçırdım. Gözlerinde, görmeye dayanamayacağım kadar çok şey vardı. Dikkatimi dağıtıp aklımı başımdan alıyordu.

"Artık İspanya'da değiliz. Gerçek hayata döndük. Ve bu" – elimi aramızda şöyle bir salladım– "her şeyi daha karmaşık hâle getirecek." Ya da belki öbür türlüsü olacaktı – onun üzerimdeki bir pozisyona terfi alması aramızda olabilecekleri karmaşık hâle getirecekti.

Elimi tutup göğsüne dayadı. Sıcak ve güven vericiydi, istediğim ama uzanmaktan korktuğum şeylerle doluydu. "Bunu daha sonra konuşuruz. Kendimize geldikten, seni rahat ettirdikten sonra." Diğer eli çeneme uzanıp ona bakmam için başımı döndürdü. "Ve yarın da insan kaynaklarına gideriz. Sharon'la konuşuruz, içini biraz rahatlatacaksa."

Neden? Neden, evren? Neden bu kadar düşünceli olmak zorunda? Neden bu kadar lanet bir şekilde mükemmel olmak zorunda?

"Ama onu yapmadan önce bize bir şans vermelisin." Dudakları arasından titrek bir nefes verme sırası ondaydı. "Bana güveniyor musun?"

Hâlâ göğsünde, tam kalbinin üzerinde duran elim tişörtünün kumaşını hafifçe sıktı. Ona sıkı sıkı tutunmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Beni eve götür, Aaron Blackford."

★♡★♡★♡

Telefonumun ekranına bakarken yüzüncü kez mesaja doğru cevabı vermeli miyim diye düşündüm.

Aklını kaçıracak. Kıçıma öyle bir tekme basacak ki kendimi doğruca İspanya'da bulacağım.

Gözlerimi ekrandan ayırıp aynadaki –Aaron'ın banyo aynasındaki– yansımama baktığımda gördüğüm şeyden hoşnut olmadım. Bunun, gözlerimin altındaki torbalarla ya da muhtemelen Atlantik Okyanusu'nun üstünde bir yerde dağınık topuz olmayı bırakıp kaotik bir şekle bürünen saçlarımla hiçbir alakası yoktu. Beni rahatsız eden şey, parmakla gösterilebilecek ya da bir duşla, birkaç saatlik uyku veya bir saç fırçasıyla halledebilecek bir şey değildi.

Dönüp etkileyici ve baştan çıkarıcı küvetin kenarına yaslandım. Dairesindeki diğer şeyler gibi küvet de iki Aaron'ın sığacağı kadar büyüktü. Geniş ve lüks evi sade ve zevkli bir şekilde döşenmişti. Tam ona uygun bir evdi.

Mesajı yeniden okumak için telefonuma döndüm.

Rosie: Döndün mü? Ne kadar kötüydü? Bana bir kahve içerken her şeyi anlat. Belki de iki kahve? Ya da üç mü? Anlatacak ne kadar şey var?

Ben tam cevap verecek cesareti bulduğum sırada ekranda dans eden üç nokta belirdi.

Rosie: Sana uğrayıp kafeini doğruca ayağına getirebilirim. Bir saat içinde? Yarım saat? Şimdi?

Arkadaşımın sabırsızlıkla benden cevap beklediğini biliyordum. Rosie daha önce ağzımdan laf almak için hiç bu kadar ısrarcı olmamıştı.

Lina: Evde değilim.

Rosie: Hâlâ havalimanında mısın? Sonra da gelebilirim. Bana zaman söyle.

Derin bir nefes alıp cevabımı yazdım.

Lina: Bu akşam eve gideceğimi sanmıyorum.

Ekranda dans eden noktalar yeniden ortaya çıkmıştı. Yazdı, yazdı ve yazdı. Fazla uzun bir zaman boyunca. Bense kaşlarımı çatmış, kendimi göreceğim şeye hazırlıyordum.

Rosie: BİLİYORDUM.

Boğazımdan istemsizce boğuk bir ses çıkıverdi. *Yazdığı tek şey bu muydu yani?*

Rosie: Ee? Dökül. Bana yaz da ben de böyle olacağını biliyordum diyebileyim.

Minik bir kahkaha attım. Gerçekten *o kadar* kör müydüm?

Lina: ...

Rosie: SÖYLE. SESLİ OLARAK SÖYLE. Söyle. Şunu.

Lina: Sakin ol, Edward Cullen.

Rosie: Catalina, hemen konuşmaya başlamazsan sinirlenmeye başlayacağım. Ve ben hiç sinirlenmem. Sinirlenmiş bir Rosie'nin nasıl göründüğünü bilmiyorsun sen.

Rosie: Aaron'dayım. Ben şu anda Aaron'ın evindeyim.

Rosie: Tabii ki öylesin. Ben geri kalanını öğrenmek istiyorum.

Lina: Geri kalanı mı?

Rosie: Bir özetini ama sadece şimdilik.

Lina: Öpüşmüş olabiliriz. Bir de belki de yatmışızdır.

Rosie: OLABİLİR MİSİNİZ? BELKİ Mİ? Bunlar ne demek oluyor ki?

Lina: *göz devirme emojisi* Oldu işte. Öpüştük. Seviştik.

Rosie: VE?

Ve çok daha fazlasını da yaptım, yazmak üzereydim. Ama parmaklarım ekranın üzerinde donup kaldı. Off. Ardından çılgın bir hızla kelimeleri sıralamaya başladılar.

Lina: ...ve dağılmış hâldeyim. Korkuyorum ve heyecanlıyım. Aptal bir şekilde mutluyum da. Bana o kadar iyi davrandı ki. O kadar iyi ki her an ter içinde bu rüyadan uyanacakmışım gibi hissediyorum. Ve öyle olmasından ne kadar nefret ettiğimi bilirsin. Tam rüyamda Joe Manganiello'yla işi pişirmek üzereyken binadaki yangın alarmının çaldığını ve sonraki bir ay boyunca herkese bozuk attığımı hatırlıyor musun?

Lina: Bu ondan bin kat daha iyi bir rüya gibi. Milyon kat hatta.

Öyleydi de ve bunu derken sadece dokunuşu altında canlanıveren tenimden bahsetmiyordum. Tanrım, tüm bunların yalnızca küçük bir kısmıydı o.

Lina: Uyanmak istemiyorum, Rosie.

Rosie: Ah, tatlım.

Yanımda olsa beni sarmalayacağı kucaklamayı hissedebiliyordum.

Lina: Her neyse, yarın sana her şeyi anlatırım.

Zaten bu hiç de mesajlaşmayla yapılabilecek bir konuşma değildi.

Kapı tıklatıldı.

"Bebeğim?" dedi aşina olduğum tok ses diğer taraftan. O kelime içeri girip göğsümün tam ortasına oturdu. "Benden saklanmaya çalıştığını düşünmeye başlayacağım."

Tanrım, bu işte ne kadar kötüydüm.

Aaron devam etti. "Hadi dışarı çık da gidip yemek yiyelim. Sen seçersin."

Jet-lag mağduru midem bu düşünceyle guruldadı. "Balıklı taco olabilir mi?"

"Özellikle balıklı taco olabilir."

Lanet olsun. Bu adam kalbimin peşine düşmüştü resmen.

"Tamam, bir saniye!" diye seslendim, Rosie'ye bir mesaj daha atarken.

Lina: Gitmem gerekiyor. Yiyecek bir şeyler almaya çıkacağız.

Rosie: Tamam. Ama yarın, sen ve ben. Konuşacağız.

Lina: *Sí, señorita.**

Rosie: Ve Lina?

Rosie: Uyanman gereken bir rüya olmasına gerek yok.

Bu düşünceyle –hayır, bu umutla çünkü arkadaşımın mesajına bakarken hissettiğim buydu, aptalca bir umut– lüks ve fayans döşeli saklanma köşemden ayrılıp Aaron'ı bulmak için dışarı çıktım.

Onu oturma odasında, nehir kenarına bakan endüstriyel tarzdaki pencerelerden dışarıyı izlerken buldum.

Aaron'ın dairesi Brooklyn'in pek aşina olmadığım bir bölgesi olan Dumbo'daydı ama burayı giderek daha çok seviyorum. Evi inanılmazdı. Geniş ve kullanışlı, zarif ama sade.

Yanına gidip ben de devasa pencereden dışarı baktım. "East River'ın bu kısmının manzarası nefes kesici."

"İmkânlarım tüm bunları karşılayabildiği için çok şanslıyım," dedi, normalde olmadığı kadar düşünceli bir tonla.

Pencerelere arkamı dönüp yüzüne baktım. Ona *bu* manzaranın da –onun da– eşit derecede güzel olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Bir insan böyle şeyleri öylece söyleyemezdi ki. O yüzden ben de ona bakmakla ve bunu sindirmekle yetindim.

Aaron uzaklara bakmaya devam ederken camdan süzülen ışık ona vuruyor ve tenini aydınlatıyordu. Mavi gözleri parlıyordu.

Ama sanki kafasında bir şeyler var gibiydi. Görebiliyordum.

"Her şey yolunda mı?" Uzanıp elimi onun koluna koydum.

---

* (İsp.) Evet, hanımefendi. –*çn*

Ancak o zaman bakışları bana döndü. "Buraya gel." Tek bir hareketle beni çekip göğsüne yasladı. Beni sarıp sarmalayarak sıkıca kucakladı. "Daha iyi. Şimdi her şey çok daha iyi."

Ona kesinlikle katılıyordum. Aaron'ın kollarında olmayı içeren her şey, diğer türlüsünden çok daha iyiydi. Beni sıkıca sarınca mutlulukla iç çektim ve onun da aynı şekilde iç geçirdiğini duymak hoşuma gitti.

Sonunda beni bıraktığında gözleri yine pencereden dışarıya kaydı ama bu sefer yüzünde tatlı, ufak bir gülümseme vardı.

Küçük adımlar.

Gözlerim bir şekilde pencereler ve evin kalanıyla mükemmel bir şekilde uyumlu olan endüstriyel tarzdaki konsola kaydı. Üzerinde sadece çerçevelenmiş bir fotoğraf ve de uzaktan ders kitabına benzeyen bir şey vardı.

Fotoğraftakinin kim olduğunu merak edip kalktım ve çerçeveyi aldım. Bir kadın. Çok güzel, mavi gözlü ve kuzgun karası saçlı, artık daha rahat nefes almak için ihtiyaç duyduğum gülümsemenin aynısını taşıyan bir kadın. Kalbim sevgiyle doldu.

Sonra Aaron yanıma gelip kollarını omzuma attı ve saçlarıma bir öpücük kondurdu.

Ona yaslanıp, "Annenin adı neydi?" diye sordum.

"Dorothea." Sırtımda, sesinin göğsündeki yankısını hissettim. "Sürekli bundan şikâyet ederdi. Herkesin ona Thea demesini isterdi."

"Ondan, ailenden bahsetsene biraz."

Bıraktığı nefesi saçlarımı havalandırdı. "Büyükannesinin ismiymiş. 'Fiyakalı yaşlı kadın ismi,' derdi annem hep. Onun ailesi çok varlıklıymış ama sağlıktan yana yüzleri hiç gülmemiş. Bunun bir lanet olduğunu söylüyorlardı." Anılar arasında kaybolmuş gibi duraksadı. "Ben çocukken bir tek annem kalmıştı, o yüzden büyükannem ve büyükbabamla tanışmadım. Ve annem de vefat edince Abbots ailesinin hayattaki tek üyesi ben oldum. Her şey bana kaldı. Bu sayede tüm bunlara sahip olabiliyorum."

"Şimdi anlaşıldı," diye mırıldandım. InTech gibi bir firmada

çalıştığım için kendimi şanslı görüyordum. Her ay iyi bir maaş aldığım için. Ama bu yer, bambaşka bir hayata aitti. Benim stüdyo dairemin buranın sadece banyosuna sığabileceği bir dünyaya. "O zaman dokuz-beş bir işte çalışmana gerek yok."

"Hayır ama işimi seviyorum. Bazıları bana *işkolik sayborg* dese de."

Sırıttım. "Ah, bunu hak ettim."

Ofisteki kimsenin bundan haberdar olduğunu sanmıyordum. Aaron kişisel hayatını paylaşmayan biri olmuştu her zaman. İhtiyacı olmadığı hâlde çoğumuzdan fazla çalışıyor olması takdire şayandı. Ona daha da âşık...

Vay canına. Başımı iki yana salladım.

"Sana her zaman hayranlık duydum, biliyor musun? Seni fazla pragmatik ve sabit fikirli olmakla suçlasam da sana her zaman hayranlık duydum."

"Ben..." deyip sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi sustu. "Teşekkürler, bebeğim."

Çerçeveyi yeniden konsolun üzerine koyarken gülümsedim. "Annen çok güzelmiş. Senin de güzelliğini nereden aldığını görebiliyorum."

Aaron hafif bir kahkaha attı. "Sence ben güzel miyim?"

"Tabii ki. Güzelden de ötesin. O kadar şaşırmış gibi yapma. Öyle olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum ama benden etkilendiğini hiç bilmiyordum. En azından ilk birkaç ay boyunca."

Burnumdan bir nefes verdim. *Ah, bir bilseydi.* Ardından bunu söyleme şeklini düşündüm. "Beni ele veren ne oldu? Benim de etten kemikten biri olduğumu anlamana neden olan şey neydi, Bay Bihaber?"

Beni biraz daha sıkı sardı ve sonra nefes verdi. "Ben başladıktan birkaç ay sonra InTech'in lise öğrencilerine ev sahipliği yaptığı etkinliği hatırlıyor musun? Çocuklar gelmeye başladığında yeterli sandalye olmadığını fark etmiştik. Senin gizlice dışarı çıktığını gördüm ve bir şekilde nereye gittiğini *biliyordum.*"

O günü hatırlıyordum. Boksuratlı Gerald katılımcıları yanlış saymıştı. "Katlanan sandalyeler."

"Evet, depoda tuttuğumuz katlanan sandalyeleri almak için çıktın."

Aaron o gün de her zaman yaptığı gibi bir anda belirivermişti. Sonra bana sandalyeleri tek başıma taşımaya çalıştığım için çıkışmış, bunun benim işim olmadığını söylemişti.

"Ee, beni ele veren neydi? Küstah bir ahmak gibi davrandığın için az kalsın yüzüne sandalyelerden biriyle çakacak olmam mı?"

"Raflardan birinde sıkışan sandalyeyi almaya çalıştığın sırada arkadan geldiğimde titremen ele verdi. Hatırlarsın, sonra toparlanıp hemen alt kata inmiştin."

Ah. Ah, evet. O anı net bir şekilde hatırlıyordum.

Vücudunun arkamda olduğunu hissetmiştim. Kolları bana değmeden öne uzanmıştı ve ben de o lanet olası sandalyeyi çekerken kaslarının gömleğinin altında nasıl gerildiğine bakakalmış, ürpermiş, kıpkırmızı kesilmiş ve heyecanlanmıştım. Vücudumun o kadar alev almasını sağlaması suratıma bir tokat gibi inmişti.

"Seni o ele verdi. Ve ondan sonra da boğazından yanaklarına kadar uzanan kızarıklığın bana inatçı, kalpsiz robot demenle bir alakası olmadığını anladım."

"Peki..." deyip sustum, karnımda bir rahatsızlık hissetmiştim. "Sana söylediğim o şeyler seni hiç rahatsız etti mi? Kafa kafaya geldiğimizde söylediklerim?"

Cevabından korkan kalbim gümbürdemeye başlamıştı.

"Hayır," dedi hemen. "O noktada bana vermek istediğin her şeyi almaya razıydım, Catalina." Kalbime resmen bir hançer saplanmıştı.

"Nasıl tanıştığımızla ilgili kardeşine anlattığım hikâye var ya? Sadece doğruları söylüyordum."

Gözlerim kapanıverdi ve Aaron'ın göğsüne yaslandığım için şükrettim çünkü yere yuvarlanmam işten bile değildi.

"Seni kendimden uzaklaştırarak ne büyük bir aptallık yaptığımı anladığımda sen çoktan benden nefret etmeye başlamıştın."

Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için yutkundum. "Senin Jeff'le konuşmanı duydum. İstemeyerek." Ama yumru hiçbir yere gitmiyor, boğazımı sıkıyordu. "Başka biriyle, benim dışımdaki herhangi biriyle çalışabileceğini söyledin. Ben de beni bir kenara ittiğini düşündüm. Benden hoşlanmadığın için iş arkadaşı olarak da bir kıymetim olmadığını düşündüm. Varlığından habersiz olduğum bazı sınırları aştığım için. Ben... Sonra sana baktığımda nasıl o konuşma aklıma gelmezdi ki? Seni kara listeye aldım."

"Ve ben de bunu hak ettim." Aaron nazikçe beni kendine döndürdü ve göğsünü benimkine yasladı. Başını eğip bana baktı. "Söylediğimde ciddiydim. Sen bana o hoş geldin hediyesini getirdiğinde içimde bir şeyler çatırdayıverdi. Sen... dikkatimi dağıttın. Odağım tamamen sana kaydı, Lina. Daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi bu. O yüzden panikledim. Engel olmaya çalıştım. Jeff seninle çalışmamı önerdiğinde onu bunun kötü bir fikir olduğuna ikna ettim. Aynı zamanda kendimi de ikna ettim.

"Ama sonra seni tanımaya başladım." Aaron dikkatle bana baktı, gözlerinin ardında yoğunlaşan şey beni –bizi– gözlerine baktığım her saniye göğsümde daha fazla yer kaplayan bir duyguya doğru itiyordu. "Çalışırken, gülerken, her zaman neşeli ve kibar bir kadın olduğun zamanlarda seni izledim. Ve o ilk gün açılan çatlak genişlemeye başladı. Durmadan büyüyordu. Bana nasıl da aptal gibi davrandığımı hatırlatıyordu. Artık seni daha fazla kendimden uzaklaştırmamam gerektiğini, bunu yapamayacağımı anladığımda ise geç kalmıştım. O yüzden ben de seninle birkaç dakika da olsa zaman geçirmemi sağlayacak her şeyi kabul ettim, her ne kadar bu nefret, düşmanlık ve bariz bir hoşnutsuzluk olsa da. Beni kısacık bir süreliğine de olsa aklına sokacak her şeyi kabul ettim."

"Aaron..." deyip sustum. Göğsümdeki, kafamdaki ve hatıralarımdaki her şey gürültülü ve öfkeli bir fırtınaya kapılmıştı. "Bunca zaman."

"Biliyorum."

Çenesindeki kasın seğirdiğini ve ifadesinin sertleştiğini gördüm.

"Sana düşmanlık beslememe izin verdin. Bunca zaman durdun ve bunu yapmama izin verdin." Sesim hissettiklerimle titriyordu. Birlikte geçirebileceğimiz zamanların kaybıyla. Ve aynı zamanda kendi sözcüklerimde saklı olan yalanla.

Ondan gerçekten nefret etmiş miydim? Şu noktada bu çok imkânsız geliyordu. Beni incittiği için durumun bu olduğuna kendimi ikna etmemiş miydim?

"Neden?" Soru dudaklarımdan bir fısıltı gibi çıktı, ikimize de soruyordum.

"Çünkü bana vermeye razı olduğun tek şey buydu. Ve yanımda hiç olmamandansa benden nefret etmeni tercih ederim."

Vücudumu bir titreme ele geçirdi, söylediklerinin ağırlığı altında eziliyordum. Dilimin ucuna kadar gelenlerin altındaki gerçekle.

Aşk. Göğsümde ağır bir hasara neden olan şey aşk olmalıydı. Bunu, bir yıldırımın düşüşü kadar hızlı bir şekilde anlamıştım.

"Senden nefret etmedim," dedim nefes alarak. "Her ne kadar nefret etmek istesem de hiç etmedim sanırım. Ben sadece... kırılmıştım. Belki de her zaman benden hoşlanmanı istediğim ve sen de bana hoşlanmadığını düşündürdüğün için."

Aaron'ın ifadesinde bir şey belirdi. Dudaklarımız arasındaki mesafe, daha önce hiç hissetmediğim bir duygu ve cızırdayan bir elektrik yüküyle ağırlaşmıştı.

"Kalbini istiyorum, Catalina." Ellerini iki yandan omuzlarıma koydu ve ardından boynumdan yukarı çıkarıp yüzümü elleri arasına aldı. "Sadece kendime istiyorum, tıpkı benimkini sana verdiğim gibi."

Kalbim zaten senin, seni yakışıklı ve kör adam, demek istiyordum ona. *Al kalbimi. Artık onu istemiyorum,* diye bağırmak istiyordum ona ve dinleyebilecek herkese.

Ama demedim. Bir insanın saf, katıksız neşeden dolayı kaskatı kesilebileceğini bilmezdim. Hiçbir zaman olabilecek bir şey

gibi gelmemişti bana. Ama işte şimdi onun önünde dururken, tam da kalbini ellerime teslim etmişken, dilimin ucunda söylenmemiş binlerce kelimeyle ona öylece bakıyordum.

Ben de ona gösterdim. Tam aynısını yaptığı sırada yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu dudaklarıma çektim. Ona ait olduğumu bir öpücükle söyledim. Tek bir kelime bile söyleyemeyen o dudaklarla kendimi ona verdim.

Aaron beni kaldırdı ve tam da kalbime yaptığını hayal ettiğim gibi nefesimi kesen bir nezaketle, şefkatle beni sarmaladı. Dudakları benimkileri ayırıp diliyle ele geçirirken bacaklarım da kalçalarına dolandı.

Kucağında ben, uzun adımlarla salonundaki açık alanı geçerken dudaklarımız nefeslenmek için bile ayrılmıyordu. Beni mutfak tezgâhının üzerine oturttu. Serin granit, şortumun bacaklarımda örtmediği yerleri okşuyordu.

Aaron'ın dudakları boynuma kaydı, dişleri tenimde gezinirken nihayet kısa bluzumun derin yakasına geldi ve onu aşağı çekip sutyenimi gözler önüne serdi. Zevkle hırıldadı ve sesinin tenimde yankılandığını hissettim.

Kalçamdaki elleri beni sertçe aletine doğru çekince tezgâhın ucuna kaydım. Tanrım, zincirinden kurtulmuştu. Erkeğim açgözlü bir şekilde üstümü çekti, hızlı bir şekilde belime indirdi ve ardından şortumun fermuarını neredeyse yırtmak istermiş gibi açtı. Hiçbir şey umurunda değil gibiydi, tamamen çözüldüğünün farkında değildi.

Bunu ona ben yaptım. Onu ilmek ilmek çözdüm.

Tişörtünü üzerinden sıyırmaya çalıştığım sırada benim tenimin altında da benzer bir ihtiyaç kaynıyordu. Tişörtü seri bir hareketle yere düştü. Alev almış gibi sıcak olan göğsü benimkine çarptı, kalçaları bacaklarımın arasındaki yerini bulurken o güçlü kollar beni kendine, onunla birleşmeye çekti.

İnlerken akıl sağlığımın son kırıntılarını da kaybetmek üzereydim.

Kalan kıyafetlerin de aramızdan çekilmesini isteyerek panto-

lonunu çekiştirdim. Çaresizce. Tam yay gibi gerilip arzu ettiğim –hayır, uğruna ölebileceğim– teması ararken Aaron sertliğini bacaklarımın arasına bastırıp zevkin pantolon ve iç çamaşırı bariyeri üzerinden tüm vücudumu delip geçmesine neden oldu.

Bacak aramdaki sıcak ve sert aletini hissederken gözkapaklarım titreşti, ayak parmaklarım zevkle kıvrıldı ve dünyam paramparça oldu. Yeniden sert bir şekilde sürtünmesiyle bunu bir kez daha yaparsa boşalacağımı anladım.

"Tekrar," dedim ona, neredeyse yalvarır gibi.

Aaron'ın elleri kalçalarımı kavradı ve kendisini bana sıkıca bastırdı. Ardından bu hareketi daha sert bir şekilde tekrarlayınca dudaklarımdan bir dizi inleme döküldü. Beni yine o enfes sona doğru sürüklüyordu.

"Tanrım, sana daha dokunmadım bile, bebeğim," dedi boğuk bir sesle ağzıma doğru. Ardından altdudağımı dişleri arasına alıp gidip gelmeye devam etti. "Daha içine bile girmedim."

Elleri, artık hiçbir işe yaramayan vücudumu kontrol altına aldı, hiç acımadan bana sürtünürken başım, dudaklarımda bir yakarışla arkaya savruldu.

"Boşal," dedi kulağıma doğru, artık kalçalarımız bir bütün hâline gelirken. Üzerimizde kıyafetlerle sevişiyorduk resmen. "Boşal, o zaman seni daha iyi becerebilirim."

İşte bu –tam olarak *bu*– beni devirdi. Hayır, üzerimden geçti resmen. Aklım vücudumdan sıyrılıp çıktı ve ben saf, sınırsız bir zevk patlamasına dönüşürken beni geride bıraktı. Bitmiştim, bomboştum. Boşlukta asılıydım.

Kolları arkama uzandı ve bir an sonra titrek bacaklarımın üzerinde buldum kendimi. Sırtım onun göğsüne yaslanınca ânında alev gibi yanan ve nabız gibi atan ihtiyacını hissettim. Bu heyecan –onu bu hâle getiren güce sahip olma heyecanı– beni yeniden hayata döndürdü.

Hemen ardından şortumu ve iç çamaşırımı indirip içinden çıkmam için yardım etti ve onları bir kenara savurdu.

Sıcacık göğsü sırtımdaydı ve beni sıkıca saran parmaklarını

belimde hissedebiliyordum. "Ellerini tezgâha koy," dedi, avuçlarımı ileri doğru uzatırken. Ardından tam sırtıma ıslak öpücükler bırakırken dizleriyle bacaklarımı açmamı sağladı. "Seni yatağıma götürmeliyim." Kalçalarımı okşadı ve avuçlarından biri uyluklarıma doğru kaydı. "Seni oraya yatırıp yavaşça ve derinden becermeliyim."

İnleyerek kendimi kalçalarına doğru ittim. O da aynı şekilde cevap verip kaldığı yerden devam etti. Pantolonunun fermuarını açtığını duydum. Ardından, taş kesilmiş olan aleti kalçalarımın arasındaki yerini aldı. Kıpırdanmasından pantolonunu indirdiğini ama onların içinden çıkmaya tenezzül bile etmediğini anlayabiliyordum.

Çılgınlık. Resmen aklımı başımdan alıyordu.

"Kaç kez seni ellerin üzerinde eğilmiş hâlde hayal edip boşaldığımı biliyor musun? Dirseklerin üzerinde?" Aletini kıçıma daha sert bir şekilde bastırdı ve zevkle inlememi sağladı. "Ya da ağzın çalıştıktan sonra dizlerime yatırdığımı hayal ederek?"

Dudaklarımdan bu sefer acı dolu bir inleme sıyrıldı. Hayalini kurduğu şeyleri hayata geçirmek üzereydik sanki.

"Ah," diye fısıldadı. Ardından sesini alçalttı. "Bunları sen de benim kadar seversin gibi görünüyor."

Çekmecelerden biri açılıp kapandı ve folyo paket yırtılıp açıldı. "Bu sefer hazırlıklıyım. Orada kocaman bir kutu var. Ve kullanmayalı aylar oldu."

"Aaron," diye yalvardım ona. Beni şimdi almasını istiyordum yoksa bir toz bulutuna dönüşmekten korkuyordum. "Sana ihtiyacım var." Omzumun üzerinden ona bakınca gözlerinin parladığını gördüm. O vahşi ifade yeniden ortaya çıkmıştı. "Şimdi." Bu sefer zevkle homurdanma sırası bendeydi.

Elinin tersiyle yavaşça çenemi okşadı, ardından avucu sırtıma indi. Beni tezgâha doğru itti. "Kenara tutun," dedi. "Seni hızlı ve sert bir şekilde alacağım, bebeğim."

Tek ve tutkulu bir hareketle içime girdi. Kendimi mükemmel ve inanılmaz derece dolu hissederek inledim, ben daha söz ver-

diği gibi daha fazlası için yalvarmadan Aaron içimden çıkıp tekrar girdi. İkimiz de zevkle inledik.

Bir eli etrafımdan tezgâha tutundu ve diğeriyle de saçlarımı kavradı. Çözülmek üzereydim. Hemen boşalmazsam ağırlığı altında, karnımda dalgalanarak biriken zevkin içinde kaybolacağımı biliyordum.

"Daha," diyebildim sadece.

Kalçalarının ritmi arttı ve beni granit yüzeye daha sert bir şekilde iterken arkamda ağır ağır soluduğunu duydum.

Parmakları kalçalarımı kavradı. "Sana daha fazlasını verebilirim."

Ardından o elini kaldırıp çıplak popoma bir şaplak attı. Ağzımdan daha öncekilere hiç benzemeyen bir inleme sıyrılıverdi.

"Sana her şeyimi verebilirim." Başka bir yumuşak şaplak daha. Beni daha, çok daha derine itiyordu.

"Evet," diye haykırdım.

Sözünün eri biri olarak bana her şeyini verdi. Aletini içime kontrolsüz bir şekilde iterken birbirine çarpan kalçalarımızın sesleri zevk çığlıklarımızı bastırıyordu.

"Benimle birlikte boşal." Göğsü arkadan sırtıma yaslanıp beni leziz bir şekilde sarıp sarmaladı. Kendini içime gömdü. Parmakları klitorisimi okşuyor, aletinin verdiği zevke eşlik ediyordu. "Ben gelirken senin de aletime boşaldığını hissetmek istiyorum."

Bir kez daha sert ve çaresiz bir şekilde içime girmesi... İşte ikimizi de sonsuz mutluluğa erdirecek şey buydu. Ağızlarımızdan birbirinden farksız iniltiler, isimlerimize dolanarak sıyrıldı.

Aaron'ın elleri karnıma sarılırken beni tutmaktan çok bana tutunduğunu hissettim. Ardından doğrularak içimden çıktı. Kolları arasında ona dönüp çenemi göğsüne yasladım ve o da alnıma bir öpücük kondurdu. Ardından bir tane de dudaklarıma. Ve bir tane de burnuma.

"Benimmişsin gibi hissediyorum ve tadın da öyleymiş gibi geliyor."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Öyleyim."

Sıradan konuşmalarda sıkça kullandığımız bu basit kelimenin böylesine derin bir anlamı olmamalıydı. Ama öyleydi işte. Tam o anda söylenen bu sıradan kelimenin büyük bir anlamı vardı. Bundan emindim çünkü Aaron'ın yüzünün nasıl aydınlandığını görebiliyordum. Bugüne kadar gördüğüm en güzel gülümsemeyle bana bakıyordu. Savunmamın son kalesini de yıkıyordu. O mavi gözlerine bakarken, sanki inşa etmek için onca zaman harcamamışım gibi tüm duvarlarımın teker teker yıkıldığını hissettim.

"Öyleyim," diye tekrar ettim, enkazdaki son kalıntıları da kendi ellerimle yıkarak.

Aaron beni yeniden öperek o kelimeyi dudaklarıyla mühürledi. Ardından kendisi de birkaç kelime ekledi. "Sana öyle olduğunu kanıtlayacağım."

★♡★♡★♡

Bu sefer tacoları paket yaptırmak yerine doğruca orada yemeye karar verdik. Seks sonrası açlığı insana bunları yaptırıyordu işte.

"Gerçekten," dedim, sosun bulaştığı parmağımı ağzıma götürürken. "Sadece vampirler yeniden ortaya çıkacaksa en azından gün ışığında parlamalılar diyorum." Aaron'ın bakışlarını ağzıma diktiğini görünce elim havada kaldı ve yanaklarımın kızardığını hissettim. "Dinliyor musun, Blackford?"

Gözleri önce yukarı sonra aşağı kaydı. "Evet. Vampirler. Parıltı."

Kaşlarımı çattım. "Ağzımda bir şey mi var?" Tanrı biliyor ya, büyük ihtimalle dişime sıkışmış koca bir parça balık ya da maydanoz vardı.

Aaron başını bana doğru eğdi ve ağzını dudaklarımın kenarına götürdü. Ardından dilinin dudaklarıma dokunup orayı temizlediğini hissettim.

"Artık yok."

İç çamaşırım sırılsıklam olmuş olabilirdi ama en azından dudaklarım gıcır gıcır olmuş ve biraz da zevkten karıncalanmıştı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Kan dolaşımımın artık normale dönmesini istiyordum. Parmağımdaki yapış yapış sosun kalanını peçeteye sildim. "Hâlâ kurtadama karşı vampir olmayı seçtiğine inanamıyorum bu arada."

İnanamadığım başka bir şey de neydi, biliyor musunuz? Aaron'ın bu konuşmayı benimle göz devirmeden yapması. Paranormal yaratıklar hakkında bilgili olması da cabasıydı. Ve bazı sorularım vardı.

Aaron peçeteyi elimden alıp yemek kamyonunun yanındaki çöp kutusuna attı. "Onlar ölümsüz," dedi, sanki bunun üzerine başka bir şey söylemesine gerek yokmuş gibi.

"Ama sen çok... kurtadamvarisin."

Sanki iddiamı kanıtlamak istermiş gibi o mavi gözler açlıkla parladı. "Öyle miyim?"

"Evet. Öncelikle kocamansın, ateşlisin ve..."

"Ah, şimdiden bayılmaya başladım buna." Bir kolunu etrafıma sarıp beni kendisine çekti. "Lütfen, devam et."

"Aklın bel altına kaymasın." Elini tuttum ve havaya kaldırdım. "Görüyor musun? Bunlar pençe resmen. Ve ateşli derken vücut sıcaklığı olarak diyorum, yani..." deyip sustum. Aklıma sadece fallik şekilli ateşli şeyler geliyordu şu an. *Dios*, onca seks bütün beyin hücrelerimi kasıp kavurmuş muydu? "Tenin çok sıcak. Şey gibi... ısıtılmış bir battaniye gibi." Ona dönüce kaşlarını çatmış bana baktığını gördüm. "Bunu iltifat olarak söyledim. Yani *şu an altına kıvrılıp yatmayı çok isterim* anlamında."

İfadesi yumuşayıverdi. "Buna razı olabilirim sanırım." Başını eğip saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Başka?"

"Sadıksın."

Onaylar gibi hımladı.

"Ayrıca hayatını gizli tutuyorsun. Her şeyi kendine saklıyorsun. İnsanlar senin soğuk ve samimiyetsiz olduğunu düşünseler de aslında o senin her şeye olan mesafen. Bir gün karşılaşma ihtimaline karşılık her şeyi dikkatli bir şekilde inceliyorsun ve dürüst olmak gerekirse bu huyun etkileyici olduğu kadar sinir

bozucu da." Omzumun üzerinden ona bir bakış atınca beni tuhaf bir ifadeyle izlediğini fark ettim. "Ne?"

"Hiç." Başını iki yana sallayıp bu kadar şaşkın görünmesine neden olan her neyse ondan kurtuldu. Yeniden kendini toparlamasını izledim. "Bir şeyi unutuyorsun."

Bu sefer benim kaşlarım çatıldı. "Neymiş o?"

"Ben ısırırım," deyip dişlerinin omuzlarım üzerinde gezdirdi. Ardından boynumla omzumun birleştiği hassas noktayı hafifçe ısırdı.

Çılgın bir kadın gibi kıkırdayıp vücudumun onunkine yaslanmasına izin verdim. Tam da bunun keyfine varacağım sırada göz ucuyla birini gördüm. Emin değildim ama işten biri olduğundan şüpheleniyordum. O sarı saçlar ve ince omuzlar tanıdık geldiyse, Gerald'ın ekibindeki çocuklardan biri olabilirdi.

Endişe doğruca karnımda bir yerleri deşti ve kıkırdamalarıma son verdi.

Aaron bendeki değişimi fark etmemiş gibiydi, fark ettiyse de hiçbir şey demedi.

"Hadi eve gidelim. Sıcak bir battaniye olarak korumam gereken bir ünüm var."

★♡★♀★♡

Aaron sözüne sadık kalarak, salonunun ortasına yerleştirilmiş koltukta beni sarıp sarmalamıştı. Her ne kadar savaşmaya çalışsam da yorgunluk, jet lag ve vücudundan yayılan sıcaklığın etkisiyle daireye döndükten iki dakika sonra uykuya teslim olmuştum.

Başımı eğip bakınca büyük ve ağır bir elin karnımda gezindiğini fark ettim. İkimiz önlü arkalı yan yatmıştık ve etrafımızdaki sessizliğe bakılırsa televizyon artık açık değildi. Büyük ihtimalle Aaron ben sızar sızmaz kapamıştı.

Uzun parmakları karnımdan yukarı, memelerimin alt kısmına doğru kaydı. Vücudumda gezinen heyecan verici hisle birlikte kıpırdanıp kendimi onun vücuduna daha da gömdüm.

Boynuma doğru homurdandı. "Karanlık basmış."

Sanki gece olduğunu anlamak için gerçekten onaya ihtiyacım varmış gibi gözlerim nehre bakan büyük pencerelere kaydı. "Uyuyakalmışız," dedim, gözlerimi karnımda gezen parmaklara çevirirken. Ayak parmaklarım şimdiden beklentiyle kıvrılmaya başlamıştı bile. "Birlikte jet lag'le savaşacağımızı sanıyordum, bayım."

"Savaştım, bir süreliğine." Aaron'ın gülüşünü ensemde hissettim. Onun o güzel gülümsemesini gözlerimin önüne getirirken benim de dudaklarım mutlulukla kıvrıldı. "Ama benimkine sokulan vücudun öyle yumuşak ki." Eli bir aşağı bir yukarı hareket etti ve ardından ona doğru çekildim. "Kendime engel olamadım. Bakış açımı tamamen yitirmeme neden oldun."

Ona bakabilmek için kollarının arasında döndüm. Elleri belime indi ve pozisyon değişikliğiyle birlikte dudaklarım boynuna değecek kadar yakındı. Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Pardon, beyefendi. Bunun suçunu bana mı atıyorsunuz?"

"Asla." Beni kendine çekti ve göğüslerimiz birbirine yaslandı.

Gözlerim kapandı ve hâlinden memnun bir şekilde içimi çektim. "Beni yatağına götürür müsün, Aaron Blackford?"

Cevap vermedi. Onun yerine beni kucağına alarak koltuktan kalktı. Bacaklarımı beline dolayıp ani bir heyecanla kıkırdadım. Büyük ve hızlı adımlarla beni mermer mutfak adasının yanından geçirip geniş ve sade döşenmiş koridordan yatak odasına doğru taşımaya başladı. Onun yatak odasına. Bunu düşününce vücudumda bir heyecan dalgası dolandı. Aaron'ın yanında uyuyacaktım – *onun* yatağında, *onun* yumuşak ve lüks çarşaflarında, daha önce birçok kez başını koyduğu yastıklarda onunla yatacaktım.

Tam kendimi rüya gibi görünen büyük boy yatağa bırakılmaya hazırlamışken Aaron beni banyosuna götürdü.

Gözlerim aynadaki yansımaya takılmıştı, karşımda gördüğüm şeyden bu kadar memnun olacağımı hayal etmezdim. Ellerini onun boynuna dolamış olan ben. Yanakları kızaran ve

yüzünde şaşkın bir ifade olan ben – çünkü beni tutan Aaron'dı. Mutlu olan ben.

Aaron beni siyah beyaz fayanslarla döşeli yere indirmeye yeltendi.

"I-ıh." Başımı sallayıp boynuna daha sıkı sarıldım, bacaklarımı belinden indirmeye niyetim yoktu. "Burada olmayı seviyorum."

"Öyle mi?" Sesinde muzır olduğu kadar yoğun ve keyifli bir ton da vardı.

Bacaklarımı daha sıkı sardım.

"O kadar mı?"

"Evet," dedim boynuna doğru. "Bence bundan sonra beni her yere taşıyabilirsin. Kendi ayaklarım üzerinde yürümek kesmez artık beni."

Elleri duruşumu değiştirip beni yanına doğru kaydırdı. Ardından şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ve ben de buna çabucak alışabilirim." Tuvalet eşyalarımın olduğu çantaya uzandı, açtı ve diş fırçamı çıkardı. Minik bir gülücükle bana uzatıp ardından kendi diş fırçasını çıkardı. "Önce dişler, sonra yatak."

Başımı sallayıp dediğini yaptım. Aynada birbirimize bakarak dişlerimizi fırçaladık ve bu esnada yapışkan, ilgi bağımlısı bir örümcek maymunu gibi kucağında durdum. Umursadığımdan değildi elbette. Elimde olsa her gece yapabilirdim bunu. İşimiz bitince beni yatağa götürdü.

"Aaron," diye fısıldadım, beni kuş tüyü yorganın içine yatırdıktan sonra. Yatakta birbirimize doğru dönmüştük, ellerimi başımın altına sokmuştum ve sadece ayaklarımız birbirine değiyordu. "Benimle İspanya'ya geldiğin için çok mutluyum." Her ne kadar gerçeği hakkıyla dile getirememiş olsalar da sözlerimi sindirirken titrek bir nefes verdiğini gördüm. "Sadece planımız işe yaradığı için değil. Benim yanımda olduğun için gerçekten *mutluyum*. Hatta... mutluluktan da fazlası bu. Sana hiç söylememiştim bunları, bilmeni istedim sadece."

Elini yanağıma koydu ve başparmağıyla çenemi ve dudaklarımı okşadı.

"Sen de mutlu musun, Aaron?" diye sordum, onunkini kendi avucumun arasına alırken.

"Ne kadar mutlu olduğumu kelimelerle ifade edebileceğimi sanmıyorum." Elimi ağzına götürdü ve dudaklarını arkasına bastırdı. "Sadece seni tam da bu noktaya getirmemi sağladığı için değil."

"Yatağına mı yani?" deyip ona biraz daha yaklaştım, şimdi bacaklarım onunkilere değiyordu.

Elimi çekerek ona daha da yaklaşmamı teşvik etti. "Evet. Ama benimle olmandan bahsediyorum. Tam da olmasını istediğim gibi."

Göğsüm mutlulukla yanarken keyifle hımladım. "Seni çok sevdiler, biliyorsun değil mi?" Başımı çenesiyle köprücükkemiğinin arasına koydum. "Yani bunu söylediğime inanamıyorum ama seni sevmemek biraz zor zaten."

Bunu nasıl fark edemediğimi düşünürken tenine bir öpücük kondurdum. Tüm o çatık kaşları ve somurtmasının ardında aslında ne kadar da... sadık, ilgili ve yumuşak bir insan olduğunu. Ama belki de fark etmiştim. Belki de beni bir kenara ittiğinde o kadar kırılmamın sebebi de buydu. Benimle hiçbir işinin olmayacağını düşünmenin verdiği acıydı. Beni dışarıda bırakacağını düşünmenin. Başımı salladım. Önemi yoktu. Artık bunun önemi yoktu.

"Annemin birinden bu kadar iyi bahsettiğini hiç görmemiştim. Isabel seni anlata anlata bitiremediğini söyledi. *Aaron çok güzel İspanyolca konuşuyor. Aaron çok uzun boylu ve yakışıklı. Aaron'ın gözleri öyle mavi ki daha önce böylesini kimsede görmedim. Aaron'ın Lina'mıza nasıl da gülümsediğini gördün mü? Amerika'dan onca yolu bizimle tanışmak için geldi.* Ve sadece o da değil. Yemin ederim ki bir ara Abuela'mın seni benden çalacağını sandım. Sana abayı yakmıştı; hatta bir ara tuhaf bir hâl aldı." Olanları hatırlayınca güldüm. "Sence senin için büyükannemle savaşmam gerekir mi?"

Gülmesini beklerken derin bir iç çektiğini duyunca şoke oldum.

Karanlıkta pek bir şey ayırt edemeyerek ona baktım. "Hey, sorun ne?"

"Sorun yok, bebeğim." Sesi, tam olarak kestiremediğim bir duyguyla yoğunlaşmıştı.

Tişörtünü çekiştirip bana söylemesi için ısrar ettim.

Yeniden içini çekti. "Sadece ben... Ben hiç öyle bir şey tatmadım daha önce. Hiç. Senin ailen çok..."

"Karışık? Gürültücü? Sürekli sınırları aşan cinsten?"

"Öyleler ama olabilecek en iyi şekilde." Durdu ve elini başımın arkasına koydu. Uzun parmakları saçlarımla oynamaya başladı. "Ona en yakın şeyi ailemle üçümüzün birlikte olduğu zamanlarda yaşamıştım ve şimdi o zamanlar nasıldı hiç hatırlamıyorum."

Bunu duyunca kalbim sızladı, ona sokulurken bu acıyı içinden alabilmeyi ne kadar da çok istiyordum. Keşke içini biraz olsun ferahlatabilseydim.

"Ailen seni seviyor ve bu zorla elde edemeyeceğin bir bağ. Başka hiçbir yerde bulunamayacak bir sevgi. Arada bir seni boğabilir ama son derece samimi bir sevgi olduğu için. Ve sadece birkaç günlüğüne de olsa öyle bir şeyin parçası olmak... benim için dünyalara bedeldi. Ne kadar olduğunu bilemezsin." Dudakları daha önce orada olmayan bir şiddetle saçlarımı öptü. "Hiç rol yapmadım, Catalina. Bir dakika bile. Benim için hepsi gerçekti. Bu yüzden de çok kıymetli."

"Aaron," dedim, ne söylemem gerektiğini kestiremeden. İçimde ayaklanan duyguları nasıl dile getirebilirdim ki?

"O yüzden asıl mutlu olan benim. Yanına başka birini değil de beni aldığın için içi rahat olan benim. Minnettar olan benim."

Tüm sistemimi ele geçirip nefesimi kesmekle tehdit eden saf mutluluğu bastırmaya çalıştım. "Bana öyle bir şey için asla teşekkür etmek zorunda değilsin, Aaron. Kesinlikle değilsin."

Çenesini başımın üzerine koydu ve saçlarımın arasına doğru nefesini verişini hissettim. "Zorundayım, bebeğim. Zorundayım."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Aman Tanrım, seks maratonundan çıkmış gibi görünüyorsun."

"Rosie," diye tıslayıp koluna vurdum.

Yanakları kıpkırmızı kesilmişti ve hemen ağzını elleriyle kapadı.

Öğle yemeği için ofisin ortak çalışma alanına gelmiştik, bu yüzden etrafımız mola veren çalışanlarla doluydu. Boydan boya pencerelerin yanındaki masalardan birini kaptığımız için çok şanslıydık.

Arkadaşım etrafına bakıp bastırdığı dudaklarını serbest bıraktı. "Siktir ya, çok özür dilerim," diye fısıldadı.

"Sorun değil," diyerek sırıttım. Öylesine kızarmıştı ki şirin göründüğü bile söylenebilirdi. "Özür dilemene gerek yok."

"Sadece ışıl ışıl ama dağılmış görünüyorsun," dedi, bu sefer sesini alçak tutarak.

"Fısıldamayı bırakabilirsin, Rosie."

"Tamam," diye fısıldadı yine. Gözlerimi devirirken o da boğazını temizledi. "Ee, bunu gizli tutmaya falan çalışmıyorsunuz, değil mi?"

"Sanırım... bunu çözmeye çalışıyoruz." Başımı iki yana salladım. "Ama bunu gizli tutmakla, herkese seks yaptığımı ilan etmek arasında fark var."

"Haklısın. Üzgünüm." Yanakları yeniden pembeleşir gibi oldu. "Saçından dolayı, gerçekten. Şey gibi görünüyor..." Başını abartılı bir şekilde döndürdü.

"Bugün hava çok rüzgârlıydı, tamam mı?" Ellerimi kestane rengi buklelerime daldırıp onları ehlileştirmeye çalıştım. Ardından sesimi alçalttım. "Tavşanlar gibi sürekli seviştiğimiz de yok ayrıca."

Aslında öyle yaptığımız söylenebilirdi. Bu sabah tam da onu

yapmıştık. Alarm çalar çalmaz. Birbirine dolanmış kollar ve bacaklarla uyandığımızda birbirimize benzer bir açgözlülükle bakıyorduk.

Ellerini bile düşününce...

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Rosie.

Yeniden ona dönünce yeşil gözlerini bana diktiğini fark ettim.

"Şu anda onu düşünüyorsun, değil mi?"

İnkâr edecek değildim; zaten beni yalanımı kolayca yakalayacak kadar iyi tanıyordu.

"Ofiste hem de?" dedi nefesini tutarak. "Henüz öğlen."

"Hayır," dedim aynı şekilde nefesimi tutarak ancak ofis seksini düşününce midemde bir kıvılcım çakmıştı. *Lanet olsun, seks delisi mi oldum?* "Onun evinde." Omuzlarımı silkip gelirken aldığım çöreğin paketini açtım. Aaron'la birlikte yemeğimizi alıp işe geldiğimizi düşünmek tuhaf gelmişti. Hayır, midemdeki çırpınış buna *tuhaf* demiyordu. Farklı geliyordu sadece. Başımın dönmesine, midemde kelebeklerin uçuşmasına neden olan bir farklılık.

Uzun bir süre yüzüme bakınca kaşlarımı çattım. Ardından dudakları kıvrılıp kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Vay canına. Fena hâlde kapılmışsın sen."

Belki de kapıldım gerçekten, diye düşündüm çöreğimi yerken. "Ee, neler kaçırdım, Rosalyn?"

"I-ıh." Metal bir saklama kutusundan üzerinde yeşillikler olan pirinç salatasını çıkardı. "Benim sıkıcı hayatımdan ya da işten bahsedecek zaman değil. Her şey aynı işte. Hemen konuşmaya başlasan iyi olur, arkadaşım." Yemeğine biraz fazla coşkulu bir şekilde çatalını sapladı. "Tüm detayları istiyorum. Ayrıca klişe ve iç bayıltan detayları da atlayayım deme."

Bunu duyunca şikâyet eder gibi homurdandım.

"Yeniden, hayır. Sakın bana filmlerden fırlama birkaç sahne olmadığını söyleme çünkü seni arkadaşlıktan menederim."

Çöreğimi masaya bırakıp dramatik bir şekilde iç çektim.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Catalina Martin."

"Tanrım, ne zamandan beri bu kadar buyurgan biri oldun

sen?" diye sordum, çatalını bana doğru kaldırıp pis pis bakışlar atarken. "Tamam, tamam." Ardından teslim olur gibi ellerimi havaya kaldırdım ve derin bir nefes alıp Aaron'la aramızda olan her bir şeyi teker teker anlatmaya başladım. Sadece her ihtimale karşı müstakbel patronumuzun ismini tekrar etmedim.

Arkadaşıma her şeyi anlattıktan sonra –pişmiş kelle gibi sırıtmasına bakılırsa duyduğu şeylerden mutluydu– yeniden çöreğimi elime alıp yemeğime devam ettim.

"Siktir, Lina," dedi, kulaklarına kadar varan bir gülümsemeyle.

Resmen irkilmiştim. "Rosalyn, az önce sen küfür mü ettin" –gözlerimi kırpıştırarak ona baktım– "Cheshire kedisi gibi sırıtırken hem de?"

"Öyle yaptım, seni kahrolası aptal."

Ağzım bir karış açık kalmış bir şekilde, onun etrafa bakınmasını ve masaya getirdiğimiz birkaç şeyi suratında hiç de ikna olmamış bir ifadeyle kaldırıp yeniden yerine koymasını izledim.

"Ne bok yemeye çalışıyorsun sen?" dedim en sonunda, çöreğimden bir lokmayı yutkunmaya çalışırken.

"Kafana atabileceğim bir şeyler aranıyorum," dedi son derece sıradan bir şeymiş gibi. Ama o sırıtış yerli yerinde duruyordu.

Bu kızgın Rosie mi? Fazlasıyla rahatsız edici bir görüntüydü doğrusu.

"Atabilseydim belki aklın biraz olsun başına gelirdi. Bana anlattıklarına bakılırsa sadece inatçı değilsin, aynı zamanda lanet olası bir körsün sen. O yüzden ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Sadece seni tokatlamak ve neler olacağını görmek istiyorum."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı yeniden. "*Beni* tokatlamak mı? Sadakatin nerede senin, sözde arkadaşım?"

Bana ânında aklımı başıma getirecek bir bakış attı. "Lina."

Nefesimi verirken omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Biliyorum, tamam mı? O tokatların bir kısmını hak ediyorum." Ne kadar aptal olduğumu biliyordum. Ne kadar kör ve inatçı olduğumu da. Haklı olduğunun farkındaydım. Ama aynı zamanda Aaron

için hissettiklerimin ne kadar büyük ve korkutucu olduğunu da anlamaya başlamıştım. "Rosie, sanırım... hayır. Bundan eminim ki ben..."

"Ah, hayır," diyerek araya girdi.

Tam o sırada görüş alanıma biri girdi.

"Selam Rosie, Lina. Nasılsınız bakalım, hanımlar?"

Tam olarak şu anda keyfim biraz kaçtı aslında, demek istiyordum.

"Selam Gerald," diye homurdandım onun yerine.

İkimiz de sorusunu yanıtlamaya tenezzül bile etmemiştik.

Umurunda olmadığı da belliydi çünkü olduğu yerden kıpırdamamıştı bile.

"Ee, *tatil* nasıldı Lina?"

Tatil. Aslında tam bir tatil sayılmazdı –sadece üç günlüğüne izin almıştım, Tanrı aşkına– ama onu düzeltmeye çalışmanın bir anlamı yoktu.

Sandalyemi ona döndürürken suratımı ekşitmediğimi umarak kendimi işkenceden farksız bir hoşbeşe hazırladım. "Harikaydı, teşekkür ederim."

Başını sallarken suratında küstah bir sırıtış vardı. Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Yarın büyük Tanıtım Günü, ha?" Masamıza yaslanınca gömleğinin düğmelerinin pozisyon değişikliği karşısında zorlandığını fark ettim.

Neden kendisini iki beden küçük kıyafetlerin içine sıkıştırmaya çalışıyordu ki? Birilerinin ona bunu söylemesi gerekiyordu. Böyle nazik bir hareketi hak etmiyordu ama dünya da bu *görüntüyü* hak etmiyordu.

"Kıyafetini falan seçtin mi? Siz kadınların böyle şeyleri, bu tür kararları aceleye getirmeyi sevmediğinizi biliyorum."

Masayı ters çevirip onu yere çalmamak için sarf ettiğim çabadan dişlerim gıcırdıyordu resmen. "Evet," dedim sıktığım dişlerimin arasında. "Şimdi müsaade edersen yemeği..."

"Her şeyi halletmekte zorlandın mı?" diye sordu Gerald, onu başımızdan savma çabamı umursamadan.

O sırada Rosie'nin sadece benim duyabileceğim bir sesle *pislik* dediğini duyar gibi oldum.

Lanet olsun, bugün de pek huysuz.

"Evet, biraz. Ama her şey çözüldü," dedim doğal bir ifadeyle.

"Eminim ki biraz *yardım* almışsındır."

O kelimeyi –*yardım*– kaşlarındaki bir oynatışla söyleyişinden, daha farklı bir imada bulunduğu anlaşılıyordu.

Kanın yüzümden çekildiğini ve yerini yavaşça soğuk bir ürpermeye bıraktığını hissedebiliyordum. "Evet, aldım."

Aaron'ın yardımını saklamam gerektiğini düşünmemiştim; bu anlamsız olurdu ama bir yandan da o İspanya'dan öncesiydi. Şimdi ise aramızda bir şey vardı. Yeni ve harika ve aynı zamanda kırılgan bir şey.

"Evet, eminim ki almışsındır," diye yorumda bulundu Gerald rahat bir tavırla. "Gözlerini süzüp güzelce rica etmek kadar kolay olmuştur eminim ki, ha?"

Soğuk –buz gibi bir soğuk– tüm vücudumu ele geçirdi. Titriyordum.

"Güzelce rica eden kızlar için her şey kolay tabii."

Kaskatı kesildim. *Güzelce.* "Affedersin?"

Gerald gülüp elini havada gelişigüzel salladı. "Ah, sadece hoşbeş ediyorum, tatlım."

"Lina." Sesim buz gibiydi ama nasıl öyle olmasındı ki? Soğuk beni iyice ele geçirip kemiklerime kadar işledi. *Seni etkilemesine izin verme,* dedim kendime, daha doğrusu yalvardım. "*Tatlım* değil. Adım Lina." Gözlerini devirişini izledim. Ve o hareketi beni inanılmaz rahatsız etti. Daha önce olmadığı kadar öfkelenmeme neden oldu. "Sana her zaman kibar davrandım, Gerald." Sesimden öfke akıyordu, öyle ki altındaki bariz korkuyu neredeyse göremeyecektim. Kendini göstermek için yanıp tutuşan o korkuyu. "O yüzden masamızı terk etmeni rica ediyorum." Ne söyleyeceğini duymak istemiyordum. Duyarsam her şey sarsılmaya başlayacak ve sonunda şiddetle titreyip paramparça olacaktı. "Senin cinsiyetçi saçmalıklarını dinleyecek zamanım yok."

Zevzek kahkahası tüm odayı dolaşıp tüm başların bize dönmesine neden oldu. "Ah, *tatlım*."

"Gerald, lütfen gider misin?" Rosie sandalyesinden kalktı ama söyledikleri duyulmamıştı.

Hayır, ipini koparacak birinin ifadesini takınan bir adam kimseyi dinlemezdi. "Güzel, güzel, güzel." Gerald'ın dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. "Şuna bakın." Sesini iyice yükseltmişti. "Patronla *işi pişirir* ve etrafta dolanıp millete sataşır. Bana aptalca isimler takar."

Tüm dünyam donakaldı. Öylece dönmeyi kesti. Az önceki o buz gibi öfke eriyip kayboldu. Korku, uzun zamandır esaret altında olduğu kafesinden salıverilmiş bir canavar gibi kükredi.

Kulaklarımda keskin bir uğultu vardı. Görüşüm bulanıklaştı. Ardımda bıraktığımı sandığım anılar son hız üzerime çullanıp bir kamyon gibi üzerimden geçti.

Sürtük. Fahişe. Üniversiteyi ancak birilerini düzerek bitirebildin. O notları almak için ne çok sakso çektin.

Yine aynı şeyi yapmıştım, değil mi? Aynı lanet olası kayaya çarpmıştım. Ama bu sefer sadece dizlerimi sıyırmakla kalmamıştım. Bu sefer sahip olduğum her şeyi de uçuruma sürüklemiştim. Yeniden ayağa kalkmak, bunu atlatmak ve hayatıma devam etmek bu sefer yapabileceğim bir şey değildi. Bu sefer yapamazdım.

Kariyerim. Bir kadın için işlerin hiç de kolay olmadığı bir alanda bunca yıl kıçımı yırtarak elde ettiklerim. Başardığım her şey. Hepsi, çok kısa bir süre önce bulduğum güzel bir şeyi iğrenç bir çamura çeviren ve bana karşı kullanan aşağılık bir adam tarafından ateşe verilmişti.

O sırada sıcak bir el kolumu tuttu. Nazik. Ve yumuşak. Tuhaf bir şekilde aşinaydı; aslında bu kadar net bir şekilde tanımak için o kadar da zamanım olmamıştı. Tenime bir daha unutmayacağım bir şekilde işlemişti.

"Neler oluyor, Lina?" diyen kalın ses, kafamdaki kaosu geçip doğruca kalbime ulaştı.

Kafamı çevirince bir sürü gözün doğruca bize baktığını fark ettim. Bir tren kazasını izler gibi karşılarındaki manzaraya dikmişlerdi gözlerini. *Ne kadar korkunç. Ne kadar üzücü.*

"Catalina?" dediğini duydum Aaron'ın artan bir endişeyle.

Nihayet ona dönerken yüzüme zoraki de olsa bir gülümseme takınmaya çalıştım ama çok geçmeden silindi. "Hiçbir şey," dedim tek nefeste, başımı iki yana sallayarak. Onun buradan uzaklaşmasını istiyordum. Bunların yakınında bulunmasını istemiyordum. Gerald'ın zehrinin ona dokunmasını, bulaşmasını istemiyordum. "Hiçbir şey olmuyor."

İfadesindeki bir şey ona dokunmam, yüzünü ellerimin arasına alıp onu yatıştırmak için yumuşak öpücükler kondurmam için bana yalvarıyordu. Ama hiçbirini yapmadım. Sadece onun arkadaşıma dönmesini izledim.

"Rosie," dedi Aaron, kulağa çok... yanlış gelen bir sesle. Hiç Aaron gibi değildi. "Bana neler olduğunu anlat."

Tek kelime etmemesi yalvaran gözlerle hemen arkadaşıma döndüm. Öfkeden deliye dönecekti ve Aaron'ı bir şey yapacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. *Her şeyi* yapabilirdi.

Ama Rosie başını iki yana salladı. "Gerald biliyor."

Aaron'ın burada ne olduğunu anlaması için daha fazlasını duymaya ihtiyacı yoktu çünkü yüzü resmen taş kesmişti.

"İkiniz bunu saklamaya çalışmıyorsunuz nasıl olsa." Gerald, sanki tüm bunlar onun için kocaman bir şakaymış yeniden güldü. "Dün Paul sizi görmüş, ama hey, anlıyorum. Çok büyük bir mesele değil, adamım."

Herkes ortaya dökülen dramayı büyülenmiş gibi izliyordu. Ve Tanrım, ben kendimi çok... yorgun ve bitkin hissediyordum. Hayatımı geri sarmak ve *bundan* önceki bir noktaya dönmek istiyordum.

"Bir tavsiye vereyim mi? Yemek yediğin kaba pisleme, Blackford. Haberler tez yayılır. Özellikle de çalışanlardan biriyle yatıyorsan. Ama aferin sana ve hey, onu da suçlayamam yani. Patronla işi pişirmenin neden çekici geldiğini görebiliyorum."

Sessizlik. Yoğun, gerilim dolu bir sessizlik bizi sarıp sarmaladı.

Ardından Aaron'ın sesi sessizliği böldü. Jilet kadar keskindi. "Buradaki işine devam etmek istiyor musun?"

Ah, hayır.

Aaron'ın sözleri Gerald'ı hedef almıştı ama asıl darbeyi alan benim göğsüm olmuştu.

"Aaron, hayır." Öne çıkıp kolunu tuttum.

"Ah, benim hatam, Blackford." Gerald parmağıyla başını kaşıyormuş gibi yaptı. "*Müstakbel* patronumuz, henüz o unvanı almadın. O yüzden henüz işten çıkarma hakkı senin değil."

Aaron elimi silkti ve Gerald'a yaklaşıp, "Sana bir soru sordum," dedi. Yavaşça bir adım daha attı ve artık resmen adamın dibindeydi. "Buradaki işine devam etmek istiyor musun, Gerald? Çünkü seni bitirebilirim. Birlikte golf oynadığın tepedeki arkadaşların ya da insan kaynaklarındaki minik kölelerin hiçbir şey yapamaz."

Gerald'ın alaycı ifadesi kaybolurken suratı asıldı.

Bu kadar güçsüz olmanın verdiği hayal kırıklığı, yoldan çıkan her şey karşısındaki çaresizliğim gözlerimin ardındaki o tanıdık baskının ortaya çıkmasına neden olmuştu.

Bundan nefret ediyorum. Tüm kalbimle bundan nefret ediyorum. İnsanlar başkalarına çelme takmaktan ne zevk alıyor? Neden biz? Neden bu kadar çabuk?

Aaron'ın alaycı bakışı, vücudunun kaskatı kesilmesi bana kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu gösteriyordu.

"Aaron, dur." Sesim titriyordu. Ağlayamazdım Bunu yapmazdım. Şirketteki insanların yarısı bize bakarken olmazdı.

Ama Aaron kıpırdamıyordu. Bir heykel gibi durmuş, bir ömür boyu bunu yapmaya devam edebilirmiş gibi Gerald'ın cevabını bekliyordu.

"Aaron, lütfen." Sesimin biraz daha sert çıkmasını sağlamaya çalıştım. Ama donup kalmıştı. Adamı hareket ettirmek mümkün değildi. "Durumu daha kötü hâle getiriyorsun."

Gerçek bu muydu peki? Emin değildim ama dudaklarımdan dökülen buydu.

Onu delip geçen ve fiziksel bir darbe yemiş gibi irkilmesine neden olan şey de bu olmuştu.

Yavaşça bana dönüşünü izledim ve hayatımda olmasına ihtiyaç duyduğum ve bunu çok istediğim adam bana gözlerinde incinmiş bir ifadeyle baktı.

O ifadenin sebebi ben olduğum için kalbim sızlıyordu ama başka çarem var mıydı ki?

Böyle olacağını anlamalıydım. Bunun olabileceğini bilirken bizi bu duruma soktuğum için kendimden nefret ediyordum. Ve gerçekten de oluyordu işte.

Buna –kendime, Aaron'ın gözlerindeki acıya, *her şeye*– bir saniye daha dayanamayacağımı hissederek arkamı döndüm ve uzaklaşmaya başladım. Odadan çıktım ve uzun koridorda ilerlemeye başladım. Hızla yürüyor, köşeleri dönüyor ve çok da bir yön gözetmeden merdivenlerden iniyordum. Otomatik pilota bağlamıştım, korkup kaçmak doğuştan gelen bir özelliğimdi.

"Catalina, kaçmayı keser misin?" Aaron'ın sesindeki saf, katıksız çaresizlik midemi bulandırdı.

Omuzlarına başka çirkin bir şey daha yüklediğim için kendimden daha da nefret ettim.

"Konuş benimle."

Arkamı dönmek istemeyerek yürümeye devam ettim, binada nerede olduğumuzu bile bilmiyordum. Bir yerlerdeki boş bir koridordaydık.

"Catalina, *kahrolasıca* kaçmaktan vazgeçer misin? Lütfen."

Ayaklarım bir anda olduğu yerde dururken gözlerimi kapadım. Onun etrafımdan döndüğünü duydum –hatta hissettim çünkü artık durum buydu, vücudunun sıcaklığını hissediyor ve ona özlem duyuyordum– ve gözlerimi yeniden açtığımda karşımda sinirli ve perişan bir adam buldum.

"Bunu yapma. Beni duydun mu?" Sesi ne titremiş ne de bo-

calamıştı. "Sakın aklına bile getirme. Bunu bırakmana izin vermeyeceğim."

Tanrım, beni ne kadar da iyi tanıyordu. Benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyordu hem de çünkü söylediği şey, son birkaç dakikadır içimde köpüren her şeyin sakinleşmesini sağlamıştı.

Ama çok öfkeliydim, tüm dünyaya ve kendime kızgındım. "Senin için söylemesi kolay tabii," deyiverdim. Çok insafsızca olmuştu. Ama Gerald'ın zehri tenime işlemişti bir kere. Yoluna çıkan her şeyi kül etmeden durmayacaktı. "Kendini satan benim sonuçta, değil mi? Sen üzerinden silkeleyip yoluna devam edersin."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ama ifadesi yavaşça öfkeye ve acıya büründü. "Benim için söylemesi kolay mı? Üzerimden mi silkelerim?" diye fısıldadı. "O adamın suratını orada bir güzel benzetmemek benim için kolay mıydı zannediyorsun? Haftalarca tek bir kelime bile edememesi için ağzını kırmamak? Değersiz bir domuz olduğu için hayatını oracıkta bitirmemek?"

Aaron'ın bunları yapacağına inanıyordum. Yapacağını biliyordum da. Ve bu da... öfkemi dağıtıyor, ıstıraba dönüşmesine neden oluyordu. Ona hayranlık dışında nasıl başka bir duygu besleyebilirdim ki?

"Bunların hiçbirini yapmana izin vermem," diye fısıldadım. "Başına bela aldığına değmez o."

"Ama sen değersin. Sen bütün derde değersin. Sen ateşin içinden yürümeye bile değersin. Bunu göremiyor musun?" Burnundan sert bir nefes verdi ve elini yanağıma uzatınca tamamen içgüdüyle ona yaslandım. "Daniel'in savaşmaya değmeyeceğine dair kafana soktuğu o boktan düşünceler tamamen yanlış. Aşk uğruna savaşmaya değer. Ve ben onun gibi değilim, Lina. Geçmişte de yaşamıyoruz."

Başımı iki yana salladım ama avucunu yanağıma daha da sert bir şekilde bastırdı.

"Yolda bir engele takılıp düşersen, ben de seninle yuvarlanırım. Her şeyle birlikte savaşıp ayağa kalkacağız."

"O kadar kolay değil, Aaron." Keşke öyle olsaydı. Dünyanın o kadar kolay olmasını o kadar çok isterdim ki. "Bunlar idealist, güzel laflar. Ama günün sonunda beni her şeyden koruyamazsın, elimi tutamazsın ya da bana saygısızlık eden herkesi kovamazsın."

"Belki yapamam. Ama bu, denemeyeceğim anlamına gelmez. Biri sana kötü davrandığında eğer bu konuda bir şeyler yapma gücüne sahipsem elbette sesimi yükselteceğim. Bir kenarda bekleyip başına gelenlere tek başına göğüs germeni izleyecek değilim." Göğsü neredeyse şiddetle bir yükselip alçalıyordu. "Biri beni incitmeye çalışsa senin dişini tırnağına takarak savaşacağın gibi. Birbirimizi koruyacak ve iyileştireceğiz. Olması gereken bu."

"Sadece hayattan bahsetmiyoruz ki. Kariyerim söz konusu. Seninki de, Aaron."

"Öyle ve bunları tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam."

"Ama peki ya diğerleri? Onlar yapabilir. Gerald'la olanlara bak." Göğsüne yaslanıp kendimi bırakma dürtüsüyle savaştım. "Bundan sonra ne olacak? Ne zaman bir şey başarsam, birinin parmağını bana doğrultup birileriyle yatıp kalkarak bunu becerdiğimi söylemesinden korkacağım."

Çenesi kasıldı, öfke ifadesini yeniden ele geçiriyordu. "İşlerin her zaman öyle olması gerekmiyor. Herkes Gerald gibi değil, Lina."

Gözlerimi kapadım, boğazımdaki yumrudan bir türlü kurtulamıyordum.

Aaron devam etti: "Senin korkularını önemsizmiş gibi göstermeye çalışmıyorum, bebeğim. Yemin ederim öyle yapmıyorum. Ama ilk terslikte vazgeçemeyiz. Kimsenin birbirimizden daha kıymetli olmasına izin veremeyiz. Birbirimize bir şans vermeden olmaz."

Peki ya birbirimize şans verecek imkânı bulamazsak? diye bağırmak istiyordum.

"Bize, bana güvenmene ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?"

"Sana güveniyorum, Aaron." Başımı iki yana salladım ve

ondan uzaklaştım. "Ama bu... fazla karmaşık. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bunları yeniden yaşayamam." Bu işin sonu iyi olmazsa kalbim bundan sağ çıkamazdı. Aaron da Daniel gibi çekip giderse.

O mavi gözler daha büyük bir acıyla doldu. "O zaman güvenmiyorsun," diye fısıldadı, kırgın bir sesle. "Bu söylediğinde ciddiysen, bana güvenmiyorsun demektir."

Aramıza bir sessizlik girdi. Aaron'ın omuzları en sonunda yenilgiyle çöktü.

"Seni seviyorum, Lina."

Bu üç kelimenin kulağa ne kadar yanlış geldiğini fark edince zavallı, hırpalanmış kalbim ortadan ikiye yarılır gibi oldu. Hiç öyle olmamaları gerekirken mutluluktan yoksun, keder doluydular.

"Nasıl oluyor da daha sana sahip bile olamamışken kalbimi kırıyormuşsun gibi hissediyorum?"

Ruhum parçalandı. Milyon parçaya bölündüm.

"Bana ihtiyaç duyduğum gibi güvenmen için seni zorlayamam. Tüm lanet kalbinle yani." Her zamanki pırıltısını kaybetmiş gözlerle bana baktı. Şimdi o gözlerde sadece acı vardı. "Aksi yön yerine benim kollarıma koşmanı sağlayamam. Beni... bize bir şans verecek kadar sevmeni sağlayamam."

Göğsümde bir delik açıldı, ayaklarımın altından kayan, tersine dönen zeminde dizlerim neredeyse pes edecekti.

Uzun bir süre birbirimizin gözlerine baktık, tamamen yanlış sebeplerden dolayı birbirimizin kalbini yumruklarımızın arasında tutuyorduk. Tüm bunlar inanılmaz geliyordu. Biraz sonra uyanacağım acı dolu bir kâbus gibi.

Ama öyle bir şey olmadı. Bir noktada telefonunun çaldığını duydum ama o umursamadı. Ardından tekrar çaldı. Ve tekrar. Sonra sanırım telefonu cebinden çıkardı ve ekranına baktı. Ama emin değildim.

Kafamdaki susmak bilmeyen, *Güven ona, güven ona, güven ona,* sesleri kafamı başka bir şeye vermemi imkânsız hâle getiriyordu.

Kendi zihnimde tuzağa düşmüştüm. Zamanı ya da mekânı kavrayamadığım bir boşluğa çekilmiştim. Ama bir şeyi hatırlıyordum. O da Aaron'ın benden uzaklaşırken sırtını izleyişimdi. Bacakları onu benden uzaklaştırıyordu ve boş koridorda yürürken arkasına hiç bakmadı.

Bir kez bile.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

O gece Rosie benimle eve geldi.

Yatağımda battaniyenin altına girdik ve bilgisayarımdan *Kırmızı Değirmen* izledik. Aşkı bulmak ve ardından parmaklarının arasından kayıp gitmesini izlemek ne kadar trajikti. Hayatının aşkıyla karşılaştıktan sonra hikâyelerinin yüz otuz dakikadan fazla sürmeyeceğini bilse acaba Ewan McGregor ne yapardı? Yine de sevgilisinin elini tutar ve bu yola çıkar mıydı? Geriye çok az zamanları kalmış olsa da her bir âna tutunur muydu? O gittiğinde geride kalan boşluğun asla doldurulamayacağını bile bile onun yanı başında yatar mıydı?

Rosie kendi cevabını verirken düşünmedi bile. "Evet," diye fısıldadı. "Böyle bir aşk bulduğunda zaman önemini kaybeder. Ne pahasına olursa olsun, Lina, ne kadar zamanları olduğu fark etmeksizin yine de onu severdi."

Ardından ikimiz de iki gözümüz iki çeşme ağladık. Rosie, "Come What May" çalmaya başlayınca kendini asla tutamazdı ve ben de... zaten ağlamaya yer arıyordum.

O yüzden ağladım. Elimde telefonumu tutarken gözyaşlarımın ardı arkası kesilmeksizin akmasına izin verdim. Hak etmediğimi bildiğim bir arama, bir mesaj, bir işaret bekliyordum. Ama bu, tam da benim gibi korkakların yapacağı bir hareketti. Kaçarlar, bir battaniyenin altına saklanırlar ve "El Tango de Roxanne" çalarken ağlarlardı.

Off, kendimden zerre hoşlanmıyordum.

Ama hangi lanet şey pahasına olursa olsun hayatım boyunca kendime katlanmak zorundaydım. Aaron'la geçirdiğim kısacık zamanda teselli bulmalıydım. Geçmiş zamanda. Çünkü aksi yön yerine kollarına koşmamı istediğinde kabul etmemiştim. Ona – bize– tamamen güvenmemi istediğinde, her ne kadar başarabile-

ceğimi düşünsem de bunu yapamamıştım. Ve bu da onu benden uzaklaştırmıştı.

Onu kendimden ben uzaklaştırdım. Bunun sorumlusu sadece bendim.

Lanet olsun. Onu yanımda istiyordum. Kırıp dökülen her şeyi onunla birlikte onarmak istiyordum. Bana yine de düzelebileceğimizi söylemesini istiyordum. Yeniden bir araya geleceğimizi ve eskisinden de güçlü olacağımızı söylemesini.

Ama bu çok bencilce ve safça bir düşünceydi. Aynı zamanda aptalcaydı da. Bazen bir şeyi ne kadar istesek de ona sahip olamıyorduk. Onu elimizde tutamıyorduk. Geriye kalan diğer her şeyi karmakarışık hâle getirdiğinde olmuyordu işte. Ve aramızdaki bu şey *–aşk;* bunun gerçekten de öyle olduğunu düşünüyordum– öyleydi. İkimizin de hayatlarını karıştırıyor ve kariyerlerimizi tehlikeye sokuyordu.

Tıpkı Daniel'in bana yıllar önce söylediği gibi birbirimizin ayağına çelme takıyor, düşmemize neden oluyorduk.

Zamanla birbirimize içerlemeye başlayacaktık. Çünkü kötü niyetli ağızlardan yayılan zehrin yaptığı şey buydu. Her şeye bulaşırdı. Ve bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi olduğunu biliyordum.

O yüzden evet, *Kırmızı Değirmen*'de salya sümük ağladıktan sonraki gün berbattı. Büyük ihtimalle hayatımın en berbat, en sefil günlerinden biriydi ve öyle günleri de iyi bilirdim doğrusu. Her şeyi ayağımı sürüyerek yaptım ve sabah sekizden gece yarısına kadar süren, bir avuç takım elbisenin bulunduğu Tanıtım Günü etkinliklerini bir şekilde atlatmayı başardım. İsimler ve yüzler üzerimden sekip geçiveriyordu, her kelimeyi benden kerpetenle alıyorlarmış gibi konu üzerine konu sunuyordum. Jeff benim o acınası karşılama ve ağırlama çabalarımı görseydi, beni oracıkta kovacağından hiç şüphem yoktu.

Ve öyle olsaydı umursayacağımı sanmıyordum.

Hayat bazen bu kadar ironik olabiliyordu işte.

Aaron'ın hayatımda olmadığı ikinci gün binaya girerken –bunun zamanı ölçmek için kullandığım yeni yol olduğunu fark etmiştim– diğer çalışanların fısıltılarının kulağıma çalınmasını ve Gerald'ın orta yerde yaptığı suçlamalardan ötürü parmaklarıyla beni göstermelerini bekledim. Saat beş olduğunda –ve günü Aaron'ı bir anlığına da olsa görebilmeyi isteyip bundan ölümüne korkarak geçirdikten sonra– hâlâ bir şey yoktu. İş arkadaşlarımdan hiçbiri bana imalı bakışlar atmamıştı. İğrenç söylentiler yoktu, kötü suçlamalar yoktu, hiçbir şey yoktu. Ama Aaron'dan da hiçbir iz yoktu.

Onsuz üçüncü günde, içime tuhaf bir huzursuzluk çöktü. Aaron'ı özlemiştim. Aramızda gelişen şeye bir şans verme fırsatını kaçırmıştım ve şimdi diğer her şey bunun ağırlığı altında eziliyordu. Gerald'la yaşananların, kimsenin bana kötü davranmasına yol açmaması şimdi önemsiz geliyordu. İçim kesinlikle rahatlamamıştı. Göğsümün ortasında koca bir boşluk olacaksa ne anlamı vardı ki?

Aaron'ın yüzünü, mavi gözlerini, inatçı kaş çatmalarını, düşüncelere daldığında dudaklarını büküşünü, omuzlarının kıvrımını, nereye giderse gitsin kocaman görünmesini, gülümsemesini –o yalnızca bana gösterdiği gülümsemesini– özlemiştim. O kadar özlemiştim ki ofiste pusuya yatıp kapımı açık bıraktım ve günün bir noktasında koridordan geçmesini bekledim. Ya da uzaktan da olsa sesini duymayı. İçimde yanıp tutuşan o ihtiyacı bir nebze de olsa bastırabilirdi bu. Ama bunların hiçbiri olmadı.

Dördüncü günde sonunda nihayet pes edip ofisinin kapısını çaldım ama cevap gelmedi. Rosie'ye onu görüp görmediğini sorduğumda ise beni kucaklayıp görmediğini söyledi. Ne Héctor ne de bir bahane bulup sorduğum diğerleri onu görmüştü.

Sharon'ın ofisine çağrılmayı beklerken, koridorda bir o yana bir bu yana işte bu yüzden volta atıyordum. Tıpkı dün gece olduğu gibi. Ya da ofisimde yaptığım gibi. Çünkü Aaron ortadan kaybolmuştu. Sebebini bilmemekten, onu görememekten, etrafta olmamasından ve... bir bahane bulup ona soramamaktan nefret

ediyordum çünkü onu kendimden uzaklaştırmıştım ve büyük ihtimalle yapmak istediği son şey benimle konuşmaktı.

"Lina, tatlım," dedi Sharon ofisinden kafasını uzatıp beni âna döndürerek. "Lütfen içeri gel ve otur."

Peşinden odaya girip sandalyelerden birine oturdum. Sarışın kadının da karşıma oturup ketum bir gülümsemeyle dirseklerini masasına yaslanmasını izledim.

"Beklettiğim için üzgünüm. Bazı insanların insan kaynakları her soruna çare bulacakmış gibi davrandığını bilirsin." Acı acı güldü. "New York Belediye Meclisi'nin, pencerelerinin hemen önündeki yolu onarmaya karar vermesi gibi şeylere bile."

Başka bir gün olsa ben de onunla birlikte gülebilirdim. Belki de asla uyumayan bu şehirde sadece güçlü olanların hayatta kalacağı, geceleri seni uyutmayacak bir yol bakım çalışmasının illa olacağıyla ilgili bir şaka yapabilirdim. Ama bugün içimde o enerjiyi bulamıyordum.

"Eminim ki birkaç tuhaf konuşma yapmana neden oluyordur."

Sharon ifademi inceledi ve yüzünden bir şeyleri anladığı belli oldu. İfademde ne bulduğunu ya da ne anladığını hiç bilemiyordum.

"Pekâlâ, sadede gelelim."

Güzel. Bunu sevmiştim. Tıpkı Sharon'ı da her zaman sevdiğim gibi.

"Seni buraya, doğruca seni içeren ciddi suçlamalar doğrultusunda çağırdım."

Mideme oturan bir şeyle birlikte kanın yüzümden çekildiğini hissettim.

"Ah... tamam." Boğazımı temizledim. "Ne bilmek istiyorsun?"

Kadın sanki kendini bir şeye hazırlamaya çalışıyormuş gibi burnundan derin bir nefes aldı.

"Lina," dedi, annemden duyduğum –rahatlatıcı ama aynı zamanda öğüt verici– bir tonda, "ikimiz de Gerald'ın bazı doğru

insanları tanıdığını biliyoruz ve dürüst olmak gerekirse o kadar korkunç birinin nasıl bu kadar çok iyi 'ahbap' edindiğini hiç anlayamıyorum." Ahbap kelimesini havada tırnak içine almıştı. "Ama bunca zamandır dokunulmaz gibi görünse de bu, onun da bir şekilde alt edilemeyeceği anlamına gelmiyor. Ama bunun için bir şeyler yapmalıyız. En azından denemeliyiz."

Başımı sallarken hâlâ Sharon'ın ne demeye çalıştığını anlamaya çalışıyordum. Benim tarafımda olduğunu söylüyordu. Ve hatta olanlar karşısında sessiz kalmayacağını gösteriyordu.

"Bu senin de yapmak istediğin bir şeyse, resmî bir çalışan şikâyet formu doldurabiliriz. Sana yardımcı olurum. İmzalaman ve bize getirmen gerekiyor, ardından ben de detaylı bir inceleme başlatılmasını sağlayacağım. Birçok şikâyetin görmezden gelindiğini biliyorum ama seni destekleyen birçok kişinin olmasının bir fark yaratacağını biliyorum."

Birçok kişi mi?

"Ne..." deyip sustum ve başımı salladım. "Hangi kişiler? Anlamıyorum."

Başını eğip tırnaklarını masaya vurdu. "Ortak çalışma alanındaki münakaşadan sonra birkaç kişi olup bitenleri anlatmak için bana geldi. Yarısı bu şikâyeti bizzat yapmak istedi ama onlara da söylediğim gibi bunu yapan sen olmalısın."

"Ben... Ben sadece..." Bakışlarım aşağıya, kucağımdaki ellerime kaydı. Kalbimin minnetle kocaman olduğunu hissedebiliyordum. Ve bir şeyle daha. Farkındalık. "Yani benim tarafımdalar mı? Gerald'ın değil de benim yanımda mı durdular?"

"Öyle, Lina." Sharon gülümsedi. "Senin yanında durdular. Gerald gibilerin sıklıkla ceza bile almadan her şeyden sıyrıldıklarını bilirim; dünyanın düzeni bu işte. Ama bu, bu düzeni değiştirmeye çalışmayacağımız anlamına gelmiyor, değil mi? Savaşmaktan vazgeçemeyiz."

Söyledikleri, birinin bana sadece birkaç gün önce söylediklerini, inanmam için yalvardığı şeyleri hatırlatmıştı. Benim görmezden gelmeyi seçtiğim şeyleri.

"Sana söylediğim seçeneği düşünebilirsin. Tamam mı? Ne yapacağına karar vermek için acele etme."

"Tamam, öyle yapacağım."

Düşünülecek çok şey vardı. Sindirilmesi gereken. Başkası için bu, daha önce düşünmem gereken bürokratik bir süreçten başka bir şey olmayabilirdi ama benim için? Her şeye şahit olan iş arkadaşlarımın benim yanımda durmasının büyük bir önemi vardı. Ama bu yine de yaptığım şeyi değiştirmezdi. Aaron'la birlikte sahip olabileceğim her şeyi bir kenara ittiğimi. Güvenmek konusundaki başarısızlığımı. Bize olan inançsızlığımı. Ve ne uğruna? O da bana en azından bu kadarını sunabilirdi ve ben mücadele bile etmeden pes etmiştim.

"Ve lütfen," dedi Sharon, "döner dönmez Aaron'a bana uğramasını söyleyebilirsen sevinirim. Ona bir türlü ulaşamıyorum da."

Döner dönmez mi?

"Ee, şey, ben... Ben aslında..." Kelimeler, kafamda dönüp duran sorulardan ötürü karmakarışık bir şekilde döküldü.

"Sorun yok, Lina. İlişkiniz konusunda çok akıllıca davrandı. Hafta başında ilk iş, işleri karıştırabilecek bir şirket politikası ya da anlaşma maddesi var mı diye öğrenmek için buraya geldi."

Onsuz geçirdiğim bu günlerde bana eşlik eden tekdüze kalp atışlarım yeniden canlandı, kendini gösterir gibi oldu. Her şeyi sağlama almak için İnsan Kaynakları'na gelmişti. Benim içim rahat etsin diye. Çünkü tam olarak buna ihtiyacım olacağını biliyordu. Çünkü güvende hissetmemi istemişti.

Daha önce orada olmayan gözyaşları bir anda gözlerime hücum etti.

"Hey, sorun yok, Lina. Öyle bir şey yok. Endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey yok. Önünüzde engel bulunmuyor."

Hayır. O muhtemel engelleri önümüze koyup aşamayacağımız dağlara çeviren tek kişi bendim.

"Tamam," dedim sessizce, bir süre daha gözlerimin kontrolü-

nü elimde tutmaya çalışarak. "Bu iyi." İyi olan hiçbir şey yoktu. Hiçbir bok yoktu çünkü ben her şeyi mahvetmiştim.

"Pekâlâ, güzel." Sharon'ın sarı saçları sallandı ve anaç gözleri sıcak bir bakışla doldu. "Ama lütfen döndüğünde beni aramasını söyle, olur mu? Zor zamanlar geçiriyorsunuz, biliyorum ama konu onun terfisiyle ilgili."

Zor zamanlar. Bu iki kelime beynimde yankılandı.

Sharon'ın ricası bir anda kafamda netleşiverdi. *"Döner dönmez Aaron'a bana uğramasını söyle."*

"Aaron... gitti mi? Bir şey mi oldu?"

Sharon'ın gözleri kafa karışıklığı barındıran bir şokla kocaman açıldı. "Bilmiyor musun?"

Başımı iki yana sallarken betimin benzimin attığının farkındaydım. "Hayır."

Başını salladı. "Lina, bunu söylemek bana düşmez..."

"Lütfen," diye yalvardım, sorunun ne olduğunu çaresizce öğrenmek istiyordum. Bu çaresizlik tenimi parçalıyordu resmen. "Lütfen, Sharon. Kavga ettik ve ben... her şeyi mahvettim. Ama önemi yok. Ama bir sorun varsa, ona bir şey olduysa bilmem lazım. *Lütfen.*"

Uzun bir süre bana baktı.

"Tatlım," dedi sonunda ve bu tek kelime bile alarm durumuna geçmeme yeterli oldu, "eve gitmesi gerekti. Babası... kanser. Durumu son birkaç haftadır kritikti."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Genç bir kızken çok sevdiğim bir dizi vardı. İspanyol televizyon kanallarından birinde yayınlanan Amerikan dizilerinden biriydi, hâliyle altyazılıydı. O diziye bayılıyordum. Büyük hayalleri ve daha da büyük egoları –ya da kalpleri, kime sorduğunuza göre değişirdi– olan liseliler ve on altı yaşındaki –en azından Kuzey Carolina'da küçük bir kasabadaki– birinin yaşamaması gereken bir dram. İspanya'nın kuzeyinde yaşayan on altı yaşındakiler için de geçerliydi aynısı. Üzerimde bu kadar etkili olmasının nedeni de belki de buydu.

Diğerlerine göre beni daha çok etkileyen bir bölüm vardı.

Dış sesin şuna benzer bir şeyler sormasıyla başlıyordu: "Hayatınızı değiştirme gücüne ne kadar zamanda sahip olursunuz? Bir yılda mı? Bir günde mi? Birkaç dakikada mı?"

Bu sorunun cevabı, gençken bir saatin bile fark yaratabileceğiydi. Gençken o bir saat *her şeyi* değiştirebilirdi.

Ve ben buna... tüm kalbimle katılmıyordum.

Bir insanın hayatının bir saat, birkaç dakika veya birkaç saniye içinde değişmesi için genç olmasına gerek yoktu. Hayat durmadan, hem çok hızlı hem de çok yavaş, hiç beklemediğimiz şekillerde değişebiliyordu ve bu, hiç beklemediği bir anda da bir ömür boyu bunu değiştirmek için çabaladıktan sonra da olabiliyordu. Hayat değişip dönüşebilir, tersyüz olabilir, ileriye ya da geriye sarabilir ya da tamamen farklı bir şeye dönüşebilirdi. Ve bu, yaştan bağımsız olarak ve daha da önemlisi zamanı umursamadan gerçekleşirdi.

Hayatı değiştirecek anlar, saniyelerden on yıllara kadar uzayabilirdi.

Bu, hayatın sihrinin bir parçasıydı. Ya da yaşamanın.

Yirmi sekiz yıllık hayatımda ben de birkaç tane ama çok de-

ğişik hayat değiştiren an yaşamıştım. Bazıları saniyeler sürmüş, farkındalık dank edene kadar göz açıp kapayıncaya kadar geçen anlara dönüşmüştü. Diğerleri ise dakikalar, saatler ve belki de haftalar sürmüştü. Her türlü, o anların sayısı iki elin parmaklarını geçmezdi. O anları ezberden sayabilirdim de. Başımı denize ilk kez sokuşum. Çözdüğüm ilk matematik denklemi. İlk öpücüğüm. Daniel'e âşık oluşum ve o aşkın yok oluşu. Sonrasındaki korkunç aylar. Yeni bir hayata başlamak için New York uçağına binmem. Ablamın yüzünde gördüğüm en büyük, en mutlu gülümsemeyle kilisede yürüyüşünü izlemem.

Ve bir de Aaron vardı.

Söz konusu o olduğunda tek bir ânı seçemeyeceğimi düşünüyordum. Çünkü o, o zaman aralığını önemli kılan yegâne şeydi. Hayatımı değiştiren şeydi.

Kollarında uyuyakalmam. Dudaklarının artık sadece bana ait olduğunu öğrendiğim bir gülümsemeyle kıvrılması. Onun sesiyle, tenimdeki sıcaklığıyla uyanmak. Somurttuğunu görmek. Arkasını dönüp gidişi. Yokluğu.

Bunların hepsi kalbimde bir iz bırakmıştı. İçimde. Hepsi beni değiştirmişti. Beni, kendini rahatça ifade edebilen, sevebilen, kalbini herhangi birine değil, *ona* vermeyi isteyen ve buna ihtiyaç duyan biri hâline getirmişti.

Her ne kadar bu anlar bende ona umutsuzca âşık olmanın bir daha asla silemeyeceğim izini bırakmış olsa da asla silinmeyeceğini düşündüğüm asıl an, Seattle'a giden bir uçağa atlayıp onu bulmanın kaçınılmaz olduğunu hissettiğim andı. Ondan çok çabuk ve çok umursamadan vazgeçtiğimi anladığım andı. Çok aptalca davranmıştım. Tüm bunlar göğsüme bir darbe yemişim gibi üzerime çöktüğünde ona gitmekten başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Yanında olacak birine en çok ihtiyaç duyduğu sırada orada olmalıydım.

Ama çok mu geç kalmıştım? Saat, yaptıklarımı telafi edeyim diye hayatımı değiştirecek an için işlemeye devam ediyor muydu yoksa şansımı yitirmiş miydim?

New York'tan Seattle'a giden uçakta geçirdiğim altı saat boyunca kafamda bu sorular dönüp duruyor ve ancak bir kayıp beklentisinin sebep olabileceği şekilde, kör edici bir umuttan korkuya dönüşüp duruyordu. Ve uçak indiğinde, ona daha yakın olduğum için umutlanmalı mıydım yoksa çok geç olduğunu söyleyip gitmemi istemesi ihtimaline karşı kendimi hazırlamalı mıydım, emin değildim.

Seattle'daki onkoloji uzmanlarının bulunduğu tıp merkezleri listemdeki ilk hastaneye gitmek üzere taksi beklerken ve resepsiyonda Richard Blackford'u sorarken hâlâ bunu düşünüyordum. Babasının ismini, bana geçmişten bahsederken anlattıklarını internetten araştırarak bulmuştum.

Arkamı dönüp çıkarken, yeniden taksiye binip aynı süreci iki numaralı hastanede de tekrarlarken bu soru kafamda dönmeye devam ediyordu. Sonra da üç numaralı hastanede.

Ve nihayet üç numaralı hastanenin resepsiyonundaki hemşire *aile mi, arkadaş mı* olduğumu sorup dizlerimin rahatlama ve korku karışımıyla iki büklüm olmasına neden olduğunda, aklımdaki o soru hâlâ bir cevap talep ederek bana bağırıyordu.

Hayatımın en uzun asansör yolculuğuyla bekleme odasına doğru giderken de susmamıştı.

Hepsini korkudan ve aptallıktan mı bir kenara mı attım? Çok mu geç kaldım?

O yüzden parlak ve metalik kapılar açıldığında, sonu gelmeyen bir yolculuğu nihayet tamamlamış biri gibi tökezleyerek asansörden indim. Her yanım uyuşmuştu, tenim terle yapış yapış olmuştu ve nerede olduğumun bile farkında değildim. Gözlerim onu –*benim* Aaron'ımı; ulaşmak ve bir araya gelmek zorunda olduğum adamı– muhtemelen bulabileceğimi söyledikleri bekleme odasına kadar uzanan koridoru taradı. Ve işte cevabım orada, cüssesini zar zor sığdırabildiği bir sandalyede oturuyordu.

Hayatımı değiştirecek an, kollarını dizlerine yaslamış, başını omuzlarının arasına eğmiş hâlde oturuyordu.

Ve o mesafeden ona bakarken –orada bensiz, tek başına otu-

ruşunu izlerken kalbimin ne kadar boş ve oyuk olduğunu hissedebiliyordum– ona sahip olduğum sürece, benim hayat değiştiren ânımın asla belirli bir zaman dilimiyle ölçülemeyeceğini fark ettim. Hayatımdaki birkaç ânı dönüm noktası olarak işaretlemek kadar kolay olmayacaktı hiçbir zaman. Benim dönüm noktam oydu. *Aaron*. Benim ânım oydu. Zorluklarla karşılaşacak, değer verecek ve sevilecektim. Onunla birlikte *yaşayacaktım*.

Ve bunun için savaşacaktım. İstediğinde yapmamıştım belki ama şimdi onun için savaşacaktım. Hayır cevabını da kabul etmeyecektim. Bana mecburdu. Tıpkı İspanya'da, şu dünyada en çok sevdiğim insanlar karşısında bana söz verdiği gibi. Bunu ona kanıtlayacaktım.

"Aaron," dedim titrek bir sesle. *Bırak da yaslandığın o kaya olayım. Seninkini tutan el. Yuvan olayım.*

Sesim neredeyse bir fısıltıydı ve ona ulaşamayacak kadar sessizdi. Ama bir şekilde başarmıştı işte. Sesim ona ulaşmıştı. Aaron aniden kafasını kaldırıverdi. O sert plastik sandalyede otururken doğruldu ve başını çevirdi. Yüzünde, adını söylediğimi hayal ettiğini sanmış gibi inanamaz bir ifade olduğunu görebiliyordum.

Ama hayal etmemişti. Oradaydım. Ve bana izin verirse onunla ilgilenebilirdim. O sıkıcı ve kişiliksiz bekleme odasında otururken sırtını okşar, parmaklarımı yatıştırıcı bir şekilde saçlarında gezdirir, yemek yiyip bir şeyler içtiğinden emin olurdum. Onu kucaklayarak teselli eder ve kaybetmekten korktuğu babası için üzülürken başını dayadığı omuz olurdum. Çok özlediği ve zaten Aaron'ın uzun zamandır kaybettiğini hissettiği babasını.

Bakışları, yalnızca onun yapabileceğini bildiğim saf bir kararlılıkla aramızdaki mesafeyi taradı. Ve nedenini asla kestiremesem de ben de bekledim. O, etrafa bakınırken öylece durdum. Sonra sonsuzluk gibi gelen, benim de kendimi hazırlamama yardımcı olan bir süreden sonra mavi gözleri beni buldu. Kalbim tekledi, göğsümün içinde bir kargaşa koptuğunu hissettim.

Bacaklarını toparlayıp ayaklanışını izledim.

Ardından dudaklarından benim ismim döküldü. "Lina."

Catalina yerine *Lina* demesi değildi. Sesindeki ıstırap –o muhtaçlık, darmadağın saçları, gözlerinin altındaki torbalar, günlerdir değiştirmediğini haykıran kıyafetlerindeki buruşukluk– öne atılmama neden oldu. Bacaklarım aramızda kalan mesafeyi daha önce hiç olmadığı kadar hızla koştu. Doğruca ona doğru, kollarına doğru. Tam da istediği gibi. Ve ona ulaştığımda kendimi üzerine attım. Bütün vücudumla sardım onu.

Hiç uygun bir hareket değildi. Ne yeri ne zamanıydı, zaten omuzlarında kocaman bir yük vardı. Konuşmamız gereken çok şey vardı ama *doğru* şeyi yaptığımı biliyordum. Onun da kolları beni sardığında bunu iliklerime kadar hissettim.

Beni yerden kaldırıp göğsüne bastırdı, kollarıyla sıktı.

Yüzümü boynuna gömüp, "Buradayım. Buradayım. Sana doğru koşuyorum. Sana güveniyorum. Seni seviyorum," dedim, çok geç kalmadığımı umarak.

O ise benim ismimi tekrar edip duruyordu. "Lina, bebeğim. Lina, gerçekten burada mısın?" Sessizce ve kırık dökük bir sesle, sanki hâlâ kollarında olduğuma inanamıyormuş gibi sormuştu. Sanki günler önce yapmam gerektiği gibi koşarak kollarına gelen ben değilmişim gibi.

Hayır. Bir sonsuzluk önce yapmam gerektiği gibi.

Aaron geri geri yürüdü ve beni kolları arasında tutarak oturdu. Ben de sıkıca ona tutundum. Vücudum kucağına kıvrılmıştı ve avucuyla yüzümü sarmıştı.

"Çok üzgünüm, Aaron," dedim, omzuyla çenesi arasında kalan yere dudaklarımı dayayıp. "Her şey için. Baban için, daha önceden burada, senin yanında olmadığım için. O nasıl? Görebildin mi onu?"

Şakağımdaki boğazının yutkunduğunu hissettim.

"O..." Başını salladı. "Onu gördüm ama çoğu zaman baygın zaten. Ben sadece..." Tükenmiş gibi cümlesini tamamlayamadı. Yenilmiş gibi. "Gerçekten burada mısın, bebeğim?" diye tekrarladı, beni daha sıkı tutarken. "Yoksa hayal gücüm bana oyunlar mı oynuyor? Hiç uyumadım... Kaç gün oldu bilmiyorum. İki? Üç?"

"Buradayım. Yanındayım." Başımı kaldırıp bir zamanlar görmek bile istemediğim ama şimdi çok sevdiğim o suratına bakmak için kıpırdandım. "Seninle ilgileneceğim."

Gözlerini kapadı ve boğazından boğuk bir sesin kurtulduğunu duydum.

"Seni seviyorum, Aaron. Yalnız olmamalısın, asla. Ve senin yanında olması gereken kişi de benim. Buradayım. Elini tutacağım."

Gözleri hâlâ kapalıydı, çenesi gerilmişti.

"Yapmama izin ver. Sana güvendiğimi ve güvenini geri kazanabileceğimi sana kanıtlamama izin ver. İzin verdiğin sürece yanında olması gereken kişinin ben olduğumu kanıtlayayım sana."

"Bunu yapmak istiyor musun?"

"Evet," dedim hemen. "Evet, evet. Tabii ki istiyorum," diye tekrar ettim. "Bunu yapmam lazım," diye fısıldadım, sesime güvenemediğim için. "Yanında olmama izin ver. Seninle ilgilenmeme."

Gözlerini açınca bakışlarımız birbirine kenetlendi. Uzun bir ânın ardından acı dolu bir gülümseme dudaklarına yerleşti. "Beni deliye döndürüyorsun, Lina. Anladığını sanmıyorum."

Çaresizce yüzünü ellerim arasında tutarken o da bir elini belime dayadı. Savaşmaya hazırdım. Gerekirse yalvarmaya bile hazırdım.

"Bunca yolu geldin. Sen..." Sustu, yüzünde olanlarla inanamıyormuş gibi bir ifade vardı. "Beni nasıl buldun ki?"

"Sana gelmek zorundaydım." Parmaklarım boynundan aşağı inip sıcak tenine yerleşti. "Bana söylediğin her şeyi hatırlıyorum. Seattle'ı, babanın buralarda tanınan biri olduğunu. Ben de soyadını Google'da arattım, üniversitenin futbol takımını, koç olarak çalışanları. Sonra da giriş yapmış olabileceği hastaneleri araştırmaya başladım. Böyle kritik bir durumdayken onun yanından ayrılmayacağını biliyordum, Sharon da öyle dedi. Gerçekten de öyle yaptın. Buradasın. Sadece birkaç hastane denemem gerekti. Seni bulamasaydım şehrin altını üstüne getirirdim. Sana ulaşmadan peşini bırakmazdım."

Nihayet ciğerlerimin rahat bir nefes almasına izin verdim.

Aaron'ın parlayan gözleri göğsümün sıcacık ve harika bir şekilde sızlamasını sağlıyordu.

"Seni aradım ama doğruca sesli mesajlara gitti ve sonra ben de... Ben de senin kafanı başka şeylerle bulandırmak istemedim. Ve..." Sesim bir fısıltıya dönüştü. "Ve sana gelmememi söyleme fırsatı vermek istemedim. Beni istememenden çok korkuyordum. O yüzden tekrar aramadım. Onun yerine doğruca çıkıp geldim."

Aaron'ın vücudunu ani bir titreme esir aldı.

"Lanet aklımı başımdan alıyorsun, kurallarımı, bütün dünyamı altüst ediyorsun," dedi bir nefeste, o mavi gözler daha önce hiç olmadığı kadar yoğun bir şekilde benimkilerle buluşurken. "Hiç beklemediğim bir anda seni, kendi yolunu büyük bir patlamayla açıp kalbime girmeye hazır buluyorum. Sanki bunu çoktan yapmamışsın gibi." Bileğimi tutan parmaklarını sıkmıştı, beni kendisine doğru çekiyordu ve ağzından verdiği yumuşacık nefesinin dudaklarıma değdiğini hissedebiliyordum. "Sanki beni çoktan paramparça edip başka birine dönüştürmemişsin gibi. Sanki insafına kalmamışım gibi."

Umut, sıcacık ve yumuşacık umut omuzlarımın yatışmasını sağladı. "Bunların hepsini yaptım mı?"

"Yaptın, Lina."

Aaron alnını benimkine dayadığında gözlerimi kapamaktan başka çarem yoktu. Beni tersyüz etmekle tehdit eden tüm bu duygu karmaşasını kabul edip kontrol etmeye çalışmaktan başka bir şey yapamazdım.

"Her bir gülüşünle tam da bunları yaptın sen." Dudaklarının bir anlığına benimkilere değdiğini hissedince omurgamdan aşağı bir ürperti indi. "Aynı anda hem insanı delirtecek kadar inatçı hem de imkânsız derecede güzel olduğun her seferinde." Gözümün kenarına bir öpücük kondurdu. "Dünyaya, kendine inanmadığın zamanlarda bile ne kadar güçlü olduğunu gösterdiğin her seferinde." Bir öpücük de burnumun ucuna. "Beyninin beni asla anlayamayacağım ve asla sıkılmayacağım bir şekilde büyülediği her seferinde." Dudakları elmacıkkemiğime dokundu ve orada gezindi.

"Ne zaman bir kahkaha atsan seni omzuma atıp kaçırmak ve o sesi sadece kendime saklamak istiyorum." Başka bir öpücük çenemde yerini buldu, ardından dudakları ilerleyip kulağıma ulaştı. "Ve başka bir sürü anlaşılamaz yolla beni tamamen sana ait kıldın."

"*Sana ait,*" diye tekrarladığımda kalbim göğüs kafesime fazla büyük geliyordu. Kendini kaburgalarıma çarpıyordu. Dışarı çıkıp Aaron'ınkinin yanına girmek istiyordu. "Ben sana aitim, Aaron. Tamamen seninim. Ben... sana âşık oldum. Nasıl oldu bilmiyorum ama oldu işte. Seni seviyorum." Kulaklarımdaki gürültülü patırtıdan dolayı kendi sesim kendime yabancı geliyordu. "Senin gitmene izin vererek büyük bir aptallık ettim. Büyük, çok büyük bir aptallık. Ama kendi kafamda kaybolmuştum. Çok korktum, Aaron. Uğruna çok çalıştığım her şeyi kaybetmek istemedim. İnsanların bana yıllar önce yaptıkları gibi bakmalarına dayanamazdım. Benim kaostan başka bir şey olmadığımı anladığında seni de kaybetmeyi göze alamazdım."

"Benim için hiç öyle olmadın ki."

"Bunu şimdi anlayabiliyorum ama tarihin tekerrür etmemesi için yapabileceğim tek şeyin her şeyi ardımda bırakmak olduğuna ikna etmiştim kendimi." Başımı iki yana sallayıp göğsümden o korkutucu duyguyu attım. Ona Sharon'ın, Gerald'a soruşturma açmakla ilgili söylediklerini anlatacaktım ama şimdi zamanı değildi.

"Daha önce yanında olamadığım için çok üzgünüm."

Bana özür duymak istemiyormuş gibi baktı ama konuşmasına izin vermedim.

"Öyleyim." Sesim titrer gibi oldu. "Babanın hasta olması ve buraya kadar tek başına gelmen. Yanında kimse olmadan bunlarla baş etmen. Durumu haftalardır kritik olmasına rağmen benimle İspanya'ya gelmen. Senin..." Sustum, sesimin titremesini durduramıyordum. "Karşılığında hiçbir şey beklemeden bana o kadar çok şey sunman. Bu beni mahvediyor. Ama artık yanındayım," diye fısıldadım gözlerine bakarak.

"Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum, sadece artık birlikte

olabileceğimize inandığım için değil; kendimi, senin yanından başka bir yerde olmaya ikna edemediğim için." Zorla yutkundum ve beni dışarı çıkmakla tehdit eden duyguları kontrol altına almaya çalıştım. "Bunu biliyorsun, değil mi?" Ona eğilip dudaklarımı onunkilere dayadım. Çok yumuşak ve tereddütlü bir şekilde. Cevabını bekliyordum.

"Artık biliyorum." Boğazından boğuk bir ses yükseldi. Bileğimi daha sıkı tutuyordu. Belimdeki kolu beni göğsüne daha sıkı bastırıyordu. "Biliyorum, Lina. Ve sana da bir daha unutturmamaya kararlıyım."

Bileğimdeki eli kolumdan yukarı tırmanıp yüzümü avucu arasına aldı. Onun dokunuşuna yaslanırken artık Aaron'ın okşayışları ya da öpücükleri olmadan yaşayamayacağımı biliyordum.

"Senin için geri dönecektim, biliyorsun değil mi? Senin bizden vazgeçmene izin vermeyeceğimi söylemiştim. Bana hâlâ o dört harfli kelimeyi borçlusun."

Bunu demişti. Ve bunu anlamamla birlikte midem takla attı. Ne kadar da aptaldım. Aaron bizden vazgeçmemişti; bizden vazgeçen tek kişi bendim. Sadece geçici bir süreliğine gitmişti. Aaron aramızdakine tutunmaktan vazgeçmemişti. Bize. Bunca zaman. Hem de yanında birine en çok ihtiyaç duyduğu zamanda. Ve bu... bu kalbimin milyonlarca parçaya bölünmesine, daha farklı bir şeye dönüşmesine neden olmuştu. Bana ait olmayan bir şeye. Artık bize aitti.

"Senindir. Aşk. *Amor* ve sana verebileceğim diğer dört harfli kelimelerin hepsi." Kendimi daha fazla tutamayarak dudaklarına bir öpücük kondurdum. Hiç acele etmeden dudaklarını sahiplendim. Onu sahiplendim.

Boğazından minik bir inleme kaçtı. "Artık bana mecbursun, Catalina."

İki kolu da beni kendisine, göğsüne çekti. Başım son hız atan kalbine dayanmıştı, çenesi başımın üzerindeydi ve o sırada – daha önce hiç tecrübe etmediğim kadar kuvvetli– bir huzur beni sarıp sarmalamıştı. Ve artık birlikte olduğumuz sürece her şeye

göğüs gerebileceğimi *biliyordum*. Biz bir takımdık. Birbirimizin yolunu aydınlatacak, ellerini tutacak ve tökezlediğimizde birbirimize yardımcı olacaktık. Birlikte. Her şeyi birlikte yapacaktık.

Tıpkı bunu da atlatacağımız gibi. Aaron'ın bunu atlatmasına yardımcı olacaktım.

"Aaron?" Bakışlarım ona döndü. "Artık yanındayım. Seninle ilgileneceğim," dedim sadece.

İçini çekti; derin ve yavaş, sanki dünyanın tüm yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi bir iç çekişti.

"Ama sadece şunu bil, babanın hasta olduğunu bilseydim benimle İspanya'ya gelmene asla izin vermezdim. Ondan bahsettiğimizde neden bunu söylemedin, Aaron? Bana bir açıklama borçlu değilsin ama öğrenmek istiyorum. Daha iyi anlamak istiyorum."

"Çünkü her şey... değişti." Boğazı bir yutkunmayla oynarken gözlerinde kaybolmuş bakışlar vardı. "Son bir yıldır kanserle mücadele ediyor. İronik, değil mi? Önce annem ve şimdi..." Aaron susup bir an kendini toparlamaya çalıştı. "Birkaç gün önce uzak durmaya karar vermiştim. Aramızdaki her şeyi olduğu gibi bırakmaya. Haftalar önce eve döndüğümde bile."

"Döndün mü?"

"Evet, terfimin açıklanmasından hemen sonra. Anlaşmamızla ilgili seninle konuşmamı engelleyen şey de buydu."

O ara Aaron'ın izin aldığını fark etmemiştim ama iş o kadar yoğundu ki kafam tamamen dağılmış olmalıydı. Ama şimdi söyledikleri mantıklı geliyordu.

"Eninde sonunda seninle konuşacaktım. Her halükârda bir yolunu bulacaktım."

"Artık bunun bir önemi yok, bebeğim," dedim ona içtenlikle.

Yeniden derin bir iç çekti. "O yüzden Seattle'a geldim ama kendimde onunla konuşacak gücü bulamadım. Yıllar önce beni bir kenara itmiş olmasına rağmen onu hâlâ önemsediğimi itiraf edecek, bunu ona gösterecek gücü. O zaten çoktan kaybettiğim babamdı."

Parmaklarım göğsünde, tam kalbinin üzerinde daireler çiziyordu. "Ne değişti peki?"

"Her şey değişti." Verdiği derin nefes, titrek ve acı dolu bir şekilde çıktı. "Ben... Ben sana sahip olduğumu düşündüm ama bir anda öyle olmadığını fark ettim. Her ne kadar benden vazgeçmene izin vermemeye kararlı olsam da bunu gözlerinde gördüm. Gerçekten de bizden vazgeçmiştin. Kararına inanıyordun."

Yüzüne bir gölge hâkim oldu ve o geçici karanlığı dağıtmak için içgüdüsel olarak hemen eğilerek dudaklarının köşesine bir öpücük kondurdum.

"Seni gerçekten kaybedebileceğim ihtimali aklımda somutlaşmaya başladı. Ve ben sadece..." Başını salladı. "Tanrım, aynı şey değil, biliyorum. Ama sonunda anladım. Annemi kaybetmenin ona ne kadar acı verdiğini anladım. Onu geri almanın bir yolu olmadığı gerçeği karşısında ne kadar kaybolmuştu kim bilir. Kaç pervasız karar vermişti. Beni bir kenara itmesini haklı kılmaz bu tabii ama bende de suç vardı. Ben de kendimi öyle kaybetmiştim ki bunu yapmasına izin verdim. Ve sonra bunu ikimizin de yıllarca sürdürmesine neden oldum."

"Hiçbiri senin suçun değil, Aaron. Sevdiğimiz insanları kaybetmeye programlanmamışız; birinin yasını tutmanın doğru ya da yanlış bir yolu yok." Ellerimi göğsünde gezdirip köprücükkemiğinin üzerinde durdum. "Sadece elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz ve sıklıkla en iyimiz bile yeterli olmuyor. Bunun için kendini suçlaman geçmişi değiştirmeyecek; sadece şimdiki zamana harcayabileceğin enerjiyi elinden alacak. Ve bak şimdi neredeyiz, sen buradasın. Geç değil."

Başıma bir öpücük kondurdu. "Gerald'la her şeyin sarpa sardığı gün hastaneden bir telefon aldım. Babamın durumunun iyi olmadığını söylediler. Söylediklerine göre babam beni sormuş. Birkaç kez. Benimle iletişime geçilmesini istemiş." Sesi giderek kaybolurken ben de ensesindeki saçları okşamaya başladım. Ona burada olduğumu gösteriyordum. Onu dinlediğimi. Ona arka çıkacağımı. "Her şey üst üste geldi ve onu daha önce yapamadığım bir şekilde anlamakla kalmadım, aynı zamanda içimde inanılmaz derecede onu görme isteği uyandı. Özür dilemek ya da aramızda-

ki şeyleri onarmaya çalışmak için değil, ona veda edebilmek için. Ve bunu yapmak için de son şansım olduğunu biliyordum."

"Yaptın mı? Ona veda edebildin mi?"

"Buraya geldiğim gibi bunu yapma niyetiyle odasına girdim. Ona veda edip çıkacak ve sonra da bekleyecektim. Ama ben... Bir şekilde onunla konuşmaya başladım. Ona, ayrı kaldığımız bunca yıl söyleyemediğim şeyleri söyledim. Kendinde değildi. Dinlediğinden bile emin olamam ama ben konuşmaya devam ettim. Kendimi durduramadım. Konuşup durdum, Lina. Ona her şeyi anlattım. Orada ne kadar kaldım bilmiyorum bile. Her şeyin boşa olup olmadığından emin değildim çünkü tek bir kelimem bile ona ulaşmıyor olabilirdi ama ben yine de anlatmaya devam ettim."

"Çok iyi yapmışsın, *amor*." Dudaklarımı boynunda gezdirdim. "Çok iyi yapmışsın."

Aaron bana ve dokunuşuma biraz daha sokuldu. "Birkaç saat önce bana bugün daha iyi olduğunu söylediler. Biraz daha zamanı olabileceğini. Günler mi, haftalar mı yoksa aylar mı sürer bilemiyorlar. Ama umutlular." Nefesini verirken kollarındaki o bir süre önce hissettiğim çaresiz tutuş hafiflemişti sanki. "Ben de umutluyum."

Bekleme odasının diğer tarafından bir ses bize ulaştı. Etrafımıza ördüğümüz baloncuğu deldi. "Bay Blackford?"

İkimiz de dönüp sesin geldiği yere baktık. Birkaç adım ileride, yüzünde kibar ve huzurlu bir gülümseme olan bir hemşire duruyordu.

"Evet," dedi Aaron, sandalyede doğrulurken.

"Nihayet uyandı. Artık onu görebilirsiniz." Ellerini önlüğünün cebine soktu. "Sadece birkaç dakikalığına ama, olur mu? Dinlenmesi lazım."

Kendimi ondan ayırıp ayaklarımın üzerinde durdum ve Aaron'ın hemşireye doğru gitmesi için önünden çekildim. O da aynı şeyi yaptı, gözleri hâlâ bekleme odasının girişindeydi.

"Peki, tamam," dedi dalgın bir şekilde. Ama ilerlemeden önce dönüp bana baktı. "Benimle gelir misin lütfen?"

Cevap kalbimde ve beynimde bangır bangır yankılanırken kalbim tekler gibi oldu. *İstediğin sürece seninle her yere gelirim.* "Evet, tabii ki gelirim."

Uzanıp elimi tutmasını beklemedim. Onun elini tuttum. Ve hemşireyi Aaron'ın babasının yattığı odaya kadar takip ederken kavrayışım elimden geldiğince sıkı ve güven vericiydi. İçeri girerken ne görmeyi beklediğimden emin değildim. Belki de odaya giderken kendimi hazırlamalıydım ve öyle yapmadığım için cesaretimi bir parça yitirmiştim. Aaron'ın ailesinin yaşayan tek üyesi babasıydı ve birazdan onunla tanışacaktım. Ve ben... ânın önemi karşısında biraz bocaladığımı hissediyordum. Bu tanışma keşke farklı şartlar altında gerçekleşseydi, biraz daha zamanım olsaydı ya da ne söyleyeceğimden, bu durumu olabildiğince iyi idare edebilmek için ne yapabileceğimden emin olsaydım.

Ama zaman yoktu. Tek şansımız buydu. Aaron'ın babasıyla sahip olduğu tek şansı. Her ne kadar korkmuş ve biraz da huzursuz hissediyor olsam da Aaron'ın bunu benimle paylaşmayı istemesinden dolayı onur duyuyordum.

"Seni görmek isteyen biri var, Richard," dedi hemşire odaya girerken ve ardından bize baktı. Gülümsemesi biraz daha büyüdü. "Birkaç dakikaya geri döneceğim, tamam mı?"

Aaron bir adım öne çıktı, ben arkasında kaldım. Bu anı istediği gibi yaşamasını istiyordum.

"Oğlum," dedi yataktaki adam, boğuk bir sesle.

Ona bakınca, çok iyi tanıdığım adamın yüz hatlarıyla benzerliklerini gördüm. Keskin çenesi, kararlı ve özgüvenli duruşu olan kaşlarının çatılışı. Hepsi oradaydı ama silikleşmiş ve yorgun düşmüştü.

"Hâlâ buradasın," dedi babası Aaron'a. Sesindeki şaşırmış tonu duyabiliyordum.

"Baba," dedi Aaron ve elimi daha bir sıkı tutmaya başladı. "Tabii ki hâlâ buradayım. Ve tanışmanı istediğim biri var."

Yataktan bizden tarafa bakan mavi gözler Aaron'dan merakla bana döndü.

"Merhaba Bay Blackford." Aaron elimi bırakıp kolunu omzuma atarken ben de babasına gülümsedim. "Ben Catalina, nihayet sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Aaron'ın babası gülümsemeye tam olarak karşılık veremedi. Ama gözleri başka bir hikâye anlatıyordu. Tıpkı oğlunun da sıkça yaptığını gördüğüm gibi. Duygularını herkesten gizliyordu. "Bana Richard de lütfen."

Bakışları merak olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle yüzümü inceliyordu. "Bu o mu, oğlum?"

Soru beni hazırlıksız yakalamıştı, o yüzden dönüp Aaron'a baktım. Ama onun da benzer bir ifadeyle babasına baktığını fark ettim. Ardından ifadesi yumuşadı.

"Dinleyebildiğinden emin değildim," dedi neredeyse dalgın bir şekilde. Ardından kolu, beni iyice kendine yaklaştırmak onun için bir refleksmiş gibi yanına çekti. "Evet, bu o," dedi daha yüksek sesle ve o sırada nefesim boğazımda düğümlendi. "Sana anlattığım kadın."

Aaron ışıl ışıl gözlerle bana baktı.

"Senin Thea'n," dediğini duydum Richard'ın. Sesinde yoğun bir duygu vardı.

Thea. Karısının ismiydi bu. Aaron'ın annesi.

Babasına dönünce, az önce sakladığı gülümsemenin ortaya çıktığını fark ettim. Zayıf ve küçük bir gülümsemeydi ama karşılığında ben de gülümsemeden edemedim.

"Onu bırakma, oğlum. Sana izin verdiği sürece bırakma."

"Bırakmayacağım." Aaron'ın sözleri şakağımı okşadı.

Başımı kaldırıp ona baktığımda o mavi gözlerinde, hiç tecrübe etmediğim ya da asla hedefi olacağını düşünmediğim bir bağlılıkla bana gülümsediğini gördüm. Göğsümün tam ortasında hissedebildiğim sıcaklık, onun yanında ve bakışları altında geçirdiğim her saniye daha da genişliyordu. Aaron gözlerinde parıldayan ve göz kamaştıran bir olasılıklar dünyasıyla bana bakıyordu. Bir vaatle.

"Hayatımın kalanını birlikte geçirmeyi planladığım kadın o. Onu bırakmayı düşünmüyorum."

KAPANIŞ

Bir Yıl Sonra

"Catalina." Son on iki ayda sayısız kez beni huzurlu bir uykuya daldıran ve vücudumdaki her hücreyi tutuşturan tok ses kulaklarıma ulaştı.

Kalem ağzımdan fırlayıp toplantı odasındaki ahşap masanın parlak yüzeyine düştü.

"Bir cevap almam gerekiyor."

Sandalyemde doğruldum, mavi gözleri beni süzerken boğazımı temizlemeye çalıştım. *Siktir. Resmen dalıp gitmiştim.* "Evet, evet... şey. Cevap. Hemen geliyor, Bay Blackford," dedim hızla. "Sadece kafamda toparlıyordum."

Dudaklarının yukarı kıvrıldığını, gözlerinin aşina olduğum bir duyguyla kaynadığını gördüm. Kalbim tekledi. Çünkü görünüşe göre bu adamın gülümsemesine tepki vermemeyi asla beceremeyecektim. O gülümseme ne kadar küçük olursa olsun.

"Rosie, o kafasında toplarken Catalina'ya yardımcı olabilir misin?" diye sordu bir kaşını kaldırarak. "Hepimizin yapması gereken işler var ve beş dakika içinde toplantıyı bitirebilirsek çok memnun olacağım."

"Tabii ki," dedi yanımdaki en yakın arkadaşım ve departmanımızın yeni takım lideri. "Eminim ki Lina aldığı notlar konusunda titizleniyordur."

"Evet, kesinlikle öyle yapıyordum," diye onayladım ve bakınca onun da yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini fark ettim.

İkimiz de yalan söyleme konusunda berbattık.

Ona titrek bir gülümsemeyle teşekkür ettim.

Ama hemen ardından Aaron'ın derin derin içini çektiğini duydum.

Sabırsız ve mavi gözlü huysuz adam. Ona sırılsıklam âşık olduğum için çok şanslıydı.

"Aaron, Linda ve Patricia doğum izinlerinden döndüğüne göre senin takımından birini Héctor'unkine geçirmeyi öneriyordu," diye açıkladı Rosie, parmakları ajandasının üzerinde kıpırdanırken. "Gerald'ın... gidişinden sonra onun yerine geçmemle oluşan boşluğu doldurmak için."

Sharon'ın yürüttüğü titiz ve uzun insan kaynakları soruşturması birkaç cinsel suistimal vakasından fazlasını ortaya çıkarmış ve Gerald sonunda işten atılmıştı. Departman liderimiz ve kalbimin tek sahibi Aaron da Gerald InTech'ten ayrılır ayrılmaz onun pozisyonuna Rosie'yi aday göstermişti. Daha neler olduğunu anlayamadan onun terfisini kutlamaya başlamıştık.

"Bu işe yarar mı sence, Catalina?" diye sordu müstakbel eşim. Tabii teklif ettiği falan yoktu henüz.

Her ne kadar yakın zamanda teklif edeceğinden şüphelensem de ben hızlı davranıp ondan önce yüzüğü parmağına takabilirdim. Bu konuda öylesine sabırsızdım işte.

"Kesinlikle yarar," dedim, defterime not alarak. Bu sefer gerçekten not almıştım. "Birkaç kişinin yerini değiştirir, hangisinin Héctor'un takımına daha iyi uyum sağlayacağına bakarım."

Héctor yanımda içini çekti. "Teşekkürler, Lina. Ama kimsenin Rosie'nin yerini doldurabileceğini düşünmüyorum." Üzüntüyle gülümserken omuzlarını düşürdü. "Ama bir süredir onu yakında kaybedeceğimi biliyordum zaten." Ardından omuzlarını silkti, arkadaşıma ve takımının eski baş oyuncusuna bakarken gülümsemesi parlaklaştı. "Seninle gurur duyuyorum, Rosie."

"Teşekkürler," dedi Rosie, duygu dolu bir sesle. Ardından boğazını temizledi. "Şimdi kes şunu. İlk departman toplantımda ağlamak hiç profesyonelce görünmez."

Bir not defteri sertçe kapatıldı. "Tamamdır, bu işin de halledildiğini düşünüyorum," dedi Bay Huysuz. Başımı kaldırınca arkamdaki saate baktığını yakaladım. "Toplantıyı bitiriyoruz. Biz..."

"Ama Aaron," dedi Kabir endişe dolu bir sesle, "peki ya..."

"Üzgünüm ama şu an resmî olarak tatildeyim." Aaron soru kabul etmiyormuş gibi elini salladı.

Evet, ikimiz de tatildeydik. Sadece yarım günlük bir tatildi ama uzun bir ikna süreci olduğu için yine de bunu başarı olarak sayıyordum.

"Pazartesiye kadar beklemek zorunda. İyi hafta sonları, millet." Sandalyesini itip kalktı ve bana o geniş gövdesinin bir manzarasını sundu.

Derin bir iç çektim. Mutlulukla. *Tamamen benim.* Bütün bu manzara sadece ve sadece benim içindi ve daha da iyisi, o sert göğsünde sadakat, özveri ve dürüstlükle atan güçlü ve dirençli kalbi de bana aitti.

"Catalina?"

Anlık trans hâlimden çıkıp ben de ayağa kalktım ve eşyalarımı toparladım. "Geliyorum, geliyorum."

Hemen kapının yanında beni bekleyen Aaron'a doğru gittim.

Sesini alçalttı. "Bugün dikkatin fena hâlde dağınıktı."

Karşılık vermeye hazırdım ama kalbimi eriten bakışlarındaki endişeyi görünce hiçbir şey diyemedim.

"Sen fena hâlde dikkat dağıtıcıydın," diyebildim sadece.

Gözleri parlıyordu ve kendini benim üzerime atmamak için kendini nasıl tuttuğunu görebiliyordum. Ama işyerimizdeydik ve her zaman titiz bir şekilde profesyonelce davranıyorduk. Herkes ilişkimizi bilip saygı duysa da biz yine de böyle olmasını istiyorduk.

O yüzden daha güvenli bir konuya geçtim. "Biraz da gerginim."

"Biliyorum," dedi, toplantıya getirdiğimiz bilgisayar çantalarıyla koridorda ilerlerken. "Bavullarımız arabada zaten, o yüzden onları havalimanından almak için tam zamanında varacağız."

Boş asansöre bindik ve Aaron bana biraz yaklaşınca kollarımız birbirine değdi.

"Kontrol de ettim, uçakları zamanında inecekmiş," dedi, metalik kapılar arkamızdan kapanırken.

"Teşekkürler," dedim, bilinçsizce ona biraz daha yaklaşırken. "Ama yine de biraz gerginim. İlk kez Amerika'ya geliyorlar ve hepsi de bir arada. Her şeyin sorunsuz gitmesi için fazla Martín var o uçakta. Ya uçuş Abuela'ya ağır geldiyse? Ya Papá tansiyon ilacını unuttuysa? Biliyorsun, ona FaceTime'da ilacını unutmaması için nasıl alarm kuracağını öğrettim ama buna rağmen, alarmı durdurup sonra da unuttuğuna eminim. Ve Mamá bavuluna kim bilir neler koymuştur. Sana anlatmıştım ya, bir keresinde el çantamla koca bir *pata de jamón* götürmemi istemişti. Domuz bacağı yani, Aaron. Ya yasadışı bir ürün taşıyorsa ve gümrüktekiler onun bir kaçakçı falan olduğunu..."

O sırada asansör duruverdi.

Daha ne olduğunu anlayamadan Aaron'ın dudakları benimkileri buldu ve ani öpücükle birlikte ne söylediğimi bile unuttum. Etkisiz hâle getirilmiştim. Boşlukta gibiydim. Bacaklarım tereyağı gibi erirken ona sokuldum. Elimde değildi. Aaron üzerimde her zaman böyle bir etkiye sahip olacaktı; biliyordum işte.

"Bebeğim," diye soludu dudaklarıma. "Her şeyi fazla düşünmekten vazgeç." Ardından yeniden dudaklarımı ele geçirip kolunu etrafıma doladı. Vücudu beni arkamdaki serin yüzeye doğru bastırıyordu.

"Siz az önce asansörü mü durdurdunuz, Bay Blackford?" Sesim nefes nefeseydi ama bu hiç umurumda bile değildi.

Aaron üzerimdeki etkisinin tamamen farkındaydı ve ben de öyle olmasını istiyordum. Aramızda tek bir söylenmemiş söz kalmasını bile istemiyorduk. Geçmişte kalan çok olmuştu zaten.

"Evet," dedi dudakları çenem boyunca ilerlerken. "Ve resepsiyona haber gitmeden önce o endişeleri silmek için tam üç dakikamız var." Ağzı boynumdan aşağı kayarken avuçları da kalçama indi.

Dudaklarım aralandı. "Ah. Peki," diye mırıldandım, o hassas

tenimi hafif hafif ısırırken. Kanım kaynamaya, vücudumun belli bölgeleri ilgi ister gibi yanmaya başlamıştı. "Kulağa iyi geliyor."

"Evden çıkmadan önce babana ilaçlarını almasını tembihledim." Aaron'ın elleri yukarı kayıp memelerime ulaştı. "Christina da sadece birkaç parça tütsülenmiş et getirecek," dedi, bacakları benimkilerin arasına girerken. "Hiç kolay olmadı ve bunu başarmak için verilmemesi gereken sözler vermiş olabilirim ama orta yolu bulduk."

Dudaklarım arasından bir kahkaha sıyrıldı ama kalçalarını benimkilere bastırdığı an kahkaham başka bir şeye dönüştü.

"Abuela da iyi olacaktır, turp gibi o. Yoksa geçen Noel'de onu dans pistinden resmen zorla çekip almam gerektiğini unuttun mu?" Dişleriyle hafifçe kulakmememi çekiştirdi. "Ayrıca Isabel'in hamileliği de bir risk taşımıyor; Gonzalo havayoluyla bile konuştu. Hem de iki kez."

Aaron'ın bana hissettirdiklerinin –sıcaklığının, vücudunun gücünün, nefesinin ve sesinin tenime dokunuşunun– tadını çıkararak inledim ama aynı zamanda sözlerinin ve yaptıklarının önemini de görüyordum. Ne kadar sevgi ve ilgi vardı hepsinde, kendi kalbinde.

"Ailemin sana bu kadar tapması çılgınca," dedim, vücudumda dalgalanıp duran ihmal edilmiş bir gereksinimle iki kolunu da kavrarken. "Sen Martínlere Fısıldayan Adam'sın. Bunu nasıl başardın?"

"Anlaşmamız hakkındaki gerçeği itiraf ettikten sonra, onları seninle ilgili düşüncelerimin ciddi olduğuna ikna etmedeki başarımın tamamen şans olduğunu düşünüyorum ama söz konusu Martínler olunca ağzım iyi laf yapıyor sanırım."

Ellerim güçlü kollarında gezinip şekilli omuzlarına çıktı ve en sonunda boynunda birleşti. "Öyle gerçekten," diye mırıldandım. "Ben de sana tapıyorum. Sana çok kıymet veriyorum. Seni seviyorum. Seni istiyorum. Sana ihtiyacım var." Onu kendime çektim.

"Şu anda fena hâlde dikkat dağıtıcı olan kim acaba?" dedi boğuk bir sesle.

Vücudumu onunkine bir anlığına ama kararlı bir şekilde sürterek cevap verdim. Dudakları arasından bir inleme kaçtı.

"Şu hâline bak, benimle nasıl da oynuyorsun. Kollarımın arasında ne kadar aşk dolu ve ne kadar dikkat dağıtıcı bir kadın var."

"Ne kadar zamanımız kaldı?" dedim vücudumu yay gibi gerip göğüslerimizi buluştururken.

Sert bir şekilde nefesini verdi. "Aklımdaki şeye yetmesi mümkün bile değil." Avuçları, sanki kendisine hâkim olamıyormuş gibi kalçama indi. Popomu tutkuyla sıkarak söylediğini kanıtladı. Sesini biraz daha alçalttı. "Daha sonra, söz. Odamızda yalnız kalır kalmaz."

Aaron tutkulu bir öpücükle, daha sonra bana yapacağı her şeye dair sessiz bir söz verdi. Saatler sonra, Montouk'taki eve ulaştığımızda ve tüm ailem yerleştiğinde.

"Tamam." Yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarına son bir öpücük kondurdum. "Babanla konuştun mu?"

Aaron istemeyerek da olsa geriye çekildi ve paneldeki sarı düğmeye bastı. Asansör yolculuğuna kaldığı yerden devam etmeye başladı. "Evet, bugün konuştum," dedi, neredeyse ihtiyatlı bir tonla. Ne zaman Richard'dan bahsetsek yaptığı gibi.

Aaron'ın suçluluk hisseden parçasından kurtulamadığını biliyordum ama baba oğul olarak yol almayı başarabilmişlerdi. Ve ikisi de Richard'ın pek zamanı kalmadığını biliyordu. Geçtiğimiz yıl zaten bir hediye sayılırdı onlar için.

"Martha'yla birkaç saate eve geçecekler."

Bakıcısı Martha da cennetten gönderilen başka bir hediyeydi. Richard'a inanılmaz iyi bakıyordu ve bizi de her şeyden haberdar ediyordu. Ona çok güveniyor, onun daimi desteği ve arkadaşlığı sadece bizim içimizi rahatlatmakla kalmıyor, Richard'ın da hoşuna gidiyordu.

"Havalimanında sizinkileri beklerken tekrar arayıp kontrol ederim."

Asansör kapıları açıldı ve birlikte dışarı çıktık.

"Her şey güzel olacak, *amor*," dedim ona ve kuralımızı hiçe sayıp lobinin ortasında eline uzandım. "Baban Montauk'a sağ salim ulaşacak ve herkesi çok sevecek. Herkesin onu çok seveceği gibi."

O da kendi kuralını çiğneyerek elimi dudaklarına götürdü ve üstüne bir öpücük kondurdu. "Biliyorum, bebeğim," diye fısıldadı. "Ne olursa olsun her şey çok güzel olacak. Neden biliyor musun?"

Binadan çıkıp New York'un bunaltıcı yaz günlerinden birine karıştık.

"Neden?"

"Çünkü sen ve ben birlikteyiz." Bana gülümseyince söylediği şeye ne kadar inandığını gördüm. Tıpkı ellerinde tuttuğu kalbime duyduğu inanç gibi. Sevgimize. Tüm dünyama. Kendinden emin ve tüm varlığıyla. "Ve karşımıza ne çıkarsa çıksın birbirimize sahibiz." Sadece bana özel olan ve her seferinde kalbimi tekleten gülümsemesi genişledi. "Bu işte sonuna kadar beraberiz."

TEŞEKKÜRLER

İspanyol Aşk Aldatmacası'nı şu anda elinizde tutabilmenizin tek nedeni, çok özel birinin bana şu şöyle demesiydi, "Ama Elena, bunu neden yayımlamıyorsun? Kesinlikle yayımlamalısın!" Tamamen dürüst olmak gerekirse, onun biraz delirdiğini düşünmüştüm (bazen hâlâ öyle olduğunu düşünüyorum) ama sanırım başka birinin size inanması ve sizi cesaretlendirmesi, şansınızı deneyip hayallerinize ulaşmak için yeterli olabilir. Ella, bu kitap sensiz var olmazdı. Elimden gelse, hayatım olan yapbozun en önemli ve devasa parçası hâline gelmenin nedenleri hakkında sayfalarca yazardım. Ama gözlerini o kadar çok devirirdin ki uçağa binmem ve seni acilde ziyaret etmem gerekirdi. Bu yüzden sadece teşekkür edeceğim. Kalbimin en derinliklerinden teşekkür ederim. Bana cesaret veren her sözün, her tavsiyen, rehberliğin için, o saatlerce süren çevrimiçi toplantıların her bir dakikası için, uyarıların, her bir "sus"un için ve hepsinden önemlisi, değerli dostluğun için.

*Cris y Ana... tías, lo he hecho. Gracias por estar ahí para mí desde que éramos unas mocosas insoportables que se creían súper alternativas. Me habéis animado (y psicoanalizado, seamos claras) hasta que me he lanzado a seguir mis sueños. Por ello, siempre seréis parte de ellos. Vuestra amistad lo significa todo, ya lo sabéis.**

Erin, bir itirafım var. Sana kitabın ilk hâlini okumak isteyip istemediğini sorduğum gün sakin davranmaya çalışıyordum ama içten içe çıldırmak üzereydim. Ama aman Tanrım, kabul ettin

---

* (İsp.) Cris ve Ana... teyzelerim, başardım. Dayanılmaz bir velet olduğum zamanlarda bile yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Hayallerimin peşinden koşmaya başlayana kadar beni cesaretlendirdiniz (ve psikanaliz yaptınız, açık olalım). Bu nedenle, her zaman o hayallerin bir parçası olacaksınız. Dostluğunuzun benim için anlamı büyük, biliyorsunuz. *–çn*

ve geçenlerde söylediğin gibi, harika bir takım olduğumuz ortaya çıktı. İlk okumayı yapmış olmasaydın bu kitap aynı olmazdı (herkesin Gonzalo'dan ne kadar nefret edeceğini hayal et). Teşekkürler, Erin. Bunun sadece bir başlangıç olduğunu umuyorum.

Cristina, bana çok iyi davrandın. Nezaketinin ve koşulsuz desteğinin benim için anlamı büyük. Eskiden senden aşk romanları tavsiyeleri alırken şimdi kitabıma güzel ve inanılmaz yorumlar yaptığını gördüğüme inanamıyorum. Teşekkürler, *hermosa*. Tam bir cankurtaran görevi üstlendin ve harikaydın, yardımın çok şeyi değiştirdi. Yemin ederim, sana Cavill benzeri bir kahramanla gelmiş geçmiş en ateşli romanı yazacağım.

Bay B, umarım kitabın çıkış gününde bana çiçek alırsınız. Bir çiçekçi dükkânının tam karşısında oturuyoruz, o yüzden pek de zor bir şey sayılmaz. Stres yaptığımda kolay bir insan olmadığımı biliyorum ve son birkaç haftadır da biraz gergindim. Yani en azından bu kadarını yapabilirsin, değil mi? Sana pasta yapacağım. Lütfen?

Jovana, aman Tanrım, sana ne kadar çok iş yükledim. Bu kitap senin sihrin olmadan aynı olmazdı. Teşekkür ederim.

Bana mesaj atan, güvenen ve destek olan bütün blogger ve bookstagramlara teşekkürler. Sizler dünyamı güzelleştiriyorsunuz ve tüm çiçekleri, pastayı hak ediyorsunuz. Aman Tanrım, siz yok musunuz?! Bu sizsiz asla mümkün olamazdı. Teşekkür ederim.

Ve sen, okurum. Bana bir şans verdiğin için teşekkür ederim. Acemi olduğumu biliyorum ve bu benim ilk ve kusurlu girişimim ama tüm kalbimle onu sevdiğini umuyorum. Umarım beni okumaya devam edersin. Çünkü Joey'nin de dediği gibi, sizsiz bunların hepsi bir möö sesinden ibaret kalırdı.

ELENA ARMAS

İspanyol bir yazar, kendini kabullenmiş umutsuz bir romantik ve Bay B bu durumdan pek memnun olmasa da gururlu bir kitap istifçisi. Mutlu sonlu hikâyeleri yıllar boyunca yalayıp yuttuktan ve onlar hakkında durmaksızın konuştuktan -peki tamam, bas bas bağırdıktan- sonra nihayet bir adım atıp kendi hikâyesini yazmaya karar verdi. Bu hikâyelerin kalbinizi bir iki yerde tekletmesini, avuçlarınızı hafiften terletmesini ve yanaklarınızı gül gibi pembeleştirerek diğer insanların dayanamayıp ne okuduğunuza bakmasını sağlamasını umuyor.

YAZAR FOTOĞRAFI © ELENA ARMAS | KAPAK İLLÜSTRASYONU © ELLA MAISE

Bir düğün.
İspanya'ya bir seyahat.
Dünyanın en sinir bozucu *adamı*.
Ve üç gün boyunca oynanacak
bir *sevgililik oyunu*.
Yani kesinlikle işlemeyecek bir plan.

Catalina Martin'in acilen ablasının düğününe birlikte gideceği birine ihtiyacı vardı. Kalbini paramparça eden eski sevgilisinin nişan haberini aldıktan sonra İspanya'ya yalnız dönemezdi. Amerikalı bir erkek arkadaşı olduğuna dair söylediği küçük yalan da kontrolden çıkmaya başlamıştı.

Onunla Atlantik Okyanusu'nu aşıp aldatmacasına ortak olacak birini bulmak için tam dört haftası vardı. Kalabalık, gürültücü ailesini kandırmak ise hiç kolay iş değildi. Ancak insanların ona acıyan bakışlarından kurtulacağı anlamına geliyorsa her şeyi yapardı.

Yani, neredeyse her şeyi... Uzun boylu, yakışıklı, herkese tepeden bakan iş arkadaşı Aaron Blackford'un yardım teklifini kabul etmesi imkânsızdı. Sonuçta Catalina hayatında hiç bu kadar sinir bozucu, küstah ve katlanılmaz bir adamla karşılaşmamıştı.

Ama ailesinin heyecanı onu köşeye sıkıştırmıştı ve Aaron en iyi değilse bile tek seçeneğiydi. Seyahatleri ilişkilerini yeni bir boyuta taşırken, aralarındaki yanlış anlaşılmalar ortaya dökülecek ve Catalina adamın belki de sandığı kadar korkunç biri olmadığını fark edecekti.

- NEW YORK TIMES
- USA TODAY
- SUNDAY TIMES
- GLOBE&MAIL
- IRISH TIMES

Çok Satanı

goodreads CHOICE AWARDS 2021

İlk Roman Dalında 2021 Goodreads Okur Ödülleri Kazananı

"Armas'ın ilk romanındaki kimya muazzam... Yavaş gelişen romantizm, esprili ve zeki karakterlerin en derin sırlarını açarak geçmişteki yanlış anlaşılmaların üstesinden gelmesiyle alev alıyor."
—*Publishers Weekly*

Çeviren: Burcu Karatepe
www.yabancıyayinlari.com
YABANCI
9 786258 387087
/yabancıyayinlari